

Giới thiệu Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung

Đọc truyện Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung là câu chuyện tình có được không phải từ hai người khác giới gặp nhau mà lại là do mai mối giữa hai gia đình , cứ như là họ có hẹn ước và bị ép hôn vậy ...

Chu Lăng suốt ngày bị mẫu thân la mắng, không thể không tiến hành vô số lần đi xem mặt. Một quân tử giới thiệu cho cô một người là quân nhân, cô rất cực quyết định kết hôn. Chỉ là vì quân nhân không thường xuyên ở nhà, cô có thể bảo trì tự do khi còn độc thân, vô luận là thân thể hay là tâm.

Một cô gái bình thường , một anh chàng quân nhân làm việc cho chính phủ , tuy vậy nhưng họ vẫn mong muốn có một cuộc sống tự do không dựa dẫm vào nhau , họ muốn mình độc thân và sự yên tĩnh ... Nhưng sự đời quả thật không như mơ ước !!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xem Mặt

Chu Lăng trên xe buýt bước xuống, xung quanh nhìn trái nhìn phải một chút, nhìn đến cách đó không xa cái biển quán “Điện ngữ cà phê”, nhẹ nhàng thờ ra.

Trên đường kẹt xe, ước chừng thời gian chỉ kém vài phút, cô ghét nhất người khác đến muộn, chính mình cũng không thích đi muộn.

Hơn nữa lần này cô tới, ấn tượng đầu tiên là trọng yếu.

Tuy rằng cô không muốn gả đi, nhưng là mặc kệ nói thế nào, cô cũng đã gần 28 tuổi, mỗi ngày bị lão mẹ bức hôn, cô đều nhanh bị bức điên rồi.

Cô đi đến trước cửa quán cà phê ngừng một chút, sửa sang lại khuôn mặt, nở nụ cười tươi đi đến, mới đẩy cửa ra, đứng ở cửa nhìn xung quanh một chút, từ chối người phục vụ dẫn tới chỗ ngồi, đi tới cái bàn hế ra trong góc đi đến.

“Xin chào. Tôi là Chu Lăng.”

Dựa vào tường chỗ ngồi kia là một vị quân nhân lưng thẳng tắp ngồi trên bàn, cà phê xem ra chưa động đến, cũng không có lấy tạp chí trên giá sách bên cạnh xem.

Anh thấy Chu Lăng, vội vàng đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Xin chào, tôi là Ngô Ngôn, mời ngồi.”

Chu Lăng ngồi xuống phía đối diện anh, không che dấu mà đánh giá đối phương.

Cô vốn tưởng rằng chính mình sẽ thấy một người đàn ông cao lớn thô kệch, vừa đen lại trắng (trắng kiện a các nàng *cháy nc miếng*).

không nghĩ tới đối phương tựa hồ thoạt nhìn , so với cô còn nhỏ tuổi hơn, nguyên nhân là bởi chính vóc dáng hơi nhỏ lại có vẻ mặt trẻ con, thoạt nhìn so với tuổi thực tế còn kém bốn, năm tuổi— cho dù mặt trẻ em, làn da lại trắng như vậy, anh thực sự là quân nhân sao?

Chu Lăng có chút ghen tị nghĩ, đến khi nhìn nhìn quân hàm của đối phương, quả thực là một sao hai vạch, cấp thiếu tá

Được rồi, vị này đại khái là ngồi văn phòng, đại tỷ có nói qua đây này là đồng sự của lão công nàng. Cô đã gặp qua vị kia thượng tá, phi thường cao lớn uy vũ, tuy rằng cách lớp quân trang nhìn không rõ cơ bắp, lại phi thường mạnh mẽ linh hoạt.

Lại nói tiếp, cùng vị trước mặt này thật ra rất giống, chẳng lẽ vị binh ca ca này thích tập thể hình?

Bất quá vị này đại khái không thích cười, từ lúc cô tiến vào không gặp khoé miệng đối phương nhếch lên một cái.

Chu Lăng nhìn đối phương, thói quen thích khời xướng đến gốc.

Cô thường như vậy, trong đầu nghĩ sự tình, nghĩ nghĩ không biết sẽ nói đã gì, thẳng đến ánh mắt lợi hại đối phương chiếu trên người cô mới tỉnh lại.

“Ngượng ngùng, tôi thất thần.”

Quân nhân ánh mắt đều lợi hại như vậy sao? cô ngẩng lại vị kia thượng tá xem ánh mắt chính mình khi đó, ở trong lòng gật gật đầu, cười hướng người nữ phục vụ nói: “Cho tôi một ly Coca.”

Đội người phục vụ rời đi, cô rất cực không nhịn được hỏi, “Anh năm nay thật sự có 30?”

Ngô Ngôn có chút xấu hổ, tuy rằng anh thường xuyên bị người ngoài hoài nghi tuổi, lại vẫn không quen bị người khác hỏi như vậy. Nhưng anh cũng chỉ có thể gật gật đầu: “Tôi sinh năm 81.”

Chu Lăng mỉm cười: “Nga, tôi so với anh nhỏ hơn hai tuổi.

Anh là tốt nghiệp đại học xong mới nhập ngũ sao?”

Cùng người xa lạ nói chuyện phiếm đúng là không đc tự nhiên a, hơn nữa đối phương tựa hồ so với cô còn không biết tìm đề tài, thật sự là thống khổ.

“Tôi là học chuyên khoa tin học quốc phòng.”

“Học quân giáo thực vất vả đi? Vừa muốn học tri thức chuyên nghiệp, vừa muốn thao luyện cái gì.”

“Hoàn hảo.”

...

Chu Lăng có chút thất bại ngậm miệng lại, như vậy một hỏi một trả lời suu tràng quát bụng tìm đề tài thực sự xấu hổ a.

Mà cô lại không có biện pháp mắng đối phương: Người ta thực phối hợp, hỏi cái gì liền đáp cái đó, không thể trả lời được cũng thực thẳng thắn nói không được, cô có cái lý do gì mà tức giận? (Ôi ôi~ anh đáng iu quá đi~)

Hơn nữa cô đều tính tốt lắm, nếu lần xem mặt này chọn được người thuận mắt, đối phương đối với cô cũng có ý trong lời nói liền kết hôn, đỡ phải trong nhà mỗi ngày bị bức hôn, cô cũng thật sự không nghĩ sẽ lại đi xem mặt.

Hơn nữa đối phương là quân nhân, khẳng định sẽ không ở nhà mỗi ngày, kia thật sự cô có thể tự do t, phỏng chừng kết hôn rồi cũng giống như độc thân cũng không sai biệt lắm.

Chu Lăng lấy lại bình tĩnh, có chút hàm hồ hỏi: “Anh nguyện ý tiếp tục cùng tôi liên lạc sao?”

“Ngày nghỉ của tôi chỉ có không đến nửa tháng, tôi hy vọng có thể trước khi trở về đơn vị liền đem sự tình quyết định.” Hai người cơ hồ đồng bộ thanh âm.

Chu Lăng ngây ngẩn cả người, cô trước kia có nghe nói qua nam nữ vừa xem mặt, ngày hôm sau nữ chủ liền đến sống trong nhà nhà trai,

một tháng sau liền mang thai, nhưng này vừa gặp mặt đã nói muốn lập tức kết hôn, này để tránh hôn cũng quá khoa trương đi? (==)) Anh là bộ đội đặc chủng, đương nhiên là thix tốc chiến tốc thắng rồi!

Ngô Ngôn còn thật sự nhìn cô nói: “Tôi cũng biết có chút hơi nhanh, nhưng là bộ đội bề bộn nhiều việc, một năm cũng chỉ có 20 ngày nghỉ phép, lúc trước đã muốn trì hoãn vài ngày, lại tùy thời điểm có nhiệm vụ khả năng bị triệu hồi đi, cho nên tôi không có khả năng giống người bình thường cùng em từ từ nói chuyện yêu đương.

Tôi chỉ có thể ở mấy ngày nghỉ này tận lực cùng em làm quen, bồi dưỡng tình cảm, trở về bộ đội liền báo cáo sắp kết hôn.”

Chu Lăng tuy rằng không có kỳ vọng tình yêu, cũng là chuẩn bị tốt xem mặt kết hôn, nhưng cô có tính cách hướng nội không thường cùng người lạ giao tiếp,

Muốn cô cùng với một người vừa quen được vài ngày kết hôn, thực sự là không được tự nhiên lắm.

Mà nếu quả quyết cự tuyệt, nói không chừng lão mẹ còn có thể lại đây đem cô dẫn trở về chuẩn bị xấp xếp cho cô một ngày ba bữa xem mặt.

Ở nông thôn rất nhiều người thân cận đều là không quá vài ngày liền đính hôn thậm chí kết hôn, kia cùng bây giờ cũng không có gì khác nhau.

Mặc kệ nói như thế nào, nam nhân trước mắt nhìn cũng thuận mắt, điều kiện cũng tốt, nếu không thì quen hẵn đi?

Hai người trao đổi số điện thoại, lần đầu tiên gặp mặt bọn họ cùng nhau uống chén trà, sau lại đi chỗ khác cùng nhau dùng cơm chiều.

Lúc đầu đại tỷ cũng đã nói: Cảm giác không tốt có thể chạy lấy người, đỡ phải tốn thời gian ăn cơm, lại ảnh hưởng đến tiêu hoá.

Cảm giác tốt thì bọn họ là có thể tiếp theo là đi ăn cơm, nói không chừng còn có thể cùng nhau đi dạo một chút, rồi xem phim.

Chỉ tiếc Chu Lăng là cái yêu tán không thương tị, Ngô Ngôn cũng không biết vì sao không có kế hoạch, hai người yên lặng ăn cơm xong liền rảnh tay.

Ngô Ngôn tuy rằng không thường nói chuyện, lại thực sự săn sóc.

Chu Lăng cứ việc vẫn cứ không muốn kết hôn, nhưng khi ở trên đường thấy bạn trai người khác đi đường bên tay trái, ở quán ven đường mua đồ ăn dầu mỡ khi thấy dầu bắn tung toé lên liền vội vàng dùng thân mình ngăn cản, trong lòng luôn khó nén hâm mộ (__,__III)

Chính là mười năm sau này cô vẫn đều không có ý muốn gả đi, cũng cảm thấy không cần phải sốt ruột, dù sao cô chăm lo được chính mình rất tốt,

Cuộc sống tự do tự tại như vậy so với khi kết hôn sinh con làm việc nhà không biết tốt chỗ nào, bởi vậy sự hâm mộ này cũng bắt quá chỉ chọt loé qua ở trong lòng mà thôi.

Hiện đang nhìn vị đối tượng xem mặt này, tuy rằng sẽ không có lời ngon tiếng ngọt, thậm chí sẽ không kéo ghế dựa cho cô khi ngồi xuống,

Nhưng anh lại ở đường cái giúp cô chụp ảnh, khi ở khách sạn thì phục vụ lựa chọn vị chí để đồ ăn.

Nam nhân loại này, cho dù hai người không yêu nhau, nhưng làm chồng hẳn cũng là đủ tư cách đi? Dù sao anh là quân nhân,

Cô dường như thấy ,hôm nay ở cùng anh một chỗ , ngẫu nhiên hưởng thụ một chút săn sóc loại này cũng là hạnh phúc.

Nghĩ như vậy, hướng đến chuyện “Kết hôn” ngày đó trầm một bên một chút.

Tuy rằng Chu Lăng chủ trương độc lập, khi Ngô Ngôn ngờ ý muốn đưa cô về nhà, cô cũng đáp ứng. Nếu không phải có ấn tượng tốt với anh, cô chắc chắn một mực cự tuyệt, chỉ cho anh đưa đến cửa trạm tàu điện ngầm

.

Khuya rồi, cô cũng không có mời anh lên uống trà, chỉ mỉm cười nói: “Hôm nay tôi đi chơi thật vui.”

Ngô Ngôn vẫn phụng phịu, lại nói: “Ngày mai buổi sáng tôi tới đón em?”

Chu Lăng nghĩ nghĩ nói: “Mười một giờ có thể chứ? Chúng ta có thể đi ra ngoài dùng bữa trưa, sau đó đi xem phim điện ảnh.” Cô gặp Ngô Ngôn gật đầu đáp ứng, liền cười hướng hắn vẫy tay cáo biệt, xoay người vào tiểu khu, không phát hiện Ngô Ngôn đang nhìn sau khi cô đi xa dần, lập tức lấy điện thoại đi động ra gọi đi.

“Chị dâu , nhiệm vụ hoàn thành... Dạ... Dạ...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cầu hôn

Buổi sáng rời giường ăn lung tung một chút liền ra cửa, hôm nay muốn viết gì đó nhưng ngay cả một chữ vẫn còn chưa viết,

Chu Lăng tắm rửa một cái xong ngồi xuống trước máy tính. Chính là cảm hứng vừa mới nổi lên, điện thoại liền vang, là điện thoại của đại tỷ.

“Tiểu Chu a, em hôm nay gặp mặt cảm giác thế nào a?”

Tiểu Ngô rất được phải không?”

Chu Lăng mỉm cười, lúc cô đang khăn trương hoặc là xấu hổ luôn theo bản năng mỉm cười: “ Vẫn tiếp tục gặp.”

“Vậy là tốt rồi, Tiểu Ngô là một quân nhân rất tốt, đại tỷ hy vọng có một ngày có thể cùng với em đi thăm người nhà.”

“Đại tỷ, như thế nào chị cũng nói như vậy a, em cùng anh ta chỉ mới 벼루.” Tuy rằng đối với Ngô Ngôn có điểm hứng thú, nhưng rốt cuộc vẫn là người xa lạ.

Cô vốn không tin chuyện nhất kiến chung tình. Cũng may cô không hy vọng vào tình yêu quá xa vời, thậm chí tìm cái người coi như thích hợp để kết hôn.

“Tiểu Chu a, đừng do dự em cũng đã lớn rồi, lại càng không lo đi tìm.

Hiện tại quân nhân cũng được hoan nghênh, so với em tìm đại để kết hôn, hoặc chính là điều kiện quá kém, cơ hồ kém hơn đi, nghĩ đến em cũng chường mặt.

Tiểu Ngô là người tốt, mới 30 tuổi liền thăng thiếu tá, còn lập được công, tiền đồ rất phát triển em phải bắt được cơ hội.”

Chu Lăng vẫn đang mâu thuẫn, cô không phải không hướng tới cuộc sống hôn nhân, nhưng khi đối mặt nam nhân theo đuổi cùng đối tượng gặp mặt lại luôn dừng lại.

Chẳng lẽ đây là tư tưởng thượng cự nhân trong truyền thuyết, ghét hành động kết giao?

Bất quá, không thể không nói, Ngô Ngôn là người mà cô vừa lòng nhất từ lúc gặp mặt cho tới nay. Có lẽ đơn giản là vì thân phận quân nhân của anh?

Ở sâu trong trí nhớ, Chu Lăng là có tình cảm với quân nhân. Cô lúc bảy tuổi đã bắt đầu xem tiểu thuyết, bởi vì cha mẹ có duyên yêu nhau trong chiến tranh, mượn sách cho cô cũng phần lớn là thể loại chiến tranh, cô đối với quân nhân cực kì sùng bái.

Sau dần lớn lên, bắt đầu chính mình tìm sách, xem loại sách này càng ngày càng ít, cho nên tình cảm với quân nhân cũng chậm chậm bị cô chôn sâu ở trong nội tâm.

Thẳng đến gần đây, vài năm sau khi lính đột kích xuất hiện cô mới hậu tri hậu giác tìm đến loại sách này, thời điểm tình cảm với quân nhân kia vừa khôi phục được một chút thì.

Vừa vặn cô quen được một người là quân tử còn nói sẽ giới thiệu cho cô một quân nhân, làm cho Chu Lăng không khỏi khí huyết sôi trào.

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Ngôn có chút thất vọng, nhưng dù sao nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, tuy rằng nhìn qua khuôn mặt trẻ con, tuổi còn trẻ tốt xấu gì cũng lên đến quân hàm thiếu tá, lại hai lần lập được công, khẳng định sẽ không là loại người da trắng vô dụng.

Hơn nữa cô nhiều năm ở trên mạng xem ánh mắt độc ác của mỹ nam, dưới lớp quân trang kia khẳng định có mãnh, tuy rằng không có từng khối, từng khối cơ bắp, cũng cực có sức bật. (Thêm dã man nga *quét quét nc miếng*)

Nói không chừng là quân nhân trí thức nha.

Cô miên man nghĩ, đối với ý kháng cự kết hôn càng lúc càng nhỏ.

Ngày hôm sau, Ngô Ngôn quả nhiên mười một giờ đúng tới đón người.

Chu Lăng trước đây chưa từng đi đến công viên trò chơi không phải tại mẹ không yêu, ba không thương, mà sự thật cô là một nha đầu ở nông thôn.

Sau khi lớn lên ở bên ngoài đọc sách không có tiền để đi, sau đi làm, lại không có người cùng đi, hiện tại rốt cục cũng có người đi cùng, Chu Lăng vừa com nước xong lau miệng liền đưa ra yêu cầu: “Buổi chiều đi công viên trò chơi đi?”

Ngô Ngôn vẫn là không có biểu tình gì, nhưng Chu Lăng vẫn là phát hiện động tác của anh chậm nửa nhịp, sau đó mới gật đầu nói: “được.”

Mặc kệ nói như thế nào, Chu Lăng chơi vẫn là rất vui vẻ.

Hơn nữa Ngô Ngôn bắn súng hơi, thắng được con thỏ lớn, lần đầu chơi liền thắng khiến cô mở miệng A.

Cô ở bên đường thường chơi trò này, cho tới bây giờ đều là tay không mà về. Cái này thật sự là cần kỹ thuật a, mà Chu Lăng cho tới bây giờ cũng không được gọi là khéo tay.

Chu Lăng cùng Ngô Ngôn tình cảm tiến triển rất thuận lợi, mỗi ngày đều hẹn nhau đi ra ngoài, hơn nữa là rất vui vẻ về nhà.

Mặc dù ngày nghỉ của Ngô Ngôn còn đến bốn ngày, anh đã bị một cuộc điện thoại triệu hồi về đội ngũ, nhưng lúc này Chu Lăng nghĩ đến việc cùng anh kết hôn đã không còn cảm giác mất tự nhiên, thậm chí khi biết được anh phải về đơn vị trong lòng còn có một tia không nỡ.

Lúc này về có vẻ khó mua, cũng may Chu Lăng có bạn làm việc ở nhà ga, nhờ cô mới thuận lợi mua được vé giường nằm.

Lúc trước khi đi, Chu Lăng vốn không tính đi tiễn, không vì cái gì khác, mà sự thật là cha mẹ của Ngô Ngôn cũng đi tiễn, cô cùng đi, sẽ rất xấu hổ.

Ngô Ngôn cũng không có miễn cưỡng, chính là một ngày trước khi rời đi, cùng Chu Lăng hẹn gặp xong rồi, đưa cô về nhà bây giờ rốt cục thì đưa đến cửa nhà nói: “Tôi ngày mai trở về bộ đội, chờ nhiệm vụ hoàn thành xong liền đi đăng kí hôn đi?”

Chu Lăng ngẩn người, do dự nói: “Chúng ta cũng để lại cho nhau số điện thoại, nếu không thì chờ anh hoàn thành nhiệm vụ về rồi thương lượng lại được không?” (Trời ơi em mà là chị thì em đồng ý kết hôn từ hồi chương 1 rồi a!!!)

Ngô Ngôn trầm mặc không nói, lại đứng thẳng tắp, không có giống như lúc bình thường lui tới cùng rời đi.

Chu Lăng cũng trầm mặc, một lát sau mới thở dài một tiếng, nói: “Thời gian còn sớm, muốn vào trong ngôi một lát hay không, uống chén trà?”

Cô không phải người thích nói lời khách sáo, một bên nói một bên liền đem cửa mở ra, ý bảo Ngô Ngôn cùng cô đi vào.

Căn hộ hai phòng ngủ này là Chu Lăng cùng một cô gái trẻ thuê, cô gái trẻ này đang về thăm nhà, mời Ngô Ngôn vào cũng tiện hơn.

Mời Ngô Ngôn lại ngồi trên sofa, chính mình đi pha tách trà đến, lại bung một ít hoa quả đặt trên chiếc bàn nhỏ, Chu Lăng thế này mời ngồi xuống bên cạnh người anh, nói: “Ngô Ngôn, anh thực vội kết hôn sao?”

“Chúng ta ở chung cũng hơn mười ngày, đã rất quen thuộc.” Ngô Ngôn nói, “Hơn nữa chờ tôi trở về, nhiệm vụ cũng không biết mất bao lâu, đăng kí kết

hôn còn tồn chút thời gian, còn phải thẩm tra chính trị, cũng mất mấy tháng.”

Chu Lăng trong lòng rối rắm, cô luyến tiếc khi phải cự tuyệt, nhưng muốn đáp ứng cùng một người vừa mới quen cùng kết hôn lại thật sự không được tự nhiên cho lắm, liền chỉ ngồi yên trầm mặc không nói, trong đầu hỗn loạn, một nửa muốn nhận lời, lại không muốn nhận lời.

Đột nhiên Ngô Ngôn liền cảm tay cô nói: “Chu Lăng, tôi ngày thường bận nhiều việc, hơn nữa có nhiệm vụ, thời gian có thể mấy tháng nên không có biện pháp gọi cho em một cuộc điện thoại, càng không có thời gian với em nói chuyện yêu đương.

Nhưng là tôi thật sự muốn cùng em kết hôn, em háo hức lo lắng một chút có được không?”

Tuy rằng chính là nắm tay, Chu Lăng vẫn là đỏ mặt. Mấy ngày nay Ngô Ngôn vẫn như thân sĩ, rất ít cùng cô có tiếp xúc tay chân, ngẫu nhiên chạm tay hoặc là nắm bả vai một chút cũng chỉ là bởi vì đồng người.

Cô bình thường thật sự trong sạch, ít cùng người khác tiếp xúc, hơn nữa đã lớn như vậy nhưng cũng chưa cùng người nào đứng đắn yêu đương.

Ngày thường cô luôn tự nhận da mặt rất dày, lúc này nhưng lại chỉ vì bắt tay mà mặt đỏ, khi cô phát hiện trên mặt mình nóng lên, lại càng thấy xấu hổ hơn, theo bản năng liền rút tay về lại.

Dù Ngô Ngôn gắt gao nắm, tuy rằng không đau, lại không sao rút ra, cảm thấy lại có chút ngọt ngào, liền liếc mắt nhìn mấy món điểm tâm, nói: “Anh đói bụng không? Có muốn ăn bữa ăn khuya hay không?”

Ngô Ngôn sùng sốt, vội vàng gạt đầu, Chu Lăng liền đứng lên đi vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh mặc dù chỉ có hai loại đồ ăn, cũng thích hợp làm bữa ăn khuya, liền lấy từ trong tủ đá ra một gói sủi cảo, hỏi thử: “Ngô Ngôn, hai cân sủi cảo đủ không?”

Ngô Ngôn tựa vào khung cửa xem cô bận rộn, nói: “Buổi tối không cần ăn nhiều lắm, một cân là đủ rồi.”

Chu Lăng gạt gạt đầu, đổ ra hơn phân nửa, nghĩ nghĩ, vẫn là đem cả túi sủi cảo đổ ra hết, nấu xong, cô bắt lửa to bỏ vào nồi, đến khi chín, dùng muổng canh múc ra bát bung lên bàn, cười nói:

“Là nhân thịt heo băm, anh xem, không thích thì lần sau ta sẽ mua loại khác.” (Ồ~ Coá lần sau kìa nha *chóp chóp mắt*)

“Tôi không kén ăn.” Ngô Ngôn nói xong, đem sủi cảo thổi thổi ăn xong, “Hương vị ngon lắm.”

Chu Lăng nhìn nhìn anh cơ hồ ngay cả canh đều uống sạch hết, nhìn nhìn lại trong bát mình còn ba cái bánh sủi cảo chưa có ăn xong, trong chốc lát rồi rấm, hỏi:

“Ngô Ngôn, anh mấy ngày nay cùng ăn cơm với tôi có phải hay không cũng không ăn no?”

Ngô Ngôn trầm mặc một chút, nói: “Cũng có chút, no năm phần rồi.

Chị dâu nói, sức ăn của tôi quá lớn, cùng ăn cơm với em phải ăn ít lại chút, không thể ăn nhiều lắm.”

Chu Lăng yên lặng, ngày đó cùng anh hẹn, Ngô Ngôn ăn một bữa cơm so với cô ăm một ngày còn hơn, thế vậy mà chỉ có bốn, năm phần no.

Hoàn hảo quân nhân đều có quốc gia nuôi, ăn cơm không cần chính mình bỏ tiền.

“Tôi đây lại đi nấu chút mỳ cho anh ăn? Trong tủ lạnh còn nhiều thịt, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Ngô Ngôn từ chối một chút, nói: “Nấu vậy là đủ rồi, bữa khuya không thể ăn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Rời đi cùng chờ đợi

Thời điểm Ngô Ngôn rời đi, Chu Lăng rút cuộc vẫn là không đi tiễn anh, tính tính thời gian, đoán không sai biệt lắm chắc anh đã lên xe lửa, lúc này mới gửi tin nhắn, sau đó mở máy tính ra bắt đầu đánh chữ.

Mỗi ngày đều cùng Ngô Ngôn đi chơi, tiến độ gần như chậm lại, nhưng điều làm cho cô buồn bực là, còn chưa kịp mở ra mục soạn thảo văn bản, di động liền vang lên.

Cô không nhìn màn hình liền trực tiếp nhắc máy: “Này, ai vậy?”

“Chu Lăng, là tôi, Ngô Ngôn. Tôi đã lên xe.” Thanh âm trầm thấp, đại khái là âm lượng được đề thấp, thế nhưng Chu Lăng vẫn nghe được có sự ôn nhu.

Cô không có phát giác khác miệng chính mình gọi lên, tay trái cầm điện thoại, tay phải dùng chuột mở ra mục soạn thảo, cũng bất giác đề thấp thanh âm:

“Àn, trên đường đi cẩn thận chút, tuy rằng ở toa xe giường nằm còn ghế ngồi cứng bên kia, nhưng cũng phải chú ý.

Đói bụng thì gọi thêm com ăn, tôi muốn mua đồ ăn cho anh mà anh lại bảo không cần.”

“Tôi không có thói quen ăn đồ ăn vặt, tuy rằng com trên xe lửa hơi khó ăn, nhưng có thể ăn no đến khi đến nơi, tôi không có kén ăn.

Em cũng phải hào hào ăn com, đừng kén chọn.”

Mặt Chu Lăng lập tức đỏ, cô luôn kén chọn thức ăn, hơn nữa cũng rất sáng khoái thừa nhận điểm này, nhưng khi Ngô Ngôn thân nhiên nói một câu, lại làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng tùy tiện nói hai câu liền ngắt điện thoại.

Đặt tay ở trên bàn phím, ánh mắt nhìn chăm chăm bài tiểu thuyết, ngồi nhìn nửa giờ, trên màn hình một chữ cũng không ra.

Chu Lăng thờ dãi, nhìn nhìn bánh bích quy cùng hoa quả trong tay, đã tối nhưng vẫn đứng dậy đi vào phòng bếp.

Thời điểm ở một mình, cô thích cầm đồ ăn ngồi trước máy tính, một bên xem văn bản, một bên cùng các tác giả trong nhóm nói chuyện phiếm, một bên chậm rãi giải quyết đồ ăn.

Đều cùng một trang web viết tiểu thuyết, nhưng lại không phải biên tập viên, chỉ là có ít quan hệ tốt với nhóm viết tiểu thuyết của mình, trên kia cơ bản là cái gì có thể nói đều nói.

【Băng: Nói cho mọi người biết một tin tức.

Cặp lòng com: Tin tức gì?

Thiên thượng lam nguyệt : bạn muốn kết hôn?

Băng: ...Còn đang do dự.

Băng: bạn làm sao mà biết?

Cặp lòng com: ...Lần trước bạn không phải đã nói rồi sao, bạn nói bạn đi gặp mặt với một quân nhân.

Băng: Không phải là quân nhân, là sĩ quan! Cán bộ! Tham gia quân ngũ mới nhiều a, mình có tướng đảm đương đệ đệ sao?

Thiên thượng lam nguyệt: Phốc, đệ đệ cũng không sao, có thể TJ, có thể TX. (TJ~Tai-jian: Thái giám, TX~Tiao-xi: Đùa giỡn) (*khụ*)

Băng: Biến!

Băng: Anh ta cầu hôn mình, mình còn do dự.

Cặp lòng com: Trời ạ, hành động thật nhanh.

Thiên thượng lam nguyệt: Quả nhiên không hổ danh là quân nhân a, hành động thật là nhanh chóng.

Màu sắc rực rỡ: Anh ta đây là đang yêu đương hay là đánh giặc a?

Băng: Cho nên mình do dự a, con người anh ta tốt, nhưng là quá nhanh... Cũng may anh ta phải trở lại đơn vị, vẫn còn thời gian để mình suy nghĩ.

Caro vàng xanh: Gà quân nhân không tốt, đừng nói đến chủ nghĩa đại nam tử, còn nhiều năm không ở nhà, như thế nào có thể chịu đựng a.

Băng: Mình đây còn được tự do. Kết hôn xong còn có thể giống như hiện tại, tự do tự tại, thật tốt a.

Caro vàng xanh: Hãy suy nghĩ đi, cha mẹ anh ta bạn phải chăm sóc, tương lai còn phải sinh con đi?

Băng: Cái này mình cũng không biết, bất quá xem ý tứ của hần thì hình như cha mẹ không cần mình chiếu cố. Nếu có con mình sẽ đi theo quân đội, tuy rằng mình chưa có hỏi anh ta, nhưng mình thấy anh là thiếu tá, ít nhất cũng được cấp phó doanh, hẳn là có thể đi tùy quân.

Cặp lòng com: bạn hiểu rõ là tốt rồi, nhưng mà mình thấy bạn đã chuẩn bị tốt a, thế còn do dự cái gì?

Băng: Chủ yếu là tư tưởng không vượt qua được, chúng mình như thế nào cũng coi như xa lạ a, mình không muốn cùng một người mới quen không đến

mười ngày cùng nhau lên giường, trong lòng đang rất khó xử.

Caro vàng xanh: Ha ha, mình nói cho bạn biết, tính mấy quân nhân này dục cường đại, thân thể nhỏ bé này của bạn cần phải chịu đựng a, nếu như bị giết chết ở trên giường thì thực khó nghe. (*lau lau máu mũi*)

Băng: Biển, cái tên WS nhà ngươi. (WS~wei-suo: Đáng khinh)

Cặp lồng com: Dù sao bạn cũng không trông đợi vào tình yêu, hiện tại rất vất vả mới gặp được một người có thể coi như là có cảm giác, vậy thì kết hôn đi, dù gì sớm muộn cũng phải kết hôn, cũng đỡ phải mỗi ngày bị mẹ bạn bức.

Băng: Nhưng mà mình lo lắng...

Caro vàng xanh: Là quân đã chiến hay là làm ở cơ quan a?

Băng: Mình không có hỏi, bất quá nhìn anh ta da trắng như bánh bao với lịch sự như vậy, chắc là làm ở cơ quan đi.

Băng: Nhiệm vụ hôm nay còn chưa có hoàn thành đâu, ai sẽ chiến đấu với bài văn?

Thiên thượng lam nguyệt : mình, 1:45 đến 2:45?

Băng: Được.

Màu sắc rực rỡ: Mình cũng làm.

Thiên thượng lam nguyệt: Cùng nhau làm. 】

Điện thoại vang lên, Chu Lăng nhìn thoáng qua đồng hồ, mới 2:20, cô thờ dãi, nhận điện thoại: “Mẹ.”

“Tiểu Lăng a, chuyện cá nhân có tiến triển gì không? Con cũng hai mươi tám tuổi rồi, gần như giống đồ ăn ở chợ đến nơi rồi, cũng đã gần đến buổi chiều, cứ tiếp tục thế này mẹ sẽ không thể bán con ra bên ngoài nhà.”

Chu Lăng nhìn câu tứ tiểu thuyết trên màn hình, một bên kiên nhẫn đáp: “Vâng, đã biết.”

“Con đừng chỉ lo đối phó, rồi chỉ lo làm việc. Mẹ đã sớm nói qua, năm nay nhất định phải kết hôn, ít nhất thì qua năm mới phải dẫn bạn trai về nhà.” (*hắc hắc* ko lâu nữa chị sẽ dẫn về cho bác cậu rê khiến bao sắc nữ thêm thương)

Chu Lăng xem thường liếc mắt, cho dù cô đồng ý kết hôn với Ngô Ngôn, chỉ sợ năm nay rồi qua năm mới cũng không có cách nào dẫn anh về nhà, nghi phép của anh đều dùng hết cả rồi.

Nhưng những lời này cô không thể nói, bằng không lão mẹ khẳng định sẽ trói cô lập tức gả đi.

Cô mất kiên nhẫn nói:

“Rốt cuộc con có thể kéo dài một người ở ngoài đường trở về không?”

“Dù sao con cũng phải nắm chặt chút...”

Cuộc điện thoại ngày Ngô Ngôn lên xe gọi cũng có thể coi như là lần cuối hai người trò chuyện, từ ngày đó về sau, Ngô Ngôn liền biến mất trong cuộc sống của Chu Lăng, điện thoại, tin nhắn, QQ, bu r kiện đều không có động tĩnh.

Chuyện này Chu Lăng có thể lý giải, cô đã xem nhiều tiểu thuyết dạng này, tuy rằng không được ghi chép, nhưng chuyện này là hiển nhiên.

Thời điểm quân nhân làm nhiệm vụ phần lớn là phải giữ bí mật, chắc chắn cũng không được phép liên hệ với bên ngoài, cô liền dần dần đem chuyện về người này bỏ ra sau đầu.

mỗi ngày đánh máy, xem tiểu thuyết, nói chuyện phiếm... Mỗi ngày liền chậm rãi trôi qua như vậy, bình thản mà lại bình thường.

Ngẫu nhiên thời điểm nhớ tới Ngô Ngôn, cô liền ôm con thỏ lớn kia ngây ngốc một hồi, sau đó hạ quyết tâm chờ đợi Ngô Ngôn gọi điện thoại lại, nhất định phải nhớ kỹ hỏi danh hiệu cùng chức vị của anh ở bộ đội.

Cô thể nhưng đối với một người đã cầu hôn mình, mà hoàn toàn không biết chút gì cả, trừ bỏ tên cùng vị trí bộ đội của anh, còn lại hoàn toàn là một người xa lạ.

Tuy rằng bộ đội có rất nhiều thứ phải giữ bí mật, nhưng những thứ cơ bản nếu muốn biết, cũng có thể đi?

Bất quá bây giờ anh đang làm nhiệm vụ, cô cũng nên thừa cơ hội này bắt tay lắp đồng hồ này, đỡ phải sau này nếu chân chính nói đến chuyện yêu đương cũng không làm chậm trễ chính sự.

Nhiệm vụ Ngô Ngôn làm lần này so với tưởng tượng của Chu Lăng thực lâu hơn nhiều, cô vốn cho rằng nhiệm vụ Ngô Ngôn chỉ là tương tự với diễn tập cứu hộ thảm họa, chỉ mất không bao nhiêu thời gian.

Lại không nghĩ rằng, cho đến khi cô đã lấp xong vài cái hố rồi, hai cái hố mới cũng đã lấp được một nửa, lúc này mới nhận được điện thoại với dây số có tên là “Quân nhân” gọi tới.

Không thể không nói, khi Chu Lăng nhìn thấy dây số này lại nhẹ nhàng thở ra, cô những tưởng Ngô Ngôn đã đổi ý, muốn tìm một người vợ khác.

“Này, xin chào.” Cô vô thức di chuyển loạn con chuột trên màn hình.

“Chu Lăng, xin chào, tôi là Ngô Ngôn.”

“À, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành? Có thể gọi điện sao?”

“Đã hoàn thành, vừa mới trở về buổi chiều, Là chuyện cơ mật, không thể nói.” Trong thanh âm Ngô Ngôn mang theo chút mệt mỏi cùng khàn khàn.

“Nếu không anh đi nghỉ ngơi trước đi, Ăn cơm chưa? Nếu mệt mỏi thì dùng nước ấm tắm rửa một cái cho tốt, vốn hẳn là nên tắm bồn, nhưng mà nghĩ đến chỗ các anh chắc cũng không có điều kiện này.”

Chu Lăng đem điện thoại kẹp trên cổ, bắt đầu tìm kiếm các thảm họa gần nhất cần bộ đội đến giải cứu, không có kết quả.

Thật là, giải cứu có thể tính là cơ mật gì chứ, vì thế lại bắt đầu tìm kiếm tin tức quân đội diễn tập ở thành phố N, vẫn là không có.

Nhiệm vụ này của anh rốt cuộc là cái gì chứ? Hiện tại là thời đại hòa bình, chẳng lẽ còn có thể đánh chiến?

Hay là anh đi tham gia cuộc thi võ thuật nào hoặc là tập huấn linh tinh?

Quên đi, mọi người đều nói là cơ mật, tò mò đến chết cũng vô dụng, vẫn là đừng quá ép buộc chính mình.

“Ăn cơm xong rồi, đội cũng có bỏ thêm cơm. Tắm cũng tắm rồi, tôi hiện tại đang nằm ở trong chăn gọi điện thoại cho em.

À, không có bồn tắm lớn, hơn nữa chúng tôi tắm rửa cũng có hạn chế thời gian.

Tôi không mệt mỏi, chỉ là muốn nói chuyện với em.”

Chu Lăng nghĩ đến Ngô Ngôn về mặt mệt mỏi nằm ở trong chăn, gọi điện thoại cho mình, mềm lòng, giọng nói càng nhu : “Được, chúng ta đây nói chuyện.”

“Chu Lăng, chúng ta ngày mai đi đăng kí kết hôn đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đáp ứng

Chín giờ tối mỗi ngày Ngô Ngôn sẽ đứng giờ gọi điện thoại đến đây, trước mỗi lần ngắt điện thoại liền nói một chuyện chính là cầu hôn.

Điều làm cho Chu Lăng buồn bực là, anh chưa từng nói qua mấy ngôn từ cầu hôn chuẩn như “Em gả cho tôi đi”, nhiều lắm là nói cô cùng anh đi đăng kí kết hôn.

Nhưng mà, dù sao cô cũng không trông cậy quá vào cái tên lính ngốc chẳng biết cái gì là lãng mạn kia, mỗi ngày anh đều nói một lần muốn cùng nhau đăng kí kết hôn cũng đã nói lên thành ý của anh.

Cùng Ngô Ngôn tán gẫu, tuy rằng thường xuyên chỉ là những câu nói vô nghĩa, như hôm nay ăn cái gì, chạy mấy chục ngàn mét, vật lộn với ai... Chu Lăng chưa bao giờ nghĩ rằng cái người thoạt nhìn cực nghiêm túc kia nhưng luôn cùng cô nói chuyện, càng ngoài ý muốn, cô lại càng là mềm lòng.

Nam nhân này luôn cố gắng làm cho cô quen thuộc với công việc của anh, cuộc sống của anh.

Cô không thể không vì dụng tâm của anh mà cảm động.

Nữ nhân đều là động vật cảm tính, Chu Lăng dù luôn lý tính, lãnh huyết, rốt cuộc vẫn là một nữ nhân.

Cô lại là người ăn mềm không ăn cứng, không thể không nói, Ngô Ngôn vô cùng tốt.

Buổi tối hôm nay nữa là hai người bạn họ quen nhau được bốn tháng mười một ngày, vẫn gọi điện thoại, khi sắp sửa gác máy, Ngô Ngôn lại hỏi một lần nữa: “Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn đi?”

Chu Lăng đề thấp thanh âm, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Ngô Ngôn sững sốt một chút, tiếp theo Chu Lăng chợt nghe thấy bên kia vang một tiếng phanh, sau đó là lần đầu tiên nghe thấy ngữ điệu phập phồng rất lớn của anh: “Tốt, tốt... Chu Lăng, em yên tâm, tôi sẽ đối tốt với em.” (>o< Anh đáng iu quá~)

Chu Lăng vốn đối với sự xúc động của mình có chút hối hận, nhưng thấy anh phản ứng như vậy, khóe miệng nhin không được nhếch lên, sợ hãi trong lòng cũng vui đi rất nhiều: “Được.”

【Băng: Mình muốn tuyên bố một tin tức.

Cặp lòng com: bạn muốn kết hôn?

Cô gái: Thật sự?

Thiên thượng lam nguyệt: Sẽ không phải là cậu có đi? (*khụ* Ý chị ý là có baby ớ)

Băng: Sút bay.

Băng: Mình đáp ứng lời cầu hôn của anh ta.

Caro vàng xanh: Là quân nhân lần trước bạn nói?

Băng: Đúng.

Màu sắc rực rỡ: Chúc mừng chúc mừng bánh kẹo cưới.

Băng: Vẫn còn sớm, chờ báo cáo kết hôn của anh ta được phê duyệt xong đưa xuống, sau đó mình lại phải cầm con dấu của gia đình đi, không biết phải mất mấy tháng nữa. Nghe nói khi thẩm tra chính trị con dấu thường có tranh cãi.

Cặp lòng com: Thẩm tra chính trị?

Băng: Đúng thế, nếu cùng quân nhân kết hôn, tất cả đều phải trải qua thẩm tra chính trị, kỳ thật cũng chỉ là đi đến Cục công an cùng Ủy ban nhân dân.

Quả cam vàng: Kiểm tra nhà bạn có mối quan hệ với ngoại quốc hay không sao?

Băng: Mình ở trên mạng đã tra qua, kỳ thật hiện tại chỉ có mấy phần, chỉ cần điền vào cái bảng, hoàn thành mấy cái vấn đề là tốt rồi.

Caro vàng xanh: Lăng Lăng phải cẩn thận a, đừng để có một ngày chết ở trên giường, những người đó sẽ thành như sói như hổ.

Băng: Sút bay.

Caro vàng xanh: Bay trở về.

Caro vàng xanh: ông xã bạn có cơ bắp tám múi không a? Rắn chắc a.

Băng: Làm ơn đi, bạn mình vừa mới nhận thức vài ngày từ lúc anh ta từ đơn vị trở về, có hay không mình làm sao mà biết.

Băng: Bất quá mình thấy bộ dáng anh ta tư nhả lịch sự như thế, đại khái là viên chức dân sự, hoài nghi sẽ không có.

Băng: Nhìn các cơ bắp rất rắn chắc, bộ dáng rất mạnh mẽ. (=.= Khó hiểu nhĩ)

Caro vàng xanh: Khi nào quay trở lại nhớ rõ phải mang theo mấy bức ảnh chụp cho chúng mình nhìn xem ha.

Cặp lòng com: +1

Màu sắc rực rỡ: A, Lăng Lăng muốn kết hôn ?

Màu sắc rực rỡ: +2

Thiên thượng lam nguyệt: +3

Quả cam vàng: +4

Cô gái: +5

Băng: Biển!

Khoai tây nghiền: Cơ bắp tám múi có cái gì đẹp chứ, quan trọng là cái kia của anh ta không được quá dài, không được quá thô, thời gian như thế nào. (*phụt máu mũi*)

Cặp lồng com: Khoai tây, bạn nói thật mạnh mẽ.

Màu sắc rực rỡ: Gật đầu, nói quá mạnh mẽ.

Băng: Khoai tây, bạn đúng là đồ không có răng.

Khoai tây nghiền: Mình có 28 cái răng, trắng nõn lóa sáng.

Caro vàng xanh: Ai nha nha, loạn mắt mình rồi, cậu có con bò cười Lockhart à? (Cos: Cosplay)

Băng: Phụt.

Cặp lồng com: Phụt.

Màu sắc rực rỡ: Đáng tiếc cô không có tóc vàng.

Cô gái: Nhuộm là được.

Thiên thượng lam nguyệt: Uy, uy, đừng vòng vo.

Thiên thượng lam nguyệt: Lặng Lặng, bọn mình muốn nhìn thấy cơ bắp tám múi.

Băng: Ngày mai mình sẽ đi chợ mua mấy cân thịt, cắt thành tám khối cho mọi người xem.

Thiên thượng lam nguyệt: Chụp đi, bọn mình muốn nhìn thấy cơ bắp của ông xã bạn

Băng: Nghĩ muốn nhìn, chúng là của mình nha

Sự tình nếu đã định như vậy rồi, vậy mình nên báo cho người nhà, cô chắc không có khả năng đến khi kết hôn mới nói cho lão ba lão mẹ biết đi?

“Mẹ, đang làm cái gì thế?” cô vịn về ngón tay trên bàn máy tính.

“Vừa com nước xong, đang xem tivi. Hôm nay ở trong phim ám chiến, cái người kia thật

thâm, hấn vì bảo vệ tin tình báo...”

Lão mẹ từ lúc bước vào thời mẫn kinh liền càng ngày càng dong dài, ngày xưa Chu Lăng còn có thể nhẫn nại nghe, thuận tiện phụ họa vài câu, nhưng hôm nay cô có chút khản trương, lại có chút vội vàng xao động, liền đánh gãy lời của lão mẹ

“Truyền hình này con đã xem qua. Mẹ, con là có việc muốn nói với mẹ.”

“Chuyện gì? Không đủ tiền xài sao?

Mẹ đã nói với con vẫn là trở về nhà đi, muốn viết tiểu thuyết thì viết ở nhà cũng như nhau thôi, ở bên ngoài còn phải thuê phòng, một tháng con có thể kiếm được bao nhiêu tiền a.”

“Mẹ, mẹ hãy nghe con nói xong được không?” Chu Lăng chút phiền chán, khó khăn nín.

“Được, được, con cứ nói đi, mẹ nghe đây.”

“Mẹ, có người giới thiệu bạn trai cho con...”

Thanh âm lão mẹ lập tức nâng cao tám độ: “Là người ở đâu? Làm việc gì?”

“Là quan quân, được một quân tẩu mà con quen biết giới thiệu cho.” Nghĩ đến Ngô Ngôn, Chu Lăng trấn định một chút, “So với con lớn hai tuổi, đơn vị ở thành phố N, đã là thiếu tá, con người anh ta cũng rất tốt.”

“Nga, vậy là tốt rồi. Tham gia quân ngũ cũng không tệ, thu nhập ổn định, dù sao hiện tại cũng không có chiến tranh, sẽ không nguy hiểm

” Thanh âm lập tức nhỏ lại, Chu Lăng mơ hồ nghe thấy lão mẹ đang hỏi, “Thiếu tá là cao nha, quân bao nhiêu người?”

Sau đó là thanh âm của lão ba: “30 tuổi làm thiếu tá, rất tốt, chứng tỏ cậu ta rất có năng lực.

Thiếu tá bình thường là phó doanh hoặc là chính doanh, quân bao nhiêu người cũng không nhất định, một cái doanh bình thường là ba, bốn trăm người đi?

"Ông có chút không xác định."

Chu Lăng cười nói: "Ba, người này thuộc đơn vị tình báo. Thời của ba một doanh của nó, đại khái chính là ba, bốn trăm người, hiện tại một cái doanh bình thường có khoảng bốn trăm, có khi lên đến năm trăm người."

Lão ba rõ ràng có chút ngạc nhiên, ông tiếp nhận điện thoại nói: "Con biết rất rõ ràng a."

Kia là đương nhiên, nói như thế nào bạn trai cũng là quân nhân, dù sao cũng phải có một ít hiểu biết cơ bản a! Chu Lăng có chút đắc ý, cô đã bỏ chút thời gian tìm hiểu những thứ này ở trên mạng.

"Bất quá con cảm thấy anh ta đại khái là viên chức dân sự ở văn phòng", Cô cười nói, "Nói không chừng quyền quân binh đều không có, chỉ có thể truyền lệnh cho người khác thôi."

"Con ngay cả cái này cũng không biết?" Lão ba kinh ngạc hỏi, "Phải hỏi rõ ràng cậu ta

làm công việc gì chứ?"

Đã quên a...

Cô vỗ vỗ nhẹ vào đầu mình, miệng lại nói: "Ba, nếu anh ta là nhân viên ở công ty nào đó, con khẳng định sẽ hỏi rõ ràng anh ta làm chức vị gì, quản cụ thể cái gì."

Nhưng mà anh ta là quân nhân a, tháng trước còn có nhiệm vụ bí mật nữa, con hỏi nhiều sẽ không tốt, vạn nhất hỏi trúng cơ mật quân sự nào đó, anh ta không thể trả lời."

Lão ba trầm mặc một chút: "Người giới thiệu cho con có thể tin tưởng sao?"

Con xác định bạn trai thật sự là thiếu tá, chưa có kết hôn?"

"Ai nha, đại tỷ giới thiệu cho bọn con là người mà con rất quen thuộc, Ngô Ngôn là cấp dưới của lão công nàng, không có sai a." Điểm này cô từ trước cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi qua, đây là do người quen giới thiệu, cũng không phải là quen biết trên mạng.

"Con cảm thấy tốt là được, khi nào thì dẫn về nhà cho chúng ta xem một chút đi."

Chu Lăng trầm mặc một chút, thấp giọng nói: "Nghỉ phép năm nay của anh ta đã dùng hết, muốn nghỉ thêm cũng chỉ có thời gian nghỉ để kết hôn."

Lão ba ngẩn người nói: "Các người đã quyết định muốn kết hôn?"

Lão mẹ khẩn trương, vội vàng giật lấy điện thoại: "Chu Lăng, các người quen biết đã bao lâu?"

"Được nửa năm" Chu Lăng thật cẩn thận nói, tuy rằng chỉ mới có hơn bốn tháng, tốt xấu gì cũng có thể tính là nửa năm nhỉ?

"Con quyết định là được. Nhưng mà chuyện này nhất định phải rõ ràng một chút, chúng ta tuy rằng đối với hôn sự của con sốt ruột, nhưng cũng không thể tùy tiện đem con gả cho một người

đàn ông xa lạ."

"Con biết..." Ngô Ngôn, con tin tưởng rằng bọn con có thể sống cùng nhau thật tốt, mặc

dù bọn con không yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thật sự muốn kết hôn sao?

Ngày hôm sau Ngô Ngôn quả nhiên gửi báo cáo lên, không quá vài ngày, Chu Lăng liền nhận được thông báo mời thẩm tra chính trị.

Hôn nhân của quân nhân là cần phải thẩm tra chính trị, bất quá hiện tại trên cơ bản chỉ là hình thức, sẽ không có ai phải người đến từng bước từng bước điều tra cuộc sống của quân nhân.

Chu Lăng chỉ cần điền tốt vào tờ giấy, về nhà tìm Cục công an cùng Ủy ban nhân dân là tốt rồi.

Về nhà tự nhiên nhận được sự nhiệt liệt hoan nghênh của lão ba lão mẹ, lão mẹ một bên nhắc tới việc cô cứ ở bên ngoài không chịu về nhà, gầy như thế cũng là đáng.

Một bên mua đồ ăn chất một đống lớn trở về làm một bàn lớn đồ ăn, lập tức muốn đem cô đường bèo lên.

Chu Lăng tuy rằng cảm động, nhưng mà cô ăn không nhiều lắm, lại sợ nhất là mấy món thịt cá, không quá hai ngày liền nhịn không được kháng nghị lên.

Tuy rằng lão mẹ nói thắm cái gì đó cô không nghe được, nhưng cũng biết lão mẹ luôn thiên vị cô, nên trình độ làm việc nhà, nấu ăn của cô cũng chỉ tạm được mà thôi.

Nhà Chu Lăng chỉ là một gia đình bình thường, không ai làm quan, cũng không có người đại phú, Chu Lăng khi đi đưa con dấu cũng liền được tránh không có đụng tới tình huống tranh cãi.

Chu Lăng ngày thường nhìn ôn hòa, thậm chí còn có chút hướng nội thành thật quá mức, kỳ thật cũng là người tính tình nóng nảy, qua vài lần đều bị chọc đến tức giận đến mức đập bàn ở nhà, cuối cùng ba cô không thể không để cho cô ở nhà nghỉ ngơi, tự mình đi thay cô chạy.

【Băng: NND, đám quan liêu này đều nên bị bắn chết

Thiên thượng lam nguyệt: Làm sao vậy?

Băng: Mấy ngày nay mình chạy đi thẩm tra chính trị, bị chọc tức chết rồi.

Băng: Mình đi đến Cục công an trước, Cục công an nói mình trước hết phải xin con dấu của Ủy ban nhân dân, chứng minh mình không có vấn đề, bọn họ mới đóng dấu.

Màu sắc rực rỡ: bạn có hay không có vấn đề gì, hồ sơ Cục công an hẳn là có lưu trữ đi.

Băng: Mình cũng nghĩ như vậy a. Nhưng là người ta nói như vậy, mình cũng không có biện pháp, đành phải đi Ủy ban nhân dân. Lần đầu tiên đi, 3 giờ rưỡi, không có người.

Băng: Rõ ràng là thời gian đi làm a.

Băng: Buổi sáng ngày hôm sau mình lại đi, lúc này có người, kết quả người ta nói, con dấu này phải tìm lãnh đạo của bọn họ, người ta không có ở đó, bảo mình buổi chiều hãy lại đi.

Caro vàng xanh: Choáng váng.

Băng: Buổi chiều 4 giờ mình lại trở lại một lần, lại không có người.

Mình liền nghĩ không ra, cho dù thời tiết nóng, bọn họ ngủ trưa cũng không cần ngủ thẳng cẳng như vậy đi.

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: Những người này đều là như vậy.

Băng: Như thế nào lại đổi MJ ? Là cặp lông com?

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: Là mình.

Caro vàng xanh: Vậy hiện tại bạn đã làm tốt chưa?

Băng: Đừng nói nữa, ngày thứ ba mình rốt cục cũng gặp được lãnh đạo của Ủy ban nhân dân kia, kết quả người ta nói, bọn họ không có quyền đóng con dấu trước tiên, muốn mình trước tiên phải xin Cục công an chứng minh con người của mình không có vấn đề chính trị bọn họ mới đóng dấu. (*lau lau mồ hôi* Mấy người này cũng thật là...)

Quả cam vàng: ...

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: Không nói gì.

Caro vàng xanh: Ấu yếm.

Màu sắc nhỏ giết người: Té xỉu, chuyện này cũng thật quá hết chỗ nói rồi.

Băng: Mình thất tức chết rồi. Không có biện pháp, đành phải lại đi Cục công an.

Băng: Nhưng mà Cục công an cũng vẫn là không cho mình làm, nói cái gì là vạn nhất mình có vấn đề sẽ tạo thành tổn thất không thể đo lường cho bộ đội. NND, một mình tôi có thể làm cả bộ đội đều biến mất sao?

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: Phốc.

Băng: Cháo của bạn phun đầy màn hình, thực ghê tởm.

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: Sút bay, bạn mới ăn cháo, cả nhà cậu đều ăn cháo.

Băng: Bay trở về, mình cũng không thích ăn cháo. bạn không ăn cũng đừng cho mình.

Màu sắc rực rỡ: Vậy bạn đã làm thẩm tra chính trị xong rồi chứ a?

Băng: Mình thiếu chút nữa làm ầm ỹ lên với bọn họ, cuối cùng không có biện pháp, ba mình thất bại (ý chỉ vòng vèo hay sao ý:P) tìm vài người quen, lại tặng lễ, vấn đề thế này mới được giải quyết.

Băng: NND, những người này đều nên bị bắn chết.

Cô gái: bạn cũng đừng tiết kiệm quá, người ta muốn bạn tặng lễ, bạn còn đi phát hỏa với bọn họ.

Băng: (ngẩng lên 45 độ ưu thương nhìn trời) Mình vốn không hiểu mấy thứ này, muốn nói cách khác cũng sẽ không tức giận đến công ty từ chức, biến việc viết tiểu thuyết trên Internet trở thành công việc, mình cũng không phải là đại thần gì.

Màu sắc rực rỡ: Mọi việc đã được giải quyết là tốt rồi, vậy hai người chuẩn bị khi nào thì kết hôn?

Băng: Còn chưa biết.

Băng: Mình vừa đem đơn ký gửi qua. Chờ bộ đội phê xuống còn không biết muốn mất bao lâu, sau đó anh ta lại xin thời gian nghỉ kết hôn cái gì đó nữa.

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: bạn đừng quên bánh kẹo cưới của chúng ta là được.

Băng: Húp cháo của bạn đi.

Thiên thượng lam nguyệt: Bánh kẹo cưới bánh kẹo cưới.

Băng: (hình ảnh)

Thiên thượng lam nguyệt: Uy ,bạn đây là gặp nạn dễ thấy ảo giác sao?

Băng: Oa, Nguyệt có học vấn thật tốt, lại biết đến thành ngữ gặp nạn dễ thấy ảo giác này.

Thiên thượng lam nguyệt: Sút bay, lão tử không phải thất học.

Băng: Quay trở lại, mình nghĩ rằng bạn là thế.

Màu sắc rực rỡ: +1

Muốn ăn cơm không cần ăn cháo: +2

Thiên thượng lam nguyệt: Lăn! 】

Chu Lăng mấy ngày về nhà cũng giống như ở bên ngoài, mỗi ngày đều xem văn, đánh máy, nói chuyện phiếm, ăn cơm, ngủ.

Chỉ khác là không cần tự mình nấu cơm, không có cơ hội ăn mấy đồ ăn không tốt cho sức khỏe, còn có mỗi ngày đều có người lái nhái ở sát lỗ tai.

Chu Lăng buồn bực cực kỳ, cô đáng lý không nên trở về nhà, cô nên trực tiếp ký hết đồng giấy rồi nhờ lão ba đi xin con dâu .

“Con ngồi ở trước máy tính suốt một giờ cũng chưa đứng lên hoạt động a, mỗi ngày đều ngồi ở trước máy tính, thân thể còn muốn giữ hay không?”

Chu Lăng ngồi bất động, không di chuyển.

“Phóng xạ máy tính lớn như vậy, con một ngày đều ngồi mười mấy giờ với máy tính, con xem xem hai mắt của mình, người xem xem làn da của con kìa...”

Chu Lăng thăm dò nhìn thoáng qua gương —— cô nương này như thế nào xinh đẹp như vậy chứ? (=[)])

Lão mẹ tức giận đến cơ hồ muốn nở nụ cười, nửa ngày sau mới oán hận lấy tay chỉ chỉ đầu cô nói: “Để xem Tiểu Ngô ghét bỏ người như thế nào.”

Nhìn xem, đã thân với con rể còn hơn với con gái, đối tượng xem mắt trước kia lão mẹ cũng thật sự thân thiết, càng đừng nói đến chàng rể này, hiện tại đã gọi là Tiểu Ngô, còn gọi thân thiết như vậy.

Ánh mắt lão ba thật sự lợi hại, giải thích cho nữ nhi: “Tiểu Ngô gọi điện thoại đến nhà, đem tình huống của mình cùng tình huống trong nhà nó đều giới thiệu rõ ràng, còn cam đoan sẽ chiều cổ con thật tốt.”

Chu Lăng có chút cảm động, cô hoàn toàn không nghĩ tới Ngô Ngôn tính tình mộc mạc ngơ ngác thế kia, thế nhưng còn có thể nghĩ đến chuyện gọi điện thoại đến nhà cô.

Bất quá, anh cả ngày ở trong bộ đội, như thế nào có thể chiều cổ cô?

Nếu muốn tùy quân, nhất định phải hỏi hoàn cảnh từng chân rõ ràng.

Nghe nói điều kiện ký túc xá người nhà bộ đội phi thường rất kém, cho dù đơn sơ râm mát, còn có khả năng không có nước dùng, phải chạy rất xa đi mức nước.

Hoặc là không có nhà vệ sinh, chỉ có cái loại hố nguyên thủy này, còn thực bản thực thối.

Nếu là loại địa phương này, cô cũng không dám ở, đã hai mươi năm nay cô không dùng đến loại đó đi? Rất ghê tởm.

Đúng rồi, Ngô Ngôn tựa hồ là viên chức dân sự, điều kiện trong đại viện cũng nên tốt lắm.

Lâu như vậy vẫn là không nhớ rõ hỏi anh làm ở đơn vị gì, là năng lực dẫn dắt đề tài của Ngô Ngôn quá mạnh mẽ?

Hay là bề ngoài anh có tính biểu hiện, làm cho cô luôn theo bản năng cho rằng anh nhất định là làm ở văn phòng?

Cô tạm thời còn không nghĩ muốn tùy quân a, bộ đội khắt định đều là ngủ sớm dậy sớm, cô như là con cú nha.

Chu Lăng đã sớm nghe nói bộ đội cũng là văn hóa đen, vốn nghĩ đến báo cáo kết hôn gửi lên sẽ mất thật lâu mới có thể phê xuống dưới, không nghĩ tới chỉ một tuần sau, Ngô Ngôn gọi điện thoại đến, nói mọi việc đều đã làm thỏa đáng, anh đã lấy được thời gian nghỉ kết hôn, đang chờ lấy vé xe lửa.

Hành động quả nhiên thật nhanh chóng. Chu Lăng phát hiện ra chính mình một chút cũng không cảm thấy hưng phấn, cô tựa hồ xuất hiện chứng sợ hãi tiền hôn nhân.

Cô vốn luôn do dự muốn nhanh như vậy kết hôn cùng Ngô Ngôn hay không, hay lại nhất thời xúc động đáp ứng lời cầu hôn của anh, trong lòng cũng không nghĩ sẽ lại nghĩ tới vấn đề này, hiện tại thật sự đã muốn đi đăng ký, cô lại bắt đầu do dự khần trương.

Nếu không nói với anh hoàn thời gian chậm lại chút đi?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Con rể đi gặp mẹ vợ

Chu Lăng đứng ở cửa ra vào, nhà ga nhìn xung quanh, tay trái thỉnh thoảng sờ đến chiếc túi xách nhỏ, cô đã đợi được nửa giờ.

Cô vốn là đến trước 10 phút, nhưng đài phát thanh báo xe lửa tối nay sẽ đến muộn 20 phút, hiện tại Ngô Ngôn hẳn là cũng nên đi ra rồi đi.

Nhà ga là nơi cực kì rối loạn, có kẻ trộm nhiều nhất. Chu Lăng khi ra khỏi nhà luôn cẩn thận, thường theo bản năng sờ lấy túi xách kiểm tra, ánh mắt lại nhìn về cửa ra.

Lúc này xe lửa đã có thể đến rồi, một số lớn nam nữ già trẻ về phong trần mệt mỏi đầy mặt quỵt sắc với nhau đi ra khỏi nhà ga, trong đó người quần nhân cao lớn kia lại phá lệ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Chu Lăng vội vàng nhón chân lên hướng anh vẫy tay, đề cao thanh âm kêu lên: “Ngô Ngôn, ở đây này!”

Ngô Ngôn rất nhanh tìm được cô ở trong đám người, ánh mắt sáng ngời rực lên, đi nhanh tới.

Đến lúc này, Chu Lăng đã không sai biệt lắm gần nửa năm rồi chưa thấy được anh, thời gian gặp nhau cũng ít, ngay cả ảnh chụp cũng không có, cô cơ hồ cảm thấy chính mình đã sắp quên mất vị hôn phu, anh là cái dạng gì rồi.

Ngô Ngôn đi được vài bước, đột nhiên chạy lên.

Chu Lăng liền cảm thấy sắc mặt của anh thay đổi, rõ ràng trên mặt vẫn là không có biểu tình gì, lại có thể làm cho người ta cảm giác anh đang tức giận.

Kỳ quái là khi, Ngô Ngôn lấy một loại tốc độ làm cho mọi người chung quanh kinh ngạc đến rút cảm chạy vọt đến bên người Chu Lăng, vươn tay hướng cô ôm lấy.

Chu Lăng mặt chợt đỏ, theo bản năng lui từng bước ra sau, lại đụng tới thân thể ấm áp ở lưng liền vội vàng trở lại tại chỗ.

Ngay sau đó, cô nghe thấy có âm thanh kêu đau của người phía sau vang lên: “Thả... Buông tay...”

Cô cả kinh, còn chưa có xoay người, đã bị Ngô Ngôn một phen kéo ra phía sau, trong tay còn chặt chẽ cảm lấy một người đàn ông, người đàn ông kia bị anh xoay bẻ cổ tay, đau đến sắc mặt trắng bệch, không thể động đậy, mà miệng lại còn mờ lời uy hiếp:

“Lắm chuyện... Xen vào việc của người khác... Mày... Mày liệu không muốn... không muốn sống à?”

Chu Lăng hết sững sốt rồi lại sững sốt, bình tĩnh đại ngộ, vội vàng cúi đầu xem xét túi xách của chính mình, phía sau thế nhưng đã bị rách một lỗ hổng thật dài, ví tiền cũng còn ở miệng rách nửa chừng, mọi thứ đều vẫn còn nguyên.

Cô nhẹ nhàng thở ra, trái phải nhìn xem xung quanh một chút, muốn tìm cảnh sát để đem giao người ra, không nghĩ tới lại thấy vài người đàn ông cầm mã tấu ngẩn trong tay bức xúc tiến lại gần.

Cô không khỏi vô cùng kinh ngạc, kéo kéo quần áo Ngô Ngôn nói: “Cẩn thận, hắn có đồng lõa.”

Ngô Ngôn vô tình liếc mắt một cái, cũng không biết anh đã làm như thế nào, chỉ lôi kéo đẩy một cái, kẻ trộm kia liền té thẳng trên mặt đất ai ải kêu, ôm lấy cánh tay, chạy lên phía trước rồi quay mặt trở lại lần nữa.

Lúc này, vài đồng lõa của kẻ trộm kia đã xông tới.

“Dám rảnh rỗi lắm chuyện quản chuyện của mấy ông đây, mày là không muốn sống sao?”

“Tiểu tử, ngoan ngoãn đem tiền giao nộp ra đây, tự mình đánh mười cái tát, lão tử đây liền để người đi.”

“Nhị ca, cùng hắn nói làm cái gì, trực tiếp phết hắn đi là được.”

...

Chu Lăng không biết có nên ôm tin tưởng vào Ngô Ngôn hay không.

Lẽ ra Ngô Ngôn là quân nhân, ở bộ đội khẳng định sẽ được học chút cước quyền quân đội gì đó, nhưng là anh ngày thường có tham gia huấn luyện sao?

Sẽ không phải chỉ là học được mấy cái động tác võ thuật đẹp mắt thôi chứ?

Hơn nữa đối phương lại nhiều người như vậy, trong tay còn có mã tấu.

Cô hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa là tìm cảnh sát, vừa là hy vọng có thể có người hỗ trợ báo cảnh sát.

Đang phân tâm như vậy, Ngô Ngôn liền cùng cùng vài người kia bắt đầu lao vào đánh nhau.

Anh đưa cánh tay lên chống đỡ mã tấu, tung quyền đánh vào đầu gã kia,

Chu Lăng che miệng lại sợ chính mình kêu ra tiếng sợ hãi làm cho Ngô Ngôn phân tâm.

Cô là một người thường, xem không hiểu mỗi chiêu thức này, nhưng là có thể nhìn ra Ngô Ngôn tựa hồ rất lợi hại, tựa hồ như mã tấu trong tay tên côn đồ này là đầu gỗ, mà đầu quyền Ngô Ngôn lại là thiết quyền, từng quyền đâm vào da thịt.

Không đến 2 phút sau, bay tám kẻ kia liền đều nhanh chóng rên rỉ ngã xuống đất, mà cảnh sát cũng khoan thai đến chậm giống như đã chiếu trong TV vậy.

“Ở nhà ga đánh nhau gây nháo loạn, tất cả đều mang đi!”

Trong đó có một người đi lên không phân rõ phải trái trắng đen như thế nào, liền nắm tay Ngô Ngôn kéo ra.

Chu Lăng giận dữ, thân thủ vội vàng ngăn đón, kêu lên: “Cái này mà gọi là đánh nhau sao? Anh nhìn xem túi xách của tôi này!”

Đây rõ ràng là công việc của các người lại không đến, để cho những người này ở nhà ga có thể càn rỡ đến như vậy, không trộm được ví tiền liền muốn mượn mã tấu đánh người.

Các Anh bắt người như vậy, về sau ai dám thấy việc nghĩa hăng hái làm a?

Tôi đây về sau bị trộm bị cướp có phải hay không chính là rất xứng đáng?” (*bật ngón cái*)

Khuôn mặt của vị cảnh sát kia liền trong một khoảng thời gian ngắn hết xanh rồi lại đỏ, một vị lão thành ở bên cạnh vội vàng kéo hắn, cười nói

: “Là cậu ta hơi lỗ mãng một chút, nhưng mà vị tiên sinh bất kê trộm này, cũng phải theo chúng tôi trở về cục để làm bản ghi chép, còn nhờ giúp chút việc.”

Chu Lăng vốn là ăn mềm không ăn cứng, cũng biết đây đang là lúc có chuyện, liền gật gật đầu hướng Ngô Ngôn nói: “Vây đi một chuyến đi?”

Ngô Ngôn không có ý kiến, đoàn người liền ngồi lên xe cảnh sát.

Chu Lăng vừa ngồi xong liền nhớ tới còn chưa có nói với người trong nhà, liền lấy ra di động ở trong túi xách, nghĩ nghĩ lại đều đem hết đồ trong túi xách lấy ra, để vào trong tay Ngô Ngôn nói:

“Em không có túi, những vật này trước tiên anh hãy giữ đi, về nhà rồi đưa lại cho em.”

Nói xong cũng không quản anh phản ứng gì, chính mình gọi điện thoại cho lão mẹ,

“Mẹ, chúng con sẽ trở về trễ một chút, xe lửa vốn đã trễ giờ, ở nhà ga còn kẹt phải kẻ trộm... Con không sao, cũng không có bị mất gì, Ngô Ngôn bắt được kẻ trộm... Ân, anh ấy thật sự là rất lợi hại, một người đánh bảy, tám người... Dạ, chúng con hiện tại đang trên đường đến Cục công an, phải đi làm bản ghi chép... Tìm anh rě?”

Không cần phiền toái như vậy đi... Được rồi, con sẽ gọi điện thoại cho anh rě.”

“Anh rě, là em... Đón được rồi, vừa mới từ nhà ga đi ra thôi, anh cùng chị buổi tối đến ăn cơm nha... anh rě, em nói cho anh nghe, vừa nãy ở nhà ga em kẹt phải kẻ trộm... Không có việc gì, chính là Ngô Ngôn cùng bảy, tám người đánh nhau một trận, làm em sợ muốn chết...”

Chúng em hiện tại đang ở trên xe cảnh sát a, là muốn đến Cục công an để làm bản ghi chép...” Cô đột nhiên che di động quay đầu sang hỏi Ngô Ngôn, “Anh đã ăn cơm chưa?”

Ngô Ngôn hạ giọng: “Ồ trên xe lửa đã ăn rồi.”

Chu Lăng gật gật đầu buông tay ra: “Anh rě, em muốn uống Pepsi, không phải Coca Cola... Anh không phải mời em đi ăn cơm đâu, em mà không thấy Pepsi liền cùng chị nói chuyện, Anh khi dễ em. Không thèm nghe anh nói nữa, bây giờ em phải đi xuống xe đây. Ân, bye bye.”

Thành phố J chỉ là một thành phố cấp huyện, mới gọi hai cuộc điện thoại, xe cảnh sát cũng đã đến trước Cục công an. Ngô Ngôn đi theo phía sau Chu Lăng xuống xe, vừa mới đứng ổn định liền thấy Chu Lăng cười chạy hướng đến một cảnh sát ba mươi lăm, sáu tuổi đứng ở trước cửa.

Lý Diễm Hoa cười nhìn cô em vợ đã chạy tới, đang muốn nói chuyện, đột nhiên có một loại cảm giác nguy hiểm, theo bản năng liền đưa tay đến bật súng lục bên hông, lại sợ soạn bộ đàm. (=]] Đây gọi là bản năng của cảnh sát à)

Chu Lăng đã chạy tới, cười nói: “Anh rě, Pepsi của em đâu?” Lý Diễm Hoa lo lắng không trả lời cô, một tay nắm lấy tay cô kéo ra phía sau, xoay người hướng mặt đến chỗ nguy hiểm.

Chu Lăng ngăn người, theo ánh mắt của anh nhìn lại, đã thấy Ngô Ngôn đứng ở bên cạnh xe, tuy rằng vẫn là không có biểu tình gì, Chu Lăng lại cảm thấy anh lúc này cũng là đang tức giận giống như ở lúc nhà ga bắt kẻ trộm.

“Ai nha, em đã quên mất anh ấy.” Chu Lăng thề lưỡi, lôi kéo tay áo của anh rě, “Anh rě, đó là Ngô Ngôn. Ngô Ngôn, mau tới, đây là anh rě.”

Lý Diễm Hoa lập tức phát hiện sát khí kia đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, quân nhân đứng ở cạnh xe cảnh sát từng bước đi lại đây, thẳng nghiêm cúi chào: “Xin chào, anh rě, em là Ngô Ngôn.”

Chu Lăng thoải mái một tiếng bật cười, Lý Diễm Hoa buồn cười đáp lễ, nói: “Đều là người một nhà không cần khách trương như vậy, đến, uống Pepsi.”

Cảm giác về người này vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, bất quá khí thế này cũng không giống với đơn vị cơ quan ngồi văn phòng như Tiểu Lăng đã nói a, chiến hữu trước kia của anh, hiện tại là đội trưởng quân bộ đã chiến X cũng không có sát khí bức người như vậy đâu. (Xùy xùy anh là bộ đội đặc chủng đặc chủng đại nhân đó >0

Có Lý Diễm Hoa là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, việc làm bản ghi chép rất nhanh liền xong, 20 phút sau, Chu Lăng cùng Ngô Ngôn đều an vị ngồi trên xe đại đội trưởng trở về nhà. (Cái nhà này toàn là dân quân đội với cảnh sát ko nhẽ == Chỉ thấy tội cho bọn trộm vớ nhầm người=]]

Ngô Ngôn đại khái là khách trương, thấy cha mẹ Chu Lăng, lại làm một cái cúi chào thẳng nghiêm, khiến cho hai người giật mình hoảng sợ. (*nín cười run người*)

“Xin chào, Ba mẹ!”

“Tốt, tốt.” Lão mẹ lôi kéo hai người lại nhìn xem, thẳng cho đến khi khuôn mặt trắng nõn của Ngô Ngôn đỏ bừng lên. (>0

Chu Lăng buồn cười nói: “Mẹ, không có việc gì, mẹ xem cánh tay của anh ấy này, không có bị làm sao cả.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, hai đứa dọa mẹ sợ chết mất.

Đến đây , com đã nấu xong rồi, Ngô Ngôn a, con cứ coi như đây là nhà của chính mình, không cần phải khách khí " Dạ mẹ ".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bữa cơm lực lưỡng

Lão mẹ tuy rằng tay nghề so với đầu bếp còn kém xa ,nhưng đồ ăn nấu vẫn ngon .

Ngô Ngôn có chút giật mình nhìn lên trên một bàn đầy ắp thức ăn , bát đĩa kín mít trước mặt mình , Chu Lăng ngồi ở bên buồn cười, nhìn lão mẹ dùng sức gấp đồ ăn vào bát của anh ,một bên còn tư tốn nói:

"Ăn nhiều một chút ,con lần đầu tiên đến đây ,bà già này cũng không biết con thích ăn cái gì."

Lão ba tuy không động thủ . nhưng cũng nói :

"Về sau chính là người một nhà , con cũng nên coi nơi này là nhà của mình ,đừng khách sáo....Đến uống rượu .

Ta cũng không hay uống rượu ,nên ít nhiều gì con cũng phải làm hai chén"

Ngô Ngôn tay chân luống cuống : "Mẹ ,con cái gì cũng ăn....mẹ cứ để conBa ,con cũng không hay uống rượu... Con kính ba một ly , chúc ba thân thể lúc nào cũng khỏe mạnh.

"Hai người cùng chén ,Ngô Ngôn đảo mắt thấy Chu Lăng trừng mắt nhìn mình ,vội nói,

" Ba không sao , không sao mà."

Lão ba cười : "Đừng để ý nó ,ta tuy rằng không hay uống ,nhưng chỉ có hai chén thì không thành vấn đề.

"Nói xong liền đem chén rượu còn lại ,uống một hơi ,thỏa mãn nhìn hai người ."Dùng bữa ,dùng bữa."

Ngô Ngôn ăn xong đồ ăn trên bát ,lại bụng cái chén đứng lên hướng mẹ vợ nói:

"Mẹ ,con kính mẹ một ly....Mẹ uống nước trái cây là được rồi . Chúc mẹ sống càng ngày càng trẻ tuổi."

Lão mẹ cười đến nếp nhăn ở khóe mắt cũng giãn ra mở ra:

" Tốt , mẹ cũng chúc con sự nghiệp thành đạt , nói thật ,hai năm này mẹ lúc nào cũng quan tâm đến vấn đề chung thân đại sự của Tiểu Lăng , bây giờ rốt cục nó cũng nguyện ý kết hôn ,về sau con phải chiều cô đối tốt với nó.

Lớn tuổi như vậy , nhưng tính cách lại giống trẻ con ,đều bị chúng ta chiều hư rồi , có gì con hãy bao dung cho nó ."

Ngô Ngôn mặt trắng ửng đỏ, nhìn Chu Lăng liếc mắt một cái ,nói : "Cô ấy tốt lắm .Mẹ yên tâm ,con sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Lăng."

Chu Lăng đổi loại tình huống này nếu không xử lý nhanh thì còn kéo dài đến tối mất ,đánh nghiêm mặt nói :

"Tốt lắm,Tốt lắm ,con lớn như vậy còn không chiều cô được bản thân mình sao?

Rượu cũng đã uống rồi , nhanh ăn com đi, buổi tối gia đình của cậu bọn họ lại đây còn có uống nữa."

Ngô Ngôn đặt ly rượu xuống, ngồi liền vui đầu dùng bữa .

Chu Lăng thấy bọn họ không uống nữa ,liền lấy bát đi đơm com ,hôm nay là chính cô cắm com ,ngày thường nhà cô ba người chỉ cần hai chén rưỡi gạo là đủ ,nhưng hôm nay cô cố ý nấu năm chén gạo ,cũng không biết có đủ hay không.

Bắt qua dù sao cũng nhiều đồ ăn như vậy , có thể ăn nhiều đồ ăn một chút , chắc cũng không sao đi?

Sợ anh ngượng ngùng không dám ăn nhiều , nên Chu Lăng vẫn chú ý đến bát của anh , ăn hết một cái liền nhanh cầm lấy bát chạy đi đơm com ,còn cố ý cầm cái bát lớn nhất của cô thường dùng để ăn mỳ ,đưa cho anh dùng.

Ngô Ngôn vui đầu ăn ,hết bát này rồi đến bát khác ,nhìn xem lão mẹ vui tươi hơn hờ không ngừng gấp đồ ăn cho anh.

Người nấu ăn , nhìn người khác ăn đồ do mình làm , mà ăn ngon lành ,nên rất cao hứng ,chính là trong nhà ba người ăn rất ít, Chu Lăng thì đặc biệt kén ăn ,bây giờ có người cố động như vậy ,bà cao hứng vô cùng.

Bữa cơm gia đình ,Chu gia ba người ,mỗi người một bát ,còn lại đều Ngô Ngôn ăn, nhìn anh nuốt miếng cơm cuối cùng ,Chu Lăng cười hỏi : "Ăn no không "

Ngô Ngôn vội vàng gật đầu: " Ăn no ,ăn no rồi"

Chu Lăng trừng anh:"Đừng nói dối , em hỏi thật , em phải biết anh ăn được bao nhiêu ,thì sau này mới có thể nấu cơm a, cho dù bây giờ anh ăn không no ,em cũng không đi nấu tiếp."

Ngô Ngôn nghĩ nghĩ ,nói:"Anh cũng không tính qua ,bắt quá hôm nay thật sự ăn no."

Anh nhìn trên bàn bát đĩa hỗn độn ,mặt lại đỏ đỏ lên,"Nấu như thế này cũng không sai biệt lắm."

Chu Lăng tính toán về sau cần phải nấu nhiều hơn một chút nữa, chắc chắn ,anh so với ba người nhà bọn họ ăn còn nhiều hơn, mà nhìn cũng không béo a ,thật không biết ăn đến như vậy mà đi đâu hết.

Ăn cơm xong xuôi ,mọi người ngồi trong phòng khách hàn huyên trong chốc lát ,Chu Lăng nhìn đồng hồ xem đã qua nửa tiếng , liền đứng lên nói:

"Ngô Ngôn ,em dẫn anh đi xem phòng khách ,anh tắm rửa qua một chút ,nếu mệt quá thì đi ngủ một giấc ,đến tối còn một buổi chiến đấu nữa."

Ngô Ngôn khó hiểu.

Chu Lăng nhìn trong ánh mắt của anh tất cả đều mê hoặc cùng tò mò ,trong lòng đột nhiên ngửa ngáy đứng lên.

Thật là xuy nghĩ lung tung a a a..Cô ho nhẹ một tiếng ,xoay người nói:" Buổi tối em mời gia đình cậu đến nhà ăn cơm ,chỉ sợ tối bắt anh uống rượu , nên anh tốt nhất hãy chuẩn bị đi">

Ngô Ngôn lập tức đàn mặt hỏi:"Cậu thật có thể uống sao?"

Chu Lăng rốt cục cũng không nhịn được nở nụ cười ,khoanh tay vào nói :

"Cậu mẹ, chị lớn , anh rể lớn ,anh rể thứ , anh trai ,chị dâu, tất cả đều uống ,trên cơ bản uống vài chai cũng không thành vấn đề, chỉ có chị thứ là không uống được."

Cô vừa nói vừa nhìn chăm chăm ánh mắt của Ngô Ngôn,tuy rằng Ngô Ngôn không có biểu tình gì ,nhưng trong ánh mắt này lại thật phong phú .

Anh lúc này lại lộ ra vẻ khấn trương ,tuyệt vọng!

Được rồi , được rồi, chuyện kia để nói sau ,anh ngồi xe cả đêm,chắc là mệt mỏi, trước tắm gội ,sau đó ngủ một giấc trưa .

Ngô Ngôn liền đi lấy ba lô quân dụng mở ra nói : "Anh mua ít đặc sản của thành phố N về cho ba mẹ."

Cũng không biết cái ba lô kia như thế nào ,mà có thể để nhiều đồ vào đó vậy ,đồ đặc sản đã để đầy trên xô pha ,mà cái ba lô kia cũng chỉ bị lấy không quá một nửa.

Ngô Ngôn không tiếp tục lấy nữa ,mà lấy cái túi ở bên đi theo Chu Lăng đến phòng khách.

"Ga giường ,chăn, gối đều là sạch sẽ ,hôm qua phơi nắng cả một ngày ,cho nên anh ở phòng này ,phòng tắm ngay đối diện .

Chu Lăng nói xong định rời đi , thì tay bị Ngô Ngôn giữ chặt lại:" Tiểu Lăng đây là tặng cho em." Anh đem tất cả mọi thứ đưa cho cô, rồi cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Đó là một hộp gỗ ,Chu Lăng đem lên đặt ở trên giường mở ra ,không khỏi sợ hãi than lên.

Ở bên trong hộp là mô hình xe tăng làm bằng vỏ đạn chiều dài khoảng 40cm ,chiều rộng 25cm ,chiều cao 20cm, mỗi một cái vỏ đạn đều được mài ra ,tinh tế hàn gắn lại với nhau ,cực kỳ,đẹp mắt.

Cô cẩn thận cầm xe tăng lên, chuẩn bị về phòng bày ở trên bàn đi ,lại phát hiện một cái hộp nữa ,đó là một cái dây đeo cổ hình chữ thập ,cũng làm từ vỏ đạn ,tinh xảo khéo léo ,ở giữa còn dùng nước sơn màu hồng tạo thành một viên ngọc nhỏ làm tâm ,dây là màu vàng ,cùng đồng vỏ đạn hòa lẫn.

Chu Lăng đeo dây lên trên cổ , cầm xe tăng đi đến phòng khách khoe với ba mẹ:

"Ba ba, mẹ hai người xem coi ,đẹp quá đi ?

Gia đình cậu với gia đình cô quan hệ rất tốt ,mấy anh chị đối với với Chu Lăng cũng giống như em gái ruột vậy .

Bây giờ cô vất vả mới kết hôn ,thân là anh ,chị ,tự nhiên là muốn nghiêm khắc kiểm tra một chút ,và đương nhiên rượu uống cũng không ít.

Chờ lúc tiễn mọi người về ,thì đã hơn mười giờ ,Chu Lăng hất xì một cái ,cầm quần áo đi tắm rửa ,lúc cô đi ra ,thì vừa vặn gặp Ngô Ngôn ở phòng ,tập hít đất ,có vẻ anh tập thời gian cũng hơi lâu rồi ,đế trần ở phía trên ,tấm lưng sáng bóng ,trên mặt ..cằm ,đều là mồ hôi ,từng giọt ,từng giọt ,chảy xuống nền nhà ,làm ướt một chỗ ,cũng không biết mệt mỏi ,tiết tấu nhẹ nhàng , động tác thoải mái , cánh tay cơ bắp của anh theo từng động tác.... ,bỗng nhiên cô giật mình ,che dấu đứng lên.

Lại suy nghĩ lung tung , cô đi qua rồi đi lại , cũng may cô còn giữ được bản năng rụt rè của phụ nữ , cô đi đến bên cạnh Ngô Ngôn , thán phục nhìn anh tiếp tục rèn luyện , hỏi:"Anh hít đất bao nhiêu cái?"

Ngô Ngôn không dừng lại , một bên tiếp tục hít đất ,một bên nói: "không đếm ,bình thường đều làm nửa tiếng."

Chu Lăng chặc lưỡi , cho dù không sai ,cô tiêu chuẩn có thể làm mười cái . Nhìn anh pháp phòng mà thân thể vẫn duy trì trạng thái thăng tấp ,đột nhiên nảy ra ý tưởng :

"Nếu em ngồi ở trên lưng anh , anh có thể làm được không?"

Ngô Ngôn dừng lại :! "Có thể ,thời điểm bọn anh tập huấn chiến hữu cũng ngồi lên trên ,so với em còn nặng hơn."

Chu Lăng nhìn mồ hôi thấm trên lưng anh ,kiễng chân nhẹ nhàng mà ngồi trên lưng ,Ngô Ngôn chờ cô ngồi ổn định ,lại bắt đầu cân bằng động tác ,tốc độ cân xứng.

Chu Lăng ngồi ở bên trên , không có cảm giác như là sắp bị ngã nào cả.

"Thật sự, quá lợi hại."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kết Hôn

Ngày hôm sau, Chu Lăng liền cầm sổ hộ khẩu, bản chứng minh thư ,lôi kéo Ngô Ngôn , ba mẹ cùng đi đến cục dân chính.

Giấy chứng nhận đầy đủ hết ,mấy người chỉ đứng đợi trong chốc lát , rồi giấy tờ cũng làm xong.

Chu lăng tranh đưa tiền nộp cho nhân viên làm việc ,cười nói;

"Ngô Ngôn ,hôm nay kết hôn em trả , về sau ăn ,mặc ,ở , đi lại ,anh phải lo nha."

Nhân viên công tác ngồi bên cạnh ,không nhận được ,cười ra tiếng , Ngô Ngôn nhìn cô thực tế nói:

"Anh đương nhiên là phải nuôi em ."

Lão mẹ một bên ,lấy trong túi ra một gói lớn bánh kẹo ,cười ra phân phát cho mấy nhân viên làm việc ,một bên trừng mắt con gái liếc một cái:

" Ý tứ trong lời nói chính là, muốn tìm một người nuôi dưỡng, vậy mà lúc nào cũng nói ,chính mình có thể tự nuôi sống bản thân ,không cần đàn ông nuôi dưỡng.

Chu Lăng chính mình cũng không nhận được cười :

"Đó là con churong mắt với bọn họ ,không cần bọn họ nuôi dưỡng ."Cô hướng Ngô Ngôn làm cái mặt quý nói , "Em cho anh nuôi dưỡng nha ."

"Được ,anh nuôi em !"Ngô Ngôn không cười, một chữ ,một chữ nói của anh đều hết sức là thật sự.

Chu Lăng không cười, thực tế cô nhìn chằm chằm Ngô Ngôn ,nhìn trong chốc lát ,gật đầu nói ;

"Được chúng ta nuôi nhau "

Anh nuôi em" Ngô Ngôn không phục nói.

Chu Lăng rũ mắt ,sau một lúc lâu cười nói :

"Anh cũng phải cho em một cái cơ hội hào phóng nha . Anh là tưởng em nói ,của anh là của em ,còn của em cũng là của em sao?"

"Anh không ngại như vậy ."Giọng nói của Ngô Ngôn nhỏ xuống.

Chu Lăng làm bộ như không nghe thấy anh nói gì ,cười hướng cha mẹ nói :

"Con đói bụng ,vì chúc mừng con ,hôm nay không còn là thánh nữ nữa ,con mời mọi người đi ăn mỳ sợi!"

Bên ngoài gần tiểu khu nhà bọn họ ,có quán mỳ sợi thịt bò ,thế là một nhà bốn người đi vào trong quán.

Tuy rằng không phải mì sợi chính gốc,nhưng mà hương vị thực tế là rất ngon,

Chu Lăng cùng lão mẹ gọi bát nhỏ ,còn lão ba và Ngô Ngôn đều là bát lớn -- khẳng định Ngô Ngôn ăn không đủ no, nên chỉ có thể ăn xong lại gọi tiếp ,cùng thêm mấy đĩa rau trộn ăn sáng.

Mỳ sợi rất nhanh được bung lên ,Chu Lăng lúc này mới phát hiện mình đã quên nói không cần rau thơm , nhìn bát có mấy cái cọng màu xanh lá cây buồn bực nhăn mi lại.

Chuẩn bị gấp rau thơm ra ,thì đôi đũa của người bên cạnh, rất nhanh chóng mà chuẩn xác đem rau thơm gấp hết ra bỏ vào bát của mình.

Chu Lăng ngoảnh lại về phía Ngô Ngôn cảm kích cười cười:"Cám ơn ,em không thích nhất là ăn rau thơm...à mà anh thích ăn hạt tiêu sao? Chỗ này mỳ sợi hạt tiêu ăn cũng được lắm,muốn hay không gọi thêm một phần tỏi anh ăn thử ?"

Cô gọi người bán hàng đến, rồi lại hỏi qua ba mẹ , "Hai người ăn có đủ không ? Nếu không cũng gọi thêm một phần đến ăn thử "

"Chúng ta ăn một bát này là đủ rồi ,còn tiểu Ngôn chắc là ăn cũng không đủ no ,nên chỉ cần gọi thêm cho Tiểu Ngôn là được rồi.

Gọi thêm xong Chu Lăng ,hướng đến bát mỳ của mình bỏ thêm rất nhiều hạt tiêu vào ,rồi từ từ ăn , cô rất sợ nóng ,cho nên ăn mỳ đến thật là chậm ,cầm đôi đũa cuốn một chút mỳ vào, rồi mới cho vào miệng.

Đang ăn ,thì nghe thấy giọng nói của lão mẹ hướng tới phía Ngô Ngôn nói:

"Tiểu Ngôn, con lúc này có một tháng nghỉ phép ? vậy tiệc rượu chuẩn bị như thế nào đây ?

Tiểu Lăng còn chưa có đi gặp ba mẹ con a ?

Ngô Ngôn nuốt mỳ sợi vào miệng nói :

"Mẹ nhà con còn mỗi một mình con ,họ hàng nội ngoại ở nơi nào,cũng không biết ,cho nên họ hàng thân thích cũng không có".

Việc này Chu Lăng cũng không biết ,cô kinh ngạc há to miệng ,hỏi : "Kia....Anh là cô nhi?"

Ngô Ngôn lắc đầu : "thời điểm anh ở quân giáo đọc sách ,trong nhà ba mẹ không may bị ngạt khí than, không được cứu giúp kịp thời ,nên đã chết.

Chu Lăng há miệng thờ đốc ,không biết nói gì. Lão mẹ cười nói :

"Đừng khổ sở ,con cùng Tiểu Lăng kết hôn ,chúng ta chính là người thân của con ,nơi này cũng chính là nhà của con."

Chu Lăng không nói gì , cô chính là đem chân nhẹ nhàng hướng đến bên cạnh huých chạm vào chân Ngô Ngôn ,tỏ vẻ an ủi .

Cô vốn là không hay an ủi người khác , nên cũng chỉ có thể dùng hành động để tỏ vẻ .

Ngô Ngôn tay trái nắm lấy tay cô ,không có ý buông ra ,nói:" Cám ơn ba mẹ ".

Chu Lăng liền chuyển hướng đề tài :

"Tiệc rượu sẽ không làm ,tiền đó, không bằng để cho bọn con đi du lịch đi ."

Hai mắt cô sáng lên nhìn anh nói,"Ngô Ngôn ,hay là chúng ta đi xa kết hôn đi?

Dù sao anh có một tháng nghỉ phép ,chúng ta chọn vài nơi có phong cảnh đẹp ,đi chơi nửa tháng ,sau đó ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng ,thế nào ?"

Lão mẹ nóng nảy kêu lên : "Nói vậy!" Giọng nói quá lớn ,dẫn đến mọi người trong quán ai cũng quay đầu lại nhìn , bà vội vàng đè thấp âm thanh,

"Con nói xem ,mẹ không biết trong đầu con suy nghĩ cái gì , lúc trước thì không chịu kết hôn mẹ thì mỗi ngày đều đi uống rượu mừng của người khác ,hiện tại rốt cục cũng kết hôn ,không để mẹ mời lại người ta một lần sao?

Không may người ta có hỏi đến , thì mẹ sẽ trả lời như thế nào?"

Chu Lăng ăn xong ,liền gọi chủ quán lại tính tiền ,lão mẹ chỉ biết dừng lại lải nhải ,trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Lão ba vội chạy nhanh đến hòa giải."Được rồi ,được rồi ,chuyện này chúng ta hãy trở về nhà rồi , từ từ thương lượng ."

Về đến nhà ,lão mẹ thờ phì phò ngồi lên sô pha ,lớn tiếng nói :

"Mặc kệ như thế nào ,mẹ không đồng ý không làm tiệc rượu! kết hôn ,tiệc rượu cũng không làm ,người ta sẽ nói cho không ra cái gì a?"

Chu Lăng không kiên nhẫn :

"Mẹ mỗi ngày chỉ sợ người ta nói này nói nọ , con làm chuyện gì ám muội sao? Lại không phạm pháp ,thậm chí cũng không làm chuyện gì trái với đạo đức xã hội ,vậy người ta nói cái gì ?"

"Đây là không phạm pháp ,cũng không trái với đạo đức xã hội , mà là trái với nhân tình!

Người ta làm tiệc rượu ,người đi thì tặng lễ vật , cho nên con cũng phải làm tiệc rượu ,để cho người ta có cơ hội đến để mà trả lễ nữa chứ.

Con không lên tiếng mà lặng lẽ kết hôn , rồi không may người ta biết được , sẽ nói cho không ra cái gì đến nha?"

"Mẹ chỉ là sợ người ta nói đến ,con kết hôn là chuyện của của con ,cũng không phải kết hôn để cho người ta xem"

"Được rồi ,Tiểu Lăng , " xem hai người nói đều bắt đầu bốc hỏa ,lão ba vội vàng nghe theo vợ "Mẹ con cũng chỉ vì tốt cho con ,bà ấy mấy năm trước đều đi đám cưới của con nhà người ta ,trong lòng chịu khổ sở ,con hãy lui một bước ,làm cho bà ấy vui vẻ một lần đi."

Chu Lăng không vui ý ,cô thật sự không nghĩ đến ,phải bỏ ra mấy vạn ,để mời người ta đến ăn cơm ,lại còn làm cho chính mình một chết khiếp ,có cái gì mà tốt.

Có nhiều tiền như vậy ,không bằng cô mua mấy quyển sách ,đi chơi một chuyến ,đến nơi nào đó chơi vài ngày ,không thì đi ra nước ngoài một chuyến.

Ai nha ,cũng không biết làm quân tâu còn có thể hay không được đi du lịch nước ngoài?

Như vậy mới có thể không một được ,trước kia không có tiền để đi ,bây giờ có tiền lại cũng không được đi a.

Bất quá lúc này cũng không phải thời điểm để nói chuyện này ,còn không biết trước được ,trong hôn nhân , có thể hay không xảy ra nhiều vấn đề nghiêm trọng rồi li hôn không , hơn nữa Trung Quốc lớn như vậy ,không thì cô đến địa phương nào đó chơi cũng được.

Ngô Ngôn không ở lại phòng khách xem hai người cãi nhau ,mà trực tiếp trở về phòng ,trong tay cầm lấy hai quyển sổ tiết kiệm đi ra : "Mẹ ,trong này có năm vạn ,mẹ hãy cầm lấy để làm tiệc rượu."

Tất cả mọi người đều sững sốt . Lão mẹ đặc ý nhìn ánh mắt con gái ,cười nói :

"Vẫn là Tiểu Ngôn ngoan ,thật nghe lời . Bất quá tiền này cũng không cần đến , con hãy giữ lại để sau này mà dùng , trong nhà tuy rằng không có nhiều tiền ,nhưng vẫn bỏ ra được mấy vạn để lo đại sự cho con gái.

"Mẹ , chỗ này con còn có nữa . "Ngô Ngôn cầm quyển sổ tiết kiệm khác ,nhét vào trong tay Chu Lăng đang hơn đôi bữu môi .

"Tiểu Lăng , chỗ này có ba mươi hai vạn , cho em bảo quản ,bất luận đi du lịch hay là chi tiêu cái gì khác , thì em hãy lấy tiền trong đây mà dùng".

Anh dừng dừng lại , nói tiếp , "Anh nghĩ phép được một tháng ,theo anh thì sắp xếp như này ,chúng ta dùng nửa tháng để đi du lịch ,còn ba mẹ vừa vạn ở nhà chuẩn bị tiệc rượu , chờ chúng ta trở về tổ chức ,sau đó sẽ nghỉ ngơi vài ngày rồi mới về quân đội, mọi người thấy thế nào?"

Hai lão nhân đương nhiên là không có ý kiến gì ,Chu Lăng tuy rằng vẫn không muốn làm tiệc rượu ,nhưng cũng không đành lòng bỏ ý tốt của Ngô Ngôn ,trong lòng đành phải đáp ứng ,lôi kéo anh trở về phòng lên mạng ,tìm kiếm địa điểm du lịch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ông xã dĩ nhiên là bộ đội đặc chủng

Ngô Ngôn là quân nhân cho nên có hình thức mạnh mẽ vang dội, Chu Lăng có tính cách là nói một cái liền làm ngay.

Cho nên buổi tối đó ngồi mất hơn hai tiếng đồng hồ ,cuối cùng cũng chọn được một nơi để đi ,hai người liền tự trở về phòng thu xếp mọi thứ thật tốt ,rồi ngủ ,sáng ngày hôm sau đi thẳng đến nhà ga ,mua vé chiều tầm bốn giờ đi Quế Lâm.

Ngày đầu tiên tuần trăng mật ,của vợ chồng mới cưới là quyết định ở tại Quế Lâm , "Quế Lâm sơn thủy giáp thiên hạ"(non nước Quế Lâm đẹp nhất thiên hạ) nơi này Chu Lăng là sớm muốn đi rồi .

Quyết định xong trọng điểm ,là bọn họ đều tự trở về phòng ngủ ,không biết Ngô Ngôn nghĩ như thế nào ,dù sao Chu Lăng là kiên quyết sẽ không đồng ý ở nhà động phòng.

Cho dù nếu là đã sớm kết hôn , ngày hôm qua còn phân phòng ngủ ,mà hôm nay lĩnh chứng nhận ,liền chuyển vào ở cùng một chỗ , cũng rất xấu hổ a!

Cho dù nếu chỉ có hai người bọn họ ở nhà ,nhưng đây vẫn là nhà ba mẹ.

Cho nên cô im lặng không lên tiếng trở về phòng đóng cửa đi ngủ ,cũng không xem, liếc mắt nhìn Ngô Ngôn một cái.

Nằm ở trên giường ,cô thế này mới thở phào nhẹ nhõm một cái ,vừa rồi cô thật sự là sợ Ngô Ngôn sẽ yêu cầu cùng vào a, khi đó thật là không biết sẽ đáp ứng hay cự tuyệt đây.

Mua xong vé xe lửa ,cả gia đình phải đi đến nhà bà ngoại .

Ông bà nội của Chu Lăng sớm đã mất , cho nên ngày tết hoặc là có đại sự gì ,bọn họ đều là đi đến nhà bà ngoại.

Lần này Chu Lăng kết hôn ,đương nhiên là phải đi để nói một tiếng.

Ông bà ngoại của cô , giờ đây tuổi tác cũng đã cao ,thời điểm sinh ra mẹ Chu Lăng ,lúc đó bà ngoại đã bốn mươi.

Ông ngoại chín mươi hai tuổi , thấy cháu gái trở về còn dẫn theo cháu rể ,khuôn mặt vui mừng tươi cười.

Gần hai năm nay ông ngoại đi đứng không được thuận tiện cho lắm, lổ tai lại không được tốt , cho nên cả ngày đều ngồi ở nhà xem ti vi để đốt thời gian.

Bà ngoại thân thể thì tốt ,nhưng mắt nhìn không được rõ lắm,nói chuyện nhất định là phải đến gần trước mắt thì mới thấy rõ là ai.

Bà ngoại nhìn thấy con gái dẫn theo con rể trở về ,liền lập tức lôi kéo lại hỏi, lại oán trách anh không lên mua nhiều quà như vậy ,nên tiết kiệm tiền để sống về sau.

Sau lại đi vào phòng bếp nấu cơm , bà ngoại vụng trộm hỏi Chu Lăng:

"Nó ở thành phố N tham gia quân ngũ ? Thành phố N cách xa nhà chúng ta sao?"

Chu Lăng rửa đồ ăn ,không để ý nói:"Nghe thấy nói là ngồi xe lửa khoảng mười mấy tiếng"

"Xa như vậy a? Thành phố N là thuộc Trung Quốc sao?"

Chu Lăng không nói gì ,trầm mặc một lúc ,sau mới trầm trọng nói:"Đúng"

"Chúng ta đây cũng là người Trung Quốc sao?"

Chu Lăng cơ hồ học máu ,miễn cưỡng trấn định lại tinh thần ,còn kiềm chế biểu tình dờ khóc dờ cười không lộ ra:"đúng"

Bà ngoại gật gật đầu:"gà cho người ta rồi, không còn giống như trước nữa ,phải chịu khó một chút ,đối với Tiểu Ngôn cũng không được hung dữ, mà phải ôn nhu..."

Ở nông thôn có thói quen là ,mời khách ăn cơm đều là thịt cá, hai đĩa thịt lợn to đầy béo ngậy , gà ,cá cũng một đĩa to, Chu Lăng nhìn đến không thích ,chỉ gấp rau dưa ăn mấy miếng.

Ngô Ngôn thật ra không kén chọn ,cái gì cũng có thể mồm to ăn ,chính là bà ngoại gấp cho anh mấy cái đùi gà to lực lưỡng cũng cắn, lại ăn mấy bát cơm to, làm bà ngoại mừng rỡ cười ha ha không ngừng.

Bởi vì muốn kịp chuyến xe lửa, bọn họ ăn cơm xong liền trở về nhà ,tiện đường mua ít hoa quả để trên xe ngồi ăn ,Chu Lăng còn mua thêm vài cái bánh ngọt .

Cô ghét nhất ăn cơm trên xe lửa, vừa khô lại khó ăn, Ngô Ngôn nghe cô nói như vậy ,liền đến quán mua ít đồ ăn chín ,vào siêu thị mua một ít bánh quy ,hạt dưa ,sữa chua linh tinh gì đó ,chuẩn bị cho cô ở trên xe lửa ăn.

Hai lão nhân nhìn anh săn sóc như vậy đều cực kỳ vừa lòng, đối với anh càng thêm thân thiết, Chu Lăng cơ hồ muốn ăn dầm chua ,la hét thẳng đến bọn họ có con rể không cần con gái .

Bị lão ba, lão mẹ hung hăng cười nhạo một chút ,Ngô Ngôn lại vụng trộm nắm chặt tay cô, trong mắt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Vé xe mua là giường mềm ,bọn họ cũng không có nhiều hành lý , chẳng qua cũng chỉ có vài bộ quần áo để trong ba lô, hướng đến trên giường hai người đối diện nhau ngồi xuống ,đột nhiên phát hiện, bây giờ cũng không biết là muốn làm cái gì.

Phải mười mấy tiếng nữa mới có thể đến nơi, mà cô cũng không buồn ngủ, cô nghĩ nghĩ, đứng dậy ngồi lên trên giường của Ngô Ngôn, ngồi dựa vào anh nói:

"Thời gian vẫn còn sớm ,chúng ta hãy nói chuyện phiếm đi ,em còn không biết anh ở bộ đội làm chức vụ gì nữa."

Ngô Ngôn sùng sốt một chút ,rất kỳ quái nhìn cô nói rõ:

"Chị dâu không phải đã nói cho em rồi sao?"

Chu Lăng lắc đầu : "Đại tỷ chỉ nói anh là thuộc hạ của ông xã tỷ ấy, là thiếu tá ,cái khác cũng chưa nói."

Ngô Ngôn thử thăm dò thò tay đi đến bên cạnh hông cô , cầm tay nhẹ nhàng nắm vào ,cảm giác được thân thể Chu Lăng hơi cứng một chút ,trầm tĩnh lại ,sau đó liền bỏ thêm một phần lực ôm sát, nhẹ giọng nói:

"Anh là bộ đội đặc chủng nhĩ đại đội ,nhĩ trung đội trưởng, tương đương với cấp doanh trưởng, quân khu XX thành phố N, đại khái tháng sáu cuối năm vừa rồi được đề bạt."

Chu Lăng cơ hồ nín thở đứng lên ,tốt xấu gì cũng nhớ rõ mình đang ở trên xe lửa ,thế này mới kinh ngạc há to miệng ,quay đầu nhìn anh nửa ngày mới nói:"Anh là bộ đội đặc chủng?"

Ngô Ngôn thấy cô phản ứng lớn như vậy ,cũng có chút khẩn trương :

"Là ,hơn nữa so với bình thường thì bộ đội đã chiến càn vất vả ,càng nguy hiểm ,em đề ý sao?"

"Anh là bộ đội đặc chủng ?"Chu Lăng lại hỏi một lần nữa ,biểu tình là như vậy không giám tin.

Ngô Ngôn không giám nói tiếp nữa chỉ nhẹ nhàng gạt đầu!

"Oa khó trách anh lợi hại như vậy,một người mà có thể đánh nhiều người như vậy ,mà vẫn không có bị làm sao!

Vậy có phải hay không bộ đội đặc chủng diễn tập giống như trong ti vi?"

Chu Lăng trong ánh mắt lóe sáng ,cô rất thích bộ đội đặc chủng ,không nghĩ tới mình có thể gả cho bộ đội đặc chủng, làm phu nhân thật là rất hạnh phúc.

Nga, không được ,cô muốn nhanh té xỉu...

Ngô Ngôn không thấy cô tức giận vì mình là bộ đội đặc chủng ,cũng yên lòng cười nói :

"Tuy anh không hay xem ti vi ,nhưng khẳng định trên ti vi là không giống với bọn anh, thứ nhất bọn anh là bộ đội đặc chủng nên có rất nhiều việc đều phải giữ bí mật ,thứ hai là cuộc sống của bọn anh kỳ thật là hết sức buồn tẻ ,nếu tình hình thực tế mà được ghi lại bằng máy ảnh, chỉ sợ sẽ không có người nhìn

"Nói cũng đúng."Chu Lăng lý giải gật gật đầu cười ,chuyển đề tài ,anh hẳn mỗi ngày đều đứng nắng huấn luyện phải không? Như thế nào mà vẫn trắng vậy ?

Hại em nghĩ anh ở đơn vị làm trong văn phòng."

Ngô Ngôn mặt đỏ lên ,anh là cũng là không có biện pháp a, không biết làm sao phơi nắng vài năm như vậy mà không có đen.

Vì chuyện này ,anh cũng hay bị chiến hữu chê cười ,còn có người cười nói anh là tiểu bạch kiểm

không thể tưởng được đã qua nhiều năm như vậy ,rốt cục cũng không có người giễu cợt nữa ,mà hiện tại lại bị vợ cười nhạo.

Anh thẹn quá hóa giận ,liền tà ác ôm chặt vợ, cái tay kia để trên bụng, ngón tay bắt đầu dờ dờ trò gù lên.

Chu Lăng hét lên một tiếng ,vội vàng thoát ra vòng tay ôm ấp của anh, mặt căng ra đỏ bừng :

"Quân tử động khẩu chứ không động thủ a, anh sao có thể ra tay gù em?"

Nhìn xem anh mắt của Ngô Ngôn chớp động sung sướng thành công trò đùa dai ,cô không phục xông đến sau lưng anh gù lên.

Cô nguyên bản là không ôm hy vọng ,nhưng lại không nghĩ tới Ngô Ngôn cường tráng như vậy, thế nhưng cũng sợ buồn, ngón tay vừa chạm đến thắt lưng liền cười né tránh.

Đây là lần đầu tiên Chu Lăng thấy anh cười ,không khỏi ngỡ ngàng : oa khuôn mặt cười rộ lên thật là sáng lạn a!

Ngô Ngôn bị cô nhìn chăm chăm như vậy ,mặt chậm rãi đỏ lên ,tim đập nhanh hơn ,tầm mắt cũng theo ánh mắt của cô chậm rãi nhìn xuống ,nhìn chăm chăm đôi môi đỏ tươi kia ,cảm thấy miệng mình có chút khô.(a có tính đỏ mặt hay sao ý*)

"Giường mười một ,giường mười hai ,chính là ở đây"

Đột nhiên có giọng nói ,đem bọn họ hoảng sợ ,vội vàng tách ra nhìn về phía người tới.

Người đến là một phụ nữ ,mang theo hai đứa bé gái ,trên lưng đeo một đứa ,tay trái nắm một đứa ,tay phải còn kéo theo một cái va ly hành lý lớn.

Ngô Ngôn vội vàng đứng lên giúp cô đem hành lý đặt lên trên ,Chu Lăng cười nói :

"Đại tỷ trước ở dưới ngồi nghỉ một lát."

Đại tỷ liên tục nói cảm ơn ,rồi lấy túi hạt dưa trong túi xách đặt lên trên bàn:

"Đây là hạt dưa ở nhà chúng tôi tự sao ,hai người ăn thử đi."

Chu Lăng ngồi nhìn nửa ngày cũng không nhận ra là hạt dưa gì, lấy mấy hạt nhắm nháp ,thấy rất thơm ,nhưng lại rất khó bóc ,không nghĩ qua là liền cắn.

"Đại tỷ ,người đi đến nơi nào vậy ?"

Đại tỷ nói tên một chỗ ,đại khái là một cái địa phương nhỏ ,cô hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Nhìn xem đồng hồ mà đã hơn sáu giờ ,bây giờ mới phát hiện chính mình đói bụng ,bọn họ hơi sơ xuất ,bởi vì lúc chạng vạng bắt xe ,lại không đề cập tới chuyện cung cấp bữa tối, chỉ có xe đẩy bán mì ăn liền ,và đồ ăn vặt ,đi tới đi lui.

Chu Lăng có lỗi nhìn Ngô Ngôn ,hỏi:"Anh ăn mì ăn liền được không?

"Anh cái gì ,cũng đều ăn được ,bình thường cũng hay ăn mì ăn liền ."

Ngô Ngôn gọi xe đẩy đến mua hai bát mì ,lại cầm mấy cái chân giò hun khói,

"Tiểu Lăng em muốn ăn cái gì ?"

Chu Lăng lắc đầu : "Em ăn bánh và hoa quả là đủ rồi , hơn nữa còn có ít đồ ăn chín." Cô lấy đồ ăn ở trong túi ra rồi để ở trên bàn, cười nói ,

"Đại tỷ ,với hai bạn nhỏ ,đến ăn cùng cho vui."

Đại tỷ vội vàng khoát tay : "Cô ăn thôi ,Mẹ con tôi trước đó đã ăn qua cơm chiều rồi mới lên xe."

Chu Lăng cũng không khách khí ,cầm bánh bích quy và sữa chua đưa cho hai bạn nhỏ ăn ,rồi chính mình bắt đầu ăn ,cô là thật đói bụng ,giữa trưa chỉ ăn thức ăn ,cơm cũng không ăn nhiều.

Ngô Ngôn ăn hai bát mì ăn liền ,lại ăn chân giò hun khói ,Chu Lăng biết anh ,khẳng định là ăn chưa no, liền đưa phần bánh còn lại cho anh:

"Em ăn một cái là đủ rồi ,anh hãy ăn đi ,buổi sáng ngày mai đến Quế Lâm xuống xe sẽ đi tìm khu vực bán đồ ăn sớm một chút ,để vừa vặn ăn thử món cháo Quế Lâm."

Hai bạn nhỏ tròn mắt há hốc miệng mà nhìn Ngô Ngôn đem hai cái bánh mì khô còn lại ăn hết ,lại ăn tiếp mấy cái chân gà nướng mà Chu Lăng để lại ,nói rộng cái miệng nhỏ nhắn ra:

"Chú ,có thể ăn được nhiều a!"

Chu Lăng phốc xích bật cười một tiếng.

Đại tỷ vội vàng xin lỗi , nhưng thật ra Ngô Ngôn cũng không để ý , cơ hồ bọn họ là bò đội , cho nên mỗi người đều có thể ăn nhiều như vậy ,cho dù trước kia ăn không như vậy ,đi vào một tuần là liền đuổi kịp.

Anh ăn xong lau miệng ,nhìn xem đồng hồ ,xem hai bạn nhỏ cũng bắt đầu mệt mỏi ,liền nói :

"Đại tỷ ,người mang theo bọn nhỏ không có tiện ,liền ngủ giường mềm này đi ,tôi ngủ giường cứng là được rồi."

"Như vậy sao được ,giường mềm này giá đắt hơn mấy chục đồng."

Chu Lăng khoát tay : "Không có việc gì ,chị hãy ngủ đi ,thật sự anh ấy rất đơn giản có thể ngủ trong chiếc giường đó."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lần đầu đau đớn

Không biết vì sao ,buổi tối hôm nay Chu Lăng ngủ rất say sưa, mặc dù thường hay đi lại bằng xe lửa ,ngồi ở trên xe cô lúc nào cũng nửa tỉnh nửa mơ ,thỉnh thoảng lại còn gặp giấc mộng, không như lúc này đây ngủ thẳng đến trời sáng ,mà cũng không gặp giấc mộng một lần nào.

Buổi sáng bị tiếp viên kiểm phiếu đánh thức trong khi ,khó có được tinh thần khoan khoái.

Ngô Ngôn tựa hồ sớm đã đi lên ,đang ngồi xuất thần ở bên giường ,không biết đang suy nghĩ cái gì, thấy cô tỉnh, liền lấy khăn rửa mặt ,đồ dùng cá nhân trong túi ra đưa cho cô, rồi nhanh nhẹn đứng lên cầm cái chăn mỏng lên gấp thành khối đậu phụ.

Thông qua mạng, bọn họ chọn được một cái khách sạn nổi tiếng ,tuy rằng không có quầy ba cao cấp, nhưng đổi lại là đối diện với dòng sông Li Giang ,phục vụ lại tốt ,rất nhiều người đến Quê Lâm đều lựa chọn nơi này.

Ông chủ là người địa phương ,và khách sạn này cũng là của chính ông , do nắm bắt được thời cơ, du khách đến đây du lịch càng ngày ,càng đông, ông liền đem nhà ở của mình cải tạo thành nhà nghỉ ,làm hơn hai mươi năm , rồi dần dần mở rộng thành khách sạn bây giờ.

Cũng may bây giờ không phải là mùa du lịch ,tháng chín thì khai giảng đầu năm học ,tháng mười một nghỉ đông lại cũng chưa tới, cho nên bọn họ rất thuận lợi thuê được căn phòng tốt ,lại đối diện với quang cảnh của dòng sông Li Giang.

Chu Lăng vừa vào đến cửa ,liền nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh ,tuy rằng trong xe lửa có điều hòa ,nhưng cô thật sự không chịu nổi đờ ỏi khi xuống khỏi xe mà không tắm rửa ,gội đầu.

Đem quần áo sạch sẽ đặt lên tủ để đồ ,lưu loát đem quần áo trên người cởi ra ,mở vòi tắm hoa sen đứng ra ,dòng nước ấm xả mạnh lên trên người , cảm thấy hơi đau ,làm cho cô không nhận được thở dài ra tiếng, cũng không nhớ đến chính mình đang ngửa đầu đứng ở trong nước

cho nên nhất thời hô hấp khó khăn ,lại không cẩn thận hít mũi ,đem nước theo trong lỗ mũi hút đi vào ,bị nghẹn lớn tiếng ho sặc sụa lên, không ngừng lau cái mũi ,nhưng vẫn còn khó chịu.

Ngô Ngôn ở bên ngoài nghe thấy tiếng ở trong phòng tắm ,vội vàng đi tới cửa hỏi :

"Tiểu Lăng , làm sao vậy?"

Chu Lăng nghiêng người đi ,nói : "Không có việc gì ,chỉ là bị sặc nước một chút ."

Người nhắm mắt lại ,vừa nói ,vừa vươn cánh tay ra ,đi mò cái giá ở trong phòng tắm ,chuẩn bị lấy bánh xà phòng thơm ,thì đúng lúc thời điểm đứng không được cân bằng cho lắm, nên bị sen cây rơi xuống va vào ,làm cho cô lao đảo một cái ,đầu đập vào cái tủ đựng đồ .

Ngô Ngôn nguyên bản hỏi xong ,liền tính xoay người trở về tiếp tục xem ti vi ,trong lúc vô ý lại phát hiện thấy cửa phòng tắm làm bằng kính trong suốt ,ngọn đèn ở bên trong phòng tắm chiếu sáng trưng ,thân hình của Chu Lăng chiếu vào trên cửa kính ,thấy lộ rõ đường cong .

Ngô Ngôn ngay tại chỗ liền giật mình một cái ,trong lòng tuy rằng không thỏa mãn ,nhưng vẫn luyến tiếc nhắm mắt lại ,lưu luyến xoay người rồi đi.

Trong lòng vốn đang có chút mờ ám ,thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu đau của Chu Lăng ,theo bản năng liền phá cửa xông vào hỏi :

"Tiểu Lăng , làm sao vậy ?Xảy ra chuyện gì ?"

"Không có việc gì ,chỉ là ở đầu..."Chu Lăng mở mắt ra thấy Ngô Ngôn đứng ngay ở trước mặt mình ,hét ầm lên ,vội vàng che ngực ,rồi xoay người ngồi xuống , "Đi ra ngoài...Đi ra ngoài..."

Ngô Ngôn chặt vật rời khỏi phòng tắm ,trước mắt là bộ ngực cao vút ,và cái mông tuyết trắng ,anh sờ sờ cái mũi ngồi trở lại trên sofa tiếp tục xem ti vi.

Khuôn mặt của Chu Lăng đỏ bừng ,đứng dưới vòi hoa sen xả nước xuống ,cô biết sớm muộn gì cũng cùng với Ngô Ngôn ML , nhưng lần này bị anh nhìn thấy hết thân thể ,mà không có chuẩn bị tâm lý ,thật là sáu hỏ tột đỉnh ,cô cũng không biết lát nữa đi ra ngoài sẽ nói cái gì.

Không còn hứng thú tắm rửa nữa ,cô vội xả sạch qua một lần ,liền mặc xong quần áo ,lại không ra ngay, mà còn do dự đứng trước cửa .

Rất muốn đi ra ngoài ,nhưng khi tay gần chạm đến tay nắm cửa ,thì liền rút trở về ,gấp mặt xấu hổ rất nhiều a!

Nhưng là không thể cứ ở mãi trong phòng tắm được, nên trong đầu đang thôi thúc tự động viên chính mình, cúi người xuống mở cửa --- cửa này thật sự là quá kém, va chạm một cái liền mở ra, thế nhưng khung cửa cùng ổ khóa lại không có việc gì....có lẽ không nên nói kém?

Đem dừng khí, cổ vũ một lần, lại một lần, Chu Lăng rốt cục cũng mở cửa bước ra khỏi phòng tắm.

Ngô Ngôn đang bày bữa sáng ra để trên bàn, nghe thấy âm thanh, cũng không quay đầu lại, nói:

"Mau tới ăn sớm một chút."

Cô nhẹ nhàng thở ra, đi qua nhìn lên trên bàn cười:

"Thơm quá a, đây là cháo Quê Lâm sao?"

"Còn có bánh trôi và sữa ngựa nữa, anh mới vừa rồi đi ra ngoài tìm quán mua đồ ăn sáng, thấy nhiều người hay gọi hai món này, nên anh cũng mua thử."

Chu Lăng ngồi xuống, cầm chiếc thìa ăn một ngụm cháo, quả nhiên là rất ngon hạt gạo cũng rất mềm và dẻo, lại ăn thêm một viên bánh trôi, vừa ngọt vừa mềm, lại uống thêm một ngụm sữa ngựa, trong veo mà ngon miệng, cô ăn mà ánh mắt đều tươi đẹp lên.

Ngô Ngôn đi tắm giặt trước, đúng lúc đi ra, thì thấy Chu Lăng vừa vặn ăn no, mắt híp lại ngồi dựa vào trên sofa, vừa xem tivi, vừa lau tóc thấy anh đi ra, cười nói:

"Anh sao không ăn xong trước đi, rồi mới đi tắm, đồ ăn đều bị nguội hết cả rồi."

"Nhanh đi ăn đi, ăn xong chúng ta đi chơi."

Ngô Ngôn mỉm cười, đem phần còn lại ăn, ăn xong liền thu dọn rác lại, rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Chu Lăng, thuận tay cầm lấy cái khăn mặt ở trong tay cô, giúp cô lau tóc.

Vốn tắm rửa xong, lại ăn no, mà đã cảm thấy bỗng nhiên hơi mệt, hiện tại lại có người làm thay, lực đạo cũng vừa phải, Chu Lăng mừng rỡ nghỉ ngơi, liền đem đầu hơi nâng lên để anh chà lau, cả người trầm tĩnh lại, cơ hồ ngủ quên.

"Tiểu Lăng"

"Ừm"

"Tiểu Lăng"

Lần này giọng nói ngay tại bên tai, nóng nóng hơi thở phả qua vành tai, Chu Lăng vội vàng mở to mắt ra, nhìn gần ngay trước mắt là khuôn mặt tuần tú, và hơi đỏ.

Còn chưa kịp nói gì, Ngô Ngôn đã ném khăn mặt xuống nền, một tay trên lưng cô ôm vào, một tay đỡ lấy cái ót của cô, rồi bắt đầu hôn xuống dưới.

Chu Lăng cơ hồ vận vẹo từ chối một chút, nhưng cũng rất nhanh nhắm mắt lại, nhắm mắt ngheh đón.

Tuy rằng cô vừa mới hai tám tuổi, nhưng ở thời thiếu nữ cũng không biết ở trên mạng đã nhìn bao nhiêu, xem bao nhiêu quyển sách đều nói về tình dục, bao nhiêu AV, bao nhiêu GV, đối với chuyện làm tình, thật sự cũng rất tò mò.

Hiện tại người đàn ông trước mắt này là người chồng hợp pháp của cô, cô tuy rằng thẹn thùng, nhưng lại không biết như thế nào mà cự tuyệt? .

Đặc biệt đây là lần đầu tiên, cho nên hai người cũng không có thành thực về chuyện này cho lắm, nếu như vậy thì khó có thể mà đạt được tới mức cực điểm.

Chỉ sợ rằng, bằng với sự hiểu biết của mình, đã học được ở trên mạng, mà sớm bắt đầu ở trên người anh mà thí nghiệm.

Ngô Ngôn buông miệng cô ra, rồi chậm rãi hôn xuống dưới, Chu Lăng mơ hồ hỏi:

"Cửa...đóng sao?"

"Đóng." Ngô Ngôn một tay ôm lấy cô phóng tới trên giường, cả người nằm phủ lên người cô, rồi tiếp tục hôn, một bên đem quần áo đều cởi hết ra, sau đó hướng cô đè ép đi xuống..

Chu Lăng bắt đầu buồn bực, trừ bỏ lúc màn dạo đầu ra, chính là về sau, cô từ đầu tới đuôi cũng không có hưởng thụ được khoái cảm như trong truyền thuyết, ngược lại sau khi kết thúc không thể không nằm ở trên giường mà già chết....

Thật sự là rất đau, cô đau đến nỗi ngay cả buồn đi vệ sinh mà cũng không muốn đi, cảm giác chân đều như không đứng lên được .

Cô đến Quê Lâm du lịch a, chứ không phải đến ngủ a....

Ngô Ngôn tựa hồ rất áy náy ,cho nên cố gắng chiều cô cô ,trong chốc lát hỏi cô có muốn ăn hay không này nọ ,trong chốc lát lại hỏi có muốn uống nước hay không ,trước cô vào phòng vệ sinh cũng là anh ôm đi vào ,nếu không phải Chu Lăng đuổi anh đi ra ,chỉ sợ phải giúp đem nước tiểu.

Chu Lăng nghiêm mặt ngồi trên bồn cầu ,trong lòng đem từng chữ ,từng chữ ở trong quyển sách nói về tình dục ra mắng cầu huyết lâm đầu.

NND,là ai nói ban đầu hơi đau ,nhưng rất nhanh sẽ cảm giác được khoái cảm a? Là ai nói có thể cao triều a ,cô muốn xé quyển sách đó ra ,nguyên rửa bọn họ cả đời đều không có cao triều

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Sử ngũ cô nương

Ra khỏi phòng vệ sinh ,Chu Lăng nhìn lên trên giường ,chăn ,ga hỗn độn ,loạn thì không thành vấn đề ,mà vấn đề lớn nhất là bẩn a!

Là một vết hồng hồng dính ngay trên ga giường trắng tinh kia ,có ánh mắt nhìn đến ,quay đầu lại là người phục vụ khách sạn đến thay ga giường ,cô như thế nào mà giải thích đây?

Chẳng lẽ nói, bọn họ tới khách sạn để động phòng đêm tân hôn sao?

Quay đầu lại nhìn người phục vụ cô nói ,

"Này đại khái là sẽ bồi thường tiền ,"

Rồi nhìn sang Ngô Ngôn nói : "nhiệm vụ này liền giao cho anh ha."

Ngô Ngôn trừng mắt nhìn vết máu kia ,suy nghĩ nửa ngày , rồi đi lấy con dao Thụy Sĩ ở trong ba lô ra ,liền cầm ga giường lên răng rắc ,răng rắc xé ra rồi đem vết máu kia dấu xuống dưới .

Trong con mắt của Chu Lăng kinh ngạc ,không biết người ta như thế nào mà đoán được ,mặc dù vẫn còn nhưng không bằng như lúc trước ,không chừng người ta sẽ tưởng là đi cả của cô đến .

Tuy Ngô Ngôn đã dấu xong vết máu kia đi ,nhưng lại không có dừng tay mà là đem ga giường xé rách thành hai nửa bằng nhau.

Chu Lăng tròn mắt há hốc mồm nhìn xem ,đây là cái tình huống gì ,đem ga giường biến thành như vậy a? Đánh nhau?

Nhưng rất nhanh mắt cô lại trừng lớn hơn nữa :

Ngô Ngôn đem ga giường vừa bị xé ra ghép lại cùng một chỗ ,nếu mà không nhìn kỹ thì cũng không biết được ở giữa bị thiếu mất một khoảng.

"Quá lợi hại !" Cô nhin không được sợ hãi than .

Ngô Ngôn nhìn kỹ xem ,không có sơ hở gì ,rồi mới để lên trên giường , nói:" đây là thuộc loại nguy trang ,bạn anh đã học qua."

Người phục vụ kia tuy dùng ánh mắt kỳ dị nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái ,nhưng cũng không nói gì ,lấy tiền xong ,liền đưa ga giường mới đến.

Trong khi đó Chu Lăng vung nắm tay đánh lên sô pha ,xấu hổ ,ảo não trừng mắt nhìn Ngô Ngôn.

Bởi vì ngoài ý muốn ,bị vạch trần sự tình ,Chu Lăng nằm ở trên giường suốt một ngày .

Tối đến Ngô Ngôn chỉ ôm cô ngủ ,không có làm gì ,ngày hôm sau rời giường ,Chu Lăng vẫn cảm thấy phía dưới vẫn còn đau.

Vì thế cô ,cả giận nói:"Em đến Quê Lâm là tới chơi ,chứ không phải đến để ngủ !

Em mặc kệ ,em muốn đi chơi ,là anh đem em hại thành như vậy ,anh phải hoàn toàn chịu trách nhiệm!"

Ngô Ngôn trầm mặc trong chốc lát ,hỏi

"Hay là anh công em đi?"

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Mới không cần ,như vậy cũng quá mất mặt."

"Nếu không chúng ta ở lại Quê Lâm chơi vài ngày đi ,dù sao ngày nghỉ của anh vẫn còn dài."

"Khó mà làm được ,em còn muốn đi Lệ Giang nữa ,hơn nữa trong nhà chắc cũng đã chuẩn bị xong tiệc rượu ,trước ngày mười một chúng ta phải đi trở về ."

Chu Lăng không có ý tốt liếc mắt một cái chăm chú nhìn xuống hạ thân của Ngô Ngôn ,

"Theo em thấy vấn đề lớn nhất chính là chỗ ấy của anh quá lớn ,không bằng bắt nó nhỏ đi một chút ,đỡ phải về sau nó làm em còn đau."(pó tay với pà chị ,đây người muốn lớn mà không được ,chị lại mong nó nhỏ đi).

Ngô Ngôn từ miệng thở hơi lạnh ra ,theo bản năng cả người liền bước tới đứng trước mặt cô , Chu Lăng cười ha ha đứng lên ,lại tác động xuống hạ thân ,đau đến nhăn mi lại .

Ngô Ngôn vội vàng đỡ lấy cô ,nếu là chỗ khác bị thương ,thì còn có thể giúp cô xoa xoa ,bóp....nghĩ đến chỗ kia bị thương ,Ngô Ngôn cảm thấy một luồng nhiệt nóng lên .

Tầm tuổi này vốn chính là thời kỳ ham muốn dục vọng mạnh mẽ nhất ,anh tốt nghiệp trung học xong ,liền ở luôn trong quán doanh ,cơ hồ không nhìn tới phụ nữ .

Ông trời lại ban cho tính cách khô khan ,ban gái thì cũng không có ,thân thể thì tốt ,tinh lực dồi dào.

Hiện tại rốt cục cũng kết hôn ,rất ham muốn đến tư vị yêu ,có thể nào không cho anh biết đến đầy đủ mùi vị tinh hoa?

Nếu có thể cho anh làm ,buông thả một lần , không chừng một đêm bảy lần như trong truyền thuyết cũng như chơi.

giờ phút này anh ở quá gần ,Ngô Ngôn không phải mặc quần ngủ rộng thùng thình kia , mà là mặc quần bò bó sát người ,hoàn toàn đem cái bí mật của anh bại lộ ngay ở trước mặt Chu Lăng.

Chu Lăng lập tức đỏ mặt lên ,lại là xấu hổ ,áo nã ,chỗ kia của mình vẫn còn rất đau ,người này thế nhưng lại phản ứng.

Ngô Ngôn cũng đỏ mặt ,thấp giọng giải thích :

"Khôngkhông có việc gì ,em nghỉ ngơi đi ,anh đi tắm rửa một cái."

Chu Lăng thấy anh cũng không có không để ý thân thể chính mình ,trong lòng buồn bực ,mà cũng có chút đau lòng ,không đành lòng để anh đi tắm nước lạnh .

Tuy rằng ngượng ngùng nói cái gì ,nhưng lại cố ý đem thân mình đi đến ,lấy tay bắt đầu cọ nên vật cứng rắn kia của anh.

Ngô Ngôn "um" một tiếng vội vàng ngăn tay cô:"Đừng ..thân thể em..."

"Đừng nhúc nhích ,em giúp anh bằng tay"

Chu Lăng ngượng ngùng nhìn anh ,lại ngượng ngùng cúi đầu xem vật kia ,chỉ lắc lắc đầu , tay lại giãy dụa theo chỗ khóa quần cho vào.

Quần bò thất lưng có vẻ chặt ,tư thế lại không tự nhiên ,chỉ có mấy cái đầu ngón tay miễn cưỡng vào trong.

Ngô Ngôn cảm giác thấy ngứa ngáy tựa như ngứa đến máu nóng sục sôi ,trong lòng Ngô Ngôn hận không thể xé rách quần áo ,hung hăng đi vào trong cô.

Chu Lăng hạ thân vẫn còn đau ,lại không thể đi vào được .

Ra tay cởi bỏ nút thắt ,kéo khóa xuống ,muốn nói ,nhưng cũng dự đoán cô không giám làm ,đã hết thấy chuẩn bị xong lộ ra cái vật cực đại bị bao vây trong quần lót ,lại có chút do dự.

Ngô Ngôn cũng đã có chút nhịn không nổi ,tự mình một tay cầm quần bò cùng quần lót kéo xuống ,giữ chặt tay của Chu Lăng đang ở trên vật cứng rắn của anh rồi bắt đầu luật động .

Chu Lăng bị cái kia vừa dài vừa thô bắn gì đó ra , thiếu chút nữa bị phun vào mặt ,lại cảm thấy trong tay đột nhiên vừa nóng vừa cứng ,không khỏi kêu sợ hãi một tiếng ,lập tức miệng bị hôn ngăn chặn lại ,Ngô Ngôn rên rĩ hai tiếng sau đó yên tĩnh lại.

Được rồi ,dù sao sờ thì cũng đều sờ soạng ,nên làm cũng đã sớm đã làm ,xấu hổ thì cũng muộn rồi.

Lại nói tiếp ,mà cô vẫn còn chưa nhìn thấy tiểu nhị của anh không biết nó dài giống hình dạng gì nữa.

Ngô Ngôn rốt cục cũng buông miệng rời khỏi môi cô ,cô rốt cục cũng có khí lực đẩy người anh ra đứng lên ,trùng mắt nhìn anh liếc mắt một cái nói :

"Đừng nhúc nhích"

Ngô Ngôn quả nhiên cả người bất động đứng thẳng ,ai kêu anh yếu hại lại còn bị chộp vào trong tay đối phương.

Chu Lăng vừa lòng cúi đầu ,cẩn thận đánh giá chỗ này ,chỗ nọ .

Chẳng lẽ là do vóc dáng to cao ,cho nên cái này cũng vừa thô vừa dài ,hay là rèn luyện thân thể cũng đem nơi này luyện thành lớn , cái này nhìn so với đàn ông Châu Á ở trên mạng thì có vẻ thô dài hơn, còn với Phương Tây thì cũng không bé hơn là bao nhiêu.

Cho dù chiều dài không được 18cm,thì ít nhất cũng được 15,6, thô cũng chỉ so với ngón tay cái cùng ngón trỏ của cô cộng lại .

Cô nhẹ nhàng vỗ đầu một chút ,nặng : "To như vậy ,khó trách em đau như vậy ,thật là, không bé đi được một chút sao ? Một chút cũng sẽ không đau lòng người."

Ngô Ngôn thở hắt ra một tiếng to, cái kia của anh lại kích thích, cương cứng lên, trên đầu liền phun ra một giọt chất lỏng trong suốt.

Chu Lăng theo bản năng vươn ngón tay cái nhẹ nhàng mà lau đi giọt chất lỏng kia ,chợt nghe thấy ở trên đỉnh đầu tiếng thở dốc càng to càng gấp ,trong lòng liền tà ác tính toán , dùng miệng đối với nó thở ra một hơi nóng lên ,cái đó liền nóng ,trướng lên, chảy ra càng nhiều đến "Nước mắt".

Tiểu Lăng , cử động , cử động được không?"

Ngô Ngôn muốn bản thân mình tự an ủi một chút, lại bị Chu Lăng dần dần xóa sạch ,chỉ có thể khản cầu .

"Không cho anh cử động."

Chu Lăng giương mắt liếc một cái ,bắt đầu cảm vật đang cương cứng nổi gân xanh, cao thấp chà xát lên xuống ,thình thoảng xoa qua trên đầu một chút ,bên tai nghe tiếng thở gấp ,rên rỉ của anh .

Thân thể của Chu Lăng tựa hồ cũng nhũn ra ,không khỏi bám tựa vào đùi anh ,mắt dán lên cạnh sườn lưng, cô theo bản năng liền nghiêng đầu ,hôn lên bụng

Động tác này so với tiểu nhị ở trong tay cô ,vốn cũng không là cái gì ,nhưng không nghĩ rằng anh lại miễn cưỡng ở chỗ này ,hơn nữa cao triều sắp đến ,làm cho người Ngô Ngôn gằm nhẹ một tiếng ,tinh dịch liền phun ra.

"Ai nha!"Chu Lăng kinh hãi kêu lên một tiếng ,nhìn một bãi tinh dịch nằm trên người mình,tay chân luống cuống.

Ngô Ngôn cũng hoảng sợ ,vội vàng xoay người muốn đi tìm khăn giấy để lau ,nhưng lại quên chiếc quần đang mặc trên người mình mới chỉ cởi có một nửa ,vừa nhắc chân lên cả người liền ngã xuống .

Cũng may thân thủ anh mạnh mẽ ,một tay chống trên mặt đất ,dần dần đứng lên .Chu Lăng nhìn tay anh dính đầy tinh dịch ,nhìn không được "Phốc xịch" một tiếng bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vấn đề tùy quân

Băng[nhóm thân yêu ,mọi người có nhớ mình không.

Thiên thượng lam nguyệt: Băng mấy ngày nay cậu đi đâu vậy?

Cập lòng com: Khăng định là theo anh lính lên giường rồi.

Màu sắc rực rỡ: anh lính chắc thể lực tốt lắm đi? Một đêm mấy lần?

Carô vàng xanh:Mình chỉ muốn biết lần đầu tiên có đau không?

Thiên thượng lam nguyệt: +1

Cập lòng com:+2

Màu sắc rực rỡ:+3

Băng:....Một đồng nào CN

Băng: không biết người khác thế nào ,mình là thiếu chút nữa chết vì đau.

Cô gái: cái kia của hần có phải không là rất lớn và dài?

Băng: rất to....Mình vốn là đến Quế Lâm để du lịch ,kết quả là hai ngày cũng không ra khỏi cửa.

Thiên thượng lam nguyệt: thét chói tai, kéo dài như vậy?

Cặp lòng com: ngày đầu tiên làm 48 tiếng?

Quả cam vàng : té xỉu, quá mạnh mẽ .có hay không cảm giác phiêu phiêu dục tiên, chết đi sống lại?

Băng: Cái gì nha ...Bọn mình làm một lần ,mình đau hai ngày không ra ngoài

Thiên thượng lam nguyệt; choáng váng

Sắc màu rực rỡ: Như vậy đau? Đáng sợ.

Cặp lòng com:cái kia dài lắm a?Nơi đó có hay không rách a? Làm bao lâu?

Băng: Không biết ,đại khái khoảng 15,6cm. chỗ đó có bị rách ra có một chút máu. Bao lâu cũng không để ý ,bất quá mình cũng phát hiện anh ấy khôi phục rất nhanh, một ngày phải vài lần.

Băng: Mình nói cho mọi người biết ,anh ấy cũng có cơ bụng sáu múi nha.

Băng :Mới đầu mình cũng không biết anh ấy là bộ đội đặc chủng đâu, đến lúc anh ấy nói ,mình vui mừng thét chói tai a.

Cặp lòng com: Hâm mộ ghen tỵ hận.

Sắc màu rực rỡ: lẩn lộn, mình cũng muốn bộ đội đặc chủng.

Thiên thượng lam nguyệt: gọi chồng yêu của cậu ,giới thiệu giúp cho bọn mình đi.

Băng:Tốt ,mình thử hỏi xem ,có còn ai độc thân nữa không.

Băng: Anh ấy tắm rửa xong, mình hỏi.

Caro vàng xanh: chụp ảnh ,mình muốn xem bụng sáu múi.

Băng: Không chụp, kia là của mình, không cho xem

Caro vàng xanh: muốn xem ,muốn xem

Khoai tây buồn: +1

khoai tây buồn; có cơ bụng sáu múi cùng 16 cm ,JJ quá mạnh mẽ.

Băng: 88]

"Ngô Ngôn ,có muốn hay không ăn bữa khuya?"

Chu Lăng nhìn đồng hồ ,mới chín giờ bốn mươi hai phút ,bình thường lúc này Ngô Ngôn đều hơi đói ,thật là kỳ quái ở bộ đội cũng có bữa ăn khuya sao ?

Anh đói bụng làm sao bây giờ ? Nghĩ như vậy ,nên cô liền hỏi.

Ngô Ngôn ngăn người nói:"Ồ bộ đội bình thường là không có ,bất quá bọn anh luôn luôn có thể ăn cũng có thể đói ,biết được chỗ ăn ,liền ăn nhiều một chút , không có chỗ ăn ,thì đói vài ngày cũng là chuyện thường."

"Kia dạ dày như thế nào mà chịu được?"

Chu Lăng cả kinh nói ,"hoặc là no hoặc là bị đói, đối với thân thể không tốt."

"Không có biện pháp ,những lúc có đợt huấn luyện ,mỗi một người sẽ được trợ cấp mấy trăm tiêu vặt ,nếu tìm không thấy đồ ăn ,cũng chỉ có thể chịu."

Ngô Ngôn không muốn nói về những thứ kia mà bọn họ đã ăn ,sợ ảnh hưởng đến khẩu vị của cô ,rồi vô tình nói sang chuyện khác , "Em hiện tại đã hết đau rồi sao? Băng không chúng ta ra ngoài ăn đi?"

Chu Lăng giặt mình ,bây giờ đã không còn cảm giác đau nướ ,vội nói:

"Đi ra ngoài ăn được ,thuận tiện đi dạo ,anh chờ em một chút em đi thay quần áo."

Đã đến Quế Lâm hai ngày mà vẫn chưa ra ngoài, cô tuy rằng là trạch nữ ,nhưng vẫn buồn bực .

Cô đến Quế Lâm là để chơi ,chứ không phải là đến ngủ ,xem ti vi ,cô rất nhanh thay đổi quần áo ,cô mặc bộ váy liền màu vàng nhạt dài qua gối ,cầm theo cái túi sách nhỏ :

"Đi thôi ,em muốn một bữa cơm no đủ ,anh xem em đều cố ý mặc bộ váy rộng thùng thình để che bụng khi ăn no căng."

Vịt bọc lá sen ,khô qua nhồi thịt , cá hấp xì dầu..., và uống bia lạnh ,mọi thứ đều là đặc sản Quế Lâm ,hai người ăn đến cái bụng no căng.

Thật sự là ăn quá ngon cuối cùng cũng không có uống công đến Quế Lâm "

Chu Lăng cảm thấy mỡ mỡ vổ bụng.

Ngô Ngôn không có trả lời ,chính là đang nghi hoặc ,bởi vì vừa rồi ,Chu Lăng đều chỉ ăn có một ,hai miếng ,chỉ có đặc biệt rất thích thì mới ăn nhiều thêm mấy miếng ,còn lại tất cả đều vào bụng anh.

Ăn ít như vậy ,anh nhìn cũng không ra Chu Lăng làm sao mà có cảm giác thấy ăn ngon.

"Ông xã ,cái gì cũng có thể ăn ,thật là hạnh phúc a! Chu Lăng cảm thán.

Cô còn nhớ rõ thời điểm học đại học ,bởi vì cô thích ăn bánh bao không nhân ,không hay ăn bánh bao nhân thịt ,nên đã từng nói nếu có bạn trai thì tốt ,có thể đem thịt cho bạn trai ăn.

Kết quả ,có bạn nam cùng lớp liền đã kích cô ,nói đàn ông không có khả năng ăn ,làm cho cô thất vọng nửa ngày .

Hiện tại đây ông xã đúng như trong tưởng tượng của cô thật là thích ,có thể ăn ,có thể đánh ,có thể "Làm," thật là đỉnh a!

Ngô Ngôn hắc tuyến.

Hai người đi xem hết Li Giang ,liền vội vàng chuyển đến Lệ Giang ,để còn nhanh chóng trở về cho kịp hôn lễ.

Lão mẹ nhìn thấy hai người bọn họ mà bắt đầu oán giận :

"Bây giờ mới trở về ,Tiểu Lăng lễ phục cũng chưa có thử ,xem có chỗ nào không vừa ý thì đi sửa lại một chút."

Lễ phục là Chu Lăng mua ở thượng bảo đảo ,một bộ váy cưới ,một váy dạ hội ,còn có trang sức và hai đôi giày ,ít phụ kiện.

Mọi thứ nhìn cũng rất được ,chất lượng tuy rằng bình thường ,nhưng ít ra nhìn qua cũng không biết rằng chỉ có sáu trăm nghìn .

Cô nghĩ không cần phải tốn tiền đi thuê lễ phục sa hoa ,tiền thuê so với tiền may cũng không kém là bao nhiêu ,mà chỉ mặc có một ngày ,hơn nữa vóc dáng cô nhỏ nhắn ,cũng không dễ tìm lễ phục thích hợp ,quần áo thuê lại không thể sửa được .

Hiện tại bỏ ra mấy trăm nghìn ,áo cưới có thể giữ lại làm kỷ niệm ,váy dạ hội về sau có cơ hội cũng còn có thể mặc .

Ở phần cúp ngực và thắt lưng váy cưới thì hơi rộng một chút ,lập tức đem đi sửa lại ,,váy dạ hội thì vừa vặn ,nhưng hơi dài ,cũng cảm đi cắt ngắn một chút ,còn mọi thứ khác thì không có vấn đề gì.

Váy cưới là màu trắng , còn váy dạ hội thì màu hồng ,trừ bỏ trang sức ra ,phụ kiện tất cả cũng đều là màu hồng ,giày da cao gót đều cao mười cm ,một đôi màu trắng , một đôi màu đỏ thẫm.

Chu Lăng cầm giày lên chặc chặc nói:

"Đi đôi này ,đứng cả ngày không đau chết mới là lạ , nhưng không mua ,thì đứng với anh sẽ không cân xứng ,anh nói xem anh cao như vậy làm cái gì ."

Ngô Ngôn vốn không phải là người hay nói lời ngon tiếng ngọt ,nhưng không biết lúc này như thế nào ,lại đột nhiên toát ra một câu:

"Em đó là chim nhỏ nép vào người ,anh rất thích em nép vào người anh như vậy."

Chu Lăng mặt oanh một chút liền đỏ ,vụng chộm nhìn thoáng qua ba mẹ ,nhẹ nhàng lấy khủy tay huých anh một chút ,thấp giọng nói :

"Ba mẹ còn ở đây,nói bậy bạ gì đó."

Ngô Ngôn gãi đầu ngây ngô cười .

Đến ngày mừng mười tháng một ,một chiếc xe được trang trí đủ loại màu sắc chở cô dâu chú rể đi quanh thành phố một vòng ,rồi mới đi thẳng đến nơi tổ chức lễ cưới ,lão ba lão mẹ sớm đã đứng ở ngoài cửa khách sạn ,thấy con gái mặc áo cưới xinh đẹp từ trong xe đi ra ,vừa vui mừng cũng vừa mắt mắt.

Tổng cảm thấy mọi ngày nào chỉ là một cái tiểu oa nhi ,đảo mắt một cái bây giờ đã lập gia đình.

Bạn học của Chu Lăng phần lớn đều làm việc ở các thành phố khác ,nên chỉ có vài người bạn chơi ở gần nhà , và một ít họ hàng ,còn lại thì đều là bạn bè của ba mẹ ,kính rượu tất cả mọi người ,nhặc dù không biết một số người ,nhưng vẫn phải tiếp ,phải uống.

Ngô Ngôn từ lượng không cao, tuy rằng là một bàn một bàn kính ,một lúc sau mới thay bằng nước ,tuy là uống có chút say ,nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như không say.

Chu Lăng trong bụng chứa đầy đồ uống, bị mắc tiểu, xong việc một cái, liền chạy nhanh đến buồng vệ sinh ,ngồi bồn cầu cả buổi cũng không muốn đi ra ngoài.

Cô là không thích cùng người lạ giao tiếp ,chỉ muốn hàn huyên với người thân của cô.

Điểm chết người là ,khi Ngô Ngôn quay về quân đội là muốn mời lãnh đạo của anh và cùng nhóm chiến hữu một bữa ,vậy thì càng không biết nói gì ,hoàn toàn không phải một vòng tròn chết a.

Khách khứa tất cả đều về hết ,Chu Lăng ngồi tựa lên ghế ,đem giấy tháo ra, uống một cốc nước lạnh ,nói :

"Em nói không làm tiệc rượu rồi ,thật là mất nửa cái mạng "

Ngô Ngôn dùng nước lạnh rửa mặt ,cũng ăn chút gì ,thế này mới thư thái chút ,nghe vậy nói : "Đừng để cho mẹ nghe thấy được ,ba mẹ thật sự cũng vất vả .Bọn họ vất vả ,khổ sở nuôi lớn con gái ,cứ như vậy không công mà gả cho anh, lại còn tổ chức náo nhiệt."

Chu Lăng gật đầu miễn cưỡng , chọn ăn mấy miếng nhẹ,hỏi:

"Nếu về quân đội ,làm tiệc rượu ,có phải hay không trước tiên trở về rồi làm?"

"Trước tiên một ngày là đến nơi ,người cũng không nhiều ,có đại đội trưởng của bọn anh, chỉ đạo viên ,mặt khác là ba trung đội trưởng ,cùng bọn anh trung đội chiến sĩ,có mấy bàn là đủ rồi."

"Em đây cũng phải đi ?"Chu Lăng nghĩ quả nhiên kia lễ phục nên mua ,nói cách khác sẽ thuê một lần.

Ngô Ngôn kinh ngạc hỏi:"Em không theo quân sao? Bọn anh đại đội quân có đầy đủ phòng trọ ,hôm đó trở về có thể xin một bộ."

Chu Lăng ngừng một chút nói :

"Em ở thành phố H còn có phòng trọ mà chưa hết hợp đồng ,định trễ một chút sẽ qua đó."

Do dự một chút lại nói , "Nếu không tiện ,như vậy thì tùy anh đi qua cũng tốt ,đỡ phải lại đi ,anh vừa mới nghỉ phép, chắc đến sang năm mới được nghỉ phép ."555555,cái này tự do đã không có ,bây giờ mới chột dạ ?Như thế nào lại nhanh mềm lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tới bộ đội

Chu Lăng đã chuẩn bị tốt tâm lý tùy quân ,cho nên liền gọi điện thẳng đến cho chủ thuê nhà ,nói phòng trọ thuê hết kỳ này rồi trả phòng ,sau này sẽ không thuê nữa .

Cô mỗi lần thuê nhà ,đều thuê kỳ hạn là một năm ,mà vừa vận phòng trọ còn đúng một tháng nữa là hết một năm ,báo trước cho chủ nhà để họ còn tìm người đến cho thuê.

Cũng không thể tưởng tượng được cô vừa mới hạ quyết định xong, đúng lúc đưa chồng đi thăm người thân ,thì Ngô Ngôn nhận được điện thoại ,gọi anh lập tức trở về đơn vị có nhiệm vụ .

Mà tính từ lúc kết hôn xong cho đến bây giờ ,ngày nghỉ của anh còn tám ngày nữa mới hết .

"Tiểu Lăng ,thật xin lỗi ,anh phải quay về đơn vị trước ."

Ngô Ngôn do dự nửa ngày ,cũng chỉ nói , "Chờ nhiệm vụ xong rồi anh sẽ gọi điện thoại cho em được không?"

Chu Lăng mặc dù có chút mất hứng ,nhưng cũng biết đây là không có biện pháp ,ai kêu cô chọn lâu như vậy ,thích chọn người tham gia quân ngũ ,lại còn là bộ đội đặc chủng.

Cô nghĩ nghĩ nói :

"Được rồi ,vừa vặn em về thành phố H ở lại ,sau đó từ thành phố H trực tiếp đi đến quân đội của anh."

Ngô Ngôn thật có lỗi ôm cô an ủi :

"Em đem đồ đạc gửi đến địa chỉ này..." Anh nói địa chỉ cho cô , rồi dừng lại "Quên đi ,hay là anh viết vào một tờ giấy ,để em còn dễ nhớ không sợ bị quên, lúc đi em chỉ cần cầm vài bộ quần áo ,ít đồ dùng cá nhân là được ,cầm nhiều đồ lên xe không có tiện ,chờ em đến nơi ,anh sẽ ra nhà ga đón."

Buổi chiều hôm đó Ngô Ngôn an vị ngồi trên xe rồi đi, mua vé hơi muộn lên cũng khó mua ,may mà ở địa phương cũng có người quen bán vé ,nên Ngô Ngôn mới mua được vé .

Tiền Ngô Ngôn lên xe ,Chu Lăng không vội vàng ,mà mua vé xe của bảy ngày sau ,còn ít ngày ở nhà bồi lão ba lão mẹ.

Cô đã gả đi cho người ta ,lại chuẩn bị tùy quân ,bây giờ không giống như thời điểm chưa kết hôn vẫn còn tự do ,muốn đến thì đến ,muốn đi thì đi.

Được cái bố mẹ Ngô Ngôn đều đã mất ,bằng không thời gian còn phải phân ra một nửa rõ rệt, để còn đi đến báo hiếu ông bà.

Chu Lăng về nhà đã hơn một tháng ,thế nhưng vẫn còn được đãi ngộ như bảo bối ,giống như những lúc trước khi cô về nhà ,nguyên nhân là do cô ít về nhà , làm cho lão ba lão mẹ lúc nào cũng nhớ đến con gái ,nên cô mới được đãi ngộ như vậy

Mỗi ngày đều có đồ ăn ngon cùng hoa quả ,việc nhà cũng không phải làm ,quần áo bẩn thì có máy giặt hỗ trợ.

Hơn một tháng không trở về ,trong phòng đã đầy tro bụi ,mất nửa ngày dọn dẹp ,quet tước ,Rất cục cũng xong ,Chu Lăng liền vội vàng tắm rửa một cái ,tóc cũng không lau ,nằm xuống giường liền ngủ.

Cô ngồi trên xe lửa vốn là không ngủ được ,lại mệt mỏi nửa ngày ,thật sự là buồn ngủ không chịu được

Mấy ngày này , Chu Lăng vẫn giống như thời độc thân ,mỗi ngày chính là xem ti vi ,xem tiểu thuyết ,ngủ.

Thỉnh thoảng lại có chút phân tâm ,không lúc nào là không liếc mắt nhìn di động một cái ,chỉ sợ quên không nạp điện , làm cho Ngô Ngôn không gọi được.

Khó trách người ta vẫn thường nói ,khi kết hôn ,bản thân sẽ không còn giống như trước kia nữa ,chỉ sợ thường ngày thời gian đều không đủ.

Vì thế trong lòng cô vẫn còn hơi vương vấn ,sẽ không còn tự do như thời độc thân nữa .Tương lai lại có con ,cô còn có thể một mình đi ra ngoài sao? Chu Lăng cảm thấy tiền đồ của mình thật là ảm đạm.

Thôi mà không sao ,ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới ,cô nay đã hai tám tuổi rồi ,nếu so với người khác ,thì cô còn được tự do nhiều hơn vài năm ,hắn là phải thoải mái mới đúng.

Thời gian trôi qua đi thật nhanh, cũng đã sắp đến ngày phải trả phòng , trong lúc chờ đợi Ngô Ngôn ,chủ cho thuê nhà cũng đã đến đây mấy lần ,đều dẫn người theo để xem phòng ,cuối cùng cũng đã có người quyết định thuê phòng, sang tháng sẽ chuyển vào ở.

Chu Lăng vốn đang xem nếu Ngô Ngôn vẫn không có gọi điện đến ,thì sẽ nói qua với chủ cho thuê nhà ,muốn thuê phòng thêm vài ngày nữa ,nhưng xem ra bây giờ là không được rồi .

Không biết bao lâu Ngô Ngôn mới hoàn thành nhiệm vụ ,mới gọi điện cho cô ,nếu không thì cô sẽ trở về nhà ,mà nhờ may về đến nhà rồi, Ngô Ngôn lại gọi điện đến ,chẳng phải trở về phí công sao?

Cũng may ngày cuối cùng ở trong phòng trọ ,Chu Lăng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà ,thì nhận được điện thoại của Ngô Ngôn.

"Tiểu Lăng anh đã hoàn thành nhiệm vụ , trở về đơn vị ."

Khi Chu Lăng nhìn thấy tên của Ngô Ngôn hiện ở trên màn hình ,bất giác cả người run lên ,tự nhiên trong lòng ứa khuất ,khóc thành tiếng:

"Ngô Ngôn anh như thế nào mà bây giờ mới gọi điện cho em ,bên này phòng trọ đã trả , không có chỗ ở."

Ngô Ngôn còn cho tới bây giờ ,chưa thấy cô khóc qua ,bị hoảng sợ vội hỏi:

"Tiểu Lăng ,đừng khóc ,rất cuộc làm sao thế này?"

Vốn đang không có gì ,lại có người an ủi , Chu Lăng lại không nhịn được nước mắt:

"Ở bên này phòng trọ của em đã hết hợp đồng ,mai sẽ có người mới chuyển vào ,anh lại không có gọi điện ,em cũng không biết nên trở về nhà ,hay làm sao bây giờ ,chìa khóa đã đưa cho chủ cho thuê nhà , nên tôi nay không có chỗ ở."

"Thật xin lỗi ,xin lỗi ,em bây giờ có thể đi mua vé xe ,tối hôm nay đến thành phố N được không ?ngày mai anh sẽ cho người ra đón em ."

Ngô Ngôn chân tay luống cuống không biết nói gì hay an ủi cả ,lại bị tiếng khóc của cô làm cho đau lòng.

"Anh ngày mai không có rảnh sao? Nếu không em về nhà trước ,chậm mấy hôm đến thành phố N sau .Chu Lăng chưa bao giờ ở trước mặt người khác khóc ,đến khi tỉnh táo lại , lại có chút ngượng ngùng.

"Không có việc gì ,không có việc gì ,"

Ngô Ngôn vội nói , "Chỉ là nhiệm vụ trở về có công việc chưa kết thúc ,muốn nhanh làm cho xong ,em đến đây không có ảnh hưởng gì ,anh trở về lập tức sẽ xin nhà ở ,cam đoan với em ngày mai đến sẽ có phòng để ở."

"Anh là còn chưa trở về chỗ ở ?"

Chu Lăng có chút giật mình ,trong lòng lại thấy lo lắng ,

"Chúng ta bây giờ nói chuyện điện thoại ,có thể hay không trái với kỷ luật a? Nếu không thì chúng ta ngắt máy đi ,em bây giờ phải đi đổi vé ,có gì ngày mai gặp lại."

"Không có việc gì ,anh lập tức sẽ đến ,chẳng qua là em đổi vé nhanh một chút ,đừng để muộn .Chúng ta ngày mai gặp."

"Vâng."Chu Lăng cúi đầu đáp lời ,đang định gác điện thoại ,đột nhiên vội vàng nói :

"Ngô Ngôn ,em nhớ anh!"

Ngô Ngôn kinh ngạc cầm điện thoại ,vẫn không nhúc nhích .Vấn thư kỳ quái nhìn anh ,giơ tay lên trước mặt anh quơ quơ ,hỏi:

"Đội trưởng ,làm sao vậy ?"

Ngô Ngôn lắc đầu ,khóe miệng nhếch lên ,rồi nhanh khôi phục lại bộ dáng.

Cho dù vậy nhưng vẫn khiến mọi người trên xe kinh động lên ,khiến hai phó đội trưởng la hoảng lên." Đội trưởng thế nhưng lại biết cười".

Ngô Ngôn mặt đỏ lên ,trầm giọng nói :

"Sau khi trở về ,chạy bộ mười km."

Chu Lăng cũng đã hết phiền chán ,trong lòng rốt cục cũng đã yên ổn ,kéo hành lý đi thẳng đến nhà ga .

Đồ đạc cũng không nhiều lắm ,chăn thì buổi sáng đã ký gửi về nhà ,quần áo để hết trong va li ,cùng một cái túi sách là đủ rồi , mà toàn bộ tài sản của cô chính là cái laptop .

Cũng may lúc này không phải là mùa du lịch ,nên cô rất nhanh đổi được vé đi đến thành phố N.

Cô ngồi xe ,chỉ thích mặc quần bò ,vừa tiện lại an toàn ,nhưng lần này khi cô xuống xe ,lại cố ý chạy vào nhà vệ sinh thay đổi quần áo ,cô mặc váy và đi tất chân .

Gần một tháng không gặp ,muốn thể hiện xinh đẹp lên một chút ,với lại một phần cũng vì người đến đón cô là chiến hữu của Ngô Ngôn ,họ mà nhìn thấy là một cô gái ăn mặc tùy tiện ,đầu tóc bù xù ,có thể khiến cho anh mất mặt a!

Đổi xong quần áo ,trải lại tóc ,trang điểm qua lại một chút ,đeo trang sức nhã nhặn ,rồi mới thu thập đồ đạc đi ra.

Mới ra ngoài cửa ,Chu Lăng liền thấy ,hai quân nhân là một thượng úy cùng với trung úy ,đứng ngay góc giờ tám biến lên nhìn xung quanh ,mặt trên tấm biển là viết tên cô ,nét chữ thật là phiêu dạt xinh đẹp .

Cô bước nhanh đi đến hỏi:

"Chào hai người ,tôi chính là Chu Lăng ,xin hỏi hai người là do Ngô Ngôn nhờ tới đón tôi sao?"

Hai người vội chào lại : "Chị dâu xin chào ,là trung đội trưởng bảo chúng tôi tới đón chị dâu ."

Vừa nói ,thì trung úy kia ở một bên tiếp nhận hành lý của Chu Lăng , "Tôi gọi là lý hoàn ,chị dâu cứ gọi tôi là tiểu lý là được ."

Còn người kia đi đến mở cửa xe ,một bên nói : "Tôi gọi là trần hỷ thiện ,chị dâu cũng gọi tôi tiểu trần là được."

Chu Lăng lấy tay giữ váy ngồi vào trong xe ,vừa cười ,vừa nói :

"Phiền toái hai người vất vả đi một chuyến."

"Không vất vả ,chị dâu không biết đấy thôi ,đội trưởng vừa nói muốn phái người tới đón chị dâu ,tất cả mọi người đều tranh nhau ,đến thiếu chút nữa đánh nhau vỡ đầu ,tôi và lý hoàn vất vả lắm mới cướp được việc này ."

Nghe hẳn nói thú vị ,Chu Lăng che miệng nở nụ cười .

"Chị dâu cùng đội trưởng quen nhau như thế nào a? Chúng tôi ngày thường xem đội trưởng lúc nào cũng phụng phịu ,cho tới bây giờ cũng không cười lấy một cái ,còn nói tính tình như thế này thì chẳng bao giờ lấy được vợ ,không nghĩ tới chị dâu lại xinh đẹp như vậy."

"Chúng tôi là đi xem mặt ,rồi quen nhau ,sau đó trở thành vợ của đại đội trưởng các anh."

Chu Lăng cười nói , "Đội trưởng các anh tuy rằng không hay cười ,nhưng đối với mọi người là rất tốt."

Xe đi qua nội thành ,từ ngoại ô phía nam đi mãi cho đến ngoại ô phía bắc ,đi thêm mấy km ,Chu Lăng mới từ xa xa nhìn thấy được nơi đóng quân ,đây là khu nhà ở của đại đội đặc chủng .

Trần hỷ thiện lấy di động ra gọi điện ,cười nói :

"Đội trưởng chị dâu đến ,còn không mau tới tiếp đón?"

Chu Lăng vội nói "Đội trưởng của các cậu không cần phải vội vàng đâu ,sợ nhờ việc của anh ấy ."

Trần hỷ thiện cười khoát tay ."Không có việc gì ,đêm qua đội trưởng đã viết báo cáo ,hôm nay công việc chỉ còn thiếu một chút ,trì hoãn hai phút cũng không ảnh hưởng gì ."

Bên này nói chuyện ,cũng nhìn thấy từ xa có một cái bóng người màu xanh xuất hiện đứng ở cửa doanh ."Xem ra đội trưởng đã đi ra rồi ."

"Động tác thật sự là nhanh a ,mà văn phòng của đội trưởng cách cửa doanh một nghìn thước , tốc độ này...chắc chắc."

Chu Lăng bị trêu chọc đỏ mặt ,chỉ mân miệng cười .

Xe chạy đến cửa doanh dừng lại ,trần hỷ thiện ,mở cửa xuống xe cười nói :

"Báo cáo đội trưởng ,đã thuận lợi đón được chị dâu."

Ngô Ngôn làm sao để ý đến hẳn ,thân thủ sớm đã đi đến xe mở cửa ra ,cẩn thận giúp Chu Lăng xuống xe.

Chu Lăng trên mặt còn đỏ ửng ,ngửa đầu nhìn về phía chồng : "Ngô Ngôn!"

"Tiểu Lăng ,trên đường có thuận lợi không ? Tiểu tử này thích tăng tốc độ ,không có dọa đến em đi?"

Chu Lăng còn không có trả lời ,chợt nghe thấy tiếng ồn ào ở bên cạnh ."Ai nha ,ai nha ,đau lòng ,thật đau lòng a !"

"Đội trưởng ,hôn một cái đi."

"Hôn sâu ,cách thức tiêu chuẩn là phải hôn sâu a!"

Chu Lăng quay đầu lại ,mới phát hiện xung quanh ,không biết từ khi nào nhiều người đã vây đến đây ,tất cả đều mặc màu phục quân nhân.

Cô ngượng ngùng ,đỏ mặt cúi thấp đầu.

Ngô Ngôn thấy cô ngượng ngùng ,quay đầu quát :

"Tất cả chạy một vòng cho tôi ,mỗi người năm km "Tất cả các chiến sĩ đều lập tức giải tán ,rồi mới ra sau cốp xe lấy hành lý nói ,

"Tiểu Lăng ,đi , nhà ở đã xin lên trên rồi ,chúng ta bây giờ về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bị thương

Ngô Ngôn một tay kéo hành lý ,một tay nắm tay cô dâu ,hướng đến khu nhà tầng ,về sau anh cũng là người có vợ ,mỗi ngày đều ở bên mình ,có thể nhìn thấy ,có thể nói có thể ôm ngủ...

Hai người đi qua sân huấn luyện ,Chu Lăng tò mò nhìn các chiến sĩ đang tập luyện ,mà đội ngũ chiến sĩ cũng tò mò nhìn cô .

Ngô Ngôn bước chân càng lúc càng nhanh ,Chu Lăng cơ hồ bước theo không kịp ,chỉ có thể dùng sức túm túm cái tay bị anh nắm hỏi :

"Ngô Ngôn ,anh có phải hay không công việc bề bộn nhiều việc ? không thì có thể nhờ ai dẫn em đi đến chỗ ở ."

Ngô Ngôn khó hiểu nói : "Không vội a ,công việc làm cũng xong ,không có việc gì ."

"Không vội sao còn đi nhanh như vậy ? Rõ ràng trước kia anh không như vậy ,em bây giờ đang mặc váy còn đi giày cao gót nữa."

Ngô Ngôn vội vàng đi chậm lại ,thật có lỗi nói : "Thực xin lỗi ,anh không chú ý ,em mệt mệt mỏi sao?" sau đó nhìn chăm chăm vào đôi chân cô.

Chu Lăng liếc trắng mắt một cái : "Không có việc gì ,chính là theo không kịp ,dễ dàng sẽ bị ngã .Anh làm sao vậy?"

Ngô Ngôn ho khan một tiếng nói "

"Về sau không cần mặc váy ngắn như vậy ,nơi này là bộ đội ảnh hưởng không tốt ."

Chu Lăng không nói gì ,váy của cô tuy rằng chỉ qua đùi một chút ,nhưng so với những người khác vẫn còn thua xa ,người ta chỉ mặc váy ngắn đến qua mông một chút ,tất cả cũng đều bị lộ hết ra ngoài.

Nhưng cô đây mặc váy còn đi cả tất chân nữa ,không hở trên cũng không hở dưới ,thịt cũng không lộ ra ,như thế nào ảnh hưởng không tốt?

Cô rất thích mặc váy ngắn a , sẽ không phải là ở bộ đội không được mặc váy đi chứ?

Ô ô ô....Đã nói không thể tùy quần áo ,ngay cả mặc quần áo cũng không thể tùy ý mình .

Ngô Ngôn xem cô đem cái miệng to đến độ có thể nhét được quả quýt vào ,thừa lúc hành lang không có người ,cúi đầu nhanh chóng hôn xuống miệng cô một cái ,trần an nói :

"Em mặc váy dài đẹp hơn ,dáng người lại thon thả cao ráo ,nhìn giống như tiên nữ."

Chu Lăng đỏ mặt ,liếc trắng mắt "Này học được ở đâu mà dịu dàng như vậy? Nhưng em thích mặc váy ngắn ,vừa mát mẻ lại vừa đẹp."

"Tiểu Lăng không phải nói 'nữ vì duyệt mình giả dung sao'(nghĩa là con gái làm đẹp vì người mình yêu) Anh thích em mặc váy dài ,đi ra ngoài còn có chút mặt mũi , nếu em thích mặc váy ngắn ,thì mặc ở nhà được không ?(không ngờ anh Ngôn cũng bá đạo phết)

Chu Lăng cơ hồ tức giận đến muốn học máu .Này có ý tứ gì đây ? là nói cô mặc váy ngắn khó coi sao ?

Vóc dáng cô tuy không cao ,nhưng cũng cân đối ,chân cũng không tính xấu ,mặc váy ngắn đi giày cao gót ,ai cũng khen chân cô đẹp a ?

Thế nhưng bây giờ bị người kia ghét bỏ...

Ngô Ngôn lại không chú ý mình đã nói sai , đi đến trước cánh cửa phòng thứ nhất ở tầng ba ,lấy ra cái chìa khóa mở cửa nói:

"Đến ,về sau chỗ này chính là nhà của chúng ta ,em xem xem còn thiếu cái gì ,ngày mai anh cùng em đi mua ."

Chu Lăng thần sắc lạnh nhạt ,đem phòng ở nhìn một vòng ,đồ đạc tuy rằng đơn giản ,nhưng đều đầy đủ hết ,tủ lạnh ,máy giặt cũng có cả ,tròng phòng tắm cũng có nước ấm ,ngay cả trên giường chăn ga gối đệm đều có , lại là mới tinh , cô không nói gì ,cầm quần áo vào phòng tắm rửa

Lúc cô tức giận là không rộng to kêu to ,mà chính là lạnh lùng thần nhiên ,không muốn nói.

Ngô Ngôn có chút kỳ quái ,ngơ ngác đứng ở phòng khách ,không biết vì sao cô tức giận (tại anh chứ sao)

Chu Lăng tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra ,liền thấy Ngô Ngôn ngồi trên ghế sofa mà ngủ thiếp đi ,trên mặt còn mang theo mệt mỏi .

Chu Lăng có chút đau lòng ,anh là bộ đội đặc chủng ,nhiệm vụ không biết là có bao nhiêu nguy hiểm có bao nhiêu vất vả ,vừa trở về lại làm thêm ca đêm viết báo cáo ,kết thúc công việc ,không có thời gian chiếu cố bản thân ,vừa rồi thật là không nên tức giận với anh.

Cô xoay người vào phòng ngủ ,mở tủ lấy ra cái chăn mỏng ,gấp đôi lại nhẹ nhàng đi đến đắp lên trên người anh .

Không nghĩ vừa tới gần ,cổ tay đã bị bắt lấy ,sức lực thật mạnh ,cơ hồ muốn bẻ gãy tay cô là chuyện rất đơn giản ,mà bây giờ Ngô Ngôn cũng đã mở to

mất ngồi ngay ngắn trên sofa.

Lúc này, cô mới cảm giác được đau đớn, kêu lên.

Ngô Ngôn cũng bị tình huống trước mắt làm cho hoảng sợ, vội vàng buông tay ra, đem cô ngồi trên sofa, ngồi xuống, liên thanh hỏi:

"Tiểu Lăng, em thế nào? Có phải hay không anh làm em bị thương?"

Lại vội vàng cầm tay cô nên xem chỗ bị thương, Chu Lăng rút tay lại, nhưng không có tránh thoát, bị Ngô Ngôn kéo đến trước mắt, trên cổ tay đã sưng to lên.

Anh bối rối đứng lên, "Tiểu Lăng có đau hay không? Anh... Anh đi lấy thuốc..."

Chu Lăng thu lại tay nói: "Không có việc gì, nhìn có vẻ dọa người, nhưng thật không đau, qua hai ngày là khỏi."

"Không được, tay của anh dùng bao nhiêu sức lực anh biết, anh phải mang em đi khám, sợ xương cốt bị anh bóp gãy." Ngô Ngôn không khỏi phân trần, lôi kéo cô ra ngoài.

Chu Lăng xem không lay chuyển được anh, cũng đành chấp nhận, nói: "Thì anh cũng phải để em đi thay quần áo chứ, em còn đang mặc áo ngủ."

"Em đừng có lộn xộn, cẩn thận vết thương lại nặng thêm, em muốn mặc quần áo gì nói với anh, để anh giúp em."

Ngô Ngôn động tác nhanh chóng, Chu Lăng còn không kịp phản ứng lại, vấy ngủ trên người đã bị kéo xuống dưới, sau đó bị ôm đến phòng ngủ đặt ở trên giường,

"Mặc cái váy dài này đi? Rất đẹp".

Chu Lăng nhìn anh xem thường một cái, dùng tay không bị thương vỗ vỗ lên lưng anh trấn an nói: "Anh đừng khẩn trương, em thật sự không có việc gì, để em tự mặc đi."

Hiện tại cô chỉ mặc một cái quần lót và váy ngủ, anh đây là muốn cô chân không ra trận sao?

Bất quá lúc này, tuy rằng cổ tay rất là đau, trong lòng tức giận lại sớm tiêu tan, thế nhưng lại có chút ngọt ngọt, yêu yêu. Không lẽ cô lại có ân tình M chứ? Thật đáng sợ.

Ngô Ngôn cầm lấy cái váy dài mà mình vừa nhìn trúng, cùng cái áo lót, mặc vào cho cô xong mới nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Ngô Ngôn đến trước mặt cô ngồi xổm xuống nói: "Em bị thương, để anh đỡ em đi khám!"

Chu Lăng dờ khóc dờ cười "Em bị thương ở tay, chứ không phải chân, không cần phải đỡ, tự em đi đến nơi được."

Ngô Ngôn cố chấp ngồi xổm trước mặt cô không chịu đứng lên, Chu Lăng đành phải nói: "Anh nắm tay em đi được không?"

Anh đỡ em, người ta lại tưởng rằng, em bị bệnh nặng, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt."

Quần y bôi thuốc cho cô, dặn dò mấy ngày này, tay trái không nên cử động nhiều, lại đưa cho Ngô Ngôn ít thuốc, để ở nhà mỗi ngày giúp cô thay thuốc hai lần, rồi mới giáo huấn nói:

"Tiểu Ngô a, cậu cũng quá, không nặng mà cũng không nhẹ, người ta là con gái, chịu làm sao được sức lực của ậu a? Phải ôn nhu, biết không? Ôn nhu..!"

Ngô Ngôn nhất thời xấu hổ, Chu Lăng vội nói: "Cảm ơn bác sĩ, tôi không sao. Ngô Ngôn là do cẩn thận mới như vậy, là tôi không nên tiếp cận đứng vào thời điểm lúc anh ấy ngủ."

Ngô Ngôn gãi gãi đầu nói: "Là anh không có điều chỉnh lại, về sau anh sẽ chú ý."

Nhiệm vụ này chắc rất nhiều nguy hiểm a, làm cho anh lúc ngủ vẫn còn cảnh giác, khó trách mệt thành như vậy.

Lòng cô càng lúc càng mềm dần, vỗ nhẹ nhẹ nên mu bàn tay Ngô Ngôn, nói:

"Đừng để ở trong lòng, bác sĩ cũng đã nói, không có việc gì sao? Qua vài ngày là khỏi thôi."

Ngô Ngôn không nói gì nữa, nhìn thời gian cũng sắp đến giờ ăn trưa, liền dẫn cô đi đến căn tin. Chu Lăng có chút do dự:

"Em cũng không phải quân nhân, sao có thể đến căn tin của bọn anh ăn cơm được chứ?"

"Em tuy rằng không phải là quân nhân, nhưng lại là người nhà của quân nhân a, không có việc gì, Sau này anh không có thời gian, một mình em cứ thoải mái đi ăn là được."

Chu Lăng thật ra là không muốn chiếm loại tiện nghi này ,không phải cô hào phóng suy nghĩ cho quốc gia .Mà là cảm thấy xấu hổ .

Dù sao cô ăn com , ăn cũng không bao nhiêu ,nhưng vẫn thích chính mình mua đồ về tự nấu ăn a.

Bọn họ đi vào căn tin ,đúng lúc các chiến sĩ đều vừa ngồi xuống ,Ngô Ngôn dẫn cô đến chỗ trung đội của mình ,ngồi xuống ngay bên cạnh bàn.

Các chiến sĩ đều đứng dậy kêu chị dâu ,đã có người thông minh cầm hai cặp lòng com đưa đến .

Trần hỉ thiện kinh ngạc nhìn tay trái bó bột của Chu Lăng ,hỏi:

"Chỉ dâu tay bị làm sao vậy ? Vừa rồi còn tốt mà."

Ngô Ngôn liền thay đổi sắc mặt ,Chu Lăng cười cười nâng tay lên ,nói:

"Không có gì ,chỉ là đụng phải một chút ,qua hai ngày là tốt thôi."

Trần hỉ thiện nhìn đội trưởng sắc mặt không được tốt lắm ,cũng không dám hỏi nhiều ,chỉ cúi đầu ăn com.

May mắn Chu Lăng chỉ bị thương ở tay trái ,bằng không ăn com không có tiện .

Ngô Ngôn buồn lòng không có hé răng ,mà càng không ngừng gấp rau cho cô ,Chu Lăng nhìn đồ ăn càng ngày càng cao ,khuôn mặt nhỏ nhắn ,nhấn lại thành một đoàn .

Mất thấy đỉnh núi kia sắp bị đổ ,cô rút cục nhìn không được nói :." Em làm sao ăn được nhiều như vậy!"

Ngô Ngôn tựa hồ mới khôi phục tinh thần lại ,sửng sốt một chút ,mặt hơi hơi đỏ lên :

"Nếu ăn không hết ,thì để anh."

Chu Lăng vừa muốn nói chuyện ,thì đột nhiên có mấy người bưng cặp lòng com đi đến .

"Lão nhị ,như thế nào không giới thiệu một chút ?"

"Không cần gọi tôi là lão nhị !" Ngô Ngôn trừng mắt nhìn bọn họ , nhiều lần phản đối không có kết quả , đành bất đắc dĩ nhìn về phía Chu Lăng nói :

"Tiểu Lăng đây là đại trung đội trưởng ,Lý toàn bình ,tam trung đội trưởng Miêu nhân ,tứ trung đội trưởng Cổ sơn .

Đây là vợ tôi ,Chu Lăng."

Chu Lăng vội buông đũa đứng lên cùng bọn họ bắt tay ,đại trung đội trưởng cũng chính là trung tá ,anh lại đột nhiên hướng nhìn đến chỗ bên cạnh vẫy tay ,là một đại tỷ khoảng ba mươi mấy tuổi ,hướng Chu Lăng cười nói :

"Xin chào ,tôi là Triệu lệ bình vợ của đại đội trưởng Lý toàn bình ,nhà chúng tôi ngay cạnh nhà hai người ,về sau có chuyện gì cần hỗ trợ thì cứ đến tìm tôi."

Chu Lăng cẩn thận nói cảm ơn . Vợ của Tam trung đội trưởng ,Tứ trung đội trưởng ,đều ở lại nhà , do công việc cố định ,nên không có tùy quân.

Chu Lăng có chút không lý giải được ,nếu giống như cô đi xem mặt liền kết hôn ,cho dù không có tình cảm gì , nhưng còn mấy người kia đều là yêu đương rồi mới cưới ,như thế nào mà có thể tách ra được , mà ở đây bộ đội một năm mới được gặp mặt người thân một lần ?Chẳng lẽ công việc so với chồng còn quan trọng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trang trí nhà mới

Buổi chiều Ngô Ngôn còn có chút công việc phải làm ,chỉ đi cùng Chu Lăng đến trước cửa nhà ,bảo cô đi ngủ một giấc cho khỏe ,rồi mới bước đi ,đến giờ com tối trở về ,dẫn cô đi căn tin.

"Ngày mai có rảnh sao ? E nghĩ phải đi mua thêm ít đồ ."

Tuy phòng bếp có đầy đủ vật dụng ,nhưng lại lạnh băng , xem ra phải sắp xếp lại một phen mới được ,ít nhất cũng phải mua ít túi bóng đựng rác ,đồ đạc

lĩnh tính ,mặt khác cũng còn mua ít đồ trang trí nữa.

"Được , nhiệm vụ của bọn anh đã hoàn thành , nên được nghỉ hai ngày ,hôm nay anh sẽ đem công việc làm cho xong .

"Ngô Ngôn do dự một chút ,Tối hôm nay anh ở lại làm việc ,em có dám ngủ một mình không ?"

Chu Lăng cười nói không thành vấn đề ,trước kia em đều ngủ một mình ,ở đây lại là bộ đội nữa ,chắc không có gì đáng sợ đâu."

Ăn cơm chiều xong ,Ngô Ngôn đem cô đuổi về nhà , rồi đến văn phòng, Chu Lăng mở laptop ra ,hôm nay cô còn không có viết được chữ nào, cũng không biết tay trái có thể hay không dùng được .

Cô hoàn toàn không có thói quen để lại bài đang viết dở , đành phải viết tiếp chương này cho xong ,rồi đăng lên .

Hôm nay tay lại bị thương nên cũng không có biện pháp ,đành phải xin lỗi độc giả ,hôm nay đăng thiếu một chương .

Chịu đựng tay đau ,cuối cùng cũng hoàn thành một chương liền đăng nên ,sau đó mới phát hiện trong phòng không có mạng

Chu Lăng buồn chán lập tức đứng lên ,cuộc sống của cô là đều dựa vào cái laptop này ,nếu mà không có mạng internet thì thật sự không thể chịu đựng được .

Nhưng là cũng không có biện pháp ,ở đây lại là vùng hoang vu dã ngoại , không biết như thế nào mới tìm thấy được mạng đây ,cho nên chỉ hy vọng ở trong này đại đội đặc chủng có internet ,đề ngày mai có thể bảo Ngô Ngôn nối vào.

Không có cách nào khác lên được mạng ,nên chỉ đề ý ít TXT tiểu thuyết, chơi một ít trò chơi không cần bàn phím ,chơi được một lúc ,thì Ngô Ngôn trở về .

Chu Lăng nhìn thoáng qua đồng hồ ,chẳng qua mới mười giờ rưỡi ,liền kỳ quái hỏi :

"Anh không phải đang làm việc sao?"

"Tay em phải thay thuốc ,thay thuốc xong anh sẽ trở lại văn phòng !"

Ngô Ngôn giúp cô tháo vải băng ra ,chỗ kia tựa hồ cũng bớt sưng đi vài phần , nhưng làn da lại sần sùi xấu xí đáng sợ .

Ngày xưa chính bản thân mình bị thương so với đây còn nghiêm trọng hơn nhiều ,nhưng cũng không cảm thấy gì , hôm nay nhìn đến Chu Lăng bị thương ,lại do chính mình làm ra như thế này ,tâm lại đau .

Động tác của anh rất nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô ,chỉ sợ không cẩn thận một cái sẽ làm cô đau.

Thất vát vãi bôi xong thuốc ,anh nặng nề thở ra tiếng ,nói :

"Tốt rồi ,em cũng đi ngủ sớm đi một chút ,sáng ngày mai anh trở về sẽ gọi em dậy ,rồi đi ăn sáng ...Bộ đội buổi sáng thường là ăn cơm sớm ,nếu em không đến được ,thì chúng ta ăn sáng ở bên ngoài."

Chu Lăng hé miệng cười : "Vừa vặn ngày mai em muốn mua ít đồ dùng ở phòng bếp ,và một ít đồ ăn ,sau này chúng ta có thể ở nhà nấu ăn ,như vậy cũng rất tiện."

"Em muốn mua thì mua ,bất quá cũng không cần mỗi ngày phải nấu cơm ,phụ nữ các em không sợ khói dầu làm bong làn da sao ?

Anh lại không có thời gian trở về làm ,ngày thường thì ở tại căn tin ăn cơm , nếu ngẫu nhiên thỉnh thoảng cũng muốn làm một chút ,anh sẽ giúp em rửa rau rửa chén."

Chu Lăng cảm thấy chính mình ngọt đến độ muốn hóa thành một bãi nước ,ngửa đầu hướng anh cười ,đáp :

"Được lúc nào có thời gian chúng ta cùng nhau làm..Quần áo của anh cũng chuyển hết về đây sao ?

Muốn hay không đi tắm qua một chút ,rồi mới quay lại văn phòng ? Trung quy ở trong nhà vẫn thoải mái hơn."

"Ngày hôm qua ,thuê người ta đến dọn vệ sinh ,nên đồ đạc cũng đã chuyển hết đến , vậy anh đi tắm rửa trước ,em cũng đừng chơi quá muộn."

Ngô Ngôn tắm xong ,chuẩn bị đi ,thì bị Chu Lăng gọi lại.

"Ở đây có thể nối mạng được không ? Nếu không có mạng em sẽ bị thất nghiệp."

Ngô Ngôn ngăn người ,anh cũng đã quên truyện này : "Ngày mai anh sẽ gọi người đến nối mạng ,em hôm nay liền sớm đi ngủ đi ,tay còn không có tốt đâu."

Chu Lăng cứ tưởng rằng ,có thể ngủ thẳng đến lúc Ngô Ngôn trở về gọi dậy ,ai biết được sáng sớm lại bị tiếng hò hét ở bên ngoài đánh thức .

Cho nên trong nháy mắt không biết chính mình đang ở nơi nào ,ngơ ngác nằm ở trên giường trong chốc lát ,rồi mới rời giường ,đi đến ban công đứng nhìn xem ở bên ngoài .

Đối diện ban công là sân thể dục lớn của đại đội đặc chủng ,các trung đội đều đã tập hợp hết lại ,bắt đầu tự tập luyện .

Chu Lăng cho tới bây giờ ,cũng không được nhìn thấy tận mắt binh lính tập luyện ,càng miễn bàn bộ đội đặc chủng .

Nhưng mà cách hơi xa ,nếu có thể ở gần xem thì tốt ,nhiều xuất ca a!"

Ngô Ngôn về đến nhà liền nhìn thấy vợ mới cưới của mình ,mặc váy ngủ hai dây ,đứng ở ban công nhìn thẳng đến một đoàn đàn ông mà chảy cả nước miếng ,trong lòng không biết nên buồn bực hay là buồn cười.

Lực chú ý của Chu Lăng là đều hoàn toàn tập trung vào một đoàn xuất đại binh ,khi cả người bị người phía sau ôm lấy ,bị hoảng sợ ,nhưng tiếc thét chói tai chưa kịp kêu ra thì đã trở về yết hầu.

Thấy là Ngô Ngôn ,Chu Lăng ngừng động tác giãy dụa ,chộp mất một cái ,lại kịch liệt đứng lên ----cô còn chưa đánh răng đâu.

Thật vất vả đem Ngô Ngôn đẩy ra ,Chu Lăng vội vào phòng vệ sinh rửa mặt ,còn không quên tranh thủ thời gian lườm anh một cái:

"Anh làm sao? Như vậy đánh lén ,đem em hù chết ...Em nha không có rửa mặt ,đánh răng ... anh như vậy cũng không có sợ bẩn."

Ngô Ngôn đứng thẳng tắp ở cửa ,tinh tế xem cô rửa mặt ,rồi đem các loại mỹ phẩm bắt đầu bôi lên mặt ,một bên nói : "Là em không bẩn."

Chu Lăng lại liếc trắng mắt : "Khi nào thì đã học được ,miệng lưỡi trơn tru như vậy ?"

Tuy là nói như vậy ,nhưng trong lòng lại ảm áp ,mặc dù có bộ dáng gì đi nữa ,nhưng đối phương vẫn chấp nhận hết ,kia thật mới là cuộc sống.

Chỉ làm cho đối phương thấy một mặt đẹp nhất của mình ,thì gọi là tình yêu ,chứ không gọi là hôn nhân .

Nhìn Ngô Ngôn ,cô vẩy tay "Lại đây ,em giúp anh dưỡng da."

Ngô Ngôn theo bản năng lùi từng bước ,lắc đầu nói :Không cần ,anh đường đường là đàn ông ,dùng đồ này làm cái gì ?"

Chu Lăng tay phải cầm lọ kem dưỡng da ,tay trái túm lấy áo anh:

"Đừng nhúc nhích ,lại đụng đến chỗ tay đau."

Ngô Ngôn nghe thấy vậy ,cả người cứng ngắc đứng ngoan ngoãn không dám động ,tùy ý để cho Chu Lăng bôi loạn lên mặt mình .

Cũng may mỹ phẩm của cô cũng không có mùi gì khó chịu ,bằng không anh sẽ không dám đi gặp người ,còn không bị người ta cười chết ?

Tuy nói quân khu của Ngô Ngôn đại đội đặc chủng là thuộc thành phố N .

Nhưng bọn anh lại ở một cái huyện ở Ngoại thành ,ở nơi này coi như là cũng phát triển ,đầy đủ mặt hàng ,cửa hàng cũng không thiếu ,ít nhất cũng rất tiện lợi có thể mua được nhiều thực phẩm ăn trong vòng mấy ngày.

Chu Lăng đi trước đến cửa hàng mua rèm cửa sổ ,mua ga giường , mua cái gối đầu ---cô thật sự là có ý kiến với cái gối đầu ở bộ đội ,nó vừa cứng lại còn thấp nữa ,ngủ thật sự là mệt chết.

Cô lại thích gối đầu vừa cao ,lại vừa mềm .

Sau đó lại đi đến siêu thị mua ít bát đĩa , một lọ sữa rửa mặt mà cô hay dùng ,đồ ăn vặt mình thích ,các loại hoa quả ,gạo ,thịt ,cá rau dưa ,gia vị

Nếu không phải là đi xe tới , chỉ sợ Ngô Ngôn có sức lực đến mấy cũng không có cách nào khác mà đem hết tất cả các thứ trở về chỗ ở.

"Chúng ta sớm một chút trở về đi ,buổi tối còn phải mời mọi người ăn cơm nữa ."

Ăn cơm ở trong nội thành xong ,thấy trong đầu Chu Lăng vẫn còn có ý niệm tiếp tục đi dạo nữa ,Ngô Ngôn vội vàng nhắc nhở .

Chu Lăng kinh hãi : "Tối hôm nay ?Sao anh lại không nói cho em biết?"

Ngô Ngôn ngẩn người : "Anh chưa nói sao? Giữa trưa ngày hôm qua ,anh có nói cho em rồi mà."

Chu Lăng suy nghĩ nửa ngày ,rốt cuộc cũng tìm được một chút ấn tượng ở trong trí nhớ ra .

Giữa trưa ngày hôm qua ,Ngô Ngôn đưa cô về chỗ ở ,sau đó cô thấy Ngô Ngôn rất áy náy vì đã làm cho tay cô bị thương ,nên cố ý làm nũng bắt anh ở lại ,đợi đến lúc cô ngủ thì anh mới được rời đi , và còn bắt anh mát xa da đầu nữa .

Lúc ấy cô mơ mơ màng màng hình như là cũng nghe thấy Ngô Ngôn nói đến chuyện này ,nhưng lúc ấy được anh ấn rất thư thái , liền nhanh chóng vào giấc ngủ ,nên quên mất chuyện này...

Cô nhảy dựng lên : "Chúng ta nhanh chóng mau trở về ,em còn tắm rửa gội đầu , còn hóa trang thay quần áoAi nha ,anh như thế nào lại chọn đúng lúc em ngủ mới nói a!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bữa tiệc

Cuối cùng Chu Lăng cũng chuẩn bị xong mọi thứ ,cùng Ngô Ngôn đến nơi tổ chức ,đó là một khách sạn nhỏ ,ở gần khu bộ đội ,nói là khách sạn nhỏ thật ra là cũng không thỏa đáng ,mà đúng hơn là căn tin của các cấp trên .

Phòng ăn không lớn ,chỉ chứa ba cái bàn tròn ,chắc hay dùng để cho việc chiêu đãi lãnh đạo, hoặc là để mở tiệc hội.

Đầu bếp cũng là mấy người ở căn tin bên kia ,nhưng mà nghe nói bên trong này còn có hai vị đầu bếp ,đều có chứng nhận ,tuy rằng bữa cơm tập thể hương vị cũng được ,nhưng chắc vào thời điểm tổ chức tiệc này nọ thì chắc cũng được coi là mỹ vị đi.

Chu Lăng tối nay không mặc lễ phục ,mà mặc một cái váy dài thực nữ ,đeo nguyên bộ vòng cổ ,hoa tai .Còn Ngô Ngôn chẳng qua là chỉ thay bộ quần phục mới mà thôi.

Vì Ngô Ngôn nói ,đây là chỉ mời mọi người ăn cơm ,không có mở tiệc rượu ,cũng không lấy lễ vật ,tiền mừng ,nên đây không coi là bữa tiệc chính thức .

Đại đội trưởng họ Lưu , tên đầy đủ là Lưu nhất văn ,mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy anh ,nhưng là hôm nay cô mới biết tên của anh .

Đại tỷ hướng về phía Chu Lăng cười đắc ý ,lại ôn nhu:"Tiểu Lăng ,chúng ta lại ở cùng một chỗ."

Chu Lăng mắt trắng liếc cô một cái : "Đại tỷ nhưng là gặp sắc quên em nha ,không nói một tiếng là theo quân ,tiệc mừng cũng không đánh tiếng một cái ."

Đại tỷ cười hắc hắc , "Chẳng phải chị đã kéo em đến đây rồi sao ,về sau hai ta lại ở chung cùng một chỗ ,nhà chị ở tầng trên bọn em ,chúng ta tiếp tục lại làm hàng xóm "

Bình lính đối với phụ nữ vẫn là rất phong độ ,bọn họ tuy rằng liêu mạng chúc rượu Ngô Ngôn ,nhưng không có ai miên cưỡng bắt Chu Lăng uống một ly rượu nào .

Chu Lăng liền cười xem mọi người nháo ,đi theo kính rượu một vòng sau đó ngồi an vị ở bàn ăn ,vừa ăn vừa tiếp chuyện cùng với mấy người cũng là tẩu tử.

Ngô Ngôn từ lượng thật sự là không được tốt cho lắm ,đã như vậy lại còn bị nhiều người cùng nhau xuống tay ,cho nên không đến một giờ anh liền ngã xuống ,rồi được hai chiến sĩ giúp đỡ đưa về nhà .Chu Lăng không thể để khách khứa như vậy ,mà trở về ,nên đành phải phó thác hai chiến sĩ chiếu cố Ngô Ngôn ,còn chính mình thì đi qua tiếp rượu mọi người .

Bình lính không cần cô phải vất vả tiếp ,mà tự mình ăn uống ,Chu Lăng chỉ ở một bên cười ,theo chân bọn họ trò chuyện ,xem ai uống cạn ly rượu ,rồi rót tiếp ,thỉnh thoảng mọi người nói chuyện còn có vài câu thô tục ,nên cô có chút không quen ,còn lại thì đều bình thường.

Quân tẩu có mấy người cũng uống được một chút , còn ai không uống thì chậm rãi nhấp nhai ít một ,ít một . Ở đây là có vợ của chỉ đạo viên là trông đẹp nhất ,tầm khoảng ba mươi năm ,ba mươi sáu ,tóc để dài nhuộm thành màu vàng ,uốn xoắn to phủ hết lên trên bả vai .

Chu Lăng nhìn thấy vậy thì có đôi chút khó hiểu ,không thể lý giải được ,không biết vì sao đang lúc mùa hè nóng bức mà những người như thế này tóc dài sỏa ra , lại còn mặc áo choàng nữa ,mà vẫn không thấy bị nóng .Còn cô mỗi ngày lúc nào cũng có nắm tròn tròn ở trên đầu ,chị hận không thể kéo nó xuống.

Cũng may bây giờ lại lưu hành một thịnh viên ở trên đầu (Thịnh viên là búi tóc) ,không giống trước đây cái loại này xếp vào hàng đứng tuổi .

Tiếp xong một vòng rượu ,Chu Lăng thối lui lại bên đại tỷ ,ngồi cạnh xuống ,đại tỷ liền dùng khủy tay nhẹ nhàng huých nhẹ cô một cái hỏi : "Thế nào ,Ngô Ngôn tiểu tử này tốt chứ?"

Chu Lăng cười cười : "Không tốt thì em đã không gả !Cảm ơn đại tỷ đã nghĩ đến em."

Đại tỷ sờ tay lên khuôn mặt cô : "Ngoan!"

Chu Lăng sợ chỗ tay bị thương có mùi thuốc ,nên vội vàng đem tay đi rửa sạch hết thuốc ở trên tay đi ,rửa xong cô chỉ dùng tay che chỗ bị thương ,nhưng không may bị đại tỷ nhìn thấy ,hỏi : "Đây là làm sao vậy ?"

Chu Lăng vội vàng lui về , vô tình nói : "Không có việc gì chỉ là không may bị va chạm một chút."

"Bây bạ ".Đại tỷ đem tay cô kéo trở về ,cô đau co rúm lại một chút , "Này rõ ràng là có nốt tay ấn vào ,có phải hay không tiểu Ngôn đánh em ? Đừng có bênh hấn ,mới vừa kết hôn như thế nào mà đã động thủ ."

"Không có ,anh ấy không cố ý ."Chu Lăng vội vàng giải thích ,không để cho đại tỷ hiểu lầm ,làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Ngô Ngôn .

"Đại khái nhiệm vụ xong trở về ,có chút mệt mỏi ,nên chưa kịp điều chỉnh lại trạng thái ,và lại cũng tại là em không nên lúc anh ấy đang ngủ đi tới gần ."

Đại tỷ trầm mặc một chút ,đôi mắt hơi đỏ nên ,lôi kéo tay cô nói : "Bọn họ một hàng đều như vậy ,bình thường huấn luyện mệt sống mệt chết ,đến khi có nhiệm vụ một cái là đem đầu đi theo ",cô là muốn lý giải cho Chu Lăng hiểu qua một chút .

Chu Lăng cũng trầm mặc trong chốc lát ,nói : "Vâng"

Khó khăn lắm tiệc cũng xong ,Chu Lăng trở về nhà , thấy hai chiến sĩ vẫn còn ngây ngốc ngồi ở trong phòng khách ,thấy cô tiến vào ,chào qua rồi đi .

Tiền bọn họ đi xong ,xoay người tiến vào phòng ngủ nhìn Ngô Ngôn ,anh đang nằm ngủ say ở trên giường ,thỉnh thoảng hừ hừ hai tiếng ,thở ra toàn là mùi rượu ,mày là không thôi .

Mở cửa sổ thông khí ,lại đi vào phòng tắm lấy khăn mặt thấm qua nước ,chuẩn bị lau qua mặt cho anh ,đi đến cách anh gần hai bước ,thì đột nhiên dừng lại .

Nghe nói người say so với lúc bình thường thì có phần lợi hại hơn ,không biết cô đi qua không may cũng bị anh bóp cổ cũng nên ?

Suy nghĩ nửa ngày ,cô đứng cách xa gọi anh : "Ngô Ngôn ?Ngô Ngôn...Ngô Ngôn !"

Hoàn toàn không hề có động tĩnh .

Quên đi Chu Lăng chính mình bây giờ cũng đang mệt mỏi ,đánh mặc anh ,rót một cốc nước đặt vào đầu tủ ở đầu giường ,để đề phòng lúc say rượu nửa đêm khát nước ,rồi chính mình cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm ,tắm rửa ,tắm xong liền đi ra sấy tóc ,từ tủ quần áo lấy cái chăn đi ra phòng khách ngủ trên sofa .

Chất lượng của sofa không được tốt cho lắm ,chính là hơi cứng ,nên hơi khó ngủ ,thời điểm lúc tỉnh lại thì thất lưng,lưng ,sương sống tất cả đều đau .

Chu Lăng vừa mở mắt ,thì liền thấy có người đứng trước mặt mình ,hoảng sợ hỏi : "Ngô Ngôn anh làm cái gì vậy ?" cô nhìn nhìn ra ngoài ,nói : "Này bây giờ trời còn chưa sáng đâu ."

Ngô Ngôn trầm mặc một lúc nói : "Trở về phòng đi ngủ đi ,ngủ trên sofa không thoải mái ."

Chu Lăng chu miệng lên hướng về phía anh giang hai cánh tay ra : "ừm ,thật là mệt chết em ,hôm qua anh lại biến thành như vậy ,uống có một chút rượu thì liền bất tỉnh ,nên phạt anh phải ôm em đi vào."

Hai mắt Ngô Ngôn liền sáng lên ,cả người trầm tĩnh lại ,cúi người xuống ôm cô lên ,một tay sờ thất lưng cô ,rồi nói : "Em rất gầy ,chắc không đến khoảng bốn mươi năm cân đi ?"

Chu Lăng vội vàng ôm lấy cổ anh ,liếc mắt : "Thể trọng của em như này là rất tiêu chuẩn đó ,nhiều người rất muốn như vậy mà không được đấy ."

Anh mắt của cô rất to ,lại có điểm dài ,mắt vĩ còn thoảng câu về phía trước ,trước kia cũng thường bị bạn bè hay nói giỡn nói cô có ánh mắt hay phóng điện .Cô bây giờ không có ý thức ,mà lại trừng như vậy ,không có chút lực uy hiếp nào ,nên nhìn trông như là đang liếc mắt đưa tình .

Ngô Ngôn cùng cô tròn đứng một tháng không có gặp nhau ,trong lòng lúc nào cũng nhớ mong ,bây giờ trong tay lại đang ôm ôn thơm nhuyễn ngọc ,lập tức cả người máu nóng sôi trào đứng lên ,liền nhanh chóng ôm cô đi đến phòng ngủ .Chu Lăng còn đang có chút kỳ quái ,bình lính thường ngày vẫn hay tập luyện ,cho dù Ngô Ngôn là đội trưởng nên không cần mỗi ngày phải luyện tập ,thì cũng không đến mức mất gần một phút ôm người hơn bốn mươi năm cân ,nhẹ nhàng đi vào trong phòng ?

Đặt cô ở trên giường ,không đến hai giây vấy ngủ đã bị cởi ra ,thì lúc này mới hiểu được ,nhất thời giờ khóc dở cười ,lại bị hôn trụ ,rồi kéo vào lóc xoáy của dục vọng .

Lúc Chu Lăng tỉnh dậy ,khi bên ngoài mặt trời đã lên cao ,Ngô Ngôn cũng không có ở trong phòng ,cô cầm lấy di động ở trên đầu giường nhìn thoáng qua ,không ngờ đã hơn mười hai giờ .

Dù sao trong phòng không có người ,cô liền lê thân mình xuống giường ,đi thẳng đến phòng vệ sinh ,đánh răng rửa mặt ,cũng tắm rửa qua một chút ,rồi lấy khăn tắm quây lại ,theo phòng tắm đi ra .Thì liền Nhìn thấy Ngô Ngôn đã ngồi trên ghế ở ban công ,mà bên cạnh còn có hai cặp lòng com thật to .

"Ai nha ,thật đúng lúc em đang đói bụng lắm ,hôm nay có cái gì ăn ngon không ?"

Cô vừa nói ,một bên tay thì chỉnh khăn tắm lại cho tốt, rồi đi đến tủ quần áo , lấy quần áo để mặc .

"Canh rong biển nấu sườn ,sườn kho tàu ,đậu cô ve sào thịt ,thịt gà luộc ,nấm hương sào ." "

Ngô Ngôn nói xong ,nhưng ánh mắt lại vẫn cứ nhìn chăm chăm lên chiếc khăn tắm đang bao bọc lấy làn da trắng tuyết của cô.

Có ánh mắt nóng rực nhìn về phía mình ,Chu Lăng làm sao có thể xem nhẹ được chứ ,cô tuy rằng không có ngẩng đầu ,nhưng trên mặt đã nóng lên ,vội vàng cầm lấy quần áo chạy nhanh vào phòng tắm .

Người này buổi sáng vừa mới đã làm ,mà bộ dạng bây giờ không khác gì như sói đói ,giống như là mấy trăm năm không có chạm qua đến phụ nữ vậy?

Ngô Ngôn cô tình không để ý đến khuôn mặt đang biến hóa của cô ,mà ăn cơm , rất nhanh chóng giải quyết hết đồ ăn ,nhưng ánh mắt không có rời đi khỏi người cô .

Thấy anh nhìn mình trông giống như là đang ăn cơm vậy, đến cuối cùng Chu Lăng cũng không có nhìn được nữa , đành buông đũa xuống nói "Anh xem đủ chưa?"

Ngô Ngôn ăn nốt xong hai ,ba miếng cơm còn lại nói:

"Xem chưa đủ ,hôm nay anh muốn xem cả một ngày ,một đêm " Tuy rằng anh chỉ nói là xem ,nhưng khi nhìn vào trong ánh mắt kia nó lại có ý tứ khác mà rất rõ ràng là đằng khác ,chính là "Ăn " Chu Lăng bị anh nhìn như vậy cơ hồ là muốn chạy trốn .

Nhưng cô không có khả năng trốn ,không thể tránh khỏi sẽ bị Ngô Ngôn bay qua bay đến đi ,như vậy như vậy mà ăn cô một ngày một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô đề

Rất cục hôm nay Ngô Ngôn cũng đã gọi người đến nối mạng giúp Chu Lăng ,xong xuôi cô xem qua một chút ,tốc độ cũng không tệ lắm ,xoát trang web cũng rất nhanh ,trò chơi cái gì cũng không có vấn đề .

Tiền mọi người đi ,cô theo thường lệ mở phần tin nhắn ra xem xét ,rồi nhắn tin cho độc giả , giải thích nguyên nhân mấy ngày hôm nay không có lên mạng.

Rất nhanh ,tin nhắn đầu tiên hiện ra ,đều là chúc mừng cô tân hôn hạnh phúc ,còn có người kêu gào muốn ăn bánh kẹo cưới ,và nháo động phòng .

Chu Lăng mỉm cười ,nhắn tin trả lời lại ,rồi nhìn đến tin nhắn cuối cùng thì ngây ngẩn cả người :

[Dành cho những ai mà muốn nhảy vào cái hồ hôn nhân vạn năm : kết hôn xong là hưởng tuần trăng mật ,khả năng sau đó có thể liền có đứa nhỏ ,phải mất mười tháng mang thai ,đến lúc đẻ ra thì phải nuôi dưỡng chăm sóc đến ba ,bốn tuổi thì mới được gửi đi nhà trẻ ,đến lúc đó thì mới có thời gian .Như vậy phải mất đến bốn ,năm năm mới được rảnh rỗi . Ôi cảm thấy thật là mệt a ...trăm ngàn lần đừng nhảy hố hôn nhân a!]

Vừa định nhắn tin cho độc giả yên tâm ,sẽ đăng truyện đều đặn ,và nhất định mau chóng hoàn thành truyện .Thì sừng sốt nhìn tin nhắn kia đến gốc cả người .

Muốn nói khi kết hôn xong ,truyện trọng yếu thứ nhất là phải sinh con ,nhưng là cô thật sự muốn sinh đứa nhỏ sao ?

Sinh con cũng không giống với nuôi dưỡng sủng vật ,không phải chỉ cho nó ăn uống no là được a, cô có thể hoàn thành trọng trách của người mẹ sao?

Lại nói tiếp ,lần đầu của bọn họ không có tránh thai , mà thật ra kinh nguyệt của cô lại không có chuẩn nữa ,thường xuyên bị chậm mất đến năm ,sáu ,bảy tám ngày ,thậm chí ngẫu nhiên một tháng không đến cũng có ,như vậy có khả năng có hay không có đây a?

Tháng này ,tính cả ngày hôm nay nữa là chậm mất một tuần ,bạn tốt vẫn chưa đến .Cô vừa mới kết hôn a ,còn không có hưởng thụ đủ ,không thoải mái đủ ,chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt đâu...trăm ngàn lần đừng sớm như vậy có thai a!

"Tiểu Lăng đang viết tiểu thuyết sao?"

Bị âm thanh gần ở bên tai làm cho giật mình, Chu Lăng theo bản Lăng tắt trang web trước mặt đi ,rồi quay đầu lại ,cười nói :

"Em đang đem bài viết của hai ngày hôm trước chưa có đăng được ,nên hôm nay đem đăng lên ,và tiện thể trả lời tin nhắn lại cho độc giả ."

"Mạng có khỏe không? Anh cũng không dùng mạng này nên không biết, có phải hay không cũng giống như mạng của bọn anh .

Chu Lăng kỳ quái hỏi : "Không phải nói là ,bọn anh không được dùng mạng ở bên ngoài sao?"

Máy tính để làm việc không được dùng mạng ở bên ngoài ,mà chỉ dùng mạng ở trên cục ,tại sợ bị lộ bí mật .

Nếu là máy tính riêng thì không quan hệ gì ,nhưng bắt quá anh lại không có thời gian lên mạng . "Ngô Ngôn giải thích nói .

Chu Lăng gật gù đầu ,đột phát ý tưởng : "Em có thể xem máy tính của bọn anh một chút được không ? ,xem nó được trang bị như thế nào ." Nói xong cô lại do dự một chút ,nói "Thôi quên đi ,nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ không tốt ."

Ngô Ngôn không nói cái gì ,chính là dùng tay nhéo lên khuôn mặt cô một cái ,rồi chuẩn bị trở lại văn phòng làm việc

"Đứng rồi ,có thể ghi địa chỉ ở đây ra bên ngoài được sao ?Em thích mua đồ ở trên mạng ."Chu Lăng có chút chần chờ ,cô không thích đi dạo phố ,mà chỉ thích ngồi ở nhà mua này nọ ở trên mạng ,mà nếu địa chỉ ở đây cũng phải giữ bí mật thì thật là thảm.

"Cho địa chỉ ở chỗ khác là có thể" Anh nói địa chỉ đó là một tiểu khu bình thường cũng gần ở đây.

"Bắt quá đồ gửi đến phải qua bảo vệ kiểm tra ,rồi mới được lấy ."

A, vậy về sau những đồ cá nhân này nọ của phụ nữ ,như nội y chẳng hạn có khi không nên mua ở trên mạng nữa ,bằng không bị bảo vệ kiểm tra qua ,thì sáu hồ đến chết mất ...Mà trước kia còn nói khi kết hôn sẽ mua ít đồ tình thú ,để về dùng thử ,bây giờ xem ra cái ý tưởng này có thể bị ngấm nước nóng.

[Băng nói cho tất cả mọi người trong nhóm ,một cái tin tức bất hạnh.

Thiên thượng lam nguyệt :Làm sao vậy?

Tê màu điều :Có phải hay không có ?

Caro vàng xanh: có thai ,bất hạnh sao?

Băng : trước kia chúng ta không phải đã nói ,chờ đến khi kết hôn ,sẽ mua đồ tình thú về dùng sao?

Tê màu điều :đúng vậy ,như thế nào ? Chẳng lẽ ông xã của cậu không thích ?

Cặp lòng com: ông xã của cậu sợ cậu phản công lại hấn sao ?

Băng: mọi người đã quên ông xã của mình làm cái gì à?

Cặp lòng com : bộ đội đặc chủng sẽ không chơi tình thú ?

Băng:...

Băngở trong này ,nếu có đồ gửi đến thì sẽ phải bị kiểm tra qua ...

Thiên thượng lam nguyệt : không phải đâu..

Caro vàng xanh: té xỉu.

Tê màu điều :kia không phải là không chơi ? Mình còn muốn biết cảm thụ của cậu, hãy nói xem.

Cặp lòng com: Là chỉ kiểm tra ở bên ngoài ,hay là cả người cũng muốn kiểm tra xem có cái gì đó không

Băng: lúc trước mới đến ,không thấy kiểm tra bên trong hành lý ,mà chỉ kiểm tra ở bên ngoài.

Cặp lòng com: Hay là vào trong cửa hàng mua.

Băng : một mình mình đi vào mua ,thật ngại a ,mình không dám đi .

Tê màu điều :Bảo ông xã của cậu đi mua .

Băng : Mình đang hoài nghi không biết anh ấy có dám đi đến cửa hàng đấy không nữa.

Cặp lòng com :quyến rũ anh ấy đi .

Caro vàng xanh :9494 ,cậu muốn anh ấy sử dụng đồ tình thú....

Băng :...

Băng : có khi mình phải xuống bếp ,xem ông xã nấu cơm đây.

Cặp lòng com : trời ạ bình ca ca ,còn biết nấu ăn ,thật hạnh phúc a.

Tế màu điều : hâm mộ ghen tỵ hận

Caro vàng xanh: khoe khoang.

Băng : hừ hừ ,anh ấy làm đồ ăn chắc cũng đã xong rồi ,mình phải đi ăn....88 xuống]

Ngô Ngôn làm bốn món ăn ,thứ nhất là bát canh ,tiếp là một nhĩ xào thịt ,củ cải luộc ,sườn xào chua ngọt, và một ít đồ ăn còn thừa lúc trưa.

Không ngờ Ngô Ngôn cũng có tài nấu nướng a ,Chu Lăng ăn một lần là về sau liền kiên quyết yêu cầu Ngô Ngôn nấu cơm chiều ,còn cô nấu cơm trưa ,bởi vì tầm buổi trưa anh không có thời gian.

Về phần bữa sáng ,cô chắc là không dậy được sớm ,nên không ăn bữa sáng ,còn Ngô Ngôn sẽ giải quyết bữa sáng ở căng tin.

Chu Lăng không ngừng gấp thức ăn ,trên mặt tươi cười ,trong lòng tràn đầy vui mừng . Ăn quá ngon ,lấy được người chồng biết nấu ăn ,lại nguyện ý làm com ,như là trong giấc mơ a ,thật là rất hạnh phúc .

Không được ,ông xã nhất định là phải cất giữ cẩn thận mới được ,không thể vì nguyên nhân nào đó mà đánh mất .

Ngô Ngôn là không nói gì mà chỉ cúi đầu ăn com ,com nước xong ,Chu Lăng xưng phong nhận việc rửa bát --- đây là thói quen cô ,cùng nhau ăn com ,nếu người khác nấu com thì nhất định cô đi rửa bát ,nếu là cô làm com ,thì người khác rửa chén .

Ngô Ngôn bắt đầu quét tước vệ sinh ,cầm khăn lau tất cả đồ dùng cho sạch sẽ không còn hạt bụi nào mới thôi.

Chu Lăng rửa xong bát đĩa ,đi ra thấy anh đang làm việc đột nhiên cảm thấy tay chân luống cuống .

Cô ghét nhất là dọn vệ sinh ,nhưng là nếu cô cứ ngồi khoanh chân ở trên sofa ,nhìn người khác làm việc như vậy ,thì thấy rất không quen .

Thật đáng ghét cần sạch sẽ đến như vậy sao ? Chờ đến cuối tuần hai người cùng nhau dọn dẹp vệ sinh ,như vậy thật là tốt biết bao ! Mà trong nhà chỉ có mỗi hai người sống ,chắc là sẽ không bẩn lắm đi ,một tuần dọn dẹp một lần là đủ rồi đi!

Ngô Ngôn lại tự nhiên không biết hỏi cái gì ,chỉ hỏi : "Tiểu Lăng ,hôm nay nhiệm vụ đã hoàn thành sao?"

Chu Lăng lắc đầu : "Vẫn chưa xong ,vừa mới viết được có hai nghìn chữ ." hôm nay thật sự có chút chậm trễ ,tuy rằng thường ngày cũng hay ngủ dậy muộn ,nhưng không giống như hôm nay... mệt mỏi .

ML quả nhiên thật là mức sức a ,cô ngủ thẳng đến hai giờ mới rời giường ,nhưng vẫn còn cảm thấy toàn thân mệt mỏi khó chịu.

Ngô Ngôn hiển nhiên là không biết cô thức dậy quá muộn ,nên còn nhân tiện nói ,hôm nay đi ngủ sớm đi ,em như thế nào mà ngay cả cơm trưa cũng không có ăn vậy ,không phải anh đã để com trên bàn sao ?

Dùng lò vi sóng hâm nóng qua một chút là có thể ăn."

Vừa thức dậy làm gì có khẩu vị a ? Em lại không thích rời giường một cái là ăn cơm ngay , mà để khoảng một hay hai tiếng rồi mới ăn ,như vậy ăn cơm mới ngon "Chu Lăng không thèm để ý nói nữa ,cô ghét nhất là lúc rời giường mà liền ăn cơm ,một chút khẩu vị cũng không có .

Ngô Ngôn người nhanh nhẹn mau chóng dọn dẹp vệ sinh xong xuôi ,rồi nhìn xem chăn trên giường ,liền rửa tay đi vào cầm lấy chăn nên ,rồi bắt đầu gấp nó lại thành một khối đậu phụ .

Chu Lăng không nói gì ,lúc này là buổi tối ,còn gấp chăn làm cái gì a?

Còn chê cô gấp không tốt sao ?nếu không phải đây là mới kết hôn còn ngại ngần ,bằng không cô còn lười gấp chăn nữa ,thật là!

Chu Lăng mặc anh muốn làm gì thì làm ,không có quản nữa ,liền đi đến trước máy tính ngồi xuống ,vừa khởi động máy chợt nghe Ngô Ngôn nói:"Vừa com nước xong ,chúng ta ra ngoài tản bộ đi?"

" Không muốn đi..."

Em xem em, suốt ngày không có cử động một chút nào ,mỗi ngày đều dán vào máy tính ,như vậy thân thể sẽ không tốt.."

Ngô Ngôn nhìn nhìn cô ,vẫn không thấy có động tĩnh gì ,trực tiếp xoay người lại đem cô từ trên ghế bế lên . "Đi ,anh bế em đi ra ngoài ."

Chu Lăng bất đắc dĩ ,giãy dụa nói : "Thôi được rồi ,để em tự đi ,anh mau thả em xuống dưới ,em còn phải đổi giày a...có cầm chìa khóa không ?"

"Cầm rồi " Ngô Ngôn nhìn cô thay đổi giày đi ra ngoài cửa ,liền đem cửa khóa lại rồi đi theo .

Ở đây đại đội đặc chủng cũng không có nhiều người thân theo quân ,nên nhà ở cũng ít ,mà bất quá nhà khách cũng không quá bốn phòng , nhưng được cái ở chỗ này cây cối đều xanh tươi thoáng đãng ,còn có nhiều bụi hoa cây cỏ .

Hai người chậm rãi tản bộ gần quanh khu vực nhà ở ,vừa đi vừa nói chuyện phiếm , mà đôi khi nói chuyện còn có chút bậy bạ vô nghĩa ,nhưng tâm tình lại đều thoải mái.

Khi đi đến gần hết khắp ngõ ngách ,Chu Lăng đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa ,nhưng lại có vẻ giống với cái loại hình khuyến a (chó săn , chó nghiệp vụ)

Trong những con vật mà Chu Lăng thích nhất cũng chính là chó , liền lập tức hứng thú phấn khởi, hỏi : "Nhà ai nuôi chó a?"

"Đó là quân khuyến , được nuôi nhốt ở ngay bờ tường bên kia "

Ngô Ngôn cúi đầu nhìn nhìn cô : "Em thích".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đổi khóa

Lúc này sắc trời vẫn còn sớm ,Ngô Ngôn liền dẫn theo Chu Lăng đi đến đoạn đường khác ,qua một cái cổng nhỏ ,đi vào chỗ huấn luyện quân khuyến (chó nghiệp vụ) .Có mấy chiến sĩ đang cho quân khuyến ăn ,thấy Ngô Ngôn đến liền vội vàng đứng dậy cúi chào.

Ngô Ngôn khoát tay nói : "Các cậu cứ làm việc của mình đi ,tôi chỉ dẫn theo chị dâu đến xem quân khuyến ."

Quân khuyến trong doanh trại con nào con đấy đều hung mãnh uy phong ,trong đó đều là chó chăn cừu Đức ,cũng có con mình khuyến (chó béc giê con mình),đều cực kỳ rất đẹp.

Chu Lăng vừa nhìn thấy liền xông đến ,nếu không phải có song sắt can ngăn ,cô đại khái muốn trực tiếp bỏ nhào vào chó ôm lấy nó .

Ngô Ngôn cùng mấy chiến sĩ giật nảy mình ,này đó là chó săn nghiệp vụ ,chứ không phải là chó mà được người nuôi dưỡng ,sùng ở trong nhà . Cần thận lại bị nó đã thương cho bây giờ ,đây là quân khuyến a!

Có con chó màu đen ở bên trong kia vừa mới ăn xong ,liền đứng ở trước cửa nó dùng chân sau đứng thẳng lên ,tuy chỉ cách với Chu Lăng một cánh cửa ,nhưng so với Chu Lăng chắc cũng không có nhỏ hơn là bao nhiêu.

Làm cho Ngô Ngôn cùng ban chiến sĩ tất cả đều kỳ quái là ,nó đối với Chu Lăng lại không có hung tính quá ,cơ hồ ngay cả sủa cũng không sủa vài tiếng ,trừ bỏ lúc mới bắt đầu gặp chỉ hừ hừ hai tiếng ,sau đó liền đứng ngoan ngoãn.

Tùy ý để Chu Lăng thò tay vào khe song sắt sờ đầu của nó .

Rất mềm ,rất ấm ,sờ rất thích a ,nếu có thể ôm một cái thì tốt biết mấy .Chu Lăng một bên chày nước miếng ,một bên liu lạt ực chế ở trong lòng ,xúc động muốn dùng sức xoa nắn ,vuốt ve đại cầu.

Đáng tiếc cô mới sờ soạng hai cái ,tay đã bị Ngô Ngôn kéo trở về ,cô tức giận ,quay đầu muốn kháng nghị ,lại thấy sắc mặt Ngô Ngôn tái nhợt :

"Anh làm sao vậy ?Chỗ nào không thoải mái sao?"

Ngô Ngôn gất gao mím môi tỏ vẻ rất tức giận : "Tay của em còn muốn nó nữa không?"

Chu Lăng khoe miệng cười : "Làm sao có thể ,chó chó thực nghe lời mà ,được rồi được rồi ,đừng lo lắng ,em bây giờ không phải không có việc gì rồi sao."

Cô nói xong vỗ vỗ cánh tay Ngô Ngôn ,lại xoay người cùng con chó béc giê màu đen tiếp tục tương thân tương ái.

Ngô Ngôn dờ khóc dờ cười ,chính muốn nói cái gì ,đi động lại đột nhiên vang lên ,Chu Lăng cùng chó chính là chơi đùa cao hứng ,cũng không chú ý ,chỉ nghe thấy anh nói vài câu "là" ,sau đó nói có việc phải đi ,cô cũng không để ý gật gật đầu ,vẫy tay nói :

"Đi thôi đại lát nữa tự em trở về ,anh cũng đi đi rồi trở về sớm ."

Chu Lăng lưu luyến tạm biệt con chó ,sắc trời cũng đã tối đen ,cô cười với chiến sĩ rồi cáo biệt ,tự mình đi dọc theo con đường vừa đến đây ,trở về khu

nhà ở .

Đi đến dưới khu nhà ,Chu Lăng đột nhiên nhớ tới mình vội vàng đi lên đã quên không lấy chìa khóa.

"Thật là chán ghét ."Cô than thở xoay người chuẩn bị tìm Ngô Ngôn lấy cái chìa khóa ,đi hai bước thì dừng lại ,cô lại không biết văn phòng Ngô Ngôn làm việc ở đâu .

Nhắc tới đại đội đặc chủng ,nơi này cũng không nhỏ ,lúc này trời lại tối ,cô như thế nào đi tìm người đây?

Hơn nữa ở đây là đại đội đặc chủng ,không biết có thể được đi lại tự do không nữa.

Mà cũng không thể ở tại đây chờ anh xem ? Cũng không biết anh bao giờ mới trở về .Nghĩ tới nghĩ lui ,chỉ có thể nhìn xem có thể hay không gặp tới chiến sĩ nào đó ,nhờ xem tìm hộ Ngô Ngôn .

Thật là lúc cần đến thì không thấy một ai ,lúc không cần thì xuất hiện một đồng người .Chờ nửa ngày cũng không thấy một bóng người ,liền ngay cả ngày thường thường có thể thấy tuần tra ,nhưng bây giờ lại cũng không có thấy .

Cũng không biết bao lâu ,tuy rằng Chu Lăng cảm thấy ít nhất phải nửa tiếng ,nhưng nơi này phòng thủ nghiêm ngặt ,đại khái là năm hay sáu phút , rồi cục Chu Lăng cũng thấy một nhóm an ninh đi đến . Cô vội nhanh chóng bước tới nói : "Chào mọi người."

Một người trong nhóm chào hỏi : "Xin chào chị dâu , chị dâu có chuyện gì sao?"

Chu Lăng cảm thấy chỉ một việc nhỏ mà làm phiền người ta ,không được tốt cho lắm ,nhưng lại không có biện pháp ,đành phải nói:

"Mọi người có biết văn phòng nhị trung đội trưởng Ngô Ngôn ở đâu không ?Tôi đi ra ngoài không có mang theo chìa khóa ..."

Mấy người trong nhóm trật tự an ninh liền đều nở nụ cười ,một người cầm đầu trong nhóm nói : "Tiểu Trương cậu đến chỗ nhị trung đội trưởng một chuyến ."

Là một người khoảng hai mươi tuổi gật đầu lên tiếng rồi bỏ chạy bộ .Chu Lăng không phải là người hay bắt chuyện với người xa lạ ,nhưng theo chân bọn họ đứng ở cùng chỗ này mà không nói lại cũng có chút xấu hổ ,chỉ phải cố gắng hỏi thăm này nọ vài câu .

Đội đến khoảng mười phút ,thì tiểu Trương trở lại ,nói : "Chị dâu ,em không có tìm được phó trung đội trưởng ,người trong đội của nhị trung đội trưởng nói anh ấy cùng đại đội trưởng cùng nhau lái xe ra ngoài."

Chu Lăng há to miệng ,bây giờ trời càng lúc càng tối điện thoại lại không gọi được ,cửa nhà thì không vào được ,làm sao bây giờ ?

Tựa hồ ông trời dường như còn ngại cô còn chưa đủ tệ thảm hay sao ,mà còn bắt đầu đổ mưa suối đây ,cũng may mưa cũng không lớn ,nhưng phải đi tìm chỗ trốn mưa .

Người cầm đầu đội trật tự an ninh tự mình quyết định thật nhanh : "Chị dâu ,không bằng dẫn bọn em đến chỗ ở xem ,nếu ổ khóa không phức tạp thì có thể mở được ,trong đây có tiểu Lưu là có tài mở khóa rất tốt."

Chu Lăng mừng rỡ hỏi: "Như thế thì thật tốt quá ,vậy làm phiền mọi người ."

Tiểu Lưu quả nhiên rất nhanh ,cậu ta dùng một cây sắt nhỏ chọt vào ổ khóa ,không biết làm sao chỉ xoay vặn hai cái ,khóa cửa đã bị mở ra .

Không đợi Chu Lăng mời mọi người vào uống trà ,cả nhóm liền lấy cốc còn đang trong giờ làm việc ,cúi chào rồi đi .Chu Lăng vào nhà đóng cửa lại ,đổi dép đi vào tắm rửa ,rồi đi ra ngồi viết truyện.

Sắp sửa đến giờ đi ngủ rồi ,mà Ngô Ngôn vẫn chưa trở về ,Chu Lăng do dự một lúc lâu ,đem bàn uống nước trong phòng khách chuyển đến trước cửa dựa vào ,sau đó thử đẩy cửa xem qua ,thế này mới nhẹ nhàng thở ra ,trở về phòng ngủ .

Chu Lăng bị tiếng nổ làm cho bừng tỉnh ,cô trong phút chốc ngồi xuống ,lại phát hiện trước mắt một mảnh tối đen ,trời vẫn còn chưa sáng .

Qua vài giây ,mới thích ứng ,thì liền thấy bóng đen trước cửa chọt lóe ,tiếp sau đó đèn được bật sáng .

"Em làm cái gì ?"Ngô Ngôn đứng ở trước cửa ,thấy vợ bình yên ngồi ở trên giường ,thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại không nhị được tức giận :

"Lấy bàn uống nước ngăn ở trước cửa làm gì?"

Chu Lăng đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào không mở ra được mắt ,đành lấy tay che mắt ,nói : "Ổ khóa kia chỉ cần tùy tiện lấy cái gì cho vào cũng mở được ,em lo lắng .Mà mấy giờ rồi bây giờ anh mới trở về ,thời điểm lúc anh đi lại không đưa chìa khóa cho em ,hại em thiếu chút nữa không vào được nhà ,may là có một người trong nhóm trật tự an ninh giúp mở khóa... có cách gì một cái , "Anh hãy đem đổi khóa đi ,ổ khóa này quá kém ,không an toàn."

Ngô Ngôn trầm mặc một chút ,còn không có trả lời ,chợt nghe thấy tiếng người ở bên ngoài cửa hỏi "Tiểu Ngô làm sao vậy ?"

Anh vội vàng đi ra ngoài xin lỗi ,nói linh tinh qua loa này nọ , không cẩn thận đụng vào ghế dựa trong phòng khách ,lúc tiến vào phòng phủ sắc mặt không

được tốt lắm .

Chu Lăng ngủ mơ mơ màng màng lại không để ý ,chỉ nói : "Nhanh đi tắm rửa rồi đi ngủ ,nửa đêm rồi ,sáng ngày mai anh còn đi đâu nữa không ?" Nói xong một cái cô nằm xuống tiếp tục đi ngủ.

"Đây không phải là tất yếu ."

Chu Lăng không có nghe rõ anh nói cái gì ,hỏi : "Cái gì ?"

"Anh nói ,không tất yếu phải đổi khóa ."

Chu Lăng tỉnh táo lại ,kinh ngạc hỏi : "Không phải đổi khóa sao? Anh lại không có ở nhà nhiều ,vẫn là nên đổi khóa an toàn một chút ,cùng không cần phải dùng loại đắt tiền ,khoảng một trăm đồng là đủ rồi ."

Ngô Ngôn nhìn cô ,hỏi : "Em đổi khóa là phòng ai?"

Chu Lăng ngăn người : "Cũng không phòng ai ,chính là khó kia rất dễ dàng mở ra ,không an toàn."

"Chúng ta đây là ở bộ đội ,có cái gì không an toàn ?Mà không cần khóa cửa cũng không có việc gì ."

Lúc này đây Chu Lăng cũng rốt cục nghe ra trong giọng nói kia nồng đậm hờn giận ,kinh ngạc nói : "Anh tâm tình không tốt sao ? Có phải hay không công việc không thuận lợi ?"

Chuyện công việc em không cần hỏi đến ,đây là kỷ luật ."

Chu Lăng nhìn cái xem thường ,nếu không phải là anh đang tức giận ,cô mới lười hỏi đến đâu ,giống như cô không biết kia nguyên tắc đều phải giữ bí mật vậy .

"Vậy anh tức giận cái gì ,nửa đêm còn không nhanh đi ngủ ,sáng ngày mai anh không cần đi làm à?"

"Chu Lăng e có phải hay không ,không tín nhiệm quân nhân bọn anh ?"Ngô Ngôn không để ý đến lời của cô ,nghiêm túc hỏi.

Chu Lăng sững sờ một chút ,hỏi : "Anh làm sao có thể cho rằng như vậy ?"

"Chúng ta là ở đây bộ đội ,vì sao em lại muốn đổi khóa tốt ?Trong này bộ đội sẽ có ai đến trước cửa rình mò trong nhà sao? Em để cho người khác biết ,thì họ sẽ nghĩ như thế nào? Nhất là chiến sĩ kia đã giúp em mở khóa ,cũng sẽ nghĩ như thế nào ?"

"Điều nói chính là cảm thấy không an toàn ,lại cũng chưa có nói một người nào đến trước cửa rình mò ,em ở nhà một mình cảm thấy sợ hãi không thể sao?"

Chu Lăng cũng không kiên nhẫn ,xoay người đưa lưng về phía anh , "Nửa đêm ,anh không ngủ ,nhưng em phải ngủ."

Ngô Ngôn trừng mắt nhìn lưng cô ,nửa ngày mới xoay người đi ra ngoài .

Chu Lăng nghe thấy động tĩnh ,chắc là anh đi tắm rửa ,không nghĩ lại nghe thấy tiếng động ở cửa phòng khách ,vội vàng chạy ra gọi nói : "Ngô Ngôn anh đang làm gì vậy ?"Không có nghe thấy tiếng trả lời ,cô mở cửa ra lại không thấy người đâu ,vội vàng chạy đến ban công nhìn xuống xung quanh chỉ thấy Ngô Ngôn đi nhanh đến trụ sở bên kia ,trong chốc lát truyền xa đến một trận cười nói ,dưới ánh trăng mờng lung ,cô mờ hồ có thể thấy được một đám chiến sĩ xuất hiện ở sân tập thể dục .

Khẩn cấp tập hợp ?Ngô Ngôn đây là đang làm cái gì ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mâu thuẫn

Hơn nửa đêm ,Chu Lăng vẫn đứng như vậy ở ban công ,nhìn trong chốc lát cũng không thấy có trò gì ,liền trở vào phòng đi ngủ .

Cô hoàn toàn không có đem sự tức giận của Ngô Ngôn để trong lòng ,việc đổi khóa cũng chỉ là chuyện nhỏ ,không thể vì việc nhỏ mà tức giận được ,coi đây như là việc vặt ,thứ hai nữa là ,tính tình của Ngô Ngôn cho tới bây giờ đều rất tốt ,có đôi lúc cô còn bắt nạt anh ,nhưng lại không thấy anh phát hỏa hiềm nghi một lần nào.

Không nghĩ tới trưa ngày hôm sau ,Chu Lăng nấu cơm xong xuôi cũng không thấy Ngô Ngôn trở về ,cô xem xem điện thoại thấy đã đến mười hai giờ ,liền gọi

điện cho Ngô Ngôn qua hỏi ,ai ngờ Ngô Ngôn lại nói:

"Anh không có thời gian ,một mình em ăn đi ."Giọng nói cũng không được tốt cho lắm

Chu Lăng nhất thời giật mình ,theo nhận thức từ ngày quen biết Ngô Ngôn ,anh đối với cô là cẩn thận săn sóc ,hôm nay là lần đầu tiên đối xử với cô lạnh nhạt như vậy.

Nếu là bình thường không có trở về ăn cơm ,cũng sẽ nói qua một tiếng cho cô ,hoặc trở về gọi cô cùng đi căn tin ăn ,làm sao giống như bây giờ gọi điện báo một tiếng cũng không gọi cho một cái?

Ngắm lại chính mình chẳng qua muốn đem khóa đổi đi ,mà anh lại nổi giận như vậy ,Chu Lăng cũng nổi giận theo ,lại có chút ủy khuất , không nhận được mà đổ con mắt .

Lần này cô cũng không thèm ăn nữa ,cũng lười thu dọn lại ,cứ mặc để đồ ăn ở trên bàn như vậy ,tự mình đi vào phòng mở máy tính thoải mái viết tiểu thuyết .

Thời điểm cô tâm tình không tốt nhưng ngược lại viết tiểu thuyết lại càng có hứng ,đem đồ ăn vất ra ,nhưng chỉ còn lại hai cái bánh bích quy ,một gói kẹo sữa ,liền đem bóc một cái kẹo ra ném vào trong miệng ,vừa nghĩ khi nào có thể vào nội thành một chuyến lại mua nữa ,cô lại muốn ăn đồ ăn cay gì đó ,nhưng nơi này lại không có phương tiện giao thông công cộng .

Nếu sống lâu dài ở trong này ,mà có thể mua xe được thì thật là tốt ...đỡ phải bị xem qua giấy tờ ,thật là phiền!

Tâm tình phiền muộn ,lúc này cô lại hoàn toàn không có tâm tình viết tiểu thuyết nữa ,nhìn truyện trong chốc lát ,lại trò chuyện với nhóm bạn một lúc ,rốt cuộc lại có chút đứng ngồi không yên .

Chu Lăng hoàn toàn không biết chính mình vì sao lại buồn bực như vậy ,chẳng lẽ là vì Ngô Ngôn không trở về ăn cơm cũng không hỏi han sao?

Trước khi kết hôn còn muốn lấy quân nhân là vì quân nhân có nhiều việc ,cô lại càng được tự do .Ngô Ngôn không trở về ,cô lại có thể giống như trước đem đồ ăn làm ra chia thành mấy phần ,từ từ ăn ,cũng đỡ phải mỗi ngày phải nấu cơm ...thật là phiền chán đi?

Bây giờ cô lại không muốn ăn cơm ,lại cũng không muốn ăn bánh bích quy .Lúc tâm tình không tốt lại thích ăn đồ cay ,càng cay càng tốt .Kính ngạc ngồi nửa ngày ,cô đột nhiên nhảy dựng lên ,chạy tiến vào phòng bếp cho nồi nước lên ,rửa sạch rau sanh cùng đậu giá ,chờ nước sôi sau đó cho một ít mỳ sợi rau xanh ,đậu giá tất cả vào trong nồi ,lại nhặt mấy miếng sườn trong bát canh tầm trưa vừa nấu cho luôn vào nồi.

Mỳ sợi được nấu chín ,đơm ra cho vào bát to ,tiếp đó cho tương ớt ,hạt tiêu bắc rắc lên trên ,bê đến trước máy tính vừa ăn vừa xem truyện ,chỉ trong chốc lát cô ăn sạch sẽ cả bát mỳ ,ngay cả nước dùng cũng không còn ,ăn xong mới cảm giác được sáng khoái hơn.

Nhìn xem thời gian bây giờ cũng đã hơn bốn giờ ,hôm nay đi tắm sớm một chút ,dù sao thời tiết bây giờ cũng hơi nóng ,chỉ cần không vận động kịch liệt ,thì sẽ không ra một giọt mồ hôi nào .

Còn về phần Ngô Ngôn cô tạm thời không muốn nhớ đến nữa ,cô cũng không biết vì sao Ngô Ngôn lại tức giận như vậy .Thời gian cơm chiều Ngô Ngôn cũng không có trở về ,bất quá lúc này lại gọi điện về báo cô là sẽ không ăn cơm chiều ,Chu Lăng cũng không hỏi vì sao ,chỉ nói phải nhớ ăn cơm đúng giờ , rồi cúp máy xuống ,trong lòng lại càng phiền muộn đứng lên ,nấu mỳ ăn , rồi tiếp tục đánh bàn phím .

Khó khăn mới hoàn thành nhiệm vụ ,vừa thấy thời gian cũng đã hơn mười một giờ ,Ngô Ngôn còn chưa trở về .Chu Lăng cũng không muốn để ý đến anh nữa ,hôm nay lại là lần đầu tiên cô ngủ quên trước máy tính .Không nghĩ vừa mới vào giường ,còn chưa tắt đèn ,chợt nghe thấy tiếng mở cửa ,cô lập tức cảm thấy tất cả cơ bắp đều căng lên ,thử thăm dò kêu một tiếng "Ngô Ngôn"?

"Em hôm nay không có ăn cơm ?Giọng nói của Ngô Ngôn tràn ngập tức giận , "Anh đã sớm nói qua công việc của anh rất đặc thù ,không có khả năng có thời gian mỗi ngày cùng em..."

Chu Lăng trong lòng lại phát hỏa ,liền xông lên :

"Em chẳng qua là không có khẩu vị ,ai nói muốn anh suốt ngày ở bên ,anh có việc của anh ,em cũng có việc của em ,nào có mỗi ngày xem đến anh có chở về hay không ."

Ngô Ngôn tức giận đến mặt mày xanh mét ,trên trán gân xanh nổi hết lên ,cả giận nói:

"Em nói cái gì vậy ?Đây là lời nói mà người vợ nên nói sao?"

"Như thế nào không giống với lời nói mà người vợ nên nói ?"Chu Lăng có tính cách thẳng thắn ,mặc dù không mắng chửi người ,nhưng liền đem một bụng hỏa đi ra , " Nếu em không giống với một người vợ , thì anh làm sao có thể giống với người chồng được? Đem qua tự nhiên lại đừng đừng nổi giận ,em đem đổi khóa thì làm sao ?Mới có mấy đồng tiền ,anh cũng nổi giận ?Em cũng không phải là không kiếm được tiền ,nếu anh tiếc tiền thì em sẽ dùng tiền của mình kiếm được đi mua khóa là được .

Buổi trưa hôm nay không trở về ăn cơm ,có phải hay không em không gọi điện đến hỏi ,anh cũng không có gọi về ? Anh trễ như vậy mới trở về ,em có nói cái gì sao ?Tự nhiên lại phát hỏa ,anh nghĩ rằng em là thuộc hạ của anh ,có thể tùy tiện mắng chửi em ?"

Ngô Ngôn tựa hồ tức giận đến nói không ra lời : "Em nói bậy bạ cái gì đó ,anh khi nào thì chửi ?"

"Dám làm không dám nhận sao ?" Chu Lăng ghét nhất là chính kiểu người như thế ,nghe anh nói vậy lại nổi trận lôi đình , "Vừa mới bước vào liền quát to đối với em ,còn không thừa nhận ?"

"Chẳng qua là âm thanh của anh có to hơn một chút ,như thế nào mà lại là chửi? Anh là quân nhân ,đều có trách nhiệm ,cũng không có làm đến cái loại chuyện dám làm mà không dám nhận .Còn nữa anh như thế nào mà tiếc em tiêu tiền ,không phải anh đã đưa sổ tiết kiệm cho em rồi sao?

Chính là nơi này là bộ đội đặc chủng ,em đổi khóa làm cái gì ?Ai sẽ lên vào nhà chúng ta trộm đồ này nọ ,thì sẽ bắt thành ?

Em cho là nếu đổi một cái khóa tốt ,thì sẽ ngăn được bộ đội đặc chủng sao? Nếu ngăn được ,kia không phải bọn họ còn không bằng về nhà làm ruộng đi."

"Em có nói đổi khóa là để ngăn bọn họ sao? Em bỏ ra mấy chục ,một trăm đồng là mua cái an tâm ,em lại mới đến một cái địa phương xa lạ ,anh lại thường xuyên không có ở nhà ,em sẽ không thể sợ hãi sao ?"

Nghĩ vậy cộng với hai ngày ủy khuất ,Chu Lăng rốt cục cũng không nhịn được rơi nước mắt ,lại không chịu yếu thế ở trước mặt anh ,chỉ xoay đầu đi ,liều mạng cắn môi dưới không cho phát ra tiếng khóc .

Ngô Ngôn tuy rằng tức giận ,nhưng ánh mắt cũng liếc cô một cái ,thấy cô thần sắc không tốt cho lắm ,vội vàng đem cô xoay lại nhìn kỹ ,quả nhiên trong mắt ,đã tràn ngập nước mắt ,nhất thời tay chân luống cuống đứng lên ,chỉ biết dùng tay giúp cô xoa xoa nước mắt ,nói :

"Em đừng có khóc a ...Anh lại không chửi ...được rồi được rồi ,là anh sai ,em đừng có khóc được không ?"

Anh nói chưa dứt lời đã ,Chu Lăng lại càng ủy khuất đứng lên ,khóc khóc thút thít không chịu nổi .Ngô Ngôn bất đắc dĩ đem cô ôm vào lòng nhẹ nhàng mà vỗ lưng nói :

"Đừng khóc , em muốn tức giận thì hãy đánh anh này ?Nếu không thì hãy phạt anh chạy mười km ?Tiểu Lăng ngoan ,đừng khóc a ,nếu khóc mắt sẽ sưng lên."

Chu Lăng khóc thút thít nghẹn ngào nói : "Anh bắt nạt em ,em vừa mới đến đây ,anh liền đối xử với em không giống như trước."

Ngô Ngôn không nói gì ngẩng đầu lên trời ,trầm mặc vài giây sau mới nói : "Không thể nào ,chẳng qua bây giờ là phải làm việc ,không có thời gian ở cùng em ,còn ở trong lòng so với lúc trước vẫn là giống nhau :"

Phụ nữ thật là phiền toái a ,khó trách chị dâu vẫn nói ,so với quân địch ,thì phải cần kiên nhẫn hơn .

"Anh còn tức giận với em về chuyện đổi khóa ." Chu Lăng lên án.

Hiển nhiên án này thật là trầm trọng ,Ngô Ngôn cảm thấy không thể thừa nhận ,anh không thể không lập tức giải thích :

"Anh không phải vì chuyện đổi khóa tức giận ,nơi này là bộ đội ,bộ đội đặc chủng ,không giống với ở trong nội thành ,là hết sức an toàn .

Em nhắm lại xem ,nếu có người đụng đến bộ đội đặc chủng ,còn sờ vào nhà cửa người thân của họ ,bọn anh đây tất cả đều sẽ tự sát hết ,còn làm bộ đội đặc chủng cái gì a .

Nếu nói nhà ở của bộ đội đặc chủng ,đừng nói đến tầng ba nhà chúng ta ,chứ đến tầng mười ba đối với bọn họ là chuyện bình thường ,bọn họ leo từ ngoài cửa sổ mà đi vào ,em đổi khóa căn bản là vô dụng ,ngược lại còn dẫn đến người khác có ý kiến với em .

Em nghĩ xem ,người ta vừa mới giúp em mở khóa ,em liền lập tức đổi khóa ngay ,bọn họ sẽ nghĩ như thế nào ?Kia không phải sẽ ảnh hưởng đến sự đoàn kết bên trong nội bộ sao?"

Chu Lăng trầm mặc trong chốc lát ,bả đầu chôn vào trong lòng anh nói : "Được rồi ,không đổi sẽ không đổi ,tại mấy ngày nay có chút khẩn trương ,chờ cho quen là tốt rồi ."

"Được ,đến phiên anh hỏi em , " Ngô Ngôn sờ sờ đầu cô nói , "Em có phải hay không hôm nay không ăn cơm ?Vì sao lại không ăn cơm?"

Chu Lăng vừa ngừng nước mắt ,nghe anh nói vậy cái mũi hơi cay cay ,nói : "Anh còn nói , Buổi trưa anh không có về ăn cơm cũng không nói qua một tiếng ,em vất vả nấu cơm xong ,gọi điện cho anh ,anh lại nói không ăn ."

"Không phải ,anh làm việc cũng không để ý đến thời gian ,đến khi nhớ đến thì đang chuẩn bị gọi điện cho em ,thì đúng lúc em gọi đến ...Em bây giờ chắc đang đói bụng đi? Anh đi đem đồ ăn hâm nóng lên ?"

Nghe nói anh cũng chuẩn bị gọi điện cho mình ,trong lòng Chu Lăng mới thư thái ,khôi phục lý trí ,liền cảm thấy hành vi của mình có chút ngượng ngùng ,có chút việc nhỏ mà cũng khóc...thật là ,cô ngượng ngùng đứng lên ,vội vàng ngẩng đầu ,lấy khăn tay lau mặt nói :

"Buổi tối em có nấu bát mì ăn rồi ,anh có muốn ăn một chút không ?"

"Anh không đói bụng "Ngô Ngôn nhìn cái mũi của cô vừa mới khóc hồng hồng lên ,ánh mắt còn mang theo hơi nước ,đột nhiên cảm thấy bộ dáng này thật đáng yêu ,liền hướng cô cúi xuống bắt đầu hôn .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Kiểm điểm

Năm nay thời tiết có chút khác thường ,mùa thu vốn hẳn là mát mẻ dễ chịu ,ít nhất trong hai tháng cũng có thể mặc áo dài tay mỏng ,kết quả vừa mới đầu tháng mười mà trời lại đổ mưa suốt ,nhiệt độ thời tiết cũng đột nhiên lạnh hơn .

Chu Lăng không thể không đem áo khoác mặc ra mặc vào ,may mắn là cô không có hay đi ra ngoài ,về việc thời tiết thay đổi khác thường đối với cô cũng không ảnh hưởng lớn lắm ,chỉ là quần áo không dễ dàng mặc thôi.

Tự nhiên hôm nay Chu Lăng lại phát hiện dáng đi của Ngô Ngôn có chút kỳ quái ,động tác không mạnh mẽ giống ngày thường ,tựa hồ có chút bất tiện ,nhìn kỹ nửa ngày ,nhìn xem Ngô Ngôn và hoài nghi có phải hay không mình bị hoa mắt ,hỏi:

"Ngô Ngôn ,có phải hay không anh người anh không được thoải mái?"

Ngô Ngôn giật mình ,nói : "Không có việc gì ,anh rất tốt ,làm sao có thể không thoải mái được ."

Chu Lăng hoài nghi nhìn anh trong chốc lát ,gật gật đầu không nói cái gì nữa .

Không nghĩ hôm nay Chu Lăng lại nhận được điện thoại của dây số lạ gọi đến :

"Chị dâu ,trung đội trưởng bị thương, đang ở phòng bệnh."

Oanh một tiếng ,Chu Lăng cảm thấy trong đầu bị nổ tung ,trở nên trống rỗng .Cũng không biết bên kia đang nói cái gì đó ,cô một bên tự trách mình thế nhưng vớ còn nhớ rõ lấy cái chìa khóa ,sờ giây mặc cái áo khoác ,chạy xuống dưới tầng ,khiến cho mấy lần suýt bị ngã .

Cô hoàn toàn không chú ý đến động tác bối rối của mình ,thậm chí còn không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì ,cứ thẳng hướng phòng bệnh mà chạy tới .

Bác sĩ lần trước giúp Chu Lăng băng bó tay ,nhìn thấy cô vẫn còn nhớ ,liền cười : "Phó trung đội trưởng nằm ở bên trong phòng số hai ."

Chu Lăng đi đến trước phòng ,đột nhiên không dám đi vào ,trước kia có xem một ít phim chiến tranh ,nên thấy hình ảnh của họ " Anh hùng "bị thương thậm trí còn bị tử vong ,bây giờ hình ảnh này lại xuất hiện ngay tại trước mắt ,càng lại không dám đi vào .

Cô còn đang do dự ,cửa lại đột nhiên bị mở ra ,hai người đều lắp bắp kinh hãi .Người mở cửa lập tức kinh hãi kêu lên:"Chị dâu mau vào đây ? Trung đội ,chị dâu đến thăm anh."

Chu Lăng cơ hồ bây giờ mới nhớ tới trung úy này là trong đội của Ngô Ngôn ,liền cứng ngắc hướng tới chỗ cậu ta bày ra khuôn mặt tươi cười ,rời đi vào bên trong phòng.

Có mấy chiến sĩ ngồi vây quanh bên giường ,Ngô Ngôn nằm ở trên giường cùng bọn họ nói chuyện phiếm , nhìn trông không giống như là đang bị thương .

Ngô Ngôn thấy Chu Lăng đi vào liền liếc nhìn thượng úy ngồi ở bên một cái ,nói :

"Là cậu gọi điện thoại cho cô ấy ?Tiểu Lăng anh không sao ,chỉ bị thương một chút đừng lo lắng ."

Chu Lăng đi gần đến ,nhìn xem xét ,mấy chiến sĩ nhìn nhau liếc mắt một cái ,rón ra rón rén đi ra ngoài .Ngô Ngôn vội vàng đề chấn sướng ,nói:

"Thật sự không có việc gì ,em yên tâm đi ,buổi tối về nhà anh còn có thể nấu cơm cho em ăn nữa."

Chu Lăng trừng mắt anh ,nói : "Muốn em yên tâm thật ,thì phải cho em xem vết thương ,đỡ phải làm em miên man suy nghĩ ."

"Miệng vết thương thật xấu ,anh sợ dọa đến em ."

"Anh cảm thấy em thuộc loại người nhất gan sao ?Chu Lăng liếc trắng mắt ,phải biết rằng cô là rất thích xem tiểu thuyết về pháp y ,ngay cả sách giáo khoa pháp y này nó đều đã xem qua ,tại sao phải sợ vết thương này nó của anh?

Cô không có nhìn đến miệng vết thương ,chỉ thấy ở bên đùi phải bị băng bó hết ở xung quanh ,lờ mờ cũng có thể nhìn thấy vết máu .Chu Lăng không

giảm tháo băng gạc ,đánh phải thôi .Ngô Ngôn nhẹ nhàng thở ra ,cười nói :

"Đều là không có việc gì ,chính là da bị rách ,là bọn họ sợ hãi."

Ngoài cửa lại đột nhiên có một cái đầu thò vào nói:"Chị dâu ,không phải là chúng tôi sợ hãi ,mà mấy ngày nay trời mưa ,vết thương cũ của trung đội trưởng bị tái phát ,lại không có nghỉ ngơi ,còn đi theo huấn luyện ,thể này mấy xảy ra chuyện ,chẳng qua chúng tôi mượn cơ hội này làm cho trung đội trưởng nghỉ ngơi vài ngày ."

"Vết thương cũ tái phát ?" Chu Lăng nhăn mi "Thời điểm hôm nay em hỏi anh ,lúc đó là vết thương đang tái phát khó chịu sao? Vậy mà anh còn đi huấn luyện ?"

Ngô Ngôn cười gượng một chút : "Em nghe bọn họ nói bấy đây ,thất sự không có gì ,chỉ là các đốt ngón tay hơi ê ẩm đau một chút."

Chu Lăng lại không tin ,chính là chỉ bị ê ẩm đau mà lại khiến cho bộ đội đặc chủng đi đường lại không được tự nhiên ,cô cũng không hỏi nhiều ,nói rõ ràng : "Em sẽ đi hỏi bác sĩ."

"Đùi phải của phó trung đội trưởng bị trúng đạn ,cánh tay trái bị dao đâm ,lưng cũng bị thương nặng ,cũng có vài chỗ nghiêm trọng ,bây giờ tuy rằng khỏi hẳn nhưng đến lúc trời mưa dầm sẽ bị ê ẩm đau .

Cậu ấy lại không đúng hạn đổi thuốc ,không chú ý nghỉ ngơi ,như vậy chỉ sợ sớm muộn gì bệnh cũng tái phát ."Bác sĩ sắc mặt không được tốt lắm khi có bệnh nhân lại không chịu nghe lời .

Chu Lăng đi tới khóa cửa lại ,bật điều hòa lên ,nhìn Ngô Ngôn nói:"Đem quần áo cởi ra hết."

Ngô Ngôn giật mình ,nghĩ đến có phải hay không mình nghe lầm : "Cái gì?"

"Em nói ,anh đem quần áo cởi hết ra ...Nếu không có tiện ,em có thể giúp ."

"Vì sao ?" Anh thiếu chút nữa là nghĩ đến cái không đúng đắn ,nghĩ đến cô muốn OOX.

"Em xem vết thương của anh ."Chu Lăng không kiên nhẫn ,bắt đầu trực tiếp cởi quần áo của Ngô Ngôn ra.

Ngô Ngôn không dám phản kháng ,tùy ý để cô đem quần áo của mình cởi ra .

Chu Lăng cảm thấy mình thật là ích kỷ ,ích kỷ đến những lúc thường ngày mà cùng anh thân mật , lại không có xem qua trên cơ thể anh .

Lâu như vậy ,bây giờ cô mới phát hiện trên người của Ngô Ngôn có nhiều vết sẹo như vậy .Tình tế nhìn anh từ đầu tới chân ,nhẹ nhàng vuốt ve những vết sẹo của anh.

"Chỗ này làm sao bị thương ?" Cô vuốt ve vết sẹo dài hồi .

Ngô Ngôn nhìn một chút ,nói : "Thời điểm huấn luyện ,bình hoa bị vỡ va vào ."

"Còn chỗ này ? là một vết sẹo tròn trông rất dữ tợn ,trung bình không to lắm .

"Đây là vết thương của vài năm trước ,bị trúng độc .

Cô vuốt ve vết sẹo tròn tròn ,cái mũi đột nhiên đau xót nói : "Khả năng lúc ấy rất nguy hiểm đi ?"

Tay đột nhiên bị cầm ,âm thanh của Ngô Ngôn mang theo chút thờ dốt : "Tiểu Lăng đừng nhúc nhích ."

Lực chú ý của Chu Lăng bị kéo đi ra ,khóe mắt đảo qua nơi nào đó đang cứng rần ở địa phương ,đột nhiên ý thức được chính mình ,vẫn vuốt cái vết sẹo ở ngay bên trái chỗ đó của anh ,mặt liền đỏ ,vội vàng thu lại tay nói :

"Về sau thân thể không thoải mái ,không được tự mình chịu đựng ,nhất định phải nói cho em biết ,cũng nhất định phải nghỉ ngơi trị liệu cho tốt .

Anh bây giờ không phải độc thân như trước nữa ,mà còn có em vợ anh ,và cũng là gia đình của anh .Em còn muốn sau này về già ,sẽ cùng anh đi du lịch ở đâu đó ,nếu sức khỏe của anh không được tốt ,em sẽ làm sao bây giờ.

Ngô Ngôn cầm tay cô ,ôn nhu nói : "Được ,chờ chúng ta già đi ,sẽ cùng nhau đi du lịch ." Anh dừng một chút ,lại nói : "Anh bây giờ lại không thoải mái ."

Chu Lăng khẩn trương vội hỏi : "Chỗ nào không thoải mái ? Muốn hay không em đi gọi bác sĩ ?"

"Em chính là bác sĩ a " , anh đem tay cô đặt lên nơi nào đó ,nói : "Mong bác sĩ chữa trị cho ."

Chu Lăng hoảng sợ ,vội vàng thu tay về ,theo bản năng quay đầu nhìn cửa phòng ,một bên nhỏ giọng vội la lên : "Muốn chết ,nếu bị người ta nhìn thấy thì làm sao bây giờ ?"

"Khóa cửa rồi mà ,tạm thời anh cũng không cần đổi thuốc , như vậy sẽ không có người vào .Tiểu Lăng trong người anh rất khó chịu ,vừa rồi em đã nói là nếu thấy khó chịu ở đâu thì phải nói..."

Chu Lăng vừa tức lại vừa buồn cười ,cô cũng đâu có nói đến cái loại này khó chịu đâu ."

Muốn nói cô xem thịt trong tiểu thuyết ,thì cô thích nhất là xem dã chiến , nhất là lấy tay sờ sờ linh tinh a... nhưng bây giờ cô lại tự mình ra trận ,cô thật là không dám ,huống chi Ngô Ngôn lại bị thương nữa ,vạn nhất không may chạm vào vết thương ,chuyện này mà bị truyền đi ra ngoài ,như vậy cô sẽ không muốn sống nữa !

"Tiểu Lăng ,anh nghĩ muốn ." Anh lại lôi kéo tay cô hướng xuống phía dưới của anh ấn một cái .

Chu Lăng thở dài ,da mặt dày cũng đem tay anh ấn xuống hướng phía dưới của mình . "Em cũng không có biện pháp a ,anh vẫn là chịu đựng đi ."

Trong ánh mắt của Ngô Ngôn uể oải ,nghĩ nghĩ vẫn là không cam lòng ,nhìn cái vật kia cứng rắn nói :

"Vậy em hãy giúp anh bằng tay tay đi ,được không ?"Muốn nói khuôn mặt này của anh mà biểu hiện đáng thương như trẻ nhỏ thì rất thích hợp bất quá đáng tiếc anh là cái mặt than ,nếu biểu tình phong phú một chút ,ánh mắt hơi hơi ngập nước một chút , thì biết đâu lại có thể làm siêu lòng người nào đó .

Cứ như vậy ,người nào đó cũng vẫn không thể ngăn cản được ,đành phải ai oán dùng tay cầm lấy tiểu Ngô Ngôn ,lại là sờ ,lại là chà sát . Tiểu Ngô Ngôn được vuốt ve mà cao hứng ,nên phóng ra rất nhiều tình dịch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu biệt

Ngô Ngôn không được xuất viện ,phải miễn cưỡng ở phòng bệnh một ngày một đêm

Chu Lăng bất đắc dĩ ,nhưng ngẫm lại nếu anh bị thương rất nặng hẳn là sẽ phải bị đưa đến bệnh viện đi , hơn nữa bác sĩ cũng không nói gì ,liền đành phải đồng ý ở lại phòng bệnh không đi đến bệnh viện nữa .

Chỉ có điều là không được đi lại nhiều ,lại càng không được làm việc gì .

Ở nhà được vài ngày ,tuy rằng Chu Lăng không có hay đi ra ngoài ,nhưng nhờ có mấy vị quân tâu ở đây ,nên cô đại khái biết được tất cả hoàn cảnh ở chung quanh . Nơi này không hoang vắng như trong tưởng tượng của cô ,mà ở đây cũng có thôn nhà ở .

Nghĩ Ngô Ngôn bị thương cần bồi bổ thân thể ,cô liền cầm tiền đi thẳng đến thôn trang ngay cạnh .

Kỳ thật đây là lần đầu tiên cô tự mình đi ra ngoài ,lần trước là đi theo Ngô Ngôn ,nhưng chẳng qua là đi ngang qua thôi ,trên cơ bản là ngồi trong xe nhìn ra ,mới thấy hai ba gian nhà cũ .

Cô ở trong thôn đi dạo qua một vòng ,trừ bỏ một tiệm tạp hóa ở bên ngoài ra , hầu như cái gì cũng đều không thấy . Không có biện pháp ,cô đành hướng đến một người phụ nữ trung niên có vẻ hiền lành hỏi :

"Chị gái ,cho em hỏi , em muốn mua một con gà ta ,chị ở đây có biết nhà ai bán không ?"

Chị gái kia tựa hồ không biết nói nhiều tiếng phổ thông ,nên lặp lại vài lần Chu Lăng mới hiểu được ,là nhà chị gái này có gà bán ,muốn mua thì phải bỏ ra ba năm đồng , một cân .

Chu Lăng còn nhớ rõ ,lần trước lúc lão mẹ mua gà là hai năm đồng một cân ,tuy rằng không phải cùng một chỗ ,nhưng đều là ở nông thôn ,hẳn là sẽ không đắt hơn nhiều đến thế ,cô nhân tiện nói :

"Không phải hai năm đồng một cân sao?"

Chị gái ngần người ,có chút kinh ngạc cười nói ."hai năm đồng một cân không được ,đây chính là gà ta chính gốc tự nhà tôi nuôi ," chị gái chỉ mấy con gà mái ở phía trước , "cô xem xem đều là ăn thóc ,nhưng ăn nhiều nhất là chút cơm thừa ,cô xem xem chân nó kia ,gà công nghiệp không thể so được ."

"Gà công nghiệp chỉ có mấy đồng một cân ,gà ta cũng không hơn là bao nhiêu ,em không phải là cũng không mua qua ,muốn nói là cái giá quá cao ,em cũng là nông dân ,không phải là chị cho em là người trong thành phố nên không biết sao? đây là còn may em chưa trả hai mươi đồng một cân ."

Chu Lăng có chút không kiên nhẫn ,cô là người không hay mặc cả , và cũng ghét nhất bị nói thách ,không thích trả giá , chứ không có nghĩa là cô nguyện ý để cho người ta biến thành đũa ngọc .

"Chị nếu đồng ý bán ,em ăn xong rồi xem có thể còn mua nữa ,và có thể dẫn theo người khác đến mua ,nếu chị không bán ,thì em phải đi tìm nhà khác ."

"Được rồi được rồi ,cô gái này thật là người thích mặc cả ,hôm nay tôi thật là mệt," chị gái cười nói , "Về sau hãy mang nhiều người đến cùng a .Em muốn mua con to hay... ?"

Chu Lăng nghĩ nghĩ nói : "Đương nhiên càng to càng tốt ,chị có thể giết gà hộ cho được không ?"

Chị gái động tác nhanh nhẹn bắt lấy một con gà mái ,nói : "Hôm nay không có thời gian ,phải đi đưa com ,lần sau em đến chị sẽ giúp em giết gà ."

Xem ra vẫn là phải tìm Ngô Ngôn ,cô chỉ có thể làm gà ,chứ không dám giết ,nghĩ đến có Ngô Ngôn giết gà là không thành vấn đề :

"Được rồi ,nhưng phải cân đúng ,em trở về sẽ cân lại ."

"Em cứ yên tâm đi ,gà tư nhà mình nuôi ,sẽ không làm đến cái loại này ,cân thiếu ...Em tới xem ,ba cân hai lạng ."

Chu Lăng đi qua nhìn nói , "Đây gà động đậy suốt ,so với không nhúc nhích ,thì nặng cân hơn ,nên phải trừ cân ,tính tròn ba cân ."

"Hai lạng ,như vậy trừ nhiều quá , khả năng không thừa nhiều như vậy ,đã bán giế cho em nhiều rồi ,vậy thì lỗ vốn quá." Chị gái dùng dây đem cánh gà cùng chân đều buộc chặt lại , "Vừa vặn tám mươi năm đồng ,cũng không được bớt."

Chu Lăng không nói gì nhanh thanh toán tiền mang theo gà bước đi .

Ngô Ngôn thấy cô mang gà đi vào ,có chút kinh ngạc : "Em đi ra ngoài ?Như thế nào lại không gọi anh cùng đi !"

"Đi không xa ,mua ở bên ngoài thôn ." Cô quơ quơ con gà trong tay "Mua con gà ta để nấu canh uống .Anh tới giết gà đi ,em đi đun nước nóng ."

Không đợi cô tránh ra ,Ngô Ngôn tiếp nhận con gà một tay cầm lấy cổ ,cũng không nhìn thấy anh dùng lực như thế nào ,chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng ----có lẽ do cô ảo giác ----gà liền nhanh chóng lủi lút tới tây thiên .

Cô phủ phủ cánh tay nổi da gà ,sắc giọng : "Anh không thể đợi đến lúc em đi ,sau đó hãy mới giết không được sao? Thật là . "Cô sợ nhất là cái này ,ngay cả con cá cũng không dám xem

Chắc tại do lão mẹ luôn đem cô thành đứa bé trai để dùng ,có con chuột chết a hoặc cái gì cũng tìm đến cô .

Có một lần lão ba giết gà đột nhiên phát ra ý tưởng ,đem con gà treo cổ lên trên cây trước cửa nhà ,chờ gà tắt thở ,hai chân duỗi ra ,chỉ kém là không thể đầu lười . Lão mẹ không dám đi tới sờ ,liền gọi cô lại ,lúc ấy bàn tay còn ẩm ướt ,mà đã có chút cứng ngắc khi sờ lên thì thế gà ,cái loại này cô vẫn còn khắc sâu đến bây giờ .

"Hừ hừ ,anh dọa em ,liền phạt anh làm sạch con gà ."

Ngô Ngôn mang theo gà , chân tay tự nhiên có chút luống cuống ,nghe thấy Chu Lăng nói như vậy ,vội vàng gật đầu . Động tác của anh rất nhanh ,Chu Lăng tuy rằng đã làm gà ,nhưng động tác cũng không được nhanh như vậy ,ít nhất là phải mất hai tiếng mới xong ,nhưng Ngô Ngôn làm chưa đến một tiếng đã đem con gà làm sạch sẽ ,chỉ còn chờ mỗi bước vào nồi .

Chu Lăng cho nắm hương vào ,dùng nồi điện hâm mấy tiếng ,đến giờ com chiều bung ra ,mùi thơm bốc bốn phía . Đem bát lớn đặt ở trước mặt Ngô Ngôn :

"Uống nhiều một chút ,bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi cho tốt ,bồi bổ cho tốt ."

Ngô Ngôn cũng đem bát lớn đặt ở trước mặt cô : "Em cũng uống đi ,nhìn em rất gầy ."

Chu Lăng nhìn vầng mỡ trên mặt bát canh ,bầu môi nói : "Em làm sao lại gầy ,em đây là thon thả! Đừng nói là anh thích người béo ."

"Nói vậy ,gầy dơ xương ra ,thon thả đâu mà thon thả ,béo nó cũng có cái điểm tốt của nó ,khỏe mạnh ,ôm cũng thoải mái ." Ngô Ngôn không khỏi phân trần , "Mau ăn".

Chu Lăng hàm hừ liếc trắng mắt ,dùng đũa chọn nắm hương ăn ,cô sợ nhất là đầy mỡ.

Thật ra thân thể của cô như thế nào cô đều biết ,gầy thì gầy ,nhưng kỳ thật rất tốt . Tại nhìn Ngô Ngôn rất cường tráng ,nên trông cô như vậy mới bảo gầy ,,lại không biết nói dối rồi bao nhiêu tật xấu nữa ...thật sự phải bồi bổ cho tốt .

Com nước xong xuôi ,Chu Lăng rút cuộc vẫn là đem bát canh của mình đưa cho Ngô Ngôn .

Nguyên muốn cho Ngô Ngôn nghỉ ngơi vài ngày ,để bồi bổ thân thể cho tốt ,nhưng không ngờ sáng sớm ngày thứ ba ,Ngô Ngôn lại nhận được cuộc điện thoại liền nói cho cô phải ra ngoài vài ngày .

Chu Lăng vốn định ngăn cản ,nhưng nhìn biểu tình nghiêm túc của anh ,nên chấp nhận đồng ý ,một bên đem thuốc cho vào ba lô nói :

"Nhất định phải nhớ rõ uống thuốc đúng hạn ,mà có thể gọi điện cho anh được không ?"

Ngô Ngôn nghĩ nghĩ nói : "Nếu lúc nào có rảnh ,anh sẽ gọi điện cho em."

Chu Lăng gật đầu đưa Ngô Ngôn ra cửa ,nghĩ nghĩ đột nhiên giữ chặt tay áo anh . Ngô Ngôn kinh ngạc xoay người ,cô kiễng chân dùng sức đem đầu anh cúi xuống dưới ,rồi hôn lên môi anh một cái ,nói :

"Hết thầy phải cẩn thận ,nhớ rõ uống thuốc ". Tuy rằng hai người chuyện gì cũng đã làm ,nhưng vì một cái hôn nho nhỏ lại làm cho hai người đỏ mặt .

Ngô Ngôn dùng sức bẻ cô một chút ,rồi chỉnh lại quần phục ,xoay người bước đi . Từ lúc tùy quân ,hôm nay là lần đầu tiên Chu Lăng tiễn anh đi làm nhiệm vụ ,trong lòng lại có một ngũ vị tạp trần nói không nên lời .

Trước kia cô tổng cảm thấy ,chính mình thích tự do ,vừa vặn gả cho quân nhân ,khi kết hôn còn có thể tự do giống như trước ,hiện tại Ngô Ngôn đi làm nhiệm vụ ,cô lại nhớ tới ngày trước khi kết hôn ,trong lòng lại hơi hoang mang ? Chính là vừa kết hôn ,Ngô Ngôn lại đi làm nhiệm vụ mất một tháng ,cô có chút vương bận ,nhưng lại không khẩn trương như bây giờ nha .

Cô từ trước tới giờ sẽ không phải là loại này ,không có đàn ông sẽ không thể sống được ,trở lại máy tính bắt đầu viết tiểu thuyết ,dùng bận rộn đem khăn trương ở trong lòng áp chế đi .

Chu Lăng không phải là người viết được nhiều chữ ,một giờ bốn năm nghìn năm sáu nghìn ,cô khó có thể tập trung tinh thần ,thường thường phân tâm xem truyện ,nói chuyện phiếm ,ăn đồ ăn vặt ,hoặc làm gì đó ,thường thường ban ngày ngồi trước máy tính mới có thể viết ra một chương .

Hôm nay cô lại như được vị thần hỗ trợ ,ngồi mất mấy tiếng ,thế nhưng lại viết được một vạn chữ đăng lên ,vì cô viết không bao giờ để tồn lại , nên cho tới bây giờ cảm thấy viết càng nhiều càng thiếu ,vì thế ngăn ngừa nửa ngày viết xong chương mới đăng lên ,độc giả trong nhóm thảo luận ,hưng phấn sôi trào ...

Đối mặt với mọi người đều là nghi vấn cùng hưng phấn ,Chu Lăng cười khổ .Tuy rằng bùng nổ lớn là chuyện tốt ,và cũng vì cô cao hứng mới viết được như vậy ,chẳng lẽ cô lại biến thành cái loại phụ nữ ghen tuông sao?

Chương 21:Một ngày không có Ngô Ngôn

Chu Lăng sớm liền tỉnh ,nhìn xem thời gian , chẳng qua mới có sáu giờ .Cô thờ dài vốn nghĩ ít nhất phải mười giờ mới dậy ,không nghĩ tới vài ngày này lại khó khăn như vậy .Nghĩ lại lúc trước thời điểm rời giường đều là Ngô Ngôn gọi , lúc cùng Ngô Ngôn cãi cọ tức giận ,bây giờ không có người ta ,nên cô phải tự động rời giường ,thật sự là ...TNND buồn bực .

Thuận tay mở máy tính ,lảo đảo vào phòng vệ sinh ,bung một cốc nước đặt trước máy tính ngồi xuống ,mở mạng ra nhìn xem hôm nay có cái gì để mua không .Tùy tiện nhìn lướt qua ,đều không có gì để mua .

Cô phiền chán đứng lên ,ở trong phòng vòng vo hai vòng .mở ngăn kéo ,lại mở tủ lạnh ,chuẩn bị tìm chút đồ ăn vặt ăn .Nhưng trừ bỏ canh gà thừa ngày hôm qua ra ,cái gì cũng đều không có ,ngay cả đồ ăn cũng phải đi mua.

Thật sự là phiền toái ,cũng không biết nơi này có hay không xe đi ,hơn nữa không có chuyến đặc biệt ,đi mua đồ thật là phiền toái a ,cũng không biết có thể hay không đi nhờ xe tiện lợi của bộ đội đi ra ngoài .

Nghĩ Nghĩ ,cô chạy đến ban công thăm dò ,hướng phía tầng trên trước mặt kêu lên :

"Đại tỷ ...Đại tỷ..."

Rất nhanh đại tỷ ra ban công cúi đầu xuống xem xét : "Tiểu Chu ,làm sao vậy ?"

"Đại tỷ nơi này có xe vào nội thành không ?"

"Có ,chẳng qua là cách một ngày cách một ngày mới có một chuyến ,thời điểm là những ngày chẵn ,buổi sáng tám giờ đi ,buổi chiều năm giờ trở về ,em muốn vào nội thành sao?"

Chu Lăng gật đầu : "Muốn đi mua đồ ăn ,trong nhà một chút đồ ăn cũng không còn ,đồ ăn vặt cũng hết .Hôm nay vừa vặn là thứ tư ,đại tỷ chị có muốn đi cùng không ?"

"Chị không đi ,hôm nay khó có được trời nắng to ,đang chuẩn bị đem quần áo bẩn của ông xã ra giặt . Mà em cũng không cần nhất định phải chờ xe đúng giờ ,thử nhìn xem có ai đi ra ngoài không ,rồi đi nhờ xe thì sẽ tiện hơn.

"Được" ,Chu Lăng vẫy vẫy tay ,đại tỷ vật chị có cái gì cần mua ,em mua hộ cho a?"

"Không cần ,chị có thói quen ,mỗi lần mà vào trong nội thành là đều mua rất nhiều đồ ."

Chu Lăng gật đầu ,cô là trạch nữ nên cũng có thói quen như vậy ,chính là mình không có xe ,nên không mua được nhiều đồ lắm .Và lại cô cũng

không thích đi ra ngoài lắm ,tối thiểu một tuần một lần đi một chuyến .

Cô ngồi trên tuyến xe đi vào nội thành ,nhìn thấy nhiều người ở trên đường đi tới đi lui bằng xe đạp điện ,cô cơ hồ không nhận được suy nghĩ một chút .

Cô rõ ràng là không biết lái xe , nên không thể tưởng tượng được cô đi xe đạp điện sẽ như thế nào .

Kỳ thật cô cũng không quan trọng lắm vấn đề về xe ,nhưng ở đây muốn đi đâu lại hơi xa ,đạp xe đạp thì rất mệt mỏi ,nên chạy xe đạp điện thì sẽ nhanh hơn ,lại tiện nữa .

Vì thế cô quyết định chờ Ngô Ngôn trở về phải đi mua một chiếc ,tốt xấu gì chắc cũng phải mất hai nghìn gì đó ,nên vẫn phải nói với anh một tiếng thì vẫn tốt hơn.

Bởi vì vào nội thành hơi khó khăn ,cho nên Chu Lăng quyết định đi dạo trên đường xem cửa hàng bán quần áo một chút .Khi mua cô ghét nhất là thử quần áo ,vì vậy cô đi quanh một vòng rồi chọn những cửa hàng nào thuận mắt ,thì mới đi vào xem .

Thành phố N ,ở đây là thuộc cấp huyện ,nên không có làn đường dành cho người đi bộ ,các loại quán đều cùng một chỗ ,ở giữa còn có chợ ,một bên đường đi là bán đồ ăn vặt ,cô liền mua vừa đi vừa ăn nào là đồ nướng ,kẹo hồ lô ,bạch tuộc thịt viên ...ăn xong cô ý thức được bây giờ thời gian đã gần trưa ,thì cô đã ăn no hoàn toàn .

Đi hết nửa ngày ,cảm thấy cũng đã hơi mệt mỏi .Cô ngẩng đầu nhìn cửa hàng trước mặt ,liền đi vào ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ ,ngăn người gọi đồ uống .

Trong đầu cô cơ hồ từ đầu đến cuối không dừng được suy nghĩ miên man ,ngay cả ngủ cũng nằm mơ ,chẳng qua là có chút nhớ không rõ .Lúc này trong đầu cô là ý tưởng viết tiểu thuyết , nội dung truyện ,nhưng nghĩ nhiều nhất ,vẫn là Ngô Ngôn.

Cô không nhận được luôn nghĩ đến Ngô Ngôn lúc này đang làm gì ,hay là đang ẩn nấp trong rừng ?Hay là ở cùng chi bộ đội diễn tập ? Hay là ở trên bãi đất nào đó huấn luyện ? Nhưng lại là ... đang đi dạo phố cùng với một người phụ nữ !

Chu Lăng tròn tròn con mắt ,không dám tin nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang đi bộ trên đường kia .

Đây là anh đang làm nhiệm vụ ?Nghĩen răng nghĩen lợi !

Cô rất muốn lao ra cầm lấy cốc đựng đồ uống đập lên trên đầu Ngô Ngôn ,càng muốn lao ra trực tiếp cho Ngô Ngôn một cái tát ,trong đầu suy nghĩ vô số phương pháp trả thù anh ,thậm trí lấy dao thiên anh ,nhưng cô vẫn không nhúc nhích được ,mà ngồi yên ở vị trí kinh ngạc nhìn anh.

Nhìn Ngô Ngôn săn sóc người bên cạnh ,nhìn Ngô Ngôn dùng tay che chở cho cô gái tránh dòng người ,nhìn Ngô Ngôn nhìn thấy cô trong mắt hiện lên giật mình cùng bất ngờ ,nhìn Ngô Ngôn mặt không thay đổi ,rồi vuốt tóc ,tựa hồ như không có chuyện gì ...

Ngồi ước chừng nửa tiếng ,đem đồ uống chậm rãi uống hết ,Chu Lăng thanh toán tiền ,đi ra ngoài .Cô đi chợ mua vài cân thịt ,mấy cân sườn ,mấy cái rau xanh ,lại đi siêu thị mua đồ ăn vặt mà cô thích ,rồi đồ ăn chín . Cuối cùng cô xấp xếp đồ , túi lớn túi nhỏ ,giơ tay bắt taxi đi thẳng đến chỗ ở .

Chu Lăng vóc dáng nho nhỏ ,trong tay lại sách nhiều túi này nọ ,nên khiến nhiều người chú ý ,lập tức liền có một binh lính đi tới gọi chị dâu rồi giúp cô xách đồ đưa lên tầng ba ,sau đó cũng không chịu uống nước ,lại cũng không nhận đồ ăn vặt mà Chu Lăng mời ,kính lễ rồi xoay người đi .

Cô thường xuyên là hay được mọi người chủ động giúp đỡ này nọ ,nguyên nhân là do vóc dáng nhỏ ,mặt khác cô cũng coi như là lớn cũng không sai biệt lắm .Lần này phá lệ đặc ý : lão nương thật ra vẫn được hoan nghênh ,hừ hừ

Từ ngày Ngô Ngôn rời đi cho tới giờ vẫn không có gọi điện về ,Chu Lăng cũng làm như không có chuyện gì ,trừ bỏ thời gian nghỉ ngơi ,còn lại hết thảy tựa hồ đều trở về như lúc trước kết hôn ,mỗi ngày chính là ngồi máy tính ,thường thường chọn đồ ăn vặt ăn ,đồ ăn lại ăn không thể no ,nên chờ đến lúc nào thật sự đói bụng ,mới có thể nhớ nấu mì sợi ,hoặc làm đồ ăn ,nấu nồi com . Ngày qua ngày trôi đi ,tựa hồ sống một ngày như bằng một năm .

Từ lúc Ngô Ngôn rời đi đã được chín ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Rối rắm

Ngô Ngôn rời đi mất mười hai hôm ,rót cục hôm nay cũng trở về ,lúc ấy Chu Lăng đang tắm ,đột nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài ,vội vàng trực tiếp đem cái áo ngủ trên giá mặc vào lạng lẽ mở cửa đi ra ngoài xem .

Nhưng không may động phải vòi nước ,làm cho người cô ướt hết ,đành phải lấy khăn tắm quần vào ,đi ra khoe mắt cô cũng không nhìn Ngô Ngôn một cái ,một tay giữ khăn tắm một tay mở tủ quần áo tìm kiếm váy ngủ .

"Tiểu Lăng "Ngô Ngôn đột nhiên ở đằng sau ôm lấy cô ,cúi xuống hôn ở cổ cô ,còn mang theo ẩm ướt,"Tiểu Lăng".

Thân thể Chu Lăng cứng ngắc một chút, cũng không quay đầu lại ,chỉ nói :."Anh đã trở về mau đi tắm rửa đi."

Cánh tay của Ngô Ngôn cứng ngắc ,đau Chu Lăng âm thanh lãnh khí ,lúc này mới nhanh buông cô ra ,luống cuống tay chân vội khăn tắm trên người cô ra muốn nhìn xem một chút có bị thương ở đâu không .

Chu Lăng lui về phía sau từng bước né tránh tay anh ,thần nhiên nói :."Em không sao ,anh nhanh đi tắm rửa đi ...đã ăn cơm chưa?

Ngô Ngôn nắm hai bàn tay lại ,đứng ở đằng kia ,trong con mắt tràn đầy ủy khuất và khẩn trương ,cúi đầu nói :."Tiểu Lăng ,anh không có..."

Chu Lăng dừng lại một chút ,tránh ra hai bước ,đem váy ngủ để lên trên giường ,đem khăn tắm quấn lại cho tốt ,cũng không nhìn anh ,chỉ nói :."Em đi nấu mỳ cho anh ăn ."

"Anh không đói bụng ,Tiểu Lăng ,anh không có...Ngày đó anh..."

Chu Lăng mạnh mẽ xoay người lại ,đánh gãy lời anh nói :

"Anh không có làm cái gì ?Là chưa cùng với một người con gái nào đi dạo phố ?Hay là không có đối với cô ấy giống như lúc trước đối với em? Hay là đối với em nhìn như không thấy? Hay là nói không có hơn mười ngày không gọi cho em một cuộc điện thoại ,ngay cả giải thích cũng không có?"

Cô từng bước ép sát ,dùng sức bẻ ngón tay mình ,Ngô Ngôn gương miệng không biết phải giải thích như thế nào ,lại không dám dùng tay ôm cô ,sợ mình không nắm chắc tốt lực đạo ,chỉ có thể từng bước một lui về phía sau ,thẳng đến bị cô dùng sức đẩy ngồi ở trên giường.

NND ,anh có biết em có nghĩ nhiều S .M anh sao????

Chu Lăng rốt cục cũng nhìn thẳng mắt anh ,hai tay xoa thắt lưng ,nói:"Mệt, em trước kia thấy anh săn sóc em như vậy liền cảm động ,lại không nghĩ rằng anh cũng đối với những người con gái khác đều săn sóc như vậy .Lại không biết có phải anh ở trên người em, đem em tập luyện ,để lấy kinh nghiệm rồi thể hiện ở trên người cô ấy ? Hay là đã sớm tập luyện trên người con gái khác rồi sau đó dùng đến trên người em ?

Em thật giống như một con ốc ,bởi vì thấy anh đối với em săn sóc như vậy ,lại không thể không cảm động được ,còn cảm thấy anh tin cậy ,mới làm quen ,rồi đáp ứng kết hôn ..."

Nguyên bản là đang tức giận ,nói đến đây lại thêm mấy ngày ủy khuất cái mũi đau xót ,nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống ,vội vàng xoay người che giấu.

Ngô Ngôn nghĩ đến cô tức giận ,sợ cô đi ,vội vàng một phen giữ chặt cô ,Không nghĩ Chu Lăng vốn dĩ chỉ bọc một cái khăn tắm ,chỉ nhẹ nhàng lôi kéo liền đem khăn tắm lôi kéo xuống dưới .Chu Lăng vừa thẹn vừa giận vừa vội ,kéo một chút không để khăn tắm rơi xuống ,rồi đơn giản ngồi xuống ,khóc lớn lên.

"Ai...Ai...Em đừng khóc a...Tiểu Lăng ,anh không có..."

Ngô Ngôn chân tay luống cuống vây quanh cô đi qua một vòng ,cuối cùng cắn răng một cái ,xoay người ôm cô đi lên .

Chu Lăng ngừng một chút giây dựa đứng lên ,khí lực làm sao so được với Ngô Ngôn ?

Tuy rằng Ngô Ngôn rất cẩn thận nhưng vẫn sợ làm cô bị thương , không có biện pháp lay động hai bàn tay to của anh ,chỉ phải đành để anh ôm lên ngồi trên giường ,ôm chặt rồi dùng một tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô ,nói :

"Tiểu Lăng hãy nghe anh nói ,ngày đó em nhìn thấy ,đó là đối tượng làm nhiệm vụ của anh ,cụ thể như thế nào anh cũng không thể nói được nhiều ,nhưng thật sự anh và cô ấy không có gì .

Em cũng biết anh là bộ đội đặc chủng ,thường phải đi ra ngoài làm nhiệm vụ ,mà đôi khi quốc gia cần đến ,nên bọn anh cũng phải làm một ít nhiệm vụ khác .

Ngày đó em bắt gặp là anh đang làm nhiệm vụ ,cho nên không thể đến bên cạnh em .Tin tưởng anh ,được không?"

Anh nguyên tưởng rằng Chu Lăng lúc này sẽ vẫn không tin lời anh nói ,nhưng không ngờ cô khóc nói :."Ai chẳng biết lúc ấy là anh đang làm nhiệm vụ ? Anh cần bản là không để cho em yên tâm ."

Cô tức giận rõ ràng là anh đối với cô gái kia săn sóc cùng giống như lúc trước mới quen cô ,làm ai chẳng biết lúc ấy anh đang làm nhiệm vụ a?

Chính là lời này muốn nói ra ,nhưng Chu Lăng lại bướng bỉnh ,lòng tự trọng quá cao ,không chịu giải thích một chút ,vì cảm thấy thật mất mặt . Ngô Ngôn nào biết trong lòng cô đang nói này nói nọ ,thấy cô như vậy ,cho là là lời giải thích của mình có tác dụng ,chẳng qua trên mặt vẫn còn xưng lên không hơn thôi ,liền cười đem cô từ trên giường đi ra nói :

"Nhìn em khóc giống như là mèo hoa ,không bằng để anh tắm rửa lại cho em ,coi như là bồi tội ?"vừa nói ,cũng không biết anh khi nào đã đem quần áo

cởi ra hết ,không khỏi phân trần liền ôm cô đi vào phòng tắm .

Chu Lăng tâm tình không tốt ,làm sao mà nguyên ý cùng anh trêu đùa ,liền giãy dụa muốn xuống dưới ,không nhớ đến cô còn không mặc quần áo ,chân theo cánh tay Ngô Ngôn lướt qua ,nhưng lại đá đến một cái mềm gì đó .

Cô nhất thời còn không kịp phản ứng đây là cái gì ,chỉ thấy Ngô Ngôn hút lãnh khí ,đem cô buông ra ,lấy tay che nơi nào đó .

Chu Lăng cúi đầu vừa thấy ,miệng thở ra khí lạnh ,theo bản năng liền lấy tay giúp anh xoa ,một bên hỏi : "Thế nào ?Rất đau sao?"

Ngô Ngôn rên rỉ một tiếng nói : "Đau."

Đột nhiên Chu Lăng lại phát hiện trong tay của mình cái kia tiểu Ngô Ngôn đang biến hóa , biến nóng ,biến thô ,biến dài ,liền xấu hổ ,vỗ xuống ba phát ,quát : "Đau ,đau chết anh đi!"

Vừa chụp được cô liền hối hận ,sợ chính mình xuống tay quá nặng ,hơn nữa nghe thấy "Ba" một tiếng ,lại không nghĩ rằng tiểu Ngô Ngôn kia lại càng khi thế ,trưởng to hơn ,gân xanh thẳng ,càng thô ,trong lòng lại hơi ủy khuất ,không nghĩ sẽ khóc ,một cổ tức giận vọt đi lên ,chỉ hận trong tay không có cây roi đem người này đánh cho một trận.

Ngô Ngôn lại không biết chính mình ở trong lòng Chu Lăng đã thành S . M đối tượng ,anh ủy khuất ôm lấy Chu Lăng nói : "Này không thể trách anh a ,em sợ sạo nó ,nó tự nhiên cứ như vậy ...Tiểu Lăng sợ nữa sợ được không ?"

Chu Lăng , "hừ hừ "liếc trắng mắt nói : "Như thế nào? Đường đường là nhị trung đội trưởng ,đội đặc chủng ,chỉ cần mỗi sò sò là thỏa mãn..."

Lời của cô chưa kịp nói xong thì đôi môi đã bị ngậm lấy chặn lại ,giọng nói truyền đến : "Nếu em nguyên ý làm yêu thì cũng có thể ,nhưng bắt quá anh cảm thấy ,nên thay đổi chỗ làm thì tốt hơn ."

Ngày hôm sau Chu Lăng tỉnh lại ,sau đó cũng không có đề cập lại chuyện kia ,Ngô Ngôn cho rằng chuyện hết thầy đều đã qua ,vui tươi hơn hờ khôi phục lại như mọi ngày ,Chu Lăng biết chính mình trong lòng còn chút vướng mắc .Nhưng rất nhanh có một việc vui đến ,làm cô không rảnh mà còn nhớ lại chuyện kia nữa.

Một ngày nọ ,Ngô Ngôn đột nhiên trở về nhà sớm hơn mọi khi ,Chu Lăng nhìn xem thời gian ,chẳng qua mới có ba giờ hai mươi phút ,hỏi : "Làm sao vậy ?Có chuyện gì sao?"

Ngô Ngôn cả người tựa hồ đều tỏa sáng ,đứng thẳng tắp trước mặt Chu Lăng ,nói : "Tiểu Lăng ,em xem anh có cái gì khác không?"

Chu Lăng cao thấp đánh giá một phen , kỳ quái hỏi : "Là có việc gì vui sao? Như thế nào mà cao hứng như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cuộc điện thoại của cậu bạn học

Chu Lăng so với Ngô Ngôn thấp rất nhiều ,với lại cô lại ngồi ,Ngô Ngôn thì đứng ,nhìn nửa ngày cũng không thấy điểm gì khác biệt ,cho đến lúc Ngô Ngôn nhìn không được một tay ôm cô lên cao đến ,lúc này cô mới phát hiện Ngô Ngôn đã thay đổi quân hàm : "A ,nhà chúng ta có người được thăng chức ,chúc mừng ,chúc mừng."

Ngô Ngôn đắc ý dào dạt : "Cùng vui cùng vui."

"Anh xem anh ,được phong hiệu mà thành như vậy ,tương lai mà được phong thành đại tá có phải hay không cười đến rụng răng ?"

Nhìn bộ dáng của anh , Chu Lăng cảm thấy trong lòng thật ngứa ngáy muốn đá kích anh ,liền liếc trắng mắt ,hỏi : "Các anh được thăng quân hàm như vậy ,có phải hay không sẽ mời đồng sự đi ăn cơm ?"

Ngô Ngôn gật gật đầu nói : "Anh cũng đã đặt đầu bếp buổi tối làm một bàn ,người cũng không nhiều lắm ,chỉ có mấy trung đội trưởng ."

Trước kia khi ở nhà ,mỗi lần muốn mời khách đến nhà ăn cơm ,là mẹ đều xuống bếp làm một bàn lớn món ăn ,nên Chu Lăng hơi sợ Ngô Ngôn sẽ đem người mời về nhà .Nghe anh nói mời ăn ở ngoài ,cô thật to nhẹ nhàng thở ra ,không nói đến cô đối với việc làm đồ ăn thật sự không có hứng thú ,trước thì rửa rau ,cắt thái này nọ ,sau thì vệ sinh dọn dẹp có thể làm cho cô buồn bực muốn chết.

Ba mươi tuổi mà đã làm trung tá quả thật là khó được ,hơn nữa anh lại không có hậu trường ...Anh lập được nhiều công sao? Tuy rằng biết không có khả năng ,nhưng Chu Lăng vẫn là không thể tránh được hiểu lầm---nhiệm vụ lần trước ,Ngô Ngôn cùng với cô gái kia ...Sẽ không phải người nào đó bán mình đến đi?

Lời này Chu Lăng không dám nói ra chỉ có thể khuôn mặt :-(đi thay quần áo ,không thể Ngô Ngôn mất mặt được.

"Anh mới ba mươi tuổi liền thăng trung tá ,cũng không phải là do có hậu trường ở sau ,em cũng không biết anh chịu bao nhiêu gian khổ ,lập bao nhiêu công mới được như bây giờ ."

Chu Lăng một bên trên mặt trang điểm ,một bên nhìn trong gương ,nhìn phản lại người đàn ông của mình , "Em chỉ hy vọng anh bình an ,em còn muốn mấy chục năm về sau ,anh và em hai người tóc bạc cùng nhau đi dạo ,chúng ta đều khỏe mạnh cùng ở một chỗ ."

Ngô Ngôn liền cúi xuống ôm cô ,nhẹ nhàng hôn ở vành tai cô nói:"Vì em,anh sẽ bảo trọng."

"Hy vọng lúc anh làm nhiệm vụ hãy nhớ rõ lời này là tốt rồi ,hừ hừ anh hãy nhớ kỹ ,nếu anh mà hy sinh ,em liền lập tức mang tiền của anh đi lấy người khác ,làm cho người đàn ông khác đến ngủ cùng vợ của anh rồi bỏ tiền .Nếu tương lai có đứa nhỏ ,sẽ để cho người đàn ông khác đánh con của anh."

Ngô Ngôn nghiêm mặt lại ,vừa tức vừa buồn cười ,cánh tay thoáng dùng chút lực xem như cảnh cáo : "Em hãy chết tâm đi ,đời này em đừng nghĩ sẽ đi lấy người khác ."

"Hừ hừ!" Chu Lăng hướng đến mặt anh nhìn mặt nhìn mũi ,nói : "Anh có muốn trang điểm hay không?"

Ngô Ngôn vội ngả đầu về sau ,anh mới không bôi kem này nọ đâu ,cũng không phải là đàn bà : "Anh bôi cái này làm gì ?"

Anh nhìn qua đồng hồ , "Em còn không nhanh trang điểm thay quần áo đi?"

"Gấp cái gì ,còn hơn nửa tiếng nữa "Chu Lăng lờm anh một cái ,tìm áo lông váy mặc vào ,đeo đồ trang sức trang nhã ,tóc búi cao ,đi giày ,rồi đứng trước gương ngắm nghía xoay hai vòng ,cảm thấy không thành vấn đề ,rồi mới nói : "Được rồi ,bây giờ đi xuống !"

Mấy người đàn ông tất cả đều uống rượu ,cho nên Chu Lăng không đi đến phía trước ,gần nhất bọn họ nói chuyện cô cũng không thể chen vào được ,thứ hai cũng sợ bọn họ nói tục.

Cô ngay cả người nói chuyện đều không có ,nên ngồi một bên cầm chén trà ,liều mạng dùng bữa .Nhắc tới đồ ăn ,thì đồ ăn ở đây so với tay cô làm thì ngon hơn nhiều ,cơ hồ có thể coi là mỹ vị .

Nghe mọi người nói chuyện ,Thật ra Chu Lăng cũng biết được từ đầu đến cuối Ngô Ngôn thăng quân hàm như thế nào .Hai năm tuổi Ngô Ngôn tốt nghiệp nghiên cứu sinh ,tiến vào bộ đội liền là quân hàm thượng úy ,đến bây giờ gần sáu năm ,ba năm một ba năm một ,thăng một cấp bậc , nên bây giờ thuộc quân hàm trung tá cũng không sai biệt lắm ,cũng không phải là đặc biệt mà tăng lên .

Vốn là ở sáu tháng cuối năm trước trao quân hàm cho Ngô Ngôn ,nhưng nhiệm vụ lần đó là chỉ mang tính chất biểu diễn ,cho quan chức cấp cao xem ,làm cho bọn họ biết Ngô Ngôn có bao nhiêu là tài giỏi mà thôi.

Đang ăn đột nhiên điện thoại vang lên ,Chu Lăng lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua là cậu bạn học đã lâu không liên lạc ,cô nhỏ giọng nói qua với Ngô Ngôn ,rồi đi ra ngoài ấn nút nghe:

"Uy, xin chào Bình Khang đã lâu không gặp a, như thế nào hôm nay gọi điện cho tôi ...Làm trò ,tôi còn không biết cậu sao? Trong khoảng thời gian này khẳng định là đang ở nơi nào kiếm rất nhiều tiền ,hoặc là bị mỹ nhân nào đó đem hồn câu mất đi rồi ...ha ha ,phát tài rồi a? Muốn mời khách a..."

Đúng vậy ,tôi hiện tại đang ở thành phố N ,cậu làm sao mà biết ? A ,nguyên lai là cô ấy nói ,thời điểm đột trước ở nhà làm tiệc rượu ,tôi cũng có mời cô ấy ...Cậu muốn tới thành phố N công tác ?Tốt lắm a ,tôi mời cậu ăn cơm ...Àn...Tôi bây giờ đang có khách ,chờ gặp mặt rồi nói chuyện sau...Được ,bye,bye..."

Lý bình khang là bạn học thời trung học của cô ,lúc đó quan hệ hai người cũng tốt ,cậu ta tuy rằng là người một sách ,nhưng đầu óc lại hết sức thông minh ,sau tốt nghiệp trung học ,cũng không thi vào đại học ,mà cầm mấy vạn tiền trong nhà đi làm ăn ,mười mấy năm trôi qua ,cậu ta buôn bán lời mấy trăm vạn ,ở thành phố J cũng có chút danh tiếng ,còn lẫn lộn làm chính trị ủy viên hội nghị hiệp thương .

Tính đã hơn nửa năm không liên lạc ,cũng không biết việc buôn bán của cậu ta lúc này như thế nào ,mà lại muốn đến thành phố N công tác .

Nếu Ngô Ngôn ở bộ đội mà tổ chức tiệc cưới ,chắc cũng không thể tránh khỏi bị vài vị trung đội trưởng này âm ỹ huyền não nháo động phòng.

Từ trung đội trưởng là người cực kỳ thích nháo ,tuổi so với Ngô Ngôn cũng không khác biệt lắm , hai người lại cùng vào đại đội đặc chủng cùng một ngày ,bình thường quan hệ của hai người cũng tốt ,lúc này liệu có thể buông tha Ngô Ngôn?

"Trước kia chúng tôi kết hôn ,tiểu tử này cũng không tha chêu cợt chúng tôi ,không nghĩ đến cậu ta cũng có ngày hôm nay ?Từ trung đội trưởng nghe rằng lại tới gần ,

"Các anh em ,mọi người hôm nay đã có biện pháp nào chưa?"

Nhất trung đội trưởng ngồi rung đùi đắc ý : "Lão tứ chắc là có biện pháp mới mẻ nào rồi đi ? đừng có giấu ,có thì nhanh lấy ra dùng đi ,đêm xuân đáng giá ngàn vàng ,cậu xem cậu nói nhiều như vậy đều lãng phí bao nhiêu tiền rồi đấy."

Mọi người cười vang

Từ trung đội trưởng lấy trong túi một tờ giấy ra nói:"Tôi cũng không có biên pháp gì hay ,liền học theo mấy chiêu ở trên mạng ,chúng ta hôm nay liền thử xem như thế nào?"

Ngô Ngôn thừa lúc anh ta không chú ý liền chộp đem tờ giấy đoạt đi qua ,vừa thấy mặt liền tái ,cẩn rằng nói : "Được lắm ,cậu lão tứ này, thật là không có đạo đức chút nào ?Cậu muốn chơi như vậy ,thì cũng đừng trách tôi không khách khí a!"

Chu Lăng đứng ở một bên ,nghe anh nói như vậy vội vàng đem tờ giấy lấy đi qua xem ,khuôn mặt ,lúc đỏ lúc trắng ,lớn tiếng nói :

" Trước kia Ngô Ngôn đắc tội với các anh ,nếu không các anh đem anh ấy đánh một trận đi? Tôi không có ý kiến ."

Tam trung đội khoát tay nói : "Chúng tôi đều là quân nhân ,như thế nào lại động thủ đánh người ?Mọi Người thấy có đúng không ?Cậu ta náo loạn chúng tôi động phòng ,chúng tôi cũng nháo lại là được."

Chu Lăng làm sao chịu ,vội hỏi : "Nhưng đối với người không đi nháo mọi người động phòng ,kia không phải là vô tội sao?"

"Làm sao có thể ,hai người là vợ chồng ,vợ chồng đồng cam cộng khổ ,gánh vác nợ nần đó là điều đương nhiên."

"Cái này có trong luật pháp sao?"Chu Lăng giả ngu ,"

Mặc kệ nói như thế nào ,bọn họ vẫn là không thể thoát được trận này ,vài cái tên cầm tờ giấy quyết định từ đầu đến đuôi ,mấy trò đầu cũng đã qua như "Ngũ tử đăng hoa ","Tình yêu chén ",chẳng qua là đến đoạn "Cặp môi thơm tham bảo"(Mấy cái từ này mình không hiểu lên đề vậy) không phải đùa chứ ? Bọn họ đem hết bát ăn cơm ra sắp sếp thành một hàng ,bắt Ngô Ngôn nằm ở trên đó ,sau đó đặt hơn mười viên kẹo lên trên người anh ,nhiệm vụ chính của Chu Lăng là bịt mắt lại ,lấy mồm đem mười viên kẹo để thành một chỗ. Bọn người kia đều chọn những chỗ bộ vị mẫn cảm đặt vào ,quá đáng hơn là lão tứ còn bật điều hòa ,cởi quần áo Ngô Ngôn ra trên người chỉ còn áo mỏng quần ngắn nằm ở đằng kia ,Chu Lăng lo lắng sợ anh không may có bị cảm hay không.

Trước mắt bao nhiêu người ,môi vợ lại đang ở trên chỗ mẫn cảm ,đi đến dòi đi ,Ngô Ngôn thật sự cảm thấy ăn không tiêu ,cơ hồ sợ phản ứng ,nên phải cố nén .Chu Lăng mặt đã hồng nay lại càng hồng thêm nữa ,cơ hồ chảy máu mắt.

May là tối muộn đại tỷ có đến qua xem , đến khi nói nhỏ vào lỗ tai đại đội trưởng bảo đi về ,nên mọi người lúc ấy mới buông tha cho đôi vợ chồng mới cưới ,lập tức giả tán.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vào nội thành

Thời điểm Lý binh khang đến thành phố N ,vào đúng ngày lễ nên không có xe đi vào trong nội thành .Chu Lăng đành phải gọi điện cho Ngô Ngôn ,hỏi:

"Anh hôm nay phải làm việc sao? Có thời gian hay không đưa em đi ra ngoài?"

Ngô Ngôn có chút kỳ quái ,từ hồi Chu Lăng đến thành phố N cho tới bây giờ ,đi ra ngoài cũng đã vài lần rồi ,nhưng hôm nay lại cố ý gọi điện tới hỏi anh ,liền hỏi nói:

"Làm sao vậy ?đi ra ngoài có việc gì sao?"

"Có cậu bạn học đến đây ,muốn đi gặp mặt một chút ,hôm kia em cũng đã nói qua cho anh rồi .Mặt khác thuận tiện em cũng muốn mua một chiếc xe đạp điện ,đỡ phải đi ra ngoài không có xe để đi. Nhưng là em không biết chọn ,nếu anh có rảnh thì đi cùng em đi ..."

Ngô Ngôn trầm mặc một lúc ,nói : "Đề anh bàn giao công việc một chút ,nửa tiếng sau anh chờ em ở dưới ."

Gần đây thời tiết hơi lạnh ,Chu Lăng mặc quần áo cho ấm rồi mới dám đi ra khỏi nhà .Ngô Ngôn đã đứng ở dưới chờ ,nhìn thấy cả người cô đều tròn vo ,buồn cười nói : "Lạnh như vậy sao? Vậy mà em còn muốn mua xe đạp điện ."

Chu Lăng ngẩn người ,nói:"Đúng rồi ,em thật là hồ đồ ,mùa đông lạnh như thế ,mà còn dám đi xe đạp điện a! Vậy không cần anh đi cùng nữa ,em xem xem có xe nào đi qua không rồi đi nhờ là được ."

Cô đi đến phía trước bắt xe ,nhưng Ngô Ngôn vẫn kiên trì muốn đưa cô đi, lúc này anh quả thật là không có việc gì ,mà khó có được lúc Chu Lăng muốn tìm anh ,hơn nữa bạn học của cô lại là đàn ông ,anh như thế nào lại để cô một mình đi ra ngoài ,hơn nữa hôm nay không có xe ,mà vừa vặn hôm nay anh lại mặc quần phục bình thường ,nên cũng không sợ tiết lộ thân phận .

"Tiểu Lăng ,em có nói với người bạn học kia anh là bộ đội đặc chủng không ? "Anh hỏi , "thân phận của anh phải giữ bí mật ."

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Anh xem anh nha ,em mới chưa nói đâu ,ngay cả ba mẹ cũng chưa nói ." Đó là sợ bọn họ lo lắng ... "A ,em nói chuyện phiếm ở trên mạng cũng đã nói qua một lần ,chắc là không có việc gì đâu ?Dù sao các cô ấy cũng không biết thân phận thật của em ,lại không có nhìn thấy hình ảnh của anh ."

"Không có việc gì ,chính là về sau đừng nói ra ,miễn không cho người ta căn cứ IP tra lại đây."

Chu Lăng gật đầu ,trong lời nói có chút khẩn trương ,chỉ sợ Ngô Ngôn an ủi mình .Nên cô nhếch miệng nhỏ giọng nói : "Thật xin lỗi ,em về sau sẽ không nói cho người khác biết."

Ngô Ngôn vươn tay an ủi vỗ vỗ lưng cô : "Đừng lo lắng không có việc gì ,anh chỉ là bộ đội đặc chủng ,cũng không phải đặc vụ ,sẽ không có người có ý điều tra anh ,chính là cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Chu Lăng lúc này mới yên lòng ,bắt đầu lại nhai lăm bằm nói chuyện cũ trước kia của mình và Lý binh khang làm bạn học ,mãi nói lên cũng không phát hiện trong xe tràn ngập một cỗ hương vị chua .

Đang nói đến hưng phấn ,Ngô Ngột đột nhiên quẹo tay lái đem xe đến ven đường cỏ dừng lại .

"Làm sao vậy ?" Chu Lăng bị hoảng sợ nếu không phải trước khi ngồi trên xe Ngô Ngôn kiên trì bắt cô thắt dây an toàn ,nếu không chỉ sợ rằng sẽ bị đụng đầu .

Ngô Ngôn không nói một lời ,vuốt tay đến bên hông cô tháo dây an toàn ra ,đem người đến trong lòng mình rồi hôn sâu .Chu Lăng bị anh bắt ngờ kéo về phía trước ,rồi bị hôn cơ hồ có hơi khó thở từ chối nửa ngày mới làm anh buông mình ra ,cả giận nói : "Ngô Ngôn ,anh bị phát thần kinh gì vậy ?Muốn giết người sao?"

"Không có việc gì ,chính là muốn hôn em ."Ngô Ngôn nói xong ,phát động xe tiếp tục đi.

Chu Lăng nghi hoặc nhìn anh ,vuốt tay lên sờ cái chán anh nói : "Không có bị nóng a."

Ngô Ngôn hắc tuyến ,một phen kéo tay cô xuống : "Anh chỉ là muốn hôn em ,thấy kỳ quái sao?"

"Muốn hôn em không kỳ quái ,mà kỳ quái là xe đang chạy ở trên đường ,tự dưng dừng xe lại hôn em ,làm em tưởng rằng anh muốn giết người."

Hai người đầu khẩu vài câu ,xe cũng nhanh đã vào trong nội thành .Lý binh khang đã tìm được một chỗ tốt đứng đợi ,nhiều năm không gặp Chu Lăng còn hồ không nhận ra được cậu ta ,tuy rằng mặc âu phục đi giày tây ,nhưng sắc mặt lại tiêu tụy ,nhìn so với tuổi ,thực tế trông có vẻ già dặn hơn nhiều .

Gặp mặt ,giao thiệp nhau một chút ,là ba người đến thẳng quán lẩu cách đó không xa ,bây giờ lại là mười hai giờ vừa vặn có thể ăn có thể nói chuyện . Mọi người ở thành phố J có thể ăn cay ,Ngô Ngôn lại không kén ăn ,cái gì cũng ăn được .Sợ Ngô Ngôn ăn không no ,Chu Lăng liền gọi một bàn lớn ,nhìn xem qua một lượt ,nói :

"Trước cứ như thế này đã ,ăn xong rồi lại gọi tiếp ."Đem người bán hàng cùng Lý binh khang cả kính tròn mắt há hốc mồm.

Đồ rất nhanh được bung ra ,ba người vừa ăn vừa nói chuyện ,hỏi tình hình về nhau .Nguyên lai Lý binh khang hiện tại buôn bán ở bên ngoài ,trước kia cậu ta cũng làm nghiệp vụ vài năm trong công ty ,trong tay bắt được nhiều quan hệ ,sau đó từ chức ra ngoài làm riêng ,làm ăn cũng may mắn .Cậu ta đến thành phố N chính là đi tiêu thụ mặt hàng , vốn không cần đi ,nhưng đó là một khách hàng đặc biệt soi mói ,cho nên cậu ta không thể không đến đây .

"Cậu bây giờ đang làm gì ?" Lý binh khang hỏi.

"Tôi a ,chỉ ở nhà làm bà chủ gia đình " Chu Lăng cười nói

Lý binh khang không tin nói : "Tôi nhớ rõ trước kia cậu luôn nói phiền nhất là làm việc nhà ,bây giờ làm sao có thể ở nhà ?"

"Con người có thể thay đổi mà ,ngày trước tôi còn đặc biệt thích đi ra bên ngoài đi chơi đây đó ,bây giờ lại là một trạch nữ ,không hay đi ra ngoài."

Ăn cơm xong ,Lý binh khang phải đi gặp khách ,nên mọi người phải chia tay .Chu Lăng nhìn xem thời gian vẫn còn sớm ,liền cười nói : "Buổi chiều anh có việc gì không?"

Ngô Ngôn lắc đầu : "Anh được nghỉ một ngày "

"Tốt lắm ,khó được lúc anh có thời gian ,không bằng chúng ta đi ra ngoài ,đi dạo phố đi."

Chu Lăng là muốn mua quần áo cho Ngô Ngôn ,Nhưng cô vẫn chưa biết Ngô Ngôn mặc quần áo loại nào ,phong cách nào , size bao nhiêu ,cho nên mới lôi kéo Ngô Ngôn đi dạo phố ,vì mục đích này.

Miễn cưỡng đi vào mấy hiệu độc quyền ,mua được cho Ngô Ngôn hai cái áo sơ mi cùng một cái quần tây. Ánh mắt Chu Lăng bắt đầu nhìn xung quanh ,mấy lần cô đi qua cũng có để ý qua .Chẳng qua mục tiêu của cô là một cái quán ở trong ngõ nhỏ kia ,lần trước cô đi tìm nhà vệ sinh ,nên đã nhìn thấy

,bên kia ít người ra vào ,nên nhiều người cũng không chú ý đến ,nhưng không biết đồ bên trong chất lượng như thế nào.

Ngô Ngôn là đàn ông tất nhiên là cũng không thích đi dạo phố ,chẳng qua anh có thể lực tốt ,kiên nhẫn cũng tốt ,đành chỉ đi theo Chu Lăng ,nên cũng không nhìn thấy được bộ dáng mất kiên nhẫn của anh .Chỉ là càng đi lại càng thấy kỳ quái ,ở đằng trước không có quán quần áo nào ,cô lại đi qua bên đó làm cái gì?

Chu Lăng mang theo khuôn mặt đỏ ửng ,hé miệng cười ,nói : "Anh đi theo em đến là được ."

Thành phố N cũng không lớn ,bọn họ chỉ đi mất mười phút là đến nơi .Ngô Ngôn cứng họng khi nhìn đến tên biển quán ,lại nhìn xem Chu Lăng ,sau một lúc lâu mới nói : "Chúng ta đến đây làm gì?"

Chu Lăng nhìn xem hết bốn phía ,thấy không có ai nhìn mình ,mới nhỏ giọng nói : "Em đối với cái này đã tò mò thật lâu rồi ,chỉ là không dám vào xem ,lên lúc này kéo anh đi cùng để lấy thêm can đảm ."

"Cái này có gì đẹp mắt ...Tiểu Lăng hay chúng ta đi dạo chỗ khác ,xem mua quần áo cho em?"

"Không cần ,em lại không thích đi dạo phố ,muốn mua quần áo ,hay cái gì thì sẽ mua ở trên mạng . "Chu Lăng chu miệng lên "Anh đường đường là một người đàn ông ,nhăn nhó như vậy làm cái gì ?Em lại không mua cái gì a ,chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ không được sao?"

"Nếu như bị ai nhìn thấy ,sẽ anh hưởng không tốt ,anh lại đang mặc quân phục nữa . "Ngô Ngôn đè thấp âm thanh nói.

"Vậy thì đơn giản ,trong ngõ nhỏ có nhà vệ sinh công cộng ,em vào rồi bên trong rất sạch sẽ ,anh đi vào rồi thay quân phục ra là tốt thôi ,nhớ kỹ đem max ở trên áo tháo xuống a. Thời điểm ra ngoài em cũng không nhớ đến cái này ,bằng không lúc đó bắt anh đi thay đổi quần áo rồi mới đi ra ngoài ."

Ngô Ngôn không thể không đi thay quần áo ,nhưng đi đến trước cửa lại do dự dừng lại : "Tiểu Lăng thật sự muốn đi vào sao? Kỳ thật cũng không có gì để xem ,muốn xem thì không bằng xem của anh đi ."

Chu Lăng liếc trắng mắt của anh có gì đẹp ,ở nơi này đa dạng nhiều thứ ,em càng muốn đi vào."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sang năm mới

Chu Lăng tắm qua ,lại ngồi vào trước máy tính chuẩn bị xem tiểu thuyết ,nhưng hôm nay cô xem như thế nào nó cũng không đi vào ,rất cục là vấn đề máy đây ,mà nằm úp sấp ở trên giường ,bắt đầu đem này nọ và mấy quyển sách hôm nay mua ra .Lúc này Ngô Ngôn không có ở nhà ,bằng không cô rất xấu hổ .Cứ như vậy quang minh chính đại ngồi mở đồ ra thường thức.

Buổi chiều ở trong cửa hàng tuy rằng chọn được nhiều thứ nhưng không dám xem kỹ ,nên không biết nó có hình dạng gì.

Đang xem đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở ,Chu Lăng giật mình một cái ,nhanh chóng đem này nọ hướng xuống chân giấu đi ,chợt lóe lên ngồi trước máy tính giả vờ giả vịt bắt đầu xem trang web.

Ngô Ngôn tính đi vào tủ lấy quần áo chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa ,khôe mắt đảo đến nhìn trên giường nguyên bản giữa trưa anh đã gấp thành khối đậu phụ ,bây giờ lại trở lên lộn xộn ,kinh ngạc hỏi : "Tiểu Lăng em mệt rồi thì mau đi ngủ a?"

"Em mới không mệt đâu !"Chu Lăng căng thẳng giọng nói cũng to lên ,Thấy biểu tình kinh ngạc của Ngô Ngôn ,vội vàng nhỏ giọng lại , "Anh nhanh đi tắm rửa đi ,em không mệt."

Hôm nay so với mọi ngày anh có vẻ về sớm hơn ,lúc này cũng đã hơn mười giờ ,không nói năng gì nữa ,tự đi tắm rửa . Chu Lăng nhìn anh đi vào ,nghe thấy tiếng nước chảy bên trong ,vội vàng đến trước giường luống cuống tay chân đem các thứ thu dọn cất vào trong túi để nguyên như lúc trước .

Chính là càng nhanh lại càng rối ,cô thỉnh thoảng còn quay lại nhìn xem phòng tắm ,chỉ sợ Ngôn Ngôn đi ra sẽ nhìn thấy ,nên mới chậm.

Muốn nói cô thật ra là giả đứng đắn ,rõ ràng trong lòng tò mò muốn chết ,còn mặt dày lòi kéo Ngô Ngôn đi vào trong cửa hàng mua ,bây giờ muốn nhìn thì thoải mái mà nhìn ,nhưng lúc này lại khần trương đứng lên ,lén lút như trộm . Cô một bên ở trong lòng phì cười chính mình ,một bên đem các thứ vào trong túi plastic.

"Tiểu Lăng đang làm cái gì vậy?"

Trong lòng Chu Lăng nhảy dựng lên ,tay cũng cứng lại ,xoay người cười gượng nói : "Ha ha ,không làm cái gì ."

Ngô Ngôn vừa đi vừa lau tóc ,hướng tới Chu Lăng ,nhìn thoáng qua cái gói to ,nói : "Hôm nay em muốn dùng cái gì?"

Mặt Chu Lăng lập tức đỏ bừng ,vội vàng ném cái gì đó vào trong ,nói "Ai muốn dùng ,em chỉ là tò mò ,muốn nhìn một chút."

"Đều đã mua rồi ,mà chỉ nhìn xem thật là lãng phí a,"Ngô Ngôn ném khăn mặt ở trong tay đi ,ôm Chu Lăng ngồi xuống ghế bỏ gỏi to gì đó lật xem ,"Em nói xem hôm nay em thích dùng cái nào ?"

Trong giọng nói còn có điểm trừ tức làm cho Chu Lăng thẹn quá thành giận ,đẩy Ngô Ngôn ra đứng lên ,đem gỏi to đó ra nhìn một chút rồi cầm một cái vừa dài vừa nhỏ ."Em thấy hay hôm nay dùng cây roi da này đi ,ánh mắt cô không có ý tốt mà nhìn đến cái móng của Ngô Ngôn một chút ,"Em tin rằng anh sẽ thích ,nó sẽ giúp anh đạt cao triều sường nhất chưa từng có tới nay" hừ hừ.

Thời gian trôi qua rất nhanh ,đảo mắt một cái đã đến cuối năm ,sắp sang năm mới .Chu gia chỉ có mỗi mình Chu Lăng ,mà Ngô Ngôn lại không có người thân ,sang năm mới tất nhiên là cô phải đi về .Chính là Ngô Ngôn không đi được ngày nghỉ đông của anh đã dùng xong rồi ,mà cuối năm bọn họ cũng phải chuẩn bị đi làm nhiệm vụ ,chỉ sợ xin nghỉ không được .

"Em mới đến đây ,hãy ở lại muộn một chút rồi về ,"Ngô Ngôn nói ," Thử cảm thụ một chút về không khí đón năm mới ở bộ đội xem sao ,hơn nữa xe lửa cũng chạy đến muộn mới nghỉ."

Chu Lăng gật đầu đáp ứng ,đã quên phải mua vé xe lửa trước ,vốn cô không cần phải đi làm ,hoàn toàn có thể về nhà trước tiên sao .Chẳng qua ở lại bộ đội đến ba mươi ,chính là lão ba lão mẹ ở nhà sẽ buồn .

Nếu ông bà nội còn sống ,cùng đại gia đình bác cả ở cùng một chỗ cũng vô cùng náo nhiệt ,hiện tại bọn họ lại không còn ,nên chỉ đến nhà bà ngoại cùng cậu cùng nhau đón năm mới.

Ngày ba mươi ,Chu Lăng gọi điện về nhà nói chuyện được một lúc ,thì bị đại tỷ cùng một trung đội phu nhân lôi kéo đến căn tin .Bạn gái của Tam trung đội và tứ trung đội cũng vừa đến đây được hai ngày ,các cô là lấy lý do đến thăm người thân ,Chu Lăng không thường hay đi ra ngoài ,chỉ gặp mặt các cô một lần ,coi như không khó ở chung.

Các cô đến căn tin để gói bánh trôi ,trừ bỏ mấy vị phu nhân của trung đội trưởng ,thì cũng có người nhà của các chiến sĩ khác .Đại đội đặc chủng tất cả chức nghiệp đều quan nhân ,trừ bỏ mấy sĩ quan ra ,rất nhiều đều là sĩ quan cấp úy ở chỗ này làm chiến sĩ bình thường.

Cũng có nhiều người đã lập gia đình ,sang năm mới ,tất nhiên sẽ có người nhà đến thăm người thân .Các cô đến căn tin thì đã có hơn mười người ,còn có mấy đứa trẻ nhỏ chạy tới chạy lui .

Nhân bánh và vỏ bánh đã chuẩn bị xong ,bọn họ chỉ cần gói bánh ,trước kia ở nhà cũng làm bánh trôi với lão mẹ ,về điểm này cô cũng coi được là có thiên phú ,từng chiếc bánh cực kỳ xinh đẹp hấp dẫn được đặt ở trên bàn ,khiến mọi người trầm trồ tán thưởng không thôi.

Chu Lăng đỏ mặt ,nói:"Kia cũng là mọi người làm vỏ bánh tốt ,nhân lại đều đều ,bằng không tôi cũng không làm được ra hiệu quả như thế này."

Bộ đội cái gì cũng phải chỉnh tề cùng khí thế ,binh lính tiến vào hát lên một bài hát , rồi mới ăn cơm ,vui đùa bung bánh trôi lên ăn ,ăn xong liền bắt ti vi xem đón xuân . Nghe đại tỷ nói nếu là bộ đội bình thường thì sẽ cùng người dân địa phương tổ chức tiệc đón xuân ,chúc tết ,nhưng bởi vì bộ đội đặc chủng phải giữ bí mật ,nên miễn hăng mục này ,chính là bên trong muốn làm một chút hoạt động ,Chu Lăng có chút tò mò ,nếu không phải về nhà đón năm mới ,cô cũng muốn ở lại giúp vui.

Trên xe quả nhiên là không có ai ,chủ yếu tuyến xe này là từ thành phố N đến thành phố J ,thành phố lại không lớn lắm ,cũng không có điểm du lịch gì ,lại là đầu năm mới ,ở ngoài người cũng cảm thấy ít đi .Chu Lăng cảm thấy cô đi chuyến xe này là nhẹ nhàng nhất .

Đi vào nhà ,đã bị lão mẹ giữ lấy nhìn nửa ngày ,chỉ sợ ở bộ đội nuôi dưỡng không được tốt . Chu Lăng dờ khóc dờ cười : "Con ở bên ngoài cũng như trước kia ở một mình ,Ngô Ngôn còn có thể ngược đãi con sao?"

"Nói vậy ,kết hôn không giống như lúc chưa kết hôn ,Ngô Ngôn đối xử với con có tốt không ?"

Muốn nói quả thật là quá tốt ,chính là Chu Lăng lại nhớ tới anh săn sóc đối với cô gái kia ,trong lòng không khỏi có chút bóng ma .Cô cười nói : "Anh ấy dám đối xử không tốt với con ."

Một bộ yếu ớt mười phần bộ dáng ,làm cho lão mẹ yên tâm lại là lo lắng ,vỗ lên trên đầu cô một chút nói : "Con không phải là người yếu ớt ,làm vợ không giống với như lúc là con gái ,nên phải có trách nhiệm gánh vác ,Ngô Ngôn còn phải làm việc ,chuyện trong nhà con phải quản một chút ,đừng làm cho nó phải lo toan tất cả ."

"Mẹ ,người cứ yên tâm đi ,có hai người thì có việc gì a ,bây giờ chẳng khác gì như lúc con còn độc thân ,mẹ xem con bây giờ không phải rất tốt sao?"

Lão mẹ trừng mắt nhìn cô ,liếc mắt một cái : "Con cũng không còn nhỏ nữa ,còn không mau đi sinh một đứa nhỏ ? Năm nay con đã hai mươi chín ,nếu để đến ba mươi ,thì đã là sản phụ cao tuổi .Nhà Tiểu Ngô còn mỗi mình nó ,khẳng định là cũng muốn có con."

Chu Lăng nhú mày nói : "Mẹ con vừa mới trở về ,mẹ không thể trễ vài ngày lại nhai sao?"

Lão mẹ oán hận lấy tay chỉ lên trán ấn một cái nói : "Mẹ cũng lười nói với con ,còn lại cố chấp từ nhỏ ,cho đến bây giờ không thèm nghe ai nói ."

Theo thường lệ đến đầu tháng ba ,là mọi người trong gia đình phải đi chúc tết ,chính là gia đình cô họ hàng thân thích không nhiều lắm ,trừ bỏ nhà bác cả

,chính là nhà bà ngoại cùng gia đình cậu đi .Cơ hồ mỗi người đều hỏi Ngô Ngôn vì sao không có tới ,cô vốn không cảm thấy Ngô Ngôn không cùng cô trở về cũng chẳng có gì cùng lắm thì hơi mất hứng một chút ,lại bị nhiều người hỏi như vậy ,cô liền phiền chán đứng lên ,chỉ hận không đem miệng bọn họ bịt lại thì mới tốt .Nhưng người ta cũng là quan tâm ,cô chẳng nhưng không thể nói cái gì ,còn phải mở miệng cười giải thích ,trong lòng lại phiền ,thậm nghĩ này nọ .

Đã đi hết các nhà trường bồi ,giờ đến phiên nhà cô ở nhà chờ bọn họ tới chúc tết .Muốn nói sang năm mới thật phiền ,lại mệt lại âm ỹ vừa tốn tiền ,thật sự là không có ý tứ gì .Trước kia lúc cô không kết hôn thật là tốt ,đi theo ba mẹ đến nơi ,trên cơ bản cái gì cũng không cần phải xen vào .Bây giờ cô đã kết hôn ,tuy rằng không có ở trong này ,nhưng rất nhiều việc so với trước kia là không giống nhau .Ít nhất trước kia cô không cần phải mừng tuổi cho bọn trẻ ,bây giờ phải cho .Vì vậy cô không thể không nặng lòng đi đến ngân hàng lấy tiền ,mà còn phải là tiền mới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ngô Ngôn đến

Mỗi lần Ngô Ngôn gọi điện thoại lại đây ,lúc nào cũng nghe thấy bên âm thanh náo nhiệt ở bên này ,không phải là uống trà uống rượu ,mà là đánh bài chà xát mặt chược .Mà Ngô Ngôn ở bên kia cũng náo nhiệt không kém ,hai ngày qua đều là âm thanh cười đùa của mọi người ,sau lại liền biến thành huấn luyện khi khẩu hiệu hò hét hoặc âm thanh kêu ca .

Rõ ràng là đầu tháng ba này bọn họ có ba ngày hoạt động ,đến tháng bốn là bình thường không biết bọn họ có phải hay không cũng chú ý ngày sơ thất ,mười ba và mười lăm.

Chu Lăng là vốn ở lại chơi một tháng rồi mới về ,muốn ở lại lâu một chút bồi bồi cha mẹ ,thứ hai ngồi xe cũng thoải mái chút ,đỡ phải gặp nhiều người đi làm ăn ,đi cùng chuyến xe .Mặc dù Ngô Ngôn có chút buồn bực ,nhưng không nói gì ,thực rõ ràng đáp ứng rồi . Chính là Chu Lăng sợ lão mẹ là thần nói lái nhãi ,rốt cuộc là không ở lại được hết một tháng ,liền gọi điện cho Ngô Ngôn kêu ca nói ,lỗi tại cô rất giỏi chịu đựng bị lái nhãi .Ngô Ngôn hỏi cô rốt cuộc lão mẹ lái nhãi cái gì ,nhưng cô lại đánh chết cũng không chịu phun ra một chữ.

Hừ hừ ,nếu cho anh biết lão mẹ thúc giục cô sinh con ,ai biết được anh có thể hay không làm mấy chuyện xấu đây ,cô thật ra chưa chuẩn bị tốt làm mẹ .Hơn nữa mẹ Ngô Ngôn lại không còn ,lão mẹ lại còn hai năm nữa mới về hưu ,không bằng để đến lúc đó rồi mới sinh đứa bé đi ,khi đó lão mẹ có nhiều thời gian chiều cô cô ,giúp cô trông con . Chẳng qua lời này cô không dám nói ra ,sợ lão mẹ quýnh lên ,liền xin về hưu trước ,nếu về hưu trước so với về hưu sau thì sẽ bị trừ đi mất hai mươi phần trăm ,mà số tiền này cũng không hề nhỏ .

Đến ngày hai mươi ba tháng giêng ,Chu Lăng ngồi xem ti vi lại hoàn toàn không thấy đi vào ,tại trong đầu vẫn đang nghĩ nói như thế nào với lão mẹ là muốn đi về trước thì ,chuông cửa nhà vang lên . Nhìn xem thời gian bây giờ mới bảy giờ sáng ,lúc này ai đến đây ?Trong lòng buồn bực ,lại phải đi mở cửa.

"Tiểu Lăng ,sớm!"

Chu Lăng chấn kinh trừng mắt to ,lão mẹ ngồi ở phòng khách thấy không có động tĩnh gì ,liền hỏi : "Tiểu Lăng ,ai tới ?"

Ngô Ngôn đóng cửa lại ,quen thuộc tìm đôi giày thay đổi ,một tay xách hành lý theo ,một tay ôm Chu Lăng ,cúi người xuống môi cô hôn một cái ,đáp : "Mẹ ,là con ,năm mới vui về ! Ba ba,năm mới vui về!"

Lão ba lão mẹ vừa mừng vừa sợ ,vội vàng lại bắt tay anh ,như tiếp đón quý khách đi vào ,hỏi : "Đã ăn sáng chưa ?Bây giờ mẹ đi làm bữa sáng cho con ,con ngồi đây chờ trong chốc lát ,uống chén trà cho ấm."

Ngô Ngôn vội vàng ngăn bà lại nói : "Mẹ không cần đâu ,con đã ăn qua ở trên xe lửa rồi."

Anh lấy túi đồ ở trong ba lô ra đặt lên bàn , "Sang năm mới ,vào đúng lúc con không có rảnh lên không tới sớm chúc tết ba mẹ được ,lại không biết mua cái gì ,lên chỉ mua ít thuốc bổ này để ba mẹ bồi bổ ."

Cả nhà ngồi xuống nói chuyện phiếm trong chốc lát ,nhìn xem thời gian không còn sớm ,lão ba lão mẹ vào phòng bếp nấu cơm ,Chu Lăng liền kéo Ngô Ngôn vào phòng mình ,nhỏ giọng hỏi : "Anh như thế nào lại có thời gian đến đây nha? Nghỉ đông thì không phải ,hay là xin nghỉ?"

Ngô Ngôn ngồi xuống ở mép giường ,ôm chặt cô dùng một chút lực liền đem cô ngô lên đùi mình ,nói : "Bọn anh vừa làm nhiệm vụ xong ,trong đội lại không có chuyện gì ,nên anh xin nghỉ vài ngày ."

Chu Lăng gật gật đầu hỏi : "Vậy anh chuẩn bị lúc nào đi ?Để em còn đi mua vé ,sợ mua muộn không có ?Nếu không thì em với anh cùng nhau đi..."

Cô nói còn chưa dứt lời đã bị Ngô Ngôn che miệng lại ,hai mươi ngày qua không thấy ,cô lại còn dài dòng này nọ làm cái gì ?Quá lãng phí thời gian.

Chu Lăng tuy rằng nghi hoặc ,nhưng hai ngày sau tương đối mà nói Ngô Ngôn hết sức nhàn nhã . Anh mỗi ngày ngủ đến giờ là rời giường chạy bộ ,mà chạy vòng quanh phía sau ở nhà cô ,ở đó là bãi cỏ chiều dài hơn nghìn mét chạy năm vòng ,sau đó là tập xà đơn xà kép nửa tiếng ,ban ngày cùng Chu

Lăng đến thăm nhà họ hàng ,đến tối muộn là là hít đất mấy trăm cái .

Lão ba lão mẹ không biết anh buổi sáng đi tập thể dục ,hít đất thì đóng cửa ở trong phòng làm ,chỉ kỳ quái anh như thế nào, trời rất lạnh mà ngày nào cũng tắm rửa ,một ngày thay hai bộ quần áo, nhưng cũng không hỏi anh ,chỉ nghỉ hoặc ở trong lòng thôi.

Ngày qua ngày vô tư tự tại đến ngày thứ năm , Chu Lăng đột nhiên nhận được điện thoại của cậu bạn học Lý bình khang ,người này như thế nào đã thay đổi chỗ ở ,nói chuyện lại đề nặng thanh âm ,cô thiếu chút nữa là không nhận ra.

"Bình khang năm mới vui vẻ ,chúc cậu năm nay phát tài nhiều hơn nữa a!"

"Năm mới vui vẻ !"Giọng nói của Lý bình khang có điểm hàm hồ , "Nghe nói cậu về nhà?" Cậu ta cũng không có hỏi Ngô Ngôn ,đại khái chắc nghĩ là quan quân hội không có thời gian cùng cô về thăm người nhà đi.

"Đúng vậy ,trở về chúc tết thôi ,ở nhà nghỉ ngơi một tháng ,đến hai ngày nữa là đi ."Cậu ở nhà sao ?Ngày nào đó ra tụ tập ,lan từ cùng lưu thịnh bọn họ cũng còn đang ở nhà ."

Chu Lăng nhìn Ngô Ngôn liếc mắt một cái ,thật ra không có chủ động nói anh cũng về ,bởi vì cô không xác định anh có hay không muốn lộ diện.

Ngô Ngôn theo phòng vệ sinh đi ra ,tóc vẫn còn ẩm ướt ,thấy Chu Lăng tắt điện thoại thuận miệng hỏi : "Ai gọi điện thoại?"

"Là Lý bình khang ,ở thành phố N đã gặp qua ,cậu ta hẹn em buổi tối ra ngoài ăn cơm ,anh muốn cùng đi hay không?"

Ngô Ngôn nghĩ nghĩ nói : "Hôm nay anh muốn đi ra ngoài một chút ,đến tầm chiều sẽ trở về ,em ở nhà chờ anh ."Anh nói xong mặc áo khoác vào ,chào qua lão ba lão mẹ rồi đi ra cửa.

Lão ba lão mẹ tò mò nhìn anh đi ra cửa ,sau đó tò mò nhìn về phía Chu Lăng .Chu Lăng lại hoàn toàn không hiểu được ,cô chưa từng nghe thấy Ngô Ngôn nói anh có chiến hữu ở thành phố J ,hơn nữa xem về mặt của anh ,tuy rằng mặc quần áo hàng ngày ,lại cũng có thể là công sự mới đúng ,cô không muốn hỏi đến chỉ phải cười nói : "Đại khái là anh ấy phải đi gặp chiến hữu ,buổi trưa không ăn cơm ở nhà."

Chu Lăng không quá thích chơi mạt chược ,nhưng lão mẹ lại thích ,chị họ và chị dâu họ cũng thích . Vừa ăn cơm trưa xong ,chị họ và chị dâu tới đây ,chị có ba người ,vì thế liền lôi kéo Chu Lăng nhập bọn.

Cô cơ bản vẫn biết quy tắc chơi ,nhưng kỹ xảo lại không có ,thậm trí lúc ra bài ,hạ bài lại quên tráo bài ,nhưng cũng may tuy rằng là lính mới nhưng vận khí tốt ,văn nào văn đấy đều thắng ,cô chơi thắng được hơn hai mươi đồng ,lâm cho ba người hô to buồn bực ,bắt cô mời khách.

Chu Lăng liền mang theo túi tiền lẻ ,bên trong đều là tiền xu nặng trĩu , là tất cả cô thắng được cả buổi chiều ,đi xuống lầu chuẩn bị mua ít đồ xiên nướng về cho mọi người ,ở ngay bãi cô trước mặt là có mấy quán bán đồ xiên nướng ,chuyên bán cho những người đến đó vui chơi ,hương vị coi như cũng được ,giá cả lại vừa phải .

Đem tiền xu tiêu hết ,trong tay cầm các đồ xiên nướng nặng trĩu ,cô cầm một xiên thịt nướng đầy hạt tiêu vừa ăn vừa đi trở về .Hạt tiêu nhà này có vẻ rất cay lại nhiều mù tạt nữa ,hơn nữa ngày hôm qua cô có chút cảm mạo ,nên ăn một miếng hạt tiêu xong là nước mắt lưng tròng.

"Tiểu Lăng ."

Cô đột nhiên quay đầu ,cười nói : "Ngô Ngôn xong việc rồi à ?" Vừa nói một bên lại lấy tay áo của anh lau nước mắt ,NND ,thật là cay.

Ngô Ngôn lấy khăn tay trong túi ra đưa cho cô lau nước mắt ,buồn cười nói : "Cay như vậy mà còn muốn ăn ,ăn ngon như vậy sao?"

"Đó là đương nhiên ."Cô chọn xiên thịt dê đưa cho ăn , "Đây đây là cả buổi chiều em vất vả kiếm được , mau ăn đi ,không trở về sẽ bị mọi người cướp sạch ." Ngô Ngôn nhàu mày tỏ vẻ nghi vấn ,Chu Lăng cười nói , "Chơi mạt chược , lần đầu tiên em cùng mọi người chơi , lại thắng được hơn hai mươi đồng ."

Ngô Ngôn ,nhìn xuống túi xiên thịt nướng ,hỏi : "Tung đây liệu có đủ không ? Không thì đi mua thêm một chút nữa?"

"Không cần ,thế này là đủ rồi , không phải chúng ta còn đi ăn cơm sao...Kỳ quái bây giờ là năm giờ ,Lý bình khang như thế nào còn không gọi điện báo."

Ngô Ngôn trầm mặc một chút ,nói : "Cậu ta sẽ không gọi điện tới."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Buôn lậu thuốc phiện

Chu Lăng đột nhiên nghe Ngô Ngôn nói Lý binh khang sẽ không gọi điện đến báo ,lại kinh ngạc lại là tức giận ,cần phải phát hỏa ,nhìn xem chung quanh người đến người đi ,đánh phải đề thấp âm thanh nói:

"Anh làm gì nha ? Bọn em là bạn học ..."

Ngô Ngôn ngăn người , cẩn thận suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô ,giải thích nói : "Không phải ,anh không phải ..."

"Không là cái gì ?" Cho dù anh có việc không thể tới ,có thể gọi điện thoại báo ,thế nào việc tới tay lại không có thời gian sò đến ? Anh như thế nào lại không nói trước cho em một tiếng ,ngược lại so với em còn ra tay nhanh hơn ?" Trước kia Chu Lăng thường nghe nói thấy là làm chồng hoặc làm bạn trai sẽ không cho vợ ,bạn gái quá thân thiết với đàn ông kể cả bạn bè ,chỉ cần cùng đàn ông khác vui đùa vài câu ,là người chồng hoặc bạn trai liền tức giận ,lại không nghĩ rằng Ngô Ngôn cũng như thế.

"Tiểu Lăng trở về anh sẽ giải thích ."

Ngô Ngôn quay đầu nhìn mọi người xung quanh ,thấp giọng nói.

Chu Lăng đang muốn rống vài câu em cùng cậu ta không có chuyện mờ ám gì ,lại không có lén lút sau anh làm cái chuyện gì ...Linh tinh .Đột nhiên bị ông xã là bội đội đặc chủng che miệng lại ,trợn tròn mắt nhìn Ngô Ngôn .Ngô Ngôn hướng cô gật gật đầu ,lời kéo cô đi về.

Đi đến con đường nhỏ ở tiểu khu ,nhìn xem chung quanh không có ai ,thế này mới đề thấp âm thanh nói : "Lý binh khang là làm cái gì em biết không ? Là bán nước ,làm gián điệp ,tham ô nhận hối lộ ...Nga ,cậu ta không phải làm quan."

Ngô Ngôn dờ khóc dờ cười : "Anh không phải là ở cục công an ,cũng không phải viện kiểm sát . Người kia bạn học tham gia tổ chức võ trang buôn lậu thuốc phiện ,đã bị bọn anh và cảnh sát phá hủy toàn bộ tổ chức sau đó cậu ta trốn thoát ."

Anh không thể xác định được cậu ta có nghe thấy nhận ra giọng nói của anh không ,sợ cậu ta tìm tới em cùng ba mẹ trả thù ,thứ hai cũng giúp thành phố J bắt cậu ta về quy án."

Chu Lăng gật gật đầu ,cô là biết bộ đội đặc chủng trừ bỏ tập kích quấy rối phản động ,ám sát ,bắt cóc ,hoạt động kiểm soát ,tình báo ...Bảo vệ tổ quốc .Ngày thường còn giúp cảnh sát đối phó một ít vũ trang buôn lậu thuốc phiện ,Lý binh khang lại thuộc cuối cùng loại tình huống này.

Nghĩ Nghĩ ,cô có chút kinh ngạc : "Các anh lợi hại như vậy ,cậu ta như thế nào lại trốn thoát?"

Ngô Ngôn cười khò : "Người này ,bạn học của em không hề đơn giản ,cậu ta cũng đã từng làm lính trinh sát ,đối với nguy hiểm độ miễn cảm cực cao ,cho nên lại không tiến vào vòng vây của bọn anh ,mà là ẩn nấp."

Chu Lăng nghĩ tới ,hẳn là đi làm sau hai năm liền đi lính ,lúc ấy một người bạn học còn nghị luận mất vài ngày ,chẳng qua lúc đó cô đang học đại học cuối năm thứ ba ,chuẩn bị sang năm thứ bốn ,nên mỗi ngày phải đến thư viện đọc sách ôn thi ,nên không chú ý đến chuyện này .Không nghĩ tới người này thế nhưng có thể lên làm trinh sát ,càng không nghĩ tới cậu ta lại đi buôn lậu thuốc phiện...

Cô nặng nề mà thở dài : "Cậu ta như vậy mà bỏ buôn bán ,không biết nghĩ như thế nào mà lại đi buôn lậu thuốc phiện ? Quả nhiên là lòng người khó đoán ?" Trước kia quan hệ của hai người cũng tốt ,cô thật là vì cậu ta mà cảm thấy tiếc hận cùng khổ sở .Cậu ta đây thuộc tổ chức võ trang buôn lậu thuốc phiện ,cũng không biết bị phán ngồi tù bao lâu.

Ngô Ngôn lắc đầu ,anh chỉ phụ trách bắt người , còn về hình phạt thì anh không có quan hệ ,cậu ta buôn lậu thuốc phiện hại nhiều người như vậy ,cho dù bị xử tử hình cũng không oan .Anh thấy sắc mặt Chu Lăng không được tốt ,liền dòi đề tài :

"Bây giờ chuyện tình đã rõ ,em ở nhà cũng gần một tháng ,không bằng ngày mai chúng ta cùng nhau trở về đi?"

"Ngày mai ?Cũng không biết mưa ..."

Chu Lăng nói còn chưa dứt lời ,đột nhiên cảm giác cả người mình ngã đi qua hướng Ngô Ngôn ,cái trán nặng nề mà đập vào ngực anh ,cứng rắn làm cho đầu óc cô choáng váng ,không đợi cô phản ứng lại ,cô liền cảm thấy người mình tựa hồ xoay tròn lên ,sau đó dựa vào cái gì ,thân thể khó khăn đứng vững lên ngẩng đầu nhìn đã xảy ra việc gì ,liền thấy Ngô Ngôn cùng một người đánh nhau . Không như lúc trước ở nhà ga thoải mái thu thập mấy người kia ,cô tuy rằng không hiểu lắm ,nhưng cũng nhìn ra được đối phương so với Ngô Ngôn cũng không hề yếu thế .

Mà người kia chính là Lý binh khang .

Chu Lăng gắt gao che miệng lại ,tuy rằng cô lo lắng sợ Ngô Ngôn bị thương ,nhưng nếu Lý binh khang bị thương cô cũng sẽ khổ sở ,tốt xấu gì cũng là bạn học vài năm ,lại thường xuyên liên lạc...Lại nói tiếp ,nửa năm trước không có gọi điện thoại đến cho cô ,sẽ không phải là thuốc phiện đi?

Lý binh khang rốt cục cũng không phải là đối thủ của Ngô Ngôn ,bị anh bắt tay vào ấn cánh tay trên mặt đất ,rút dây thắt lưng ra ,cũng không biết anh làm như thế nào ,đã đem người trời chặt.

Chu Lăng xem hai người tựa hồ cũng không bị thương ,nhẹ nhàng thở ra ,lại có chút xấu hổ ,không biết có nên hay không cùng Lý binh khang chào hỏi .

Lý binh khang bị dẫn theo đứng lên ,thấy Chu Lăng như vậy ,cười nhạo nói : "Cậu cũng không cần như vậy ,nếu tôi đã lựa chọn con đường này ,thì sẽ không sợ bị bắt ."

Thế này Chu Lăng mới nhìn về phía cậu ta ,thở dài : "Cậu an phận việc buôn bán như vậy không tốt sao? Vì sao lại muốn đi buôn lậu thuốc phiện ? Hai chết bao nhiêu người ,làm cho bao nhiêu gia đình tan nát a?

"Chính gia đình mình còn quản không được ,làm sao còn quản đến gia đình người khác ?" Lý binh khang giống như nghe được lời nói buồn cười ,nở nụ cười trong chốc lát sau nói như vậy một câu ,không để ý cô chỉ hướng Ngô Ngôn nói , "Đi thôi ".

"Tiểu Lăng ,em về trước đi ,anh đem cậu ta về cục công an."

Chu Lăng xoa xoa đầu ,nhìn Ngô Ngôn bắt tay ấn Lý binh khang một bên trên vai dần dần đi xa.

Ngô Ngôn sau khi trở về đem sự tình sơ lược nói cho cô ,chuyện này cũng không cần phải giữ bí mật nhiều ,đại khái nói cho cô cũng không tính là để lộ bí mật.

Nguyên lai thời điểm hai năm trước em gái của Lý binh khang làm việc ở thành phố G ,bị người ta dụ dỗ ,đắm ra nghiện ngập ,chẳng những đem tiền tiết kiệm mấy năm qua tiêu hết ,còn làm mất công việc . Vì tiếp tục hút thuốc phiện ,cô liền đi làm gái ,thời điểm bị Lý binh khang tìm thấy được ,người cũng đã bị nhiễm bệnh . Anh em bọn họ lúc nhỏ không có cha ,khi biết được con gái bị nhiễm bệnh người mẹ liền ngã bệnh .Hai người cùng nhau nằm viện chữa bệnh ,hơn nữa bệnh lại phát hết ra ngoài như nở hoa ,mà lúc đó lại là thời kỳ khủng hoảng kinh tế ,nên cũng ảnh hưởng đến công ty mạo dịch nhỏ của Lý binh khang ,cậu ta bị phá sản.

Tiền trong tay đều trả nợ hết ,mẹ và em gái nằm ở bệnh viện ,mỗi ngày đều thúc giục cậu ta trả tiền viện phí ,bằng không sẽ dừng thuốc ,thậm chí đuổi ra bệnh viện ,cậu ta đành phải đi vay tiền chung quanh .Nhưng người tính không bằng trời tính ,nhưng kẻ trước kia cậu ta vẫn hay giúp đỡ , đến lúc cùng đường đi nhờ vả lại ,nhưng lại một đồng tiền cũng không mượn được .

Vay tiền không được ,dựa vào làm công kiếm tiền lại chỉ đủ bọn họ một nhà ba người ăn cơm, cuối cùng lý binh khang hướng về phía thuốc phiện . Cậu ta hận thuốc phiện ,nhưng trước mắt thân thể của mẹ và em gái chỉ có thể dựa vào thuốc phiện . Y vào mình từng là lính trinh sát ,cậu ta bị chiến hữu kéo vào Y quốc làm một đội buôn lậu thuốc phiện .

Cái kia lão đại rất trọng dụng cậu ta ,cảm thấy phương pháp làm việc của cậu ta rất tinh tế ,đầu óc nhanh nhạy ,lại làm qua lính trinh sát ,võ công cũng tốt ,chủ động cho cậu ta vay tiền ,còn tìm bệnh viện tốt cho mẹ cậu ta và em gái chữa bệnh . Một khi đã cầm tiền của người ta rồi ,thì phải báo đáp nên cậu ta bán mạng làm việc cho lão đại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cá

Chu Lăng vì Lý binh khang mà thôn thức một hồi ,đến buổi tối nằm ở trên giường ,cô đột nhiên nhớ tới đến ,sắc mặt tái nhợt : "Lý binh khang xem như là tội phạm truy nã đi ,như thế nào lại gọi điện cho em ...Cậu ta là tướng.."

Ngô Ngôn an ủi lấy tay vỗ nhẹ trên lưng cô nói : "Không có việc gì ,không có việc gì."

Chu Lăng nằm ở trong lòng anh ,một hồi lâu ,Ngô Ngôn cơ hồ nghĩ đến cô đang ngủ ,lại nghe thấy cô hỏi : "Lý binh khang có mẹ và em gái cần chiếu cố ,cậu ta nếu đã trốn được ,như thế nào lại không đến nơi khác kiếm tiền ,còn tới tìm em làm gì ? Thậm trí bị hủy một lần sau lại không cam lòng ,còn muốn trốn tới để trả thù."

Ngô Ngôn khẽ thở dài : "Anh cũng đã hỏi qua vấn đề này ,là mẹ cậu ta bệnh nặng đã chết ,còn em gái cậu ta biết chính mình đã làm mẹ tức chết ,thừa lúc ý tá không chú ý ,theo cửa sổ phòng bệnh nhảy lầu đã chết .Cậu ta cảm thấy người nhà đã không còn ,cậu ta sống cũng không có ý nghĩa gì ,liền một lòng buôn thuốc phiện ,tổ chức báo thù cho lão đại ."

Ngày hôm sau ,cục công an liền tuyên truyền tin tức ,Lý binh khang tự sát chết.

Thời điểm nghe được tin tức này ,Chu Lăng nhất thời ngất đại .Cô biết Lý binh khang kỳ thật không muốn sống nữa ,nhưng cô không nghĩ cậu ta lại nhanh như vậy ,tự sát . Tuy rằng cậu ta tiếp cận mình để đối phó Ngô Ngôn ,nhưng chung quy vẫn là bạn học vài năm ,khó trách trong lòng rầu rĩ.

Cậu ta là tội phạm quan trọng nguy hiểm ,tất nhiên là không có lễ tang ,Chu Lăng cũng chỉ thở dài hai tiếng ,chảy hai giọt nước mắt cũng liền thôi .

Sáng sớm Ngô Ngôn đã đi mua vé xe ,lôi kéo Chu Lăng từ biệt ba mẹ ,lên xe về thành phố N.

"Em cũng đừng đau buồn quá , "Ngô Ngôn an ủi nói:"Ngay từ đầu cậu ta đã lựa chọn sai lầm rồi ,đi con đường này sớm muộn gì một ngày cũng sẽ bị bắt ,bây giờ coi như giải thoát rồi ."

Chu Lăng liếc trắng mắt ,cũng biết an ủi người . Nguyên bản không nghĩ để ý đến anh ,nhưng nhìn xem Ngô Ngôn chân tay luống cuống ,gấp đến xoa

bộ dáng, tâm lại mềm, thờ dài : "Anh không cần lo lắng, em không sao, chính là cảm thấy có chút buồn bực, trước kia Lý bình Khang tuy rằng đọc sách thành tích không được tốt lắm, nhưng đầu óc tỉnh nhanh, biết ăn nói, buôn bán rất lợi hại, như thế nào cũng không thể tưởng được, cậu ta lại đi đến tình trạng này, đúng là không lường trước được điều gì a!"

Ngô Ngôn đem cô ôm vào trong ngực, vỗ lưng thấp giọng dỗ nói : "Đừng suy nghĩ, ngủ đi, ngủ một giấc dậy là chúng ta về đến nhà."

Chu Lăng không phải người hay buồn vui thất thường, nên không quá hai ngày đem hết mọi chuyện vút ra khỏi đầu, tiếp tục quay lại chính mình như thường ngày. Như vậy tuy rằng có vẻ lạnh nhạt, lãnh khốc, nhưng đối với thân thể và tâm tình vẫn là quan trọng nhất.

Trở về bộ đội không đến một tuần, Ngô Ngôn lại phải đi làm nhiệm vụ, bởi vì giữ bí mật nên không biết anh đi nơi nào, càng không biết anh đi bao lâu mới trở về. Tuy rằng kết hôn không đến nửa năm, Chu Lăng tựa hồ cảm thấy đã là thói quen.

Lần này cô lại mau chóng quay về như trước kia khi chưa kết hôn, chỉ trừ bỏ trong lòng mang theo bất an, luôn luôn nhìn màn hình di động.

Hôm nay đại tỷ đột nhiên gõ cửa tới đây, trong tay mang theo con cá trắng cỡ to nặng khoảng mấy cân : "Người ta cho vài con cá làm quà, lấy một con lại đây cho em ăn, nấu hoặc kho đều ngon."

Chu Lăng cũng không khách khí, tiếp nhận cả cười nói : "Cám ơn đại tỷ. Đại tỷ vào ngồi chơi, em vừa mua ít ô mai ở trên mạng, muốn ăn thử hay không?"

Đại tỷ vội vàng lắc đầu : "Không cần, rất chua a."

"Không chua, mà rất ngọt, ăn rất ngon."

Chu Lăng nói xong, chạy vào phòng ngủ đem ô mai lấy ra, bỏ một viên vào trong miệng, hưởng thụ nheo mắt lại, "Đại tỷ, ăn thử đi, thật sự rất ngọt."

Quả nhiên đại tỷ cầm một viên, vừa cho vào trong miệng, chua liền nhe răng nhếch miệng, hồi lâu mới nói : "Chua như vậy em lại nói rất ngọt? Vị giác của em bị làm sao vậy?"

"Đại tỷ như vậy sợ chua a? Chu Lăng buồn cười nói, "Em có thể một lúc ăn hết một cân ô mai chua, em không sợ chua."

"Đại tỷ lắc đầu : "Em ăn đi, chị phải về nấu cơm, em làm việc của em."

Tiền đại tỷ về, Chu Lăng mang cá vào phòng bếp, rất may cá đã chết bằng không cô cũng không giám giết, đánh sạch sẽ vẩy cá, mổ bụng chuẩn bị lấy nội tạng ra, đột nhiên cảm thấy mùi cá cùng mùi máu tươi hỗn hợp cùng một chỗ, thật sự khó ngửi, cô đều muốn ói ra. Cô nén vất nội tạng xuống, nhanh chóng đem nước xả sạch hết nửa ngày, thế này mới cảm thấy thư thái một chút.

Nhìn con cá to nằm trên thớt, đột nhiên Chu Lăng không biết muốn ăn nó như thế nào. Con cá này rất to ít nhất khoảng bốn hay năm cân, thật sự không biết ăn đến khi nào. Suy nghĩ nửa ngày, cô quyết định cắt thành từng miếng một nhỏ, một ít đem nấu canh còn lại cho vào kho, rán ăn dần.

Làm cá là rất gian nan, làm mất nửa tiếng mới được con cá sạch sẽ, rồi mới cắt từng miếng một. Trong lúc khó chịu nhất không phải là làm cá, mà là mùi tanh xông lên mũi. Công việc rất cực cũng hoàn thành, Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra.

Nhà khí ra không sao, nhưng đòi mạng là cô làm cái hít sâu vào, mấy lát thịt bò, sông hằn lên cổ họng, Chu Lăng rút cuộc nhịn không được, dùng tay che mắt nhắm phía nhà vệ sinh mà chạy, đem cơm trưa và đồ ăn vặt buổi chiều tất cả đều cống hiến cho bồn cầu.

Khó khăn mới nôn ra hết, chân tay cô như nhũn ra đứng lên rửa tay, đứng ở xa nhìn con cá mà phát sầu. Trước kia cũng làm qua cá trắng cỡ a, như thế nào sẽ không cảm thấy tanh đâu?

Chu Lăng ngây ngốc nửa ngày, đem ra cái khẩu trang, chạy nhanh đem cá nấu, kho, rán, sau đó đem thớt rửa xong xuôi, nhưng chính là đã không có khẩu vị.

Đem mấy miếng ô mai, cho lên mũi ngửi, đem mùi cá áp chế đi, cô đem đồ ăn cho vào tủ lạnh, ngồi xuống trước máy tính. Dù sao trong ngăn kéo còn một chút đồ ăn vặt, nếu đói bụng có thể ăn một chút, qua một lúc nếu có khẩu vị thì đem cá hâm nóng lên ăn là được.

Nhưng đến cuối cùng cô cũng chưa ăn được, đến nửa đêm hơn mười một giờ, cô đói không thể chịu đựng được, nghĩ món cá ở trong tủ lạnh, liền cảm thấy muốn ăn, liền cho vào lò vi sóng hâm lên. Vừa cảm chiếc đĩa gặp một miếng cá, còn chưa cho vào miệng, liền cảm thấy một cổ mùi xông vào mũi. Cô vội vàng buông đĩa xuống, chạy vào nhà vệ sinh, đem đồ ăn vặt phun ra hết, thật vất vả mới ngừng lại, cô soi gương nhìn mi lại. Theo lý thuyết nấu canh cá không tanh như vậy a, hay là cho không đủ hạt tiêu và tiêu bắc? Hay là lúc làm cá có vấn đề?

Phát điên!

Càng làm Chu Lăng phát điên là nôn mửa tựa hồ đã thành quán tính. Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm lúc cô đánh răng lại bắt đầu nôn khan, trước kia thỉnh thoảng cũng có, nhưng không khó chịu như vậy.

Sẽ không phải là ăn nhiều ô mai chua nên mới như vậy đi? Bữa sáng ăn được hai miếng liền nôn ra, Chu Lăng quyết định đi bệnh viện khám xem, lấy thuốc uống. Trước kia cũng có thời gian cô ăn uống không có quy luật, nên cũng bị đau dạ dày, cách một thời gian cũng sẽ đau, nhưng thật ra không có nôn mửa như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đi khám

Chu Lăng đơn giản thu thập một chút ,sợ ngồi lên xe lại nôn ,còn đi vào phòng bếp cầm một miếng gừng ,thế này mới mang theo túi đi ra ngoài .Mới đi đến cửa nơi đông quần ,bên trong lại có chiếc xe đi ra ,dừng ngay trước mặt cô ,kéo cửa kính xe xuống ."Chị dâu vào nội thành sao ?"

Chu Lăng nhìn thoáng qua ,là một thượng úy chưa nhìn thấy bao giờ .Cô mỉm cười gật gật đầu ."Đúng vậy."

Thượng úy liền xoay người vươn tay mở cửa xe ở sau nói : "Tôi cũng vào nội thành ,chờ chị đi cùng đoạn đường ."

Chu Lăng cũng không khách khí ,cúi người ngồi lên xe : "Cám ơn."

Thượng úy này trông cũng không tệ lắm ,đường cong thân thể cường tráng ,anh tuấn cương trực .Cậu ta tựa hồ không thích nói chuyện ,từ lúc khởi động xe là về sau không hề mở miệng ,Chu Lăng cũng không hay cùng người xa lạ nói chuyện ,cho nên bên trong xe vẫn bảo trì trầm mặc.

Đại khái trong người vẫn không được thoải mái , chỗ ngồi trong xe lại thấp ,không đến nửa tiếng Chu Lăng liền cảm thấy có chút choáng váng ,vội vàng lấy miếng gừng trong túi ra cho lên mũi ngửi . Vừa giảm bớt được một chút ,phía trước tự nhiên lại có con cháu xông ra ,thượng úy vội vàng nhấn phanh dừng xe, Chu Lăng bị va đập mạnh ,mùi vị trong cổ họng liền bốc lên ,vội vàng lấy tay che miệng lại ,nói : "Mở cửa."

Thượng úy hoảng sợ ,chạy nhanh mở khóa cửa ,Chu Lăng dùng tốc độ nhanh nhất xuống xe ,vọt tới bên đường một tay giữ thân cây liền nôn ra .Thượng úy cũng xuống xe ,cầm chai nước đi đến bên người cô ,do dự một chút ,đem bình nước đưa qua nói : "Chị dâu ,thật xin lỗi ,tôi lái xe hơi nhanh ."

Chu Lăng một tay bắm thân cây ,vẫn cúi lưng ,một tay lau mồ hôi ,nói : "Cậu không sai ,là hôm nay gia dày của tôi không được thoải mái ." Cô nhận chai nước ,uống lên mấy hớp xúc miệng ,trở lại trên xe , "Đi thôi ,tôi không sao ."

Thượng úy cẩn thận nhìn sắc mặt của cô ,ngồi xe.Lúc này Chu Lăng rõ ràng có thể cảm giác được tốc độ xe chậm rất nhiều ,cuối cùng thuận lợi vào nội thành.

"Chị dâu là muốn đi chỗ nào ?"Thượng úy hỏi .

"Đi bệnh viện ,hai ngày hôm nay gia dày của tôi không được thoải mái ,ăn vào là nôn ra."

Thượng úy rất nhanh đem cô đến bệnh viện quân khu ,dừng lại ,thượng úy do dự một chút ,nói : "Chị dâu ,người có phải hay không có?"

Một chân của Chu Lăng ở bên ngoài ,nửa người ngồi ở ghế ,liền như vậy sững sờ .Mang thai ? Trong lòng cô không biết là cao hứng hay là buồn bực .Ngày hôm qua đến bây giờ ăn bao nhiêu đều nôn hết bấy nhiêu ,nhưng đối với mùi cá lại miễn cảm ,chẳng lẽ là có thật ?

Cô động tác cứng ngắc xuống xe.hướng về phía trước gật đầu cảm ơn thượng úy ,mò mịt đi vào bệnh viện ,không có nghe thấy thượng úy ở đằng sau hỏi cô có cần hay không cùng đi .Có đứa nhỏ là kế hoạch ngoài ý muốn ,mẹ chưa về hưu ,Ngô Ngôn bận nhiều việc ,mình cô căn bản là không có biện pháp chăm đứa nhỏ ,nhưng làm cho lão mẹ vui mừng ,nên làm cho cô có cảm giác chờ mong.

Cơ hồ không có do dự ,cô liền trực tiếp đi vào khoa phụ sản .Đại khái để cho phụ nữ có thai đi lại thuận tiện ,khoa phụ sản ngay tại tầng hai ,hai bên hành lang đều xếp ghế thật dài ,ghế ngồi rất nhiều người ,có hơn một nửa là đi cùng chồng hoặc là cha mẹ ,Chu Lăng đem sổ giao cho y tá ,tìm cái chỗ không có người ngồi xuống ,một tay vỗ về bụng ,lặng lẽ nhìn người lui tới.

"Cô là... Người yêu của Ngô trung đội trưởng phải không?"

Chu Lăng lấy lại tinh thần ,ngẩng đầu nhìn hướng người phụ nữ mỉm cười nhìn mình ,trong lòng cả kinh ,đứng lên mỉm cười nói : "Xin chào ,tôi là Chu Lăng .Xin hỏi cô là?"

"Tôi là La tuệ ,ngày đó ở bên ngoài cửa hàng băng nhạc đã nhìn thấy cô ."La tuệ cười ngồi xuống gần bên cô , "Cô có?"

Chu Lăng lắc đầu : "Còn không biết ,đến kiểm tra một chút ." Cô nhìn tờ danh sách trong tay La tuệ ,lại nhìn bụng chưa nổi : "Cô mấy tháng?"

La tuệ vỗ về bụng ,lộ ra một cái ôn nhu tươi cười : "Gần ba tháng ." Trên mặt tất cả đều là hạnh phúc .trong lòng Chu Lăng hơi động ,tính từ ngày gặp Ngô Ngôn làm nhiệm vụ cũng được hơn hai tháng ,kia nguyên bản chính là đơn thuần ghen tuông nổi lên ,theo bản năng bắt đầu nghĩ đến hai người bọn họ có phải hay không có quan hệ gì nữa ,đứa nhỏ này có phải hay không của Ngô Ngôn ...

Cô cẩn thận đánh giá La tuệ ...La tuệ có dáng người cao gầy hoàn mỹ ,ít nhất là một mét bảy mươi tư ,làn da trắng ,ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần ,tuyệt đối là mỹ nhân . Còn mình dáng người thì không có ,muốn ngực thì không có ngực ,không hông ,càng bất an đứng lên .

"Cô làm sao vậy ?Không thoải mái sao?"La tuệ cảm thấy được sắc mặt của cô không được tốt ,quan tâm hỏi.

Chu Lăng lắc đầu cười nói : "Tôi không sao .A tôi còn không biết cô làm công việc gì ,cũng là bộ đội đặc chủng sao ?"Nói đến bộ đội đặc chủng ,theo bản năng ba chữ kia cô nói chậm nhỏ xuống âm thanh,

La tuệ nở nụ cười , nói : "Không ,không phải bộ đội đặc chủng ,công việc lần trước là cần Ngô trung đô trưởng hợp tác một lúc . "

Chu Lăng có chút khó hiểu ,vừa muốn hỏi thêm ,chợt nghe y tá gọi tên cô ,cô đành phải thôi ,thật có lỗi cười : "Tôi phải đi vào ,lần sau gặp chúng ta nói chuyện sau."

Bác sĩ là phụ nữ khoảng năm ,sáu mươi tuổi .Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra ,cô rất sợ phải kiểm tra cái phần ở địa phương kia ,cô rất ngượng ngùng .Bất quá kiểm tra lại không phức tạp như cô nghĩ ,lại càng không dùng cái gì xem thân thể ,chính là hỏi cô mấy cái vấn đề ,lại dùng máy siêu âm ,soi một hồi ,sau đó bác sĩ nói cho cô :

"Cô không mang thai ,cô phải đi qua nội khoa ,khám xem có phải hay không bệnh đau dạ dày ,đại khái là co ăn uống thất thường ,nên bị viêm dạ dày."

Chu Lăng tức giận ở trong lòng ,lại là yên tâm ,lại là mất mát ,nửa tỉnh nửa mê xoay người đi ra ngoài ,bác sĩ gọi cô vài tiếng mới nghe thấy : "...Túi xách của cô .Đừng sờ ,cô còn trẻ ,sớm muộn gì cũng có ."Bác sĩ đại khái nghĩ cô rất muốn có con ,nên an ủi nói.

"Cám ơn bác sĩ ."Chu Lăng phục hồi tinh thần lại ,đối với bác sĩ cười cười ,cầm lấy túi đi thẳng đến đại sảnh chuẩn bị đăng ký lần nữa .

Lúc này rong đại sảnh nhiều người xếp hàng đăng ký ,không nghĩ đến so với quân đội mọi người đứng thẳng hàng cũng không kém.Tốt xấu gì nơi đây cũng là bệnh viện giải phóng quân a ,xếp hàng cũng nên đứng thẳng một chút ,Chu Lăng nghĩ nở nụ cười ,quả nhiên ,gần mực thì đen gần đèn thì sáng ,cô mới tùy quân có mấy tháng a ,đã bị hun đúc theo bản năng đứng chỉnh tề.

"Tiểu Lăng ,có chuyện gì vui mà cười tươi như vậy?"

Chu Lăng bị hoảng sợ ,oán giận nói : "Anh đến đây từ lúc nào vậy ? Đột nhiên đứng ngay bên tai nói chuyện ,làm em hoảng sợ ."

Ngô Ngôn lấy tay đỡ lấy cô ,nói : "Vừa trở về ,liền nhận được điện thoại của tiểu trịnh --chính là cái thượng úy vừa chờ em tới bệnh viện --nói em đến bệnh viện khám bệnh ,nên anh tới đây ."Dừng dừng lại nói , "Như thế nào bây giờ còn xếp hàng ,nhiều người như vậy sao?"

Chu Lăng đỏ mặt thấp giọng nói : "Vừa rồi em đến nhầm khoa ."Cô vốn không muốn đề hiểu lầm ,nghĩ lại ,nếu thượng úy kia gọi điện cho Ngô Ngôn ,tất nhiên cũng sẽ nói khả năng cô mang thai ,liền giải thích nói:"Em bị nôn ói vài lần ,tưởng mang thai ,lên vào khám khoa phụ sản ,kết quả bác sĩ nói em bị đau dạ dày ."

Ngô Ngôn quả nhiên biết chuyện mang thai của Chu Lăng ,nghe thấy cô nói như vậy ,trong mắt hiện lên tia thất vọng ,lại hỏi : "Dạ dày bây giờ còn rất khó chịu sao ?Có phải không rất đau ?"

"Không đau ,chính là có điểm không thoải mái ,sau đó cảm thấy chua như muốn nôn ,em cảm thấy có thể bị cảm ,mới lại hai ngày qua ăn rất nhiều ô mai ,mới dẫn đến đau dạ dày."

Đến lượt Chu Lăng vào khám ,bác sĩ kiểm tra Chu Lăng một lượt rồi ,nói : "Cô là ăn uống thất thường ,dùng bữa không đều đặn ,thói quen cuộc sống không theo quy luật ,khiến cho bị viêm dạ dày mãn tính ,hơn nữa cô lại có chút vị hàn ,lại bị cảm mạo nhiều ngày ,mấy thứ cộng lại cùng một chỗ liền phát ra .Bây giờ có thể điều dưỡng dần dần ,tôi kê thuốc cho cô về uống ,cô chú ý ngày thường không được ăn đồ ăn lạnh ,ăn uống phải có quy luật ."

Hai người đi thẳng đến hiệu thuốc mua thuốc ,Ngô Ngôn là tự mình lái xe đến ,nên thuận tiện trở về,

Về đến nhà ,Ngô Ngôn liền hỏi cô mấy ngày nay ăn cái gì .Chu Lăng chính là ,thời điểm có một mình là luôn không muốn ăn cơm ,nếu không nấu bát mì ăn ,thì tùy tiện ăn chút đồ ăn vặt ,hoa quả ,ngẫu nhiên thói quen đến bây giờ ,đến hôm nào đặc biệt thèm ăn món nào đó ,thì lúc ấy mới nấu cơm.

Lắp bắp đem các đồ ăn mấy ngày nay nói ra ,Ngô Ngôn nghe mặt đều đen ,nói : "Em còn muốn thân thể của em hay không ?Em xem người đều gầy thành cái dạng gì ?Không ăn cơm như thế nào có sức ?Em muốn hay không muốn nấu ,không thì đi xuống căn tin ăn a..."

Chu Lăng nhìn anh phát biểu cáo trạng ,vội vàng nói sang chuyện khác : "Hôm nay ở bệnh viện ,em gặp La tuệ ."

Ngô Ngôn sững sờ một chút ,hỏi : "Em như thế nào biết được cô ấy ?"

"Là cô ấy đến chào em trước ,em không có nhận ra cô ấy ."Chu Lăng chu miệng lên đem mọi thứ nói hết ra ,hỏi "Rốt cuộc cô ấy làm cái gì vậy ,như thế nào lại hợp tác với bộ đội đặc chủng ?"

Ngô Ngôn nhăn mặt : "Không nên hỏi không nên hỏi ,công việc của ấy phải giữ bí mật."

"Chẳng lẽ là phòng cho ng tội phạm ?"Chu Lăng không để ý tới anh ,tự mình đoán lên ,Trừ bỏ phòng chống tội phạm cũng không có chức nghiệp gì phải giữ bí mật ,thân phận cũng không thể lộ diện đi? Chẳng lẽ lần trước anh giúp bọn họ là bắt gián điệp?"

Đừng nói vậy ,cùng phòng chống tội phạm không có quan hệ ."

"Vậy anh nói anh cùng cô ấy hợp tác là làm cái gì? Bây giờ cô ấy đang mang thai gần ba tháng ,anh đại khái là biết đi ?"Rốt cuộc Chu Lăng không nhịn được , "Tinh thời gian nhiệm vụ lần trước của anh cho đến bây giờ ,không có khả năng trùng hợp như này đâu! Cô ấy và em thậm trí còn chưa gặp mặt ,hôm nay vì sao lại đến chào hỏi em ?Vì sao lại cố ý nói cho em biết cô ấy mang thai gần ba tháng?"

Ngô Ngôn ngăn người mới phản ứng lại đây ,ý Chu Lăng đưa nhỏ trong bụng La tuệ là của anh ,liền tức giận : "Em nói vậy bạ cái gì đó ? Người ta đã sớm kết hôn ,mang thai cũng là chuyện bình thường .Cô ấy theo anh làm nhiệm vụ ,cũng đã nhìn thấy em qua cửa sổ ,đến chào hỏi em cũng là chuyện thường tình ,em như thế nào lại nghĩ đến phương diện này ?Cho dù không tin cô ấy ,nhưng còn anh?"

Nói đến tín nhiệm vấn đề này thật nghiêm trọng .Chu Lăng vung trộm nhìn thoáng qua Ngô Ngôn mặt đen ,cảm thấy có chút sợ hãi ,lại không cam lòng như vậy bỏ qua ,chỉ nói:

"Anh nói anh làm như thế nào cho em tín nhiệm anh ? Cái gì anh cũng không chịu nói ,cái gì cũng đều là nhiệm vụ ,em làm sao biết được anh đi làm nhiệm vụ hay là đi hẹn hò với người khác ? Ngày đó nếu không phải em bắt gặp được ở trên đường ,em còn nghĩ anh ở thâm sâu rừng già nào đó ,trụ khổ ở bên trong"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khó hiểu

Ngô Ngôn cười khổ:"Bọn anh làm nhiệm vụ ,không phải nhất định là ở trong núi ,chính là huấn luyện ở rừng núi là nhiều hơn một chút .Tiểu Lăng anh và La tuệ chỉ là quan hệ đồng sự ,lần trước hợp tác song là về sau cũng không gặp mặt một lần nào .Cô ấy có gia đình ,chồng cô ấy cũng là quân nhân ,em nói như vậy cô ấy mà biết được thì sẽ không tốt ."

Chu Lăng lé mắt anh:"Thật sự là quan hệ đồng sự ?Mà làm sao cô ấy lại biết em là vợ của anh ?Căn bản ngày đó chúng ta gặp nhau cũng không nói chuyện ,mà anh đang làm nhiệm vụ lại còn cùng cô ấy nói chuyện riêng ,nói em là vợ anh?"

Ngô Ngôn do dự một chút : "Là cô ấy xem ra được tình huống không thích hợp ,nên hỏi anh . "Bằng không anh làm sao cùng với người đồng sự hợp tác nói chuyện riêng tư ?Huống chi đây là nhiệm vụ trung .

"Quan sát thật cẩn thận , "Chu Lăng hừ lạnh , "Cô ấy không nên đem lực chú ý tập trung vào làm nhiệm vụ trung sao? Chúng ta chẳng qua nhìn bằng ánh mắt mà cô ấy liền nhận ra vấn đề ?"

Ngô Ngôn ngăn người nói:"Đây là thói quen nghề nghiệp ,công việc của cô ấy yêu cầu phải có sức quan sát thật tốt ."

Chu Lăng là người có tính tình thẳng thắn ,cô nhìn rồi nhần ,nhưng là vẫn không nhịn được hỏi : "Em xem thấy anh đối với cô ấy đặc biệt rất săn sóc ,tựa như theo em cùng một chỗ giống nhau ."

Ngô Ngôn khó hiểu : "Săn sóc như thế nào ?"

Chu Lăng ngược ngung nói một ít động tác nhỏ của anh làm cho cô động tâm ,hơn nữa nhìn thấy hành động của anh đối với người con gái khác cũng hết sức tâm lý như vậy ,phụng phịu nói : "Làm sao không săn sóc ?Ai nhìn thấy đều sẽ không nói hai người là đồng sự ,mà là một đôi tình lữ . "Nghĩ đến tình cảnh ngày đó ,trong lòng đột nhiên cảm thấy chua chua ,mùi vị tựa hồ như đã lên men .

Ngô Ngôn vốn là người không giỏi ứng phó với phụ nữ ,nhưng lúc này lại cảm thấy phụ nữ thật là không thể nói lý .Rõ ràng sự tình rất đơn giản ,mà cô như thế nào lại biến phức tạp như vậy ?Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu lần rồi ,vẫn còn nhớ ,mà là nhớ rất kỹ .Anh cảm thấy chuyện này anh đã giải thích vô số lần ,có thể nói cũng đều nói hết ra ,mà cô lại không tin ,chẳng lẽ cô lại hy vọng anh và La tuệ thật sự có cái gì?

Mặc dù Ngô Ngôn cũng là người giỏi nhẫn nhịn ,nhưng lúc này vẫn cảm thấy người lại nổi nóng ,anh lớn tiếng nói : "Anh nói lại một lần cuối cùng ,anh và La tuệ chỉ là quan hệ đồng sự bình thường !Anh không muốn bàn đến chuyện này nữa ,em không cần phải cố tình gây sự ."

Lần đầu tiên Chu Lăng thấy anh tức giận lớn như vậy ,liền ngăn cản cả người một chút .Phục hồi lại tinh thần ,trên mặt lúc đỏ lúc trắng ,đứng cả buổi ở nơi đó ,vừa ủy khuất vừa thương tâm ,nhịn không được liền khóc lên .dạ dày cô vốn dĩ đang còn khó chịu ,vừa khóc lại bị ho ,cảm thấy trong cổ họng có mùi vị ghê tởm đi lên ,không kịp vội vào phòng vệ sinh , "Oa" một tiếng liền phun ra .Cũng may mấy hôm nay cô không có ăn cơm ,cũng không ăn cái gì ,nên chỉ nôn ra nước .Chính là trong mắt còn chứa lệ ,trên trán đều là mồ hôi lạnh ,mặt cũng đỏ bừng nhìn rất đáng thương .

Ngô Ngôn vừa giống lên bây giờ hoàn toàn liền hối hận ,xem cô khó chịu như vậy ,nhưng hối hận lại không kịp ,lại không biết nói cái gì ,hay lấy lòng an ủi ,đành phải đứng một bên lấy tay vỗ vỗ lên lưng cô ,rồi lấy nước cho cô uống .Chu Lăng yên lặng nhận nước uống ,cả người lại uốn éo ,né tránh anh đứng trạm ,tự mình đi vào nhà vệ sinh rửa mặt .

Ngô Ngôn thờ dài bất đắc dĩ ,cầm khăn đến lau sạch sẽ ,hướng Chu Lăng nói : "Được rồi đừng khóc ,mau uống thuốc rồi ngủ một giấc ...Có muốn ăn gì hay không?"

Chu Lăng cũng không thèm nhìn tới anh liếc mắt một cái, uống thuốc rồi ngồi trở lại trước máy tính, lạnh lùng thốt: "Em là người như vậy, thích cố tình gây sự với người, anh còn để ý đến em làm cái gì?"

Ngô Ngôn không biết nói cái gì để vấn hồi lại, đành phải chuyển ghế lại ngồi bên cạnh cô, nhìn cô khởi động máy tính, mở QQ, mở trang web, cuối cùng phiền chán tắt máy đi, cởi áo khoác vắt lên ghế, đá dép lê xuống giường đi ngủ. Đối với sạch sẽ Ngô Ngôn yêu cầu rất cao, Ngày thường Chu Lăng rất chú ý không đem các thứ này nọ vất loạn, đồ đạc để chỉnh tề, lúc này trong lòng đang tức giận, cố tình vung mạnh tay chân đồ vật ở trên bàn, ghế ngồi để sai lệch, dép lê đá bay...

Ngô Ngôn cười khò, cũng không nói cái gì, đem nọ thu dọn xong, áo khoác cũng treo lên, nhìn xem thời gian nói: "Anh đi nấu cơm, em ngủ một giấc cho tốt, chờ em dậy rồi ăn cơm."

Chu Lăng rút lui thân mình lại, cúi đầu vào chăn không nói gì.

Ngô Ngôn cũng không nói gì nữa, cúi người giúp cô đắp chăn lại cho tốt, đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Chu Lăng nghe thấy âm thanh, theo chân ngẩng đầu lên, thấy không còn người ở trong phòng lặng lẽ thở ra. Cô kinh ngạc nằm ở trên giường, trong lòng nói không nên lời, hối hận buồn bực phiền chán.

Cô cũng biết chính mình là có điểm cố tình gây sự, nhưng chính cô lại không chế không được cái loại cảm giác chua chua, không chế không được nghĩ đến Ngô Ngôn nổi giận. Sớm biết rằng như vậy sẽ không kết hôn, cô vốn không nghĩ đến đi xem mặt rồi kết hôn, chỉ đơn giản hai người sống cùng nhau, ai biết được lại phiền toái như vậy. Nếu không phải có hai bác sĩ kiểm tra, nói không có mang thai, chính là viêm dạ dày, cô cũng phải hoài nghi chính mình là có, bằng không như thế nào cảm xúc lại kỳ quái như vậy?

Đương nhiên, nếu đây là tiểu thuyết, cô có phải nên nghĩ lại chính mình có phải hay không đã yêu Ngô Ngôn. Nhưng cô không có cảm giác rung động a, cô thấy Ngô Ngôn mặt cũng không đỏ tím không đập, sẽ không chú ý đến mình có phải không xinh đẹp, quần áo có chỉnh tề, phòng có sạch sẽ hay không... Muốn nói tình cảm, nhiều nhất chính là ở chung sau đó nảy sinh tình cảm đi! Hoặc là còn muốn hơn nữa sinh hoạt cùng nhau cả đời, sinh ra một loại ý lại.

Chẳng lẽ đây là quỷ phá giữ lấy dục? Không cho phép chồng của mình ở bên ngoài bị người khác nhúm chàm gì đó, sợ người khác đoạt lấy người nhà của mình?

Ai nha loại tình cảm này nọ thật là thực phiền toái! Đang suy nghĩ đột nhiên, nghe được thanh âm "Bang Bang" sau đó khăn trương nhìn thoáng cửa phòng, vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Hơn nửa ngày, cô không nghe thấy động tĩnh, vụng trộm đem ánh mắt nhìn nhìn, không có người. Cô nhẹ nhàng thò ra dư lại có chút mắt mắt, Ngô Ngôn đại khái ở phòng bếp đi. Cô xoay người, phiền chán đem chăn đá xuống, nhìn nó rơi xuống hơn một nửa xuống dưới giường cũng lười kéo lên, chính là king ngạc nằm ở đằng kia, nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu rối loạn.

Ngô Ngôn nhất định rất tức giận đi? Rõ ràng anh cũng đã nói qua nhiều lần, nhiệm vụ phải giữ bí mật, thân phận của La tuệ cũng phải giữ bí mật, nhưng cô vẫn buộc anh đem sự tình nói rõ ràng. Ngô Ngôn cảm thấy cô không thể nói lý, thực cố tình gây sự đi? Ô... Hình tượng ôn nhu của cô a, hình tượng bình tĩnh bình tĩnh a, hình tượng rộng lượng của cô a, vừa đi đâu hết rồi.

Cô ở trong lòng khóc thét, lại xoay cái thân, thời điểm cô phát hiện nửa thân mình đã không còn ở trên giường thì đã chậm, "Phanh" một tiếng, nửa người đau đón.

Còn không kịp đứng lên, cô được một đôi tay ôm lên, trong lòng cô cả kinh, định giẫy dụa chợt nghe Ngô Ngôn nói: "Tiểu Lăng, đây là làm sao vậy?"

Chu Lăng mặt đỏ, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận bị ngã."

Ngô Ngôn chịu đựng sắc mặt, nói: "Nếu đã tỉnh thì đi ăn cơm, cơm đã chín."

Chu Lăng cúi đầu đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, mới bước vào cửa chợt nghe thấy tiếng cười của Ngô Ngôn truyền đến. Cô buồn bực cô lỗ một tiếng, nhìn gương soi lại mình, lại phát hiện trong ánh mắt tất cả đều là ý cười.

Này xem như là rất tốt đi? Anh không có tức giận, thật tốt.

Ngô Ngôn là thích ăn thịt, đàn ông, nam quân nhân, hơn nữa vẫn là quân nhân phương bắc, chủ yếu cũng thích ăn thịt, Nhưng là lúc này đây, trên bàn cơm không nhìn thấy một miếng thịt nào, tất cả đều là một màu rau dưa, bên trong còn có không ít gừng tỏi.

"Dạ dày của em không được tốt phải dưỡng, ăn nhiều rau dưa một chút, còn có gừng đối với dạ dày của em rất tốt."

Ngô Ngôn lôi ghế ra giúp cô ngồi xuống, trên bàn các món ăn đều nóng hôi hổi, cháo tào đồ, cũng tốt cho dạ dày lắm.

Nhìn trên bàn đồ ăn, Chu Lăng cảm thấy mình như là muốn khóc, bởi vì cái mũi lại lên men. Cô dùng sức trừng mắt đem nước mắt nuốt trở về, cười nói: "Không phải anh thích ăn thịt sao? Lần sau không cần làm như vậy, mà hãy làm thêm hai món mà anh thích ăn."

Ngô Ngôn cười nói: "Anh cái gì cũng ăn được, không kén ăn. Hơn nữa dạ dày của anh cũng không được tốt lắm, vừa vặn cũng dưỡng bệnh với em."

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Nói vậy , em là cả ngày không vận động , ăn cái gì đều được . Anh phải huấn luyện nhiều , có đôi khi còn phải làm nhiệm vụ , lại đòi ăn chay giống em , làm sao mà có thể đi được ?"

Chu Lăng là người ngay thẳng , nếu cô cảm thấy mình thật sự làm sai thì sẽ rất thẳng khoải nhận sai . Ăn cơm xong , không có giống như mọi khi ngồi trước máy tính , mà ngồi cạ sát bên cạnh Ngô Ngôn , cúi đầu nói : "Ngô Ngôn thật xinh lỗi , hôm nay là em không đúng , anh đừng tự trách mình."

Ngô Ngôn kinh ngạc nhìn cô , trong chốc lát nở nụ cười , lấy tay kéo cô vào trong lòng nói : "Không có việc gì . Anh thừa nhận lúc ấy cũng có điểm tức giận , nhưng tỉnh táo lại cần thận suy nghĩ , anh lại cảm thấy thật cao hứng ."

Chu Lăng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh , làm sao lại có người bị người khác cổ tình gây chuyện lại cao hứng.

Ngô Ngôn nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên , cúi đầu đặt lên môi hôn một cái : "Nếu anh làm cái gì em cũng không buồn phiền , anh đây mới lên tức giận . Em với bạn học nam gặp mặt , anh cũng tức giận giống nhau a . Tỷ như nói người kia là Lý bình khang , tự nhiên lúc ấy anh cũng mất hứng , chính là em không có chú ý ... " Nói đến đây , anh nhìn thoáng qua sắc mặt cô , nói : "Anh còn có ý điều tra cậu ta , bởi vì hai người có quan hệ rất tốt ."

Chu Lăng dờ khóc dờ cười : "Anh điều tra cậu ta làm cái gì , em với cậu ta chỉ là quan hệ bạn học ... Anh không lẽ là lợi dụng chức quyền điều tra đi ? Có thể hay không bị ai mắng a ? Nếu truyền đi sẽ bị ảnh hưởng nhiều cái không tốt , khẳng định mọi người sẽ nói anh lấy công làm việc tư lạm dụng chức quyền a ."

Ngô Ngôn trấn an nói : "Anh không có quyền lợi điều tra cá nhân người khác , là nhờ bạn điều tra hộ , cũng không nói cho cậu ta biết điều tra để làm gì ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đùa giỡn

Hai người tuy rằng náo loạn , nhưng cũng không được tự nhiên , đang tìm đề tài nói chuyện nhưng lại càng phát ra thân mật , hơn nữa Ngô Ngôn rời đi nửa tháng , có thể nói tiểu biệt thắng tân hôn , nhất là đang rảnh rỗi , hai người nhện không được ân ái một hồi . Nếu không phải Ngô Ngôn sợ thân thể cô chịu không nổi , chỉ sợ muốn đem mấy ngày qua đòi lại mới bằng lòng bỏ qua .

Chu Lăng toàn thân là mồ hôi , lưng biếng nằm ở trên giường , trên người chỉ đắp qua cái chăn mỏng . Ngô Ngôn cũng quang lỏa , đứng lên giúp cô đắp lại chăn , nói : "Anh còn phải đi có việc , nên đi tắm rửa trước , em cứ nằm nghỉ đi , chờ mồ hôi bớt hết rồi đi tắm rửa ."

"Anh như thế nào lại có việc a ? Chu Lăng mân miệng , người phụ nữ nào cũng hy vọng khi kích tình qua đi , sẽ được ông xã ôm vào ngực rồi trò chuyện a , huống chi hai người đã lâu không gặp , "Các anh làm nhiệm vụ xong không phải là được nghỉ hai ngày sao ?"

Ngô Ngôn mắt tự nhiên xoay người đi vào trong tủ quần áo lấy quần áo , một bên nói : "Công việc của anh chưa tổng kết xong , ngày kia mới được nghỉ ngơi ."

Chu Lăng hướng anh vẫy tay : "Anh lại đây ." giờ đến một nửa nhớ tới anh quay lưng về phía mình nhìn không thấy , nên bỏ tay xuống.

Ngô Ngôn ho nhẹ một tiếng , nói : "Có chuyện gì thì nói sau , anh còn phải đi tắm rửa ."

Chu Lăng vốn tưởng ở trên giường cùng nhau lăn thêm một vòng nữa , nhưng thật sự là toàn thân đều mệt không hiểu nổi , thôi quên đi , chỉ nửa thật nửa giả khóc nói : "Anh đây là ăn xong rồi không chịu trách nhiệm sao ? Chẳng lẽ xong một đêm tình , là liền bước đi không quay đầu lại ... Em nói cho anh biết nếu anh không lại đây , thì hãy ngủ ở sofa một tuần đi ."

Vừa nói , trong lòng tiểu nhân một bên ô mặt . Quá mất mặt a , lời này thật là cô nói sao a a a , rất không thực nữ , rất mạnh mẽ .

Ngô Ngôn dờ khóc dờ cười , đành phải bỏ quần áo ra , đi qua đến hỏi : "Làm sao vậy ?"

Chu Lăng vươn tay bắt lấy cổ anh ôm túm xuống , nhìn con mắt anh hỏi : "Anh thật là đi làm việc ?"

"Đương nhiên , bằng không giờ này anh xuống văn phòng làm cái gì ."

Chu Lăng cẩn thận nhìn anh , đương nhiên cô cái gì cũng không thấy . Bộ đội đặc biệt đều được phải huấn luyện qua phương diện này , để đề ngừa khi bị địch bắt thẩm vấn sẽ bị nhìn thấu , Chu Lăng là người thường đương nhiên là không nhìn ra được . Tuy rằng cô vừa giải được khúc mắc chuyện kia , nhưng vẫn không tránh được ở trong lòng nói thầm anh rốt cuộc có chuyện gì , cần lừa cô như vậy.

Cô không phải là người giỏi che giấu , trong lòng hoài nghi cái gì , là trên mặt biểu hiện hết ra . Tuy rằng biểu tình chỉ chợt lóe qua , nhưng Ngô Ngôn vẫn sắc sảo chú ý đến điểm này . Vừa cùng Chu Lăng âm ỷ mới hòa giải , anh không nghĩ lại tiếp tục cãi nhau , nhưng lý do cũng không muốn nói , liền chỉ nói :

"Đừng suy nghĩ miên man , ở trong doanh trại chỉ có em ra và hai chị dâu nữa , cũng không có phụ nữ nào khác , chỉ sợ ngay cả muối đều là công ." (ý anh

Ngôn là muối đều là con đực)

Chu Lăng không nhìn được phốc xích một tiếng bật cười ,oán hận cánh tay anh néo một phen nói : "Đi thôi đi thôi." "NND ,cơ bắp như vậy mà cứng rắn ,lần mò tiếp tới hai cái hạt nhỏ ,hừ hừ !"

Ngô Ngôn không biết "Tiểu huynh đệ " của mình đang nguy hiểm ,vội cầm áo đi tắm rửa ,Chu Lăng vênh tai nghe động tĩnh ,vài phút sau nghe thấy anh đóng cửa đi ra ngoài .Nghe nói bọn họ ăn cơm tắm rửa chỉ hạn chế có mười phút ,cũng không biết có rửa hay không .

Lười biếng đứng lên ,mở ngăn kéo lấy viên thuốc uống thế này mới khóa thân đi vào phòng tắm . Tuy rằng lúc trước hiểu nhầm mang thai nhưng cũng làm cho cô ý thức được kỳ thật cũng là chờ đợi có đứa nhỏ ,nhưng thật sự là vẫn lo lắng cho nên tạm thời bây giờ không thích hợp sinh đứa nhỏ .

Cô cùng Ngô Ngôn kết hôn còn không được bao lâu ,nếu có cái vạn nhất ,trương lai đứa nhỏ sẽ khổ ,xem mặt làm quen ,kết hôn ,bọn họ trong lúc đó không giống như yêu đương rồi kết hôn thân mật khăng khít như vậy ,thậm chí ngay cả tin nhiệm đều không làm được ,như thế nào có thể cho đứa nhỏ một gia đình hạnh phúc ?Đứa nhỏ cũng không phải con chó ,con mèo ,cho ăn no là được.

Thứ hai có đứa nhỏ cũng sẽ vất vả ,và lại không có kinh nghiệm .Mẹ Ngô Ngôn lại không còn ,lão mẹ cũng chưa về hưu ,nếu thuê bảo mẫu khoản tiền lương thì không nói đến ,nhưng trong nhà lại có người ngoài nên cũng không được thoải mái .Huống chi tình huống của Ngô Ngôn lại đặc biệt , ở đây lại là doanh trại của bộ đội đặc chủng ,bảo mẫu có thể hay không được đi vào .

Hoàn toàn không nghĩ đến viết tiểu thuyết , chỉ xem qua một chút Chu Lăng nghĩ nghĩ ,đi vào tủ quần áo chọn quần áo ,mặc vào rồi đi ra cửa .Lần trước Ngô Ngôn đem cái chìa khóa mang đi ,cô muốn tìm người nhưng không biết văn phòng ở đâu ,vì vậy Ngô Ngôn liền đem cô đi đến một lần để biết ,để lần sau nếu cô không mang theo đi động cũng không mang chìa khóa thì trực tiếp đến văn phòng tìm anh .

Ngô Ngôn có văn phòng riêng của mình ,nhưng chỉ là cái phòng nhỏ ,bên trong cũng có thêm một phòng để nghỉ ngơi và buồng vệ sinh . Trước kia khi chưa kết hôn ,Ngô Ngôn chính là ở chỗ đó ,bây giờ thì nơi đó thành phòng làm việc.

Ra cửa ,cô đi xuống dưới tầng lấy điện thoại ra gọi : "Ngô Ngôn ,lúc này em rất nhàm chán ,bây giờ anh đang làm cái gì ?"

"Ở văn phòng xử lý ít văn kiện ,nhàm chán thì hãy đi ngủ sớm đi ,em mỗi ngày đều ngủ trễ như thế ,đối với thân thể không tốt .Hôm nay thân thể em lại không được thoải mái ,càng nên đi ngủ sớm đi ." Ở bên kia rất im lặng ,xem chiến hữu không có tìm đến anh để chơi .Hừ hừ

"Sớm như vậy không ngủ được .Anh bề bộn nhiều việc sao ? Em muốn nói với anh ." Chu Lăng cố ý phóng nhuyển lần điệu ,người này vừa chấp hành nhiệm vụ vừa đi mất nửa tháng ,hôm nay lại còn cố quần lấy thân thể cô làm một hồi ,cô cũng không tin anh không động tâm .

Ngô Ngôn âm điệu dịu xuống : "Không vội ,em muốn nói cái gì ?"

"Cái gì nha ,cũng không có đề tài gì ,chỉ là nói chuyện phiếm .Anh vừa đi ra khỏi cửa chính là đi mất nửa tháng ,cũng không nhớ em sao?"

Giọng nói của Ngô Ngôn tựa hồ mang theo chút ngượng ngùng ,âm thanh càng nhỏ ,cơ hồ giống như thì thầm : "Nhớ."

Chu Lăng chạy tới sân tập thể dục ,cô cũng kéo nhỏ âm thanh ,chỗ này người đến người đi ,vạn nhất bị người ta nghe thấy thì bị mất mặt mất : "Nhớ như thế nào ? Là mỗi ngày đều nhớ ,hay là ngẫu nhiên mới nhớ tới đến ?"

Bên kia trầm mặc ,tựa hồ đang giãy dụa.

"Em biết anh căn bản không nghĩ đến em ,nói chỉ để dỗ em ." Âm thanh như đang tức giận

"Không thể nào !" Ngô Ngôn tựa hồ nghe ra một chút âm thanh khóc ,vội vàng giải thích , "Anh thật sự rất nhớ em ,chỉ cần những lúc rảnh rỗi đều nhớ ,thật sự !"

Chu Lăng buồn cười gọi lên khoe miệng : "Kia...Anh là nhớ đến lúc em làm cơm ,hay là nhớ em giặt quần áo cho anh ,hay là lúc em cùng anh nói chuyện ,hay là nhớ đến...Thân thể của em?" "Cô đem câu cuối cùng nói thật nhỏ ,giống như là ghé vào lỗ tai anh ní non bình thường .

Di động bên kia truyền đến tiếng hút không khí rõ ràng ,sau đó Ngô Ngôn buộc chặt thanh âm : "Đều ...Đều muốn ."

"Thật sự ? Anh thật sự không phải thăm nghĩ em đối với anh như vậy như vậy ?"

Ngô Ngôn khó hiểu : "Cái gì như vậy như vậy ?"

Chu Lăng nhẹ nhàng mà chà chà chân : "Ai nha ~làm sao không hiểu em nói rõ ràng như vậy ?Thật sự là chán ghét !" "Nói mấy câu mang âm điệu vòng vo mấy vòng ,cô vờ về cánh tay ,không ngừng cố gắng , "Là chúng ta vừa mới đùa cái kia đó là trò chơi tình yêu thôi...Ai nha ~ chán ghét ,người ta rất ngại ngừng."

Ngô Ngôn nghi hoặc : "Tiểu Lăng ,em làm sao vậy ?"

Chu Lăng sững sờ ,cắn răng đồ ngốc không hiểu gì về phong tình !

Cô hùng hổ đẩy cửa ra : "Em rất kỳ quái sao ?"

Ngô Ngôn ngồi ở bàn làm việc ,kính ngạc ngẩng đầu lên :*"Tiểu Lăng ,em như thế nào lại đây ?"*

Chu Lăng lấy tay đóng cửa ,khóa lại ,cười nói :*"Ở nhà nhàm chán ,đi tới tìm anh nói chuyện a .Anh phải làm việc ,em ở đây cùng anh không tiện sao ?"*

Ngô Ngôn há miệng thờ dốc ,anh có thể nói anh kỳ thật không phải làm ca đêm sao ? Không thể ! Anh chỉ cười khổ :*"Đương nhiên được ,chính là muộn thế này ,em cũng nên đi ngủ."*

Chu Lăng nhìn xem rèm cửa sổ đã được kéo xuống ,liền đi đi qua ,không nhìn đến mấy cái ghế dựa ở bên ,mà ngồi thẳng đến trên đùi Ngô Ngôn , nói :*"Một lát nữa em sẽ ngủ ở chỗ này ,làm bạn với anh ."*"Không đợi Ngô Ngôn phản đối ,ôm cổ anh nhẹ giọng hỏi ,*"Thật sự anh nhớ em ? Là nhờ chỗ nào a?"*

Ngô Ngôn do dự một chút ,ôm thất lưng cô đề phòng cô ngã xuống ,nhưng không trả lời vấn đề của cô .

Chu Lăng cũng không ngại ,cô cười meo meo sờ sờ đầu anh :*"Là chỗ này nhớ sao ?"*

Ngô Ngôn ngừng một chút ,gật gật đầu.

Thật ngoan .Chu Lăng cười trộm ,lại sờ sờ ngực anh :*"Nơi này cũng xuy nghĩ sao ?"*

Ngô Ngôn tiếp tục gật đầu .

Cô thưởng cho anh một nụ hôn ,tay lại tiếp tục đi xuống:*"Còn nơi này ...Nha ,xem ra là muốn ."*Cô đắc ý giật giật PP ,vừa lòng cảm giác được vật cứng nháy nháy dựng ,lại vừa cứng thêm vài phần .

Ngô Ngôn hút khẩu khí lạnh ,tay đột nhiên dùng lực ,đem cô gất gao đè lại không cho lộn xộn :*"Đừng nhúc nhích ."*

Chu Lăng bị anh ôm vòng lại vào trong ngực ,thân thể không có cách nào cử động được ,nhưng tay vẫn được tự do .Cô chậm rãi bắt tay nhét vào giữa hai người trong lúc đó ,nhẹ nhàng mà đè lại ,nói:*"Vì sao ?Em là vợ anh ,anh như thế nào lại muốn chịu đựng ,chẳng phải kia là em thất trách sao ?Hơn nữa khi chúng ta kết hôn ,thứ này một nửa cũng là của em ,đều là tài sản chung của vợ chồng sao."*Cô tăng thêm lực đạo lại xoa bóp một chút ,*"Vạn nhất bắt nó ghen hông rồi thì làm sao ?Thứ hai anh lại không thể bồi em được."*

*"Đừng ,"*Ngô Ngôn dùng một bàn tay đè lại thất lưng của cô không cho lộn xộn ,bàn tay còn lại đem hai cánh tay cô cầm lấy ,*"Đừng nhúc nhích ,chỗ này là văn phòng ."*

"Ai nha ,anh không phải đã đem rèm cửa kéo xuống rồi sao ? Chẳng lẽ anh không muốn em tới đây tìm anh ?" Cô trừng mắt Ngô Ngôn ,trong ánh mắt lộ ra tia uy hiếp :*"Anh dám nói thử xem ?"*

Ngô Ngôn không dám nói không ,anh chỉ có thể cau mày ,cảm giác da thịt cô mềm mại ấm áp đang đi tới đi lui trên tiểu đệ của mình mà ma sát ,tay cũng không an phận sờ loạn ở trên ngực anh ,rốt cục cuối cùng cũng không nhịn được ,một phen nắm lấy cầm cô ,đem môi cô hôn che lại .

Nhưng người này lại dẩy dựa đứng lên ,dám đẩy đầu anh ra ,nói :*"Đừng xằng bậy ,nơi này là văn phòng ,anh như thế nào có thể làm ra loại chuyện này ?"*Tuy rằng nghiêm trang nói ,nhưng ánh mắt lại là quyến rũ người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Câu dẫn

Ngô Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi .Này tên vô lại ,biết rõ anh không được phát tiết hoàn toàn ,còn cố ý chạy tới văn phòng quyến rũ người ,quyến rũ xong rồi thì bỏ chạy ,trên đời nào có chuyện tốt như vậy ?

Chu Lăng cười hi hi :*"Đồng chí trung đội trưởng ,nhưng nơi này là văn phòng của anh nha ,anh còn đang mặc quân phục nữa ."*Cô cực kỳ đắc ý ,PP lại bắt đầu vận vận .

Ngô Ngôn bị cô cọ nổi lửa ,một tay ôm thất lưng cô đem người nâng cao lên một chút ,tay kia thì vỗ vào PP của cô một chút .*"Thành thật một chút."*

Anh không chế lực đạo rất tốt ,Chu Lăng cũng không biết đau là gì ,nhưng cô vẫn nhỏ rọng hét ầm lên:*"Ồi...PP của em khẳng định bị anh đánh đỏ lên ."*Cô từ trên đùi Ngô Ngôn nhảy xuống ,cố ý làm áo gió rơi xuống trên bàn làm việc ,tiếp là không có làm động tác gì nữa ,ánh mắt Ngô Ngôn đã muốn xuyên thẳng .

Nguyên lại là ở bên trong áo gió cô mặc dĩ nhiên là áo sơ mi của anh ,vóc dáng của cô rất nhỏ ,áo somi của anh cô mặc vào dài đến đùi ,Ngô Ngôn lúc này có thể thề ,bên trong cái gì cũng không mặc .

Chu Lăng cười hi hi ở trước mặt anh vòng vo vài vòng ,dường như không có việc gì nói ,trong tủ quần áo của phụ nữ vĩnh viễn thiếu một bộ quần áo ,cho nên em mượn của anh mặc ,chắc anh không ngại đi ?"

Ngô Ngôn đương nhiên không ngại ,anh thậm chí nghĩ có phải hay không về sau có thể lấy một cái đưa cho Chu Lăng mặc làm áo ngủ . Cô đi chiếc giày cao gót cao mười năm phân ,mặc áo somi của Ngô Ngôn ở trước mặt đi lại vài bước còn học theo bộ dáng của người mẫu vòng vo một cái vòng tròn một tay chống nạnh nhéo một chút góc áo lên ,thuận tiện hướng Ngô Ngôn phao cái mị nhãn .

Kỳ thật Chu Lăng phao mị nhãn có thể nói là hết sức không chuyên nghiệp ,nhưng cô lại được trời sinh cho đôi mắt xinh đẹp biết phóng điện ,tà mắt thấy thời điểm này người như là đang bị điện giật .Hơn nữa lúc này cô lại mặc quần áo như vậy ,lại tình cảnh như vậy ,cả người Ngô Ngôn đều là hóa ,bị cô phóng điện như vậy ,nên địa phương càng thêm cứng rắn ,chân cơ hồ lại bị mềm nhũn.

Tay dài đem Chu Lăng tiến vào trong lòng ,dùng miệng che môi cô lại ,tay cũng không nhịn được xoa nắn trên người cô .Cả người Chu Lăng mềm nhũn xuống ,nhưng lúc này lại gãy dựa đứng lên ,tay chần lại không cho anh tham tiền vào trong quần áo ,chính là không ngoan để cho anh thân thiết .

Ngô Ngôn buông môi cô ra ,thờ hỏn hển nói : "Tiểu Lăng ,để cho anh sờ sờ đi ,một chút được không ?"

Chu Lăng lui từng bước lại sau ,đem cùi bả hai nút cúc áo ,kéo san phẳng chỉnh áo ,thể này mới nói : "Không được ,anh còn đang làm việc ."

Ngô Ngôn choáng váng ,kia cô mặc thành như vậy rồi lại đây ,chẳng lẽ làm cho anh có cảm giác có thể xem mà không được ăn sao?

Chu Lăng còn cảm thán : "Đã muốn thử làm ở văn phòng xem có cảm giác gì ,đáng tiếc anh lại phải làm việc ,tổng không thể vì loại sự tình này mà chậm trễ công việc của anh."

Ngô Ngôn há miệng thở dốc ,ngồi trở lại trên ghế : "Em vẫn là đi về trước đi ,đang muộn thế này, sớm đi nghỉ ngơi."

Chu Lăng kinh ngạc nhìn anh ,hoàn toàn đã quên chính mình dùng đại kế quyến rũ người .Người kia...Người kia vẫn là người sao ?Đều như vậy mà còn nhẫn nhịn .Cô nghĩ nghĩ ,từ phía sau nằm ở trên lưng anh ,đem miệng ghé vào lỗ tai anh ,nhẹ giọng nói : "Ngô Ngôn ,người ta muốn ở lại cùng anh ."

"Không được ,em mau trở về đi thôi ,chỗ này chỉ có cái giường đơn ,ngủ không được ." Trên trán Ngô Ngôn đã toát ra mồ hôi ,lại chính là không thể không buông miệng.

Chu Lăng chậm rãi đem tay trái tham nhập vào nội y của anh ,tìm được điểm bên trái ,dùng hai ngón tay nắm ,nhẹ nhàng .Ngô Ngôn ngăn cản không kịp ,mạnh hút khẩu khí lạnh ,vội vàng cách quần áo đè tay cô lại nói : "Tiểu Lăng ,đừng ...Tê..A" Lời của anh nói còn chưa dứt ,lại hút khẩu khí lạnh ,còn nhìn không được khinh ngâm một tiếng .

Nguyên lai Chu Lăng dùng tay trái để dời đi lực chú ý của Ngô Ngôn ,tay phải liền đặt vào trọng điểm bộ vị của anh ,thêm lực mạnh một chút bóp nhẹ đứng lên .

"Tiểu Lăng..." Nhìn Ngô Ngôn tựa hồ đã muốn thỏa hiệp ,thậm chí còn nhắm hai mắt lại hưởng thụ .

Chu Lăng dừng động tác lại ,dùng đầu lưỡi liếm lỗ tai anh một chút ,hỏi : "Hôm nay anh không cần phải làm việc , đúng không ?"

Ngô Ngôn khinh ngâm một tiếng ,nhưng không nói lời nào ,chỉ cầm tay cô ý bảo cô tiếp tục "Làm việc". Chu Lăng cực kỳ buồn bực ,cô đã làm đến nước này ,Ngô Ngôn không chịu nói thật một câu nào . Cô liền rút tay về ,đúng thời điểm Ngô Ngôn đang thoải mái ,đột nhiên bàn tay nhỏ bé mềm mại kia không có ,chỉ phải mở to mắt ,quay đầu nhìn Chu Lăng .

Chu Lăng cũng không nhìn anh ,đi đến bên cạnh bàn cầm lấy cái áo gió một bên mặc vào ,một bên nói : "Thời gian không còn sớm ,em cần phải trở về ."

"Không phải em nói muốn ở lại sao ?" Ngô Ngôn bật thốt lên nói.

"Anh thật sự không phải làm việc ,em sẽ không ở chỗ này cản trở anh."

Cô xoay người muốn đi ,tay lại bị cầm ,sau đó bị kéo vào trong lòng Ngô Ngôn ,bộ ngực mềm mại của cô nặng nề đánh lên bộ ngực cứng rắn của anh ,khiến hai người đều rên rì ra tiếng .

Chu Lăng lấy lại bình tĩnh ,nỗ lực kiềm chế xúc động lại ,bĩu môi nói : "Anh giữ chặt em làm gì ?Không phải anh luôn luôn đuổi em đi sao?"

"Đốt lửa xong liền bỏ chạy ?" Ngô Ngôn cúi đầu hôn trụ cô ,cổ ý thò tay xuống sờ nên đỉnh đỉnh PP của cô , "Em đã đốt lửa thì em phải dập lửa mới được ."

Chu Lăng mân mê miệng nói : "Lời nói của anh không thật một câu nào ,cũng chỉ nghĩ theo em mà làm ,em mới mặc kệ ."

Ngô Ngôn đã sớm tưởng đau đến chịu không nổi ,một bên tay sờ xuống phía dưới của cô sờ loạn ,một bên thờ hỏn hển nói : "Được Tiểu Lăng ,chờ làm xong liền nói cho em được không...Em xem em cũng đã ẩm ướt hết cả rồi đến làm đi."

Chu Lăng bị anh đụng sớm đã động tình ,xấu hổ mặt đỏ bừng lên ,giấy dựa nói : "Không được ,anh phải nói trước .Rõ ràng hôm nay anh không phải làm việc ,vì sao còn muốn tới nơi này ?Bình thường khi anh làm xong là tắm rửa gội đầu rồi trực tiếp đi ngủ ."

"Lúc ấy không phải thời gian còn sớm sao ,làm sao ngủ được." Bà đầu Ngô Ngôn chôn ở trước ngực cô liếm hôn ,một bên mơ hồ không rõ trả lời .

"Làm trò ,lúc ấy cũng không gát em nói phải đi làm việc ,chạy đến văn phòng nha ."Cô đột nhiên dùng sức đẩy anh ra , "Anh sẽ không phải là sợ ở nhà sẽ bị em bắt làm ,thế này mới tránh né đi ?"Trong thanh âm cô nói đã như đã muốn khóc nức nở ,cô đói khát như vậy sao ?

Ngô Ngôn thở dài bất đắc dĩ nói : "Em nói hươu nói vượn ,thề lực của anh em còn không biết sao ? Anh là ước gì em càng thích càng tốt ,chính là thề lực của em không theo kịp ,kia cũng là không có biện pháp nói chuyên."

"Vậy vị sao nói dối đi làm việc ,trốn tới chỗ này ?"Cô không thuận theo cũng không buông tha ,ép buộc cả đêm ,ngay cả sắc dụ đều dùng tới ,nếu còn hỏi không ra đáp án ,kia cũng quá là bị thúc dục .

Ngô Ngôn cầm tay trái của cô ,giơ lên trước mắt ,nhẹ giọng nói : "Tay trái của em đã khỏi hẳn rồi sao ?"

"Đây đây là chuyện trước kia ,cũng lâu rồi ,đương nhiên đã khỏi ...Anh đừng có mà hỏi một đấng trả lời một nẻo ."

"Bây giờ rất tốt ,nhưng là lúc ấy đau gần nửa tháng ."Anh nói , "Nếu lúc ấy anh không vịn ở cổ tay ,mà là ở cổ ?"

Kia cô ngay cả cơ hội sống sót đều không có ,Chu Lăng giật mình : "Anh là sợ anh sẽ tái phạm sai lầm này ?"

Ngô Ngôn gật gật đầu : "Bọn anh làm nhiệm vụ là phải cảnh giác hoàn toàn ,cho dù đả thương ,bên người cũng không cho phép trừ bỏ chiến hữu bên ngoài bất luận kẻ nào tới gần .Cho nên bọn anh làm nhiệm vụ xong trở về là được nghỉ hai ,ba ngày để điều chỉnh trạng thái ,không biết nếu ngủ cùng với em ,có thể hay không đang ngủ đem em trở thành kẻ địch .Tiểu Lăng chuyện này anh không thể mạo hiểm được ."

Chu Lăng sớm rơi lệ đầy mặt ,gắt gao ôm anh nói : "Thật xin lỗi ,em không biết ,em không nên lại đây hờn nháo ."

Ngô Ngôn giúp cô lau khô nước mắt ,cười nói : "Không có việc gì ,kỳ thật anh là rất hoan nghênh em .Ngẫu nhiên làm thử làm một chút ở địa phương bên ngoài cũng không sai ,kỳ thật anh anh vẫn muốn thử cảm giác ở trong xe ...Bất quá chúng ta làm trước ở đây đi ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quà tặng

Gần đây Chu Lăng thực phát sầu ,qua vài ngày nữa là sinh nhật ba mươi mốt tuổi của Ngô Ngôn ,đây là sinh nhật đầu tiên từ khi hai người quen biết nhau ,không biết nói chúc mừng sinh nhật anh như thế nào ,lại càng không biết tặng quà gì .Cô suy nghĩ vài ngày cũng không nghĩ ra được mua cái gì tặng cho anh ,mua quà cho đàn ông thật là phiền toái ,nếu là phụ nữ thì tùy tiện mua bộ quần áo a ,hay trang sức a cái gì cũng đều làm cho người ta vui mừng ,nam...Ai!

[Băng :Đến vài ngày nữa là sinh nhật của ông xã mình , từ hồi quen anh ấy đến tới nay đây là sinh nhật đầu tiên a .

Cặp lông com : cậu chuẩn bị tặng cái gì ?

Băng :cũng không biết a ,hoàn toàn không rõ ràng .

Caro vàng xanh : tặng máy cạo râu .

Băng :nếu không tặng cái bật lửa ?

Băng :Đó là bài từ thần Z ,giống như trong chuyện tiểu thuyết hay nói chuyện về nó a .

Màu sắc rực rỡ :ZIPPO?

Băng : đúng ,chính là này ,cậu nói nó thế nào ?

Cặp lông com :vị kia nhà cậu hút thuốc sao ?

Băng : ách...

Caro vàng xanh :anh ta sưu tập cái này sao ?

Băng :...Kia có khi nên tặng máy cạo râu .

Cặp lòng com : máy cạo râu vừa tốt lại tiện lợi .

Băng : mình vào bảo đảm nhìn xem một chút .

Lại nhìn thấy người :tặng TT

Băng :[B]

Cặp lòng com :có hai loại một loại nạp bằng điện ,một loại dùng bằng pin.

Băng :mua loại nào tốt ?

Cặp lòng com :dùng bằng điện có vẻ hay hơn .

Băng : Đôi khi anh ấy phải đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài ,chỉ sợ không có chỗ để nạp điện .

Caro vàng xanh :có thể dùng ở nhà .

Màu sắc rực rỡ :anh ta đi làm nhiệm vụ có thể cạo râu sao?

Băng :hắn là thể đi ,bằng không đi nửa tháng ,có thể biến thành người rừng a.

Cặp lòng com :tặng quà cho đàn ông chính là phải có tính cực hạn .

Băng :đúng vậy ,mình sâu chết mất .

Đen ăn đen :mình từng tặng cho một bạn nam một tá tất .

Băng :phốc !

Caro vàng xanh :phốc .

sắc cầu vòng :phốc.

Đen ăn đen :không có khoa trương đâu ,mà rất thực dụng .

Cặp lòng com :Được rồi ,sau này mình cũng đi tặng tất ...

Cặp lòng com :mình muốn tặng một tá khăn mặt nữa .

Băng :...Rất có phong cách phương tây.

Caro vàng xanh :nếu không tặng quần lót ?

Đen ăn đen :bởi vì là bạn bè bình thường ,không nên tặng đồ tư mật gì đó .

Lại nhìn thấy người :đưa TT đi .

Băng :...

Băng :có nên tặng vị hoa quả ?

Băng :hay là tặng loại siêu mỏng ?

Băng : còn có cái gì đa dạng không ?

Cặp lòng com :trước kia mình có quen một người bạn ở trên mạng ,nhân dịp cô ấy kết hôn mình đã mua tặng cho một tá TT.

Lại nhìn thấy anh :dùng một đêm hết .

Cặp lòng com :cái đấy không rõ.

lại nhìn thấy anh :trước kia mình cũng tặng qua cho thầy giáo chủ nhiệm.

Băng :cặp lòng com thời điểm mình kết hôn ,sao bạn không tặng cho mình ,bây giờ mình cũng không ngại cậu tặng cho mình TT dùng cả đời ,thật sự .

Cặp lòng com :sau đó bạn sẽ phát hiện rất nhiều cái bị hết hạn sử dụng.

Băng :bạn quá mạnh mẽ!

đen ăn đen :trăm ngàn lần đừng tặng ,bạn biết .

Băng :phốc.

Lại nhìn thấy anh :ngày hôm sau anh ta gọi mình đến văn phòng ,nói mình hết một giờ đồng hồ .

Băng :ha ha ha...

Cặp lồng com phốc .

Lại nhìn thấy anh :mình khẳng định buổi tối anh ta đã dùng .

Băng :bạn quá mạnh mẽ .

Lại nhìn thấy anh :không có việc gì ,cả lớp chúng mình đều tặng .

Lại nhìn thấy anh : mình sau đó lại cùng anh ta nói chuyện .

Băng :cho nên nói kỳ thật bạn chính à đang ám chỉ đi ...Thời điểm anh ta gọi cậu chắc là có tâm tư đi ?

Lại nhìn thấy anh :theo mình tặng đèn quang ,bạn họ còn có hời siêu mỏng ,có đưa các loại hương vị ,có cái có thể xoay tròn ,...

Lại nhìn thấy anh :ở trong khoa bọn mình,ở trường học không quản chặt ,lên sư đồ luyện ái lên rất nhiều .

Băng :trước kia ở trường học của bọn mình ,có nghe thấy có giáo sư văn học ,khi kết hôn ,sau đó ly hôn liền cưới học trò của mình ,vì thế đã bị đánh mất chức chủ nhiệm .Qua vài năm lại ly hôn ,lại cưới một học trò tiếp ,lúc này chức danh giáo sư cũng mất .

Lại nhìn thấy anh : ở trường mình còn có nhiều cặp đồng tính luyện ái ,chứ sư đồ luyện ái vẫn chưa tính là cái gì .

Băng :cũng là .

Băng :mình vào bảo đảo xem chọn mấy cạo râu ,nói chuyện sau .]

Tặng quà không thể so sánh chính mình mua này nọ ,mua không tốt ,hoặc có thể đổi lại hoặc âm ỹ hoặc nháo hoặc tự nhận không hay ho ,kia cũng chính là tự mình chịu .Cần tặng quà ai đó ,nếu mua không tốt ,tốn tiền còn không nói ,chính là trên mặt khó coi .Bởi vậy Chu Lăng cực kỳ thận trọng ,chỉ sợ lần đầu tiên tặng quà ,không hợp ý anh .

Ngoài chọn quà tặng ra ,còn lo lắng đến lúc đó sẽ làm chút đồ ăn mà anh thích ăn ,có phải hay không phải mời bạn bè của anh lại đây ăn cơm vân vân ,thật ra từ lúc Chu Lăng lớn lên từ nghề của cô không được tốt lắm a...Tổng không thể kêu thợ tinh xuống bếp đi ?

Nếu không ăn lẩu đi ?Mua mấy túi gia vị cho vào ,lại mua nhiều chút thịt dê thịt bò ,thịt viên rau dưa là đến nơi ...A.

Sinh nhật của anh còn không đến một tuần nữa ,mua ở trên bảo đảo thời gian giao hàng thường kéo dài ,thường là năm ngày ,mà đôi lúc cũng không nhất định .Nếu không thì chuyển sang mua trên EXX vậy ,mua ở trên EXX kỳ thật nhận hàng rất nhanh ,là hai ngày là nhận được hàng ,nhưng là đồ ở chỗ này không được nhiều .

Nếu không thì ngày mai vào nội thành đi xem ,mua quà tặng thật ra là đến thẳng cửa hàng mua vẫn là yên tâm nhất .

Đã nhiều ngày ,Chu Lăng cũng nói bóng nói gió ,muốn từ Ngô Ngôn nói ra xem anh muốn cái gì ,nhưng người này lại nói từ tốn khách sáo ,lên cô không thể moi được thông tin gì ,đã thế còn bị anh chụp mũi ,cho nên rất tức tối ,thế này mới lên mạng tìm chị em hỗ trợ.

Sáng sớm hôm sau đứng lên , nhìn xem bên ngoài trời đang mưa .Mùa xuân thường là như thế này thật là chán ghét ,luôn tích tí tách kéo dài suốt cả ngày .

Muốn nói cô học về văn học ,hắn là phải thích mưa phùng mới đúng ,nhưng tính tình cô lại kỳ quái ,chính là trước kia lúc hơn mười tuổi ,vì phú thơ văn mới mạnh mẽ nói không thích thời điểm lúc mưa vì rất sâu ,chỉ thích mùa hè bão tố ,lúc có chớp sấm sét đến cô rất thích .Mỗi lần chỉ nhìn thấy tia chớp là cô liền chạy nhanh đến cửa sổ nhìn,nhìn mưa to dấy hạt đồ xuống ,lên tâm tình cô đặc biệt tốt .

Nhìn đến trời mưa ,Chu Lăng không có một chút tâm tình nào .Chính là thời gian rất cấp bách ,nếu ở trong nội thành không thấy cái nào hợp ý ,còn có thể vào bảo đảo mua nhanh ,nói chủ quán nhanh chóng gửi hàng lại đây .Vì thế cũng chỉ thay đổi quần áo ,miễn cưỡng đi ra cửa ,trên đường còn dừng tới đại tỷ ,thấy cô trời mưa lại đi ra ngoài ,tự nhiên muốn hỏi cô đi làm cái gì .Chu Lăng cười nói : "Đi ra ngoài mua ít này nọ ,ai biết trời lại mưa ,may là mưa không to ,bằng không cũng không đi ra ngoài ."

Đại tỷ kinh ngạc nói : "Cái gì vậy ,cứ như thế này mà đi ,sao không để trời hết mưa rồi đi mua ?"

Chu Lăng bất đắc dĩ nói : "Mưa như thế này ,cũng chẳng biết bao giờ mới hết ,không bằng bây giờ mưa nhỏ tranh thủ đi ."

Trên đường người đi đường rất ít ,vốn không phải là ngày nghỉ ,do trời mưa ,nên ai cũng không muốn đi ra ngoài .Chu Lăng đi vào mấy quán có thương hiệu xem mấy cạo râu ,chỗ này chắc là bán mấy cạo râu chính hãng đi ?Nếu không cẩn thận mua phải hàng nhái thì thật là mất mặt .

Nhưng cô vẫn là không mua được ,ở địa phương này quá nhỏ ,cũng có một chút sang trọng ,nhưng mua hàng ở đây đều là phải đặt hàng trước ,sau đó ở trên mới gọi về đây ,không thấy đồ ngay trước mắt cũng không khác gì trên bảo đảo là mây .Huống chi có thể hay không vượt qua ngày sinh nhật Ngô Ngôn ,mà còn bán đắt hơn so với trên bảo đảo rất nhiều .

Trừ bỏ mấy cái thương hiệu này ,Chu Lăng thật là không biết còn có chỗ nào bán mấy cạo râu chính hãng nữa ,mà trong các quán bán mấy cạo râu đều mấy chục nghìn ,chính là có đắt tiền nhưng lại không rõ thật giả ,nên cô cũng do dự không dám mua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị cảm

Ở trong nội thành đi dạo hết một ngày ,rót cuộc là tay không mà về ,nhưng thật ra lại là túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt .Trên đường Ngô Ngôn gọi điện cho cô ,hỏi có ăn cơm hay không ,cô mới nhớ tới chính mình từ lúc đi vào nội thành có ăn một cây kẹo hồ lô ,một xiên ruột nướng cộng thêm một ly trà sữa ,nhưng không phải là bữa trưa chân chính .

Chu Lăng không dám nói thật ,ngẩng đầu nhìn nhìn xung quanh ,nói : "Ăn qua ,ăn một cái hamburger và một đôi cánh gà ."

Ngô Ngôn thật ra không vừa lòng ,nhưng anh cũng biết Chu Lăng chỉ có một mình lên không thường hay ăn cơm .Có thể đi KFC ăn cái gì cũng được rồi ,mặc dù mấy thứ đồ đó tuy rằng là đồ ăn không tốt cho sức khỏe ,nhưng cũng không phải đồ ăn lạnh ,nên cũng không nói cái gì ,chỉ bảo cô cẩn thận chút ,sớm trở về .

Chu Lăng le lưỡi ,vài bước chạy tới tiền KFC ,gọi một chân gà nướng cay, đôi cánh gà nướng cay và một ly Côca .Cô đặc biệt thích ăn chân gà nướng và cánh gà nướng ,nhưng lại ghét ăn hamburger tại vì có rau salad xà lách ,mỗi lần ăn là phải dùng giấy ăn nhặt ra .

Ăn qua loa vài thứ ,thế là giải quyết bữa cơm trưa muộn Chu Lăng lau lau miệng đi ra KFC .Thời gian chờ xe vẫn còn sớm ,cô suy nghĩ đi chỗ nào cho nhanh hết thời gian ,vừa nhắc đầu liền nhìn thấy cửa hàng kia mà đột trước cùng Ngô Ngôn đi vào .Trong đầu cô đột nhiên hiện lên ngày hôm qua ai đó đã nói tặng quần lót ,muốn hay không đi đến chỗ đó nhìn xem ? Vốn dĩ mắt cô đã thêm muốn nhìn quần lót tình thú đã từ lâu .

Nhìn xem trên đường không có người nào ,cô đem ô che thấp xuống ,lừa mình dối người cảm thấy như vậy sẽ không có người nhìn thấy mặt của cô ,Chu Lăng bước nhanh đi vào cửa hàng .

"Xin chào ,mời vào xem ."Người trông quán là cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi ,Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra ,cô thật đúng là sợ vạn nhất là đàn ông ,vậy rất xấu hổ .

Cô không không biết xấu hổ nhìn người ta nói chuyện ,quay đầu làm bộ như xem cái gì đó ,nói : "Tôi muốn xem một chút quần lót tình thú nam."

"Quần lót nam ở bên cạnh ,vừa vặn mấy ngày hôm trước cửa hàng chúng tôi vừa nhập về ,đều là kiểu mới cả ."

Chu Lăng từ trong cửa hàng đi ra ,phát hiện mưa đã tạnh ,nhưng sắc trời lại tối đen ,cô vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thoáng qua thời gian ,mới bốn giờ rưỡi ,thế này mới nhẹ nhàng thở ra ,cô còn tưởng rằng cô bỏ quên chuyến xe.

Ngẩng đầu lên nhìn xem mây đen rất dày ,cô cơ hồ chạy lên .Nhưng mưa rất nhanh đổ xuống ,gió cũng to ,ô của cô cơ hồ chống đỡ không được .Cô đi ra ngoài Ngô Ngôn liền đưa cho cô cái ô này ,tuy rằng khó coi ,nhưng lại to .Cho dù như vậy ,nhưng cũng rất nhanh cô đã bị nước mưa ướt hết nửa người ,ống quần cũng ướt đầm .

Về nhà ,cô cũng không khác là mấy ,lập tức liền vào phòng tắm ,bật nước ấm lên tắm giặt sạch sẽ .Vừa vặn Ngô Ngôn đã nấu cơm xong ,thấy cô bị dính nước mưa ,còn có ý nấu bát đường đỏ ,canh gừng đưa cô uống .Chu Lăng không thích hương vị đường đỏ ,cũng không thích canh gừng ,nhưng càng sợ cảm mạo ,đành phải bịt mũi uống một hơi hết ,cảm giác khoang miệng đều nóng chín .

Tuy rằng uống dự phòng ,nhưng cô vẫn bị cảm ,ở trước máy tính ngồi đến chín giờ ,cô bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng mơ hồ ,bên trong tựa như có cái gì đang kéo ,mà kéo rất đau .Vốn đang cố kiên trì đem chương hôm nay viết cho xong ,lại càng phát ra cảm thấy ngồi không yên ,đành phải tắt máy tính đi ngủ .Cô là người ngủ muộn ,nguyên tưởng rằng là ngủ không được ,chỉ có thể nằm nhắm chán ở trên giường .không nghĩ tới nằm một lúc là liền đi vào giấc ngủ.

Lúc Ngô Ngôn làm xong việc trở về ,phát hiện trong phòng tối như mực ,liền hoảng sợ ,ba bước vọt vào trong phòng ngủ ,thấy Chu Lăng ngủ ở trên giường hương vị ngọt ngào ,thế này mới nhẹ nhàng thở ra .Nhưng là thấy cô khác thường hôm nay làm sao lại đi ngủ sớm như vậy ,trong lòng không khỏi nghi hoặc ,liền sờ sờ lên trán cô một chút ,không có cảm giác nóng , nhưng lại làm Chu Lăng tỉnh.

"Anh đã về ?" Cô mơ mơ màng màng hỏi , "Mấy giờ ."

"Mười giờ rồi .Em làm sao vậy ,không thoải mái sao?"

"Không có việc gì .Chỉ là đầu hơi đau một chút ,ngủ một giấc là tốt thôi ... "Giọng nói của cô càng lúc càng hồ ,mấy câu cuối không thể nghe thấy ,đúng là đang nói chuyện liên đi ngủ .

Ngô Ngôn nhủ nhủ mày ,cảm thấy nhấc nhò chính mình ngày hôm sau phải dẫn cô đi khám xem .Anh đã sớm phát hiện Chu Lăng không có thói quen đi đến phòng khám .Lần trước bị viêm dạ dày ,bị phản ứng nôn mửa như vậy có thể sớm đến phòng khám lấy thuốc về uống ,đỡ phải lại ngồi mất mấy tiếng ở trên xe .

Suy nghĩ một hồi ,anh cũng đi tắm giặt sạch sẽ ,liền theo đi ngủ ,đến nửa đêm ,Ngô Ngôn đột nhiên nghe thấy động tĩnh ,lập tức liền tỉnh táo lại ,cũng không nhúc nhích ,chỉ lặng lặng nằm lắng nghe ,chỉ là Chu Lăng nhỏ giọng hừ hừ .Anh vội vàng ngồi dậy bật đèn ,liền thấy Chu Lăng cau mày sắc mặt tái nhợt ,trên trán có nhiều mồ hôi .Anh lấy tay sờ sờ cái trán của cô ,quả nhiên có chút nóng lên .

Ngô Ngôn có chút hối hận , trước đó không đem cô đến phòng khám chữa bệnh nhìn xem ,hiện tại là ba giờ hơn ,anh chỉ chỉ phải đi vào trong tủ lạnh lấy túi nước đá ,dùng khăn bọc lại chườm lên trán cô ,trong nhà lại không có thuốc hạ sốt ,nên anh phải đi nấu bát canh gừng ,bên trong thả nhiều gừng thêm một chút ,nấu cực cay ,đánh thức Chu Lăng dậy đem cho cô uống .

Chu Lăng tựa hồ đã không còn vị giác ,một hơi đem canh gừng uống xong đi thế nhưng không có một chút cảm giác ,chính là uống xong liền nằm xuống đi ngủ .Ngô Ngôn lại ngủ không được ,nằm trong chốc lát ,rồi đem quyển sách lên trên bàn ngồi ,âm thầm dùng thân thể mình che chắn ánh đèn chiếu xuống mặt cô ,rồi thường thường xem tình hình Chu Lăng một chút.

Cũng may nhiệt độ Chu Lăng hạ xuống không còn nóng nữa ,trời sáng Ngô Ngôn liền lôi kéo Chu Lăng rời giường đi đến phòng khám bệnh .Bác sĩ truyền cho cô hai bình nước cho hạ sốt hẳn ,gần đây Ngô Ngôn phải huấn luyện ,nhưng hôm nay liền giao cho đội phó làm ,chính mình ngồi ở phòng bệnh cùng Chu Lăng ,để đỡ cho cô nằm một mình ở đây nhảm chán .

Chu Lăng thấy anh có thời gian bồi mình ,nên có chút ngoài ý muốn ,cô đều chuẩn bị tốt một mình có thể nằm ở chỗ này ,không nghĩ tới anh có thể đem công việc dồn đẩy cho cấp dưới .Chính cô cũng không hiểu về quản lý cho lắm ,nhưng bất quá cô luôn luôn cảm thấy vị trí càng cao lại càng nhiều việc ,còn mỗi ngày nói việc a ,việc a! Không nghĩ cho bản thân ,không biết đem công việc phân cho cấp dưới làm ,mệt chết cũng là xứng đáng .Bất quá lời này cũng không thể nói ra chỉ để ở trong lòng ,bằng không sẽ bị người chụp từ.

Cô cười tùm tùm sai khiến Ngô Ngôn đi làm việc này việc kia ,trong chốc lát muốn uống nước ,trong chốc lát lại muốn ăn hoa quả ,trong chốc lát muốn vào phòng vệ sinh .Cô cười nói : "Em muốn đem tương lai sau này phân chia cùng nhau dùng cho xong ,bằng không sau này nếu em bị bệnh ,khả năng nhất định anh không có thời gian chăm sóc em ,nói không chừng cũng không có ở nhà .Thừa lúc bây giờ có thể sai khiến ,trước mắt cứ để em hưởng thụ một chút ."

Thật ra tính tình Ngô Ngôn rất tốt ,lại có tính kiên nhẫn ,cô nói cái gì thì liền làm cái đấy ,đến giữa trưa còn chạy về nấu canh cầm đến cho cô uống ,và còn làm thêm mấy món mà cô thích .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tặng quà sinh nhật

Chu Lăng chẳng qua là bị cảm nhẹ ,truyền xong hai lọ huyết thanh là về nhà nghỉ ngơi ,cô muốn nằm cũng tình nguyện về nhà nằm ,chứ nằm ở phòng bệnh cũng không được tự nhiên lắm ,hơn nữa cũng không phải bệnh nặng gì ,chiếm của người ta một cái phòng bệnh ở trong này cũng ngượng ngùng .

Ngô Ngôn đưa cô vào trong nhà ,thể này mới vội vàng về bên kia bộ đội ,lúc gần đi bỏ xuống một câu : "dính một chút nước mưa liền bị cảm ,thân thể quá kém ,ngày mai bắt đầu mỗi ngày buổi sáng rời giường chạy bộ , "Mặt Chu Lăng đầu tiên là biến thành ㄟ ,sau đó là lại biến thành cái tư khổ ,cô ghét vận động nhất chính là chạy bộ ,lại chán nản lại vất vả ,đổi thành cái gì khác cũng tốt a.

Nhưng là Ngô Ngôn hạ mệnh lệnh ,không cho cô cự tuyệt ,sáng sớm ngày hôm sau tìm ra một bộ quần áo thích hợp để vận động -- kỳ thật chính là một bộ quần áo mặc ở nhà màu xanh lam --tốt xấu gì cô còn có một đôi giày thể thao ,sau đó đem cô từ trên giường xách đứng lên nhét vào phòng vệ sinh .

Chu Lăng không thể ,chỉ phải vội vàng rửa mặt một chút ,thay quần áo đi theo xuống dưới tầng .

Cũng may Ngô Ngôn không dẫn cô đến sân huấn luyện chạy ,bằng không bị quân lính vây xem ,kia mới kêu ㄟ đầu .Đương nhiên ,đại khái cũng là không cho phép đi .Ngô Ngôn cũng không rời đi ,mà mang theo cô chạy chậm rãi quanh mấy khu nhà ở xung quanh .Anh chạy rất chậm ,Chu Lăng chạy nhẹ nhàng có thể đuổi kịp ,đối với Ngô Ngôn mà nói ,tốc độ này chính là tản bộ đi ,nhưng là nhiều năm Chu Lăng đã không vận động ,bất quá chạy hai vòng mà bắt đầu cảm thấy không nhấc nổi chân lên ,hô hấp cũng sớm rối loạn .

Ngô Ngôn lúc này nhưng không có thả chậm tốc độ ,mà bảo trì nguyên lại tốc độ lại chạy một vòng nữa ,sau đó mới khai ân nói : "Hôm nay chạy vài

vòng như thế này là được rồi ,chúng ta đi lại đi dạo một vòng rồi trở về ."

Chu Lăng cũng biết đang lúc kịch liệt vận động ,không thể lập tức dừng lại ,lên kiên trì ở phía sau đi theo anh ,một bên từng ngum từng ngum thở ,vừa cười nói:"Được ...Đã lâu không...Không vận động ...Trước kia học trung học ...Thời điểm đại hội thể dục thể thao ...chạy tám trăm mét với một nghìn năm trăm mét không thành vấn đề ...Lúc bước vào đại học cơ hồ không có vận động qua."

"Cho nên mới nói em về sau ,mỗi ngày phải đi chạy chạy ,rất tốt cho thân thể ,làn da cũng có thể đẹp ,nhưng cũng không so được với những đồ mỹ phẩm mỗi ngày em hay bôi lên ?" Ngô Ngõn nhìn xem chung quanh không có người ,liền kéo tay cô treu đùa .

Chu Lăng đỏ mặt ,ngón tay liền sờ sờ lên cánh tay anh néo một chút ,nhưng chỉ đụng đến cơ bắp rắn chắc ,da cũng không néo lên được một chút ,chỉ phải tức giận nói : "Như thế nào ?Đau lòng em mua vài thứ kia tốn tiền sao ?"

Ngô Ngõn vội vàng khoát tay : "Không có ,không có ,tiền của anh cũng là tiền của em ,chỉ cần em thích ,cứ tùy tiện dùng ."

"Hừ hừ ."Chu Lăng tà liếc mắt anh một cái , "Không ý kiến là tốt rồi ...Về sau chạy bộ chỉ cần anh có thời gian thì hãy cùng em chạy ,nếu chỉ có một mình em thì em không chạy đâu ,rất nhàm chán ."

Ngô Ngõn cười : "Được ".

Tuy rằng Chu Lăng cũng không dám chắc , trong một tháng Ngô Ngõn có mấy ngày có thể cùng cô chạy ,nhưng là anh có tâm ,cô liền thật cao hứng .Hai người cùng nhau đi ăn bữa sáng ở căn tin ,sau đó Chu Lăng về nhà tắm rửa ,Ngô Ngõn đến văn phòng .

Chu Lăng ở nhà ,liền lên mạng tìm cái cửa hàng được đánh giá tốt nhất ,chọn mua cái máy cạo râu philips ,còn đặc biệt phân phó chủ cửa hàng nhanh chóng chuyển phát nhanh ,phí có cao lên một chút cũng không sao .Tuy rằng cô cô có mua quần lót tình thú ,lại thấy chỉ tặng mỗi cái kia thì không hay lắm .Món quà chính thức vẫn là tặng máy cạo râu ,còn quần lót cũng chỉ có thể để buổi tối làm cái ngoaai ý muốn .

Cô tính toán mọi thứ đều tốt ,máy cạo râu đã mua được hai ngày cũng sắp đưa tới ,không nghĩ tới người tính không bằng trời tính ,ngay tại trước hôm sinh nhật Ngô Ngõn một ngày ,một cú điện thoại ,Ngô Ngõn liền mang theo phó trung đội cùng đi ra ngoài làm nhiệm vụ .Chu Lăng mất công tính toán vài ngày ,nhân vật chính đi rồi còn làm gì nữa ,làm cho cô tức nghẹn lại ở trong cổ họng ,thiếu chút nữa là nghẹn chết .Nhưng chuyện này cũng là không có biện pháp ,cũng không phải Ngô Ngõn có thể quyết định ,cũng chỉ có thể chờ anh về lại bổ xung .

Cũng may lần này anh đi cũng không thật lâu ,chẳng qua đi một tuần là trở về .Chu Lăng nhìn đến anh hoàn hảo không tổn hao gì ,mà tiêu sái tiến vào ,mấy ngày qua ân ân treo một bụng tức liền dè nén xuống ,cười nói : "Anh đã trở về ?Cổ đói bụng không ?Nếu không anh đi tắm rửa trước ,chờ em đi nấu bánh sủi cảo cho anh ?"

Ngô Ngõn cười nói gật gật đầu đi vào phòng tắm ,Chu Lăng cùng anh kết hôn đã hơn nửa năm ,đã nắm chắc được sức ăn của anh không sai biệt lắm ,lấy cái nồi đun nước thả bánh trôi xuống ,sau đó bụng cả cái nồi đặt lên trên bàn ,chính mình cầm một cái bát nhỏ đựng vài cái ,còn lại để cho anh ăn ,ngay cả bát cũng lười chuẩn bị cho anh ,đỡ phải rửa thêm một cái bát to , cô xem thấy ngay cả anh cũng đều anh một mồi .

Ngô Ngõn chỉ mặc một chiếc quần sooc liền đi ra ,đi đến bàn vừa cười nói , "Thơm quá a."

Chu Lăng nhìn đến chiếc quần sooc của anh ,đột nhiên nhớ tới cái mình đã mua ,vụng trộm nở nụ cười .Ngô Ngõn khó hiểu nhìn cô ,Chu Lăng vội vàng khoát tay nói : "Mau tới ăn ,để lạnh ăn sẽ không ngon ."

Ngô Ngõn lại hỏi : "Em cười cái gì ?"

Vừa nói ,một bên ngồi xuống gấp cái bánh trôi bỏ vào trong miệng , "Thật thơm"

Chu Lăng cười nói : "Đây chính là em có ý hỏi qua cách làm bánh trôi ngon của đầu bếp ,nhân bên trong đều là rau cần và thịt ba chỉ ,còn cho thêm ít dầu vừng ."Cô ngừng một chút ,nói , "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút ,không đủ lại nấu tiếp ,trong tủ lạnh còn rất nhiều ."

Ngô Ngõn vội vàng lắc đầu nói : "Thế này là đủ rồi , " Ánh mắt của anh lưu lại một vòng ở trước cổ áo của Chu Lăng , "Ăn xong đi ngủ sớm đi một chút ."

Chu Lăng hơi đỏ mặt ,lại nghĩ đến chính mình mua gì đó ,nói : " Sinh nhật của anh bị bỏ lỡ ,quà sinh nhật còn chưa tặng anh nữa ,chọn quà thật là mệt làm em chọn mất mấy ngày ."

Ánh mắt Ngô Ngõn liền vui lên ,ăn xong bánh sủi cảo ,tùy tiện xoa xoa miệng ,nói : "Em chuẩn bị tặng cái gì cho anh ?"

Chu Lăng cũng không quan ngại bát đĩa hỗn độn ở trên bàn ,liền lôi kéo anh vào phòng ngủ ,đem cái hộp ở trên bàn đã được bọc lại xinh xắn đưa tới trong tay anh nói : "Mở ra nhìn xem có thích hay không ."

"Em tặng anh cái gì anh đều thích ."Ngô Ngõn cũng không biết nói dối người như thế nào ,vừa nói một bên cẩn thận mở hộp quà ra , "Ai nha ,máy cạo râu này thật là tốt đi ?Nghe nói dùng tốt lắm .Đáng tiếc thời điểm vừa rồi tắm rửa anh đã cạo râu ,bằng không có thể lập tức liền thử một lần ."

Chu Lăng hé miệng cười ,lại xuất ra một cái gói to nói : "Anh thích là tốt rồi ,ngày mai thử lại cũng giống nhau ...Hy vọng cái này anh cũng thích ."

"Em còn chuẩn bị mấy món quà a? Máy cạo râu này cũng rất tốt lắm ."Tuy rằng nói như vậy ,Ngô Ngõn vẫn là thực vui mừng buông máy cạo râu trong tay ra ,tiếp nhận gói to ...Sau đó về mặt của anh liền cứng lại ,dùng hai ngón tay nắm cái quần nhỏ ,hỏi , "Tiểu Lăng ..đây là cái gì ?"

Chu Lăng khanh khách nở nụ cười : "Anh xem rồi là cái gì thì nó là cái đấy ...Không thử mặc xem ?"

Ngô Ngôn cười khổ : "Mặc cái này làm sao giám đi ra ngoài ?"

"Anh còn mặc cho ai xem ?" Chu Lăng vẻ mặt kinh ngạc ,trong mắt tràn đầy bồn chồn .

Ngô Ngôn kinh ngạc cầm trong tay gì đó : "Đây là ...Anh nghĩ là chỉ có cái của nữ thôi . "Lần trước anh còn thừa lúc thời điểm Chu Lăng không chú ý vụng trộm nghiên cứu một hồi ,rót cuộc không mua ,sớm biết rằng như vậy liền mua mấy bộ đưa cho cô mặc .

"Mặc thử xem đi . "Chu Lăng giật giấy nói .

Ngô Ngôn lấy cái kia là quần lót vòi voi ,anh quả nhiên thay ,nhìn cái kia thật dài ,cười khổ "Này cũng kỳ quái ."

Anh không hiểu cái này , "Chu Lăng nghiêm mặt nói , "Quần lót vòi voi đem tiểu đệ của anh ngăn cách ,vừa không làm nó bị hư ,cũng đỡ bị ẩm ướt .có thể tránh không bị nhiễm bệnh ."

Xem cô nói như có thật ,Ngô Ngôn cũng là không tin .Chu Lăng lại cầm một cái càng nhỏ (tiểu nhân) nói : "Mặc thử xem cái này ?"

Ngô Ngôn dùng ngón út ôm lấy nói : "Cái này cũng là quần lót ? Có thể che khuất cái gì ?"

Đó là một cái quần mỏng trong suốt ,hình chữ "T" ,quả thật là không che được cái gì .Chu Lăng nhin cười nói : "Không phải nói mỏng lung mờ mờ sao ? Mau thay để em xem xem ."

Ngô Ngôn bị cô nhìn nhìn ,phía dưới sớm đã cứng rắn ,thấy cô hưng trí bồng bồng ,cũng chỉ đành nghe cô .Cái này tuy rằng không che được cái gì ,Ngô Ngôn mặc vào sau lại làm cho Chu Lăng có điểm nâng nâng ,cảm giác dường như ,Chu Lăng liên tục lắc đầu ,trong lòng đã có điểm hưng phấn lên --Cô quả nhiên là có tiềm chất để bị kích thích sao ?

Còn có một cái nữa nhưng trước sau đều có một cái lỗ ,cũng trong suốt ,Ngô Ngôn như thế nào cũng không chịu mặc lên người : "Lỗ này để làm cái gì ? Cho dù phía trước có lỗ ,nhưng mặt sau ... "Chu Lăng cười to .

Ở trong gói to còn một thứ cuối cùng Ngô Ngôn lại không biết ,anh nguyên vốn muốn nhanh đem cái quần chữ "T" thay ra ,lại không thấy một cái được bên lại như một cái dây thừng : "Đây là cái gì ?"

"cái này em cũng nghiên cứu đã lâu lâu ,rất được ,cũng biết rõ mặc như thế nào . "Chu Lăng hưng phấn nói "Đề em đến giúp anh mặc đi ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Quà tặng và đau buồn

Trước kia từng có bằng hữu nói qua ,Chu Lăng có tính tự trọng quá mức ,nhất là trước mặt nam giới ,lòng tự trọng quá mạnh mẽ ,cho nên mới không có bạn trai ,Chu Lăng vẫn không cho là đúng .Muốn được đàn ông tôn trọng ,đương nhiên đầu tiên phải biết tự trọng ,bản thân mình không sao cả ,còn trông cậy vào người khác để mắt vào mình sao ?Nếu muốn một người đàn ông nhất định phải bỏ lòng tự tôn xuống ,thậm chí đối phương nói cái gì khó nghe nói cũng không thêm để ý ,kia không bằng không cần đàn ông ,chính mình một người có nhiều tự do .

Hiện tại Chu Lăng lại đối chính mình hoài nghi lên .Cô một bên nhìn Ngô Ngôn đối diện ở trên bàn so với thường ngày thì đồ ăn hôm nay phong phú hơn ,mà không có chút nghi ngờ ,vẫn cùng nhau ngồi xuống bắt đầu ăn ,một bên ở trong lòng rối rắm muốn hay không nói với anh hôm nay là sinh nhật cô.

Cô thật sự không nghĩ nói ,như vậy thật rất mất mặt ,dường như giống với trẻ con quần quýt lấy người lớn đòi quà. Cô chính là không được tự nhiên ,cô cũng không nghĩ chủ động nhắc đến .Nhưng là muốn nói cô không được tự nhiên cái gì ,cô cũng không phải là một đứa trẻ hai ba bốn tuổi .

Đang ăn cơm ,Ngô Ngôn mở đầu nói về người cô của anh : "Anh chuẩn bị gọi điện thoại qua hỏi một chút tình huống ...Cô tuy rằng đối với anh không tốt ,nhưng em họ trước kia hay theo anh lại rất thân ,thường xuyên cùng chơi một chỗ .Trong nhà gặp chuyện không may ,em họ còn vụng trộm đem tiền mừng tuổi tiết kiệm nhiều năm đưa cho anh ,chính là lúc ấy anh tức giận quá ,chẳng những cự tuyệt ý tốt của em họ ,sau lại cũng không liên hệ nữa ."

Chu Lăng gật gật đầu ,cô đương nhiên sẽ không ngăn Ngô Ngôn cùng người thân của anh liên hệ ,huống chi anh cũng không phải là kẻ ngu dốt ,có thể nói mặc kệ là xem người hay làm việc ,so với cô ,anh vẫn lợi hại hơn ,cô hoàn toàn không phải lo lắng .

Ăn cơm xong ,Ngô Ngôn cũng không vội đi làm ,mà tự mình đi rửa bát ,rồi hướng Chu Lăng nói : "Nhanh đi thay quần áo ,chúng ta đi đến chỗ quần khuyến xem chó đi ."

Tuy rằng Chu Lăng kỳ quái nhìn anh ,như thế nào đột nhiên hôm nay rảnh rỗi mang cô đi xem chó ,nhưng nghĩ buổi chiều không có việc gì ,đi xem chú

chó đáng yêu cũng tốt ,quả nhiên đi thay quần áo ,đi theo Ngô Ngôn xuống tầng dưới .Lại nói tiếp ,trừ bỏ ngày đó vừa tới bộ đội ,Ngô Ngôn nhất thời hưng phấn ,ở trước binh lính cầm tay cô ,sau đó sẽ không ở trước mặt người khác thân thiết như vậy .Người này đúng là tâm tình rối loạn ,ở trước mặt người khác không để cô tới gần ,còn nói phải chú ý hình tượng .Cô nghĩ mãi không ra ,quân nhân đi đường nắm tay vợ thì có vấn đề sao ?Quân nhân không thể có vợ không thể ân ái sao ?

Nhớ tới trước kia lại buồn bực ,hơn nữa hôm nay Ngô Ngôn không nhớ rõ sinh nhật của mình liền ủy khuất ,Chu Lăng hàm hừ có ý lấy tay kéo tay Ngô Ngôn .Ngô Ngôn ngẩn người ,theo bản năng nhìn nhìn bốn phía ,rút tay mình trở về .Nhưng Chu Lăng cùng anh đổi ,có ý nắm thật nhanh ,Ngô Ngôn sợ khí lực lớn làm cô bị thương ,nhất thời không làm gì được ,chỉ phải thấp giọng nói : "Tiểu Lăng buông tay ,nhìn thế này giống cái dạng gì ?"

"Nắm tay thì làm sao ?Chúng ta là vợ chồng ,đã lĩnh giấy chứng nhận ,cũng không phải là tiểu tam a ,ngại cái gì ?"Chu Lăng không buông tay ,còn nắm chắc tay để cùng một chỗ quơ quơ , "Anh sẽ không phải là vừa mới kết hôn nửa năm liền cảm thấy nắm tay em ,ghét bỏ đi ?"

Ngô Ngôn bật cười ,sau đó trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái nói : "Nói bậy bạ gì đó ,anh hiện tại đang mặc quân trang ,phải chú ý đến hình tượng ,cùng nắm tay em đi đường nhìn giống cái dạng gì ?"

"Nếu mặc quân trang không thể dặt tay ,kia không bằng hạ lệnh xuống không cho quân nhân lập gia đình .Không phải mọi người vẫn nói sao ? Tay phải cầm súng tay trái ôm vợ sao ?"Chu Lăng liếc trắng mắt , "Vừa lo sự nghiệp vừa lo cho gia đình mới là người đàn ông thành công ."

Ngô Ngôn cười to ,nhìn xem chung quanh không có ai ,sờ tay lên mặt cô ,nhẹ nhàng nheo một chút ,nhỏ giọng nói : "Ngày thường anh không lo cho gia đình sao ?Hay là em cảm thấy chưa đủ ?"Mấy câu cuối cùng không thể nghe thấy ,Chu Lăng chỉ cảm thấy nóng nóng hơi thở phun ở lỗ tai bên cạnh ,khuôn mặt đỏ bừng .

Chu Lăng muốn phản kích lại ,nhưng là không biết nói gì bây giờ ,mà ở trước mặt người kia lại bất động ,lúc này không có đi giày cao gót ,vừa xấu hổ ,ngay cả cổ cũng đều đỏ .Không đợi cô nghĩ ra phương pháp gì trút giận ,Ngô Ngôn thừa lúc cô không để ý đến liền rút tay ra ,đi đến phía trước .

"Tiểu Lăng ,em tới đây xem con chó này có thích không ?"

Chu Lăng kinh ngạc nói : "Đây là con chó mới đến sao ?"Cô nhìn chung quanh một chút "Nguyên lai vẫn là chỗ này nha ."

Ngô Ngôn khề thờ dài : "Lúc làm nhiệm vụ nó bị chất độc làm mất khứu giác ,không thể không làm cho nó xuất ngũ ."

Chu Lăng đáng tiếc lẳng lặng nhìn vào trước cửa trường,nói : "Về về sau nó phải làm sao ?"

"Quân khuyến xuất ngũ ,rất nhiều người muốn cướp nó về nuôi dưỡng ..."Anh nói đến đây ,nhìn ánh mắt sáng rực trong suốt của Chu Lăng ,khóe miệng mỉm cười ,ngừng lại .

Chu Lăng nóng nảy một hồi ,đột nhiên nghĩ tới đến ,mừng rỡ : "Này con chó lông đen này là bị anh cướp được ?"Cô đi lên ôm lấy nó ,vui mừng rạo rạo vượt lòng nó , "Tên gọi của nó là gì ?"con chó không có giấy dựa ,chính là đem cái mũi lại ngửi ,sau đó lại lui lại đem đầu trở về nằm sấp xuống .Hiển nhiên nó bị mất khứu giác ,mà điều này làm cho nó cực kỳ uể oải .

"Nó gọi là hắc tử ,năm nay bốn tuổi ,rất còn trẻ tuổi ,thật sự là đáng tiếc ."

Chu Lăng nhủ mảy : "Em có thể sửa cái tên cho nó được không ?"

Ngô Ngôn lắc đầu : "Nó chỉ nhận thức một cái tên ...Được rồi ,em đã thích ,chúng ta đây liền mang nó về nhà đi ."

Một chiến sĩ ở bên cạnh liền đi lại ,mở cửa trường đem chó dắt đi ra ,nói : "Chi đầu ,hắc tử gần đây tâm tình không được tốt ,chị thông cảm cho nó nhiều hơn .Nói xong đổi mắt liền đi .

Chu Lăng kinh ngạc nhìn anh hỏi : "Ngày thường là cậu chăm sóc cho nó sao ?Về về sau nếu cậu có thời gian ,hoan nghênh cậu tới xem nó ."

Chiến sĩ đỏ hồng mặt gật gật đầu ,lại ngồi xổm xuống vuốt ve hắc tử nói : "Hắc tử ngoan ,về sau phải nghe lời chủ mới ,tao có thời gian sẽ đi thăm mảy ."

Chu Lăng dắt hắc tử đi về hướng nhà ,tâm tình thật tốt .Cô không biết hắc tử có phải hay không là quà sinh nhật Ngô Ngôn tặng cho cô ,hay đây là chỉ đúng dịp ,cũng ngược ngược không dám hỏi ,chính là đi vài bước rồi ngẩng đầu nhìn xem Ngô Ngôn ,lại quay đầu nhìn xem hắc tử ,cơ hồ muốn hừ hừ đứng lên .

Vào cửa ,không biết Ngô Ngôn đã tìm được mấy cái chặn cửa từ lúc nào ,đem đến ban công ở phòng khách làm chỗ ở cho hắc tử ,lại mang theo hắc tử đi nhận thức nhà vệ sinh ,nói : "Anh đã nói với người ở nhà ăn ,về sau mỗi ngày bọn họ sẽ đem cơm thừa tới đây cho hắc tử ăn .Nếu em muốn cho nó ăn thêm thì hãy mua ít thịt hay chân giò hun khói ,thì tốt rồi ,bình thường cũng không cần phải lo lắng .Chính là phải nhớ giúp nó tắm rửa ,dọn sạch phân là được . "Anh ngừng một chút ,đem Chu Lăng chú ý hấp dẫn lại đây , "Tiểu Lăng sinh nhật vui về !"

Anh quả nhiên nhớ rõ ,Chu Lăng nhin không được liền a ra một cái tươi cười thật to : "Cảm ơn ,em rất thích ."

Ngô Ngôn cười khề : "Về em chuẩn bị như thế nào để cảm tạ quà tặng của anh ?"

Chu Lăng đứng lên ,đem hai tay choàng lên cổ anh ,đem cả người tựa vào trên người anh ,triển khai một nụ cười dụ hoặc ,nói "Anh hy vọng em cảm tạ như thế nào ?"

Ngô Ngôn cúi đầu ở môi cô hôn một cái ,nói : "Cảm tạ như thế nào anh đều nguyện ý ?"

"Đương nhiên ."Cô hướng anh bắn một cái ánh mắt phong tình .

Ngô Ngôn làm bộ như ngượng ngùng do dự một chút nói : "Ngày mai anh muốn ăn cá nấu đường dấm chua ." Chu Lăng không thích ghen , lại càng không thích dấm hồng ,dấm trắng ,ăn cá cô đều thích kho tàu ,rất ít làm đường dấm chua .

Thốt ra lời này xong ,Ngô Ngôn liền cười lớn đem chu Lăng từ trên người đặt xuống dưới ,bay nhanh đào tẩu .Chu Lăng vừa xấu hổ ,lại đuổi không kịp ,chỉ tức giận dậm chân .

Rốt cuộc ngày hôm sau Ngô Ngôn lại không ăn được món cá nấu đường ,anh phải đi làm nhiệm vụ .Nếu không phải thời điểm lúc ăn cơm trưa Ngô Ngôn gọi điện thoại tới báo ,Chu Lăng đại khái còn muốn chờ đến buổi tối ,nếu anh không về thì sẽ mới biết .

Lần này Ngô Ngôn đi là nửa tháng ,thời điểm trở về cả người đều mệt mỏi ,vào nhà một cái là liền đi đến phòng tắm ,hoàn toàn không giống với mọi khi ,khi trở về là liền chạy đến ôm cô một cái ngửi hương thơm trên người cô ,ôn tồn vài câu rồi mới đi tắm rửa .

Nhiệm vụ không thuận lợi sao ?Chu Lăng lo lắng nhìn phương hướng phòng tắm ,cũng không dám hỏi nhiều ,chỉ có thể chờ Ngô Ngôn từ trong phòng tắm đi ra đưa quần áo đến ,lại rót một cốc nước : "Ăn cơm sao ?"

Ngô Ngôn lắc đầu : "Anh không đói bụng "Tiếp nhận cốc nước uống một hơi cạn sạch ,ngồi ở trên ghế trầm lắng xuống .

Chu Lăng lo lắng nhìn anh ,nửa ngày rốt cục nhìn không được hỏi : "Làm sao vậy ?Nhiệm vụ không thuận lợi sao?"

Ngô Ngôn kinh ngạc lắc đầu ,thấp giọng nói : "Tiểu trần hy sinh ."

"Tiểu trần ?"Chu Lăng ngăn người ,là Trần hỷ thiện người đi đến nhà ga đón em ?"

"Ân ,bị một viên đạn bắn trúng vào đầu ,không cứu được ,thảm hại hơn là ,vợ cậu ta biết tin ,đi đến đây không may trên đường gặp phải tai nạn xe cộ ,cũng không còn sống ,để lại một đứa bé ba tuổi cho ông bà nội ."Trong thanh âm của Ngô Ngôn tràn đầy đau xót và mệt mỏi .

Chu Lăng nghĩ đến thượng úy vừa đen vừa trắng ,đôi mắt cũng đỏ : "Hai lão nhân gia như thế nào chịu được ?"

"Anh đang chuẩn bị ngày mai đi xem người nhà cậu ta như thế nào".Lần đầu tiên Ngô Ngôn không có ngồi thẳng tắp xuống ,mà là ngồi tựa lưng về phía sau ghế ,gắt gao nhắm mắt lại .

Tuy rằng cảm thấy không nên ,nhưng Chu Lăng vẫn là cảm thấy may mắn người trúng đạn không phải Ngô Ngôn .Cô cũng không dám tưởng tượng nếu hôm nay cô bị thông báo nói Ngô Ngôn bị trúng đạn hy sinh ,cô sẽ phản ứng như thế nào .Chính là ngậm lại ,cô liền cảm thấy rất đau lòng ,cái mũi cũng cay cay không chịu nổi .

"Ngô Ngôn anh phải cẩn thận ,em còn muốn sinh cho anh một đứa con ,muốn sống cùng anh đến già bạc đầu ." Cô cúi người ôm lấy Ngô Ngôn ,đem mặt găt gạo dán tại trước ngực anh .chỉ có cảm giác được nhiệt độ cơ thể của anh ,nghe được trái tim anh đập ,thì mới giảm bớt được sự sợ hãi của cô .

Lần đầu tiên cô chân chính cảm nhận được ông xã là bội đội đặc chủng gặp rất nhiều nguy hiểm cùng đau buồn , lần đầu tiên cô hoài nghi chính mình có phải hay không có thể làm một quân tẩu kiên cường ,nhất là quân tẩu của bộ đội đặc chủng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Đứa nhỏ

Trần gia cách thành phố N mấy trăm km ,Ngô Ngôn lại tri hoãn ở vài ngày mới trở về ,trong tay còn ôm một đứa bé trai : "Tiểu Lăng ,đây là con của Tiểu Trần là Trần Phúc Bình ,ông bà nội của nó đều nằm viện ,anh nghĩ trước tiên đem bé ở đây mấy hôm ."

Đây là con của Tiểu Trần ? Chu Lăng nhìn đứa bé ,lại nghĩ đến Tiểu Trần tươi cười sáng lạn ,cái mũi cô lại đau xót ,vội hỏi : "Được .Phúc Bình phải không ?Đã ăn cơm chưa ?"Thoạt nhìn bé Phúc Bình giống như sợ người lạ ,nhìn Chu Lăng ,nhắm thẳng trong lòng Ngô Ngôn lui lại .Chu Lăng nghĩ nghĩ hỏi , "Chỗ này của di có bánh bích quy ,cháu có muốn ăn một chút hay không ?"

Cô theo ngăn kéo lấy ra một gói bánh bích quy nhỏ cười tủm tỉm đưa tới trước mặt Trần Phúc Bình.

Bé Phúc Bình nhìn xem Chu Lăng ,lại nhìn xem bánh bích quy ,rốt cục cũng vươn tay : "Cám ơn dì ."

"Thật ngoan ."Chu Lăng thương tiếc sờ sờ đầu của bé ,hỏi Ngô Ngôn , "Ông bà nội của bé đâu ?"

Ngô Ngón thở dài ,đem đứa nhỏ đặt lên mặt đất nói : "Phúc Bình đi theo con chó chơi đi . "Bé Phúc Bình ghé nhìn thấy ở ban công thấy con chó to kia ,hai con mắt tỏa sáng ,quả nhiên chạy đi qua , "Thân thể của lão nhân gia không được tốt ,nghe nói con cháu cũng cùng con trai bỏ mình ,không chịu được đã kích ,đều ngã bệnh. Anh đã đem bọn họ đưa vào bệnh viện ,bệnh tình ổn định sau đó sẽ chuyển vào bệnh viện ở quân khu chúng ta trị liệu ,vợ chồng Tiểu Trần đều là con một ,ông bà ngoại của bé Phúc Bình sớm đã không còn nữa , không có chỗ để đi ,nên anh đã mang bé về đây . "

"Ông bà nội có thể nuôi bao lâu ,thân thể lại không tốt . "Chu Lăng thở dài , "Anh yên tâm ,em sẽ chiều cổ tốt bé . "Đứa bé lớn như vậy , lại không cần ôm cả ngày ,mỗi ngày chỉ cần cho bé ăn cơm giặt giũ quần áo cho bé ,cùng bé chơi là được ,tuy rằng cô không có kinh nghiệm nuôi trẻ em ,hẳn là cũng không làm khó được cô đi ?Xác định nghĩ cười cười tiến đến chơi cùng đứa bé và hắc tử.

Ngô Ngón đứng ở một bên nhìn một lớn một nhỏ hơn nữa còn thêm một chú chó rất nhanh tạo thành một nhóm ,đi vào phòng tắm rửa mặt một chút ,hướng Chu Lăng nói : "Anh còn có việc ,đợi một lát sẽ có người đưa chân gối đến . "

Chu Lăng gật gật đầu ,cười nhắc nhở bé Phúc Bình : "Phúc Bình mau chào tạm biệt chú . "

Bé Phúc Bình ở trên mặt đất ôm cổ chó ,a cái miệng nhỏ nhún cười ,khó khăn mới vươn cánh tay đến ,hướng Ngô Ngón : "Hẹn gặp lại chú . "

Chu Lăng cùng chơi trong chốc lát ,nhìn xem thời gian cũng không còn sớm ,phân phó hắc tử trông coi bé Phúc Bình ,chính mình đi vào phòng bếp nấu cơm .Cô cũng không biết trẻ em thích ăn cái gì ,tựa hồ nghĩ trẻ em đều thích ăn thịt ,không thích ăn rau dưa ,liền làm thịt nướng , lại xào ít rau xanh ,lại nấu canh chứng gà ,nghĩ cho dù bé Phúc Bình không thích ăn món này ,thì cũng có thể ăn cái khác ,cũng đều là dinh dưỡng.

Làm được một nửa Chu Lăng mới nhớ tới đến cũng chưa có hỏi Ngô Ngón có về ăn cơm hay không ,làm nhiều như vậy ,nếu anh không trở về ,thì buổi tối sẽ ăn tiếp đồ ăn thừa còn lại .Đem thịt vào nướng ,cô gọi điện thoại cho Ngô Ngón ,một bên nhìn bé Phúc Bình cùng hắc tử chơi ,một bên hỏi : "Ngô Ngón buổi trưa có trở về ăn cơm không ?"

"Không quay về ,buổi trưa bọn anh muốn mời khách ăn cơm ,buổi tối sẽ mang đồ ăn ngon về cho mọi người . "

Chu Lăng hiểu kỳ : "Các anh mời ai ăn cơm vậy ?"

"Để giải quyết vấn đề Tiền trợ cấp cho Tiểu Trần ,và chi phí chữa bệnh của hai lão nhân gia . "Ngón Ngủ của Ngô Ngón rất trầm trọng , "Thể trạng của hai lão nhân gia bây giờ cũng không được tốt lắm ,cũng không sống được bao lâu ,cho dù có tiền trợ cấp ,nhưng cũng phải lo lắng đến tương lai nuôi nấng đứa nhỏ ,bọn anh chỉ có thể tận lực tranh thủ một ít ,tổng không thể để cho hai lão nhân gia bị bệnh đi kiếm tiền nuôi nấng đứa nhỏ . "Không biết thân thể hai lão nhân gia có thể duy trì bao lâu ,chỉ sợ sau này người thân của bé Phúc Bình cũng không còn.

Chu Lăng không nghĩ nhiều như vậy ,chuyện trong quân đội cô cũng không can thiệp được chỉ thở dài ,tiếp tục nấu cơm .

Bé Phúc Bình là đứa trẻ nhu thuận ,ăn cơm không cần người đút cơm ,cũng không kiếng ăn ,chính mình cầm thìa tự ăn ,Chu Lăng chỉ gấp đồ ăn vào trong bát cho bé ,chẳng những ăn hết bát cơm ,lại còn ăn non nửa bát bánh ca tô .Tuy rằng trên mặt hơi bần hê hê ,trên bàn cũng rớt không ít ,nhưng cũng không giống như trước kia mà Chu Lăng nhìn thấy mấy đứa cháu của mình ,đều đem ghế dựa cùng sàn nhà đều biến thành đen tuyền .

Chu Lăng giúp bé lau mặt ,xoay người bé hôn trên mặt một cái ,rồi thu dọn bát đĩa và phòng bếp ,sau đó liền đi tìm kiếm cái túi nhỏ của Ngô Ngón .Tiểu tử kia ở đây vài ngày ,khẳng định trong đây là quần áo của bé .

Lại cùng hắc tử chơi một lát ,bé Phúc Bình đã buồn ngủ ngáp một cái .Chu Lăng vội vàng đem chăn gối mà buổi sáng một chiến sĩ đã mang tới đem đến phòng ngủ bé ,giúp tiểu tử kia thay quần áo ngủ ,ôm bé đến trên giường làm cho bé ngủ một giấc ngon .Nhưng tiểu tử kia vẫn ngáp dài dụi mắt ,cũng không ngủ ,chỉ nói : "Dì ,con muốn mẹ . "

Chu Lăng ngăn người ,vỗ nhẹ bé nói : "Mẹ không ở trong này ,dì ngủ cùng cháu được không ?"Cô thật là có điểm sợ bé Phúc Bình sẽ khóc nháo đứng lên ,thật sự cô không biết dỗ như thế nào .

Bé Phúc Bình không có khóc ,chính là nhu thuận nói : "Dì ,mẹ cũng giống như ba ba đều ở bên ngoài cũng chưa về sao ?Cháu có thể cùng tiểu hùng hực ngủ được không ?"

"Tiểu hùng hực ?"Chu Lăng sững sốt ,cái túi nhỏ kia chỉ có mấy bộ quần áo ,căn bản không có tiểu hùng a.

"Thời điểm mẹ bế bọn nhiều việc là tiểu hùng hực theo cháu ngủ ,không có tiểu hùng hực cháu ngủ không được . "Tiểu tử kia nói rõ ràng như vậy ,lại liều mạng xoa mắt ,chính là không có chịu ngủ .

Chu Lăng nghĩ nghĩ ,trò về phòng đem đại hùng của mình ôm lấy : "Tiểu hùng hực không có ở đây ,để cho mẹ của nó cùng cháu ngủ được không ?"

Con gấu này cao hơn một chút ,lại mặc bộ váy màu hồng nhạt đáng yêu ,trên đầu còn có một cái nơ con bướm .Tiểu tử kia vừa thấy liền thích ,ôm không chịu buông tay ,rất nhanh liền ngủ .

Chu Lăng khẽ thở dài ,giúp bé chỉnh lại tư thế ngủ ,nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé . Đứa bé nhỏ như vậy lại không có ba mẹ ,ông bà nội thân thể lại không tốt ,không biết tương lai làm sao bây giờ .Đứa bé nhu thuận như vậy ,thân thể như thế nào mà thảm như vậy ?

Nếu bệnh của ông bà nội của bé đều không nhẹ ,chỉ sợ tiểu tử kia ở chỗ này một thời gian dài ,cô hoàn toàn không có kinh nghiệm nuôi trẻ ,đành phải gọi điện về nhà xin giúp đỡ .Lão mẹ cảm thán vừa lật từ đầu đến đuôi về thân thể của tiểu tử kia ,tinh tế đem từng chút chi báo cho cô một lần .Tuy rằng

nghe một lần như vậy cũng không thể làm cho cô lập tức biến thành bảo mẫu chuyên nghiệp được ,tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ được khốn cảnh .

Chu Lăng có cái vấn đề gì nan giải là cô liền lên mạng tham khảo ,lúc này cô chuẩn bị lên mạng tìm mấy bài giảng giải về cách nuôi dưỡng trẻ em như thế nào ,dù sao về sau cũng dùng đến ,coi như là làm trước để tích lũy kinh nghiệm để sau này nuôi dưỡng con mình .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thực tập

Mặc dù là đứa bé nhu thuận nghe lời ,nhưng đến chín giờ buổi tối đi ngủ là sẽ tìm mẹ ,bất luận đồ như thế nào ,bé Phúc Bình cũng không chịu ngủ ,vấn oa oa khóc lớn .Chu Lăng mặc kệ ôm bé ,dỗ bé ,cùng bé chơi trò chơi hay là kể chuyện cổ tích ,nhưng bé vẫn khóc vậy ,lại vô thức lại đau lòng lại là phiền chán ,gấp đến độ cơ hồ muốn khóc lên .Cũng may qua thời điểm mười giờ ,Ngô Ngôn đã về ,tiếp nhận phiền toái nhỏ .

Chu Lăng đứng cạnh cửa ,lặng lẽ nhìn Ngô Ngôn dỗ tiểu tử kia ngủ .Anh rất kiên nhẫn ,tương lai khẳng định sẽ là người cha tốt ,cô mỉm cười nghĩ .Không biết có phải hay không mấy ngày hôm trước ở chung lên quen thuộc ,hay là đều là đàn ông với nhau lên am hiểu nhau hơn ,không bao lâu cô liền phát hiện tiếng khóc của tiểu tử kia nhỏ dần ,rất nhanh liền đi ngủ .

Cô lôi kéo Ngô Ngôn ra khỏi phòng ngủ bé ,đóng cửa lại ,phóng thấp âm thanh cười nói : "Nhìn không ra đến ,anh còn biết dỗ trẻ con nha ."

Ngô Ngôn cười khổ : "Anh làm sao dỗ được trẻ con ,bất quá là vợ Tiểu Trần thường hay đi công tác ,nó ở một mình cũng là thói quen ,hơn nữa trước kia anh cũng dẫn nó đi chơi vài ngày .Ai ,chỉ sợ cho dù không phải thói quen ,thì cũng phải tập cho thành quen ."

"Ông bà nội của bé bị bệnh gì a ? Bệnh nặng sao ? Theo lý thuyết tuổi ông bà nội của bé nhiều nhất cũng chỉ hơn năm mươi tuổi ,hẳn là tuổi vẫn còn trẻ ,còn có tiền trợ cấp ,nuôi lớn bé Phúc Bình cũng không thành vấn đề gì ,vì sao nghe ý tứ của Ngô Ngôn giống như bọn họ rất lớn tuổi ?

"Bà nội của bé Phúc Bình bị mắc bệnh tim ,nếu không phải là bệnh này ,cũng sẽ không đến hơn ba mươi tuổi mới sinh được Tiểu Trần .Tuổi ông nội của bé cũng lớn ,đã bảy mươi tuổi ,bị bệnh tiểu đường nghiêm trọng ,luôn luôn uống thuốc ,tiền về hưu cơ hồ đều vào tiền thuốc men ." Ngô Ngôn thở dài , "Tiền lương của Tiểu Trần hơn nữa còn tiền trợ cấp lĩnh tính cũng không tính là thấp ,còn vợ cậu ta nữa hai người thu nhập cũng có thể sống thoải mái ,nhưng trong nhà lại có hai lão nhân hàng năm cần phải uống thuốc ,hơn nữa còn có đứa nhỏ ,vài năm này tiền tiết kiệm còn rất ít .Nếu không phải có tiền trợ cấp ,không biết một già một trẻ làm sao bây giờ ."

"Bệnh tim của mẹ Tiểu Trần hẳn là không rất nghiêm trọng đi ?" Nói cách khác chỉ sợ vừa nhận được tin tức con hy sinh ,thì sẽ chịu không nổi .

Ngô Ngôn lắc đầu : "Hai người bệnh cũng nhẹ ,tại lúc nghe được tin con dâu cũng mất ,bệnh liền phát ra ,bây giờ còn đang hôn mê .Vốn tính hưởng này bọn họ không nên chuyển viện ,nhưng gần nhất chuyển lại đây rất tiện cho bọn anh chiếu cố ,thứ hai tiền chữa bệnh cũng giảm đi một ít ."

Chu Lăng nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ nhỏ ,thở dài : "Bọn họ phải mau khỏi bệnh lên mới tốt ,bằng không chỉ còn mỗi một mình bé Phúc Bình thật sự rất đáng thương ."

Ngô Ngôn trầm mặc trong chốc lát ,nói : "Chỉ sợ tình huống không vui .Tiểu Lăng ,nếu vạn nhất ...Chúng ta hay nhận nuôi dưỡng bé Phúc Bình đi ?"

Chu Lăng ngẩn người ,cũng trầm mặc trong chốc lát ,nói : "Bé còn ông bà nội nữa đâu ."

Hai người đều không nói nữa ,thẳng đến đột nhiên bị tiếng khóc của đứa nhỏ kinh động .Bé Phúc Bình đột nhiên theo trong mộng tỉnh lại ,phát hiện chính mình ngủ ở một phòng xa lạ ,khóc thẳng muốn tìm mẹ .Hai người vội vàng chạy vào phòng ,bật đèn nhìn lên ,tiểu tử kia khóc mất đầy nước mắt ,mắt cũng đều đỏ bừng ,đáng thương hề hề .

Chu Lăng vội vàng đi qua ôm bé ,ôn nhu hỏi : "Phúc Bình làm sao vậy ? làm sao khóc thương tâm như vậy ?"

Bé Phúc Bình lần đầu tiên là tựa vào trong lòng cô hồ hai tiếng "Mẹ " ,sau lại tựa hồ cảm giác không đúng ,lại đẩy cô ra ,tiếng khóc lớn hơn nữa .Chu Lăng chân tay luống cuống vô lực ôm bé ,lại không biết nói gì để dỗ bé ,không khỏi khó xử quay đầu nhìn Ngô Ngôn .

Ngô Ngôn đi lại ôm tiểu tử kia bế lên tay dỗ ,miệng nhỏ hừ hừ .Trước kia Bé Phúc Bình được anh dẫn đi theo vài ngày ,đại khái thói quen bị lay động như vậy ,lập tức đi ngủ .Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra ,lại nói : "Ai nha ,bé khóc nửa ngày như vậy ,khắc định rất khát ,em đã quên cho bé uống nước ."

"Coi như xong đi ,dùng đánh thức lại ,nói không chừng một lát nữa lại tỉnh dậy ,dù sao cũng tại lạ chỗ ."

Chu Lăng nghĩ nghĩ : "Nếu không ngày mai ,kiếm một cái giường nhỏ để vào trong phòng ngủ của chúng ta đi ?Miễn cho nửa đêm bé tỉnh lại phát hiện có mỗi một mình ,sợ hãi .Dù sao tương lai con của chúng ta cũng dùng đến ."

Ngô Ngôn gật gù đầu : "Cũng tốt ,ngày mai anh sẽ đi vào nội thành tìm xem ...Em muốn hay không cùng đi dạo ?"

"Tốt ,cũng mang tiểu tử kia đi chơi ."Chu Lăng nhìn bé Phúc Bình ,nhẹ giọng nói , "Nếu bệnh của ông bà nội bé đều rất nghiêm trọng ,kia khẳng định bé ở nhà chúng ta rất lâu ,tiểu hài tử lại không có bạn ,em phải cố gắng để bé thân với em một chút ,để còn chăm sóc cho tiện ."

Ngô Ngôn đem đứa nhỏ cẩn thận đặt ở trên giường ,nắm tay cô ra cửa phòng ,nói : "Tiểu Lăng trong khoảng thời gian này sẽ vất vả cho em ."

Chu Lăng cười lắc đầu : "Em cùng Tiểu Trần cũng có quen biết ,cậu ta hy sinh em cũng rất buồn .Bé Phúc Bình rất đáng yêu ,chăm sóc bé một thời gian cũng không tính là cái gì . Nói sau đây cũng như tương đương với thực tập miễn phí ,trước là luyện tập .tương lai còn có con của chúng ta ,như vậy rất tiện ."

Một tay Ngô Ngôn liền ôm lấy cô ,hỏi : "Vậy em chuẩn bị khi nào thì sinh cho anh một đứa con ?"

Chu Lăng hoảng sợ ,kính hô một tiếng ôm cổ anh nói : "Chờ hai năm nữa đi ,chờ mẹ em về hưu ,lúc đó sinh con rất tốt ,em sợ em một người hơi bất tiện ,công việc anh lại như vậy ."

Ngô Ngôn ngừng một chút ,ngẫm lại cũng là ,liền chỉ nói : "Chính là nghe người ta nói qua ba mươi tuổi đã là sản phụ cao tuổi ,sợ lúc sinh sẽ khó khăn ."

Toàn thân Chu Lăng đều cương : "Em muốn đẻ thường ,đối với đứa trẻ rất tốt ...Ngẫm lại liền sợ ,nghe nói sinh đẻ rất đau ,vóc dáng em lại nhỏ ,chỉ sợ so với người bình thường chỉ hơi khó khăn chút .Nhưng mổ bụng , vết mổ lại lâu lành ,lại lưu lại sẹo ,đứa nhỏ lại không có trải qua sản đạo đẻ ép cũng không được ...Nếu đàn ông có thể sinh được con thì tốt a."

Ngô Ngôn đem cô đặt ở trên giường ,nghe vậy sờ tay lên mặt cô néo một phen : "Đàn ông đều sinh con ,nữ nhân làm việc nhà sao?"

"Thiết ,nói rất đúng a , công việc của nam và nữ không giống nhau ."Chu Lăng mất hứng nói , "Em liền không nghĩ ra ,hiện tại cả nam và nữ đều làm việc ,vì sao người nhiều như vậy lại bắt phụ nữ làm việc nhà như là đương nhiên phải làm.Trong nhà cũng không phải chỉ có mỗi phụ nữ ,đàn ông không có trách nhiệm làm hộ sao ?Hai người đều đi làm ,nếu đi làm cho dù đàn ông có công việc đặc thù ,nếu thời gian đi làm không sai biệt lắm ,,dựa vào cái gì phụ nữ phải làm việc nhà ,đàn ông khoanh chân ngồi xem ti vi còn ngại này ngại kia ?làm việc nhà thậm chí còn mang theo đứa nhỏ hầu hạ lão nhân ,việc này không so được với đi làm ,đi làm còn được thoải mái hơn ,rất nhiều đàn ông giống như chính mình đi nuôi không vợ ,mà dường như còn mang một bộ sắc mặt như bố thí ,nhìn liền ghê tởm .Có loại còn không yêu vợ a ."Cô nghĩ đến trước kia có một nhà hàng xón ,vợ anh ta không đi làm ,nên đối với cô ấy rất hà khắc .Có một lần mẹ chồng đến chơi ,vừa vặn chồng không có ở nhà ,cô ấy lại không có tiền mua đồ ăn ,vừa đi ở trên đường vừa vay tiền mua đồ ăn để chiêu đãi mẹ chồng ,nói trong tay chỉ có hai đồng .Tuy rằng lúc ấy cô còn nhỏ ,nhưng cũng không nhận được nghĩ ,nếu hôn nhân đều giống như vậy ,cô khẳng định tình nguyện cả đời sẽ không lấy chồng .

May mắn Ngô Ngôn không phải là người như vậy ,cô ôn nhu nhìn chồng ,cô xem như đụng phải vận may , "Chọn được ông xã "tốt".

"Biết anh tốt là được rồi ."đầu tiên Ngô Ngôn bị cô bình luận hoảng sợ ,về sau lại nghe cô nói tốt về mình ,liền đắc ý cười rộ lên ,cúi người hôn môi cô một cái ,thấp giọng nói , "Anh đối với em tốt như vậy ,em chuẩn bị cảm tạ anh như thế nào ?"

Tính cách Chu Lăng tựa như tiểu hài tử ,tuy rằng chính cô không phải rất thích tiểu hài tử ,nhưng hai người cũng rất nhanh liền thân nhau .Ngày hôm sau hai vợ chồng mang theo bé Phúc Bình đi lên phố ,thời điểm đến ăn cơm trưa ,bé Phúc Bình cùng Chu Lăng rất thân mật ,ngay cả bé thích ăn kẹo hồ lô cũng nguyện ý cho cô một nửa .Đến buổi tối bé Phúc Bình còn yêu cầu cô cùng nhau ngủ : "Cháu xem ,đi và chú ngủ ở giường lớn ,cháu ngủ giường bé ,như vậy có được không ?"

Tiểu tử kia nhìn xem giường lớn ,lại nhìn xem giường bé ,nhìn quả thật ai cũng cùng một chỗ ,thể này mới gật gật đầu ,chính mình cố hết sức leo lên ,ôm đại hùng cái kia đã thuộc về bé nhắm mắt lại .

Chu Lăng không phải ra ngoài đi làm ,cùng bé Phúc Bình cơ hồ là một ngày hai tư tiếng ở cùng một chỗ ,tiểu tử kia nhu thuận nghe lời ,hoàn toàn bắt đồng với những tiểu ác ma cô đã gặp ,không quá vài ngày liền sinh ra cảm tình ,nghĩ đến đoạn thời gian ông bà nội bé hết bệnh rồi sẽ đem bé đi ,trong lòng đủ tư vị ,thậm chí nghĩ nếu tương lai con của cô cũng nhu thuận như vậy ,cô không ngại sinh trước .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhà ba người

Qua và ngày ,Ngô Ngôn đột nhiên nói bà nội của bé Phúc Bình đã tỉnh ,anh muốn mang tiểu tử kia đi xem một chút .Đương nhiên Chu Lăng đáp ứng ,cô không thân thiện cùng người xa lạ nói chuyện ,lại không biết an ủi người ,sợ đến lúc đó lại nhìn thấy cảnh khóc lóc , chân tay luống cuống nên không có muốn đi .Chỉ thay quần áo mới cho tiểu tử kia ,dặn dò vài câu ,thể này mới giao cho Ngô Ngôn mang đi .

Tuy rằng biết không có khả năng ,nhưng Chu Lăng cũng tiễn bọn họ xuống dưới nhà ,trong lòng vẫn cảm thấy có chút không yên ,chỉ sợ Ngô Ngôn trở về chỉ có một mình ,nói với cô là đã giao bé Phúc Bình cho ông bà nội .

Ngô Ngôn liền cười nói : "Em vẫn là theo bọn anh đi đi ,chờ trở về rồi viết tiểu thuyết ,chúng ta đi thăm xem rồi trở lại ."

Chu Lăng lắc đầu: "Em sợ nhất là đi bệnh viện, hơn nữa lại ngồi xe mất hơn hai tiếng đồng hồ, vẫn là quên đi, hai người đi sớm về sớm, trên đường chú ý an toàn." Cô đi qua bên cạnh Ngô Ngôn ôm ấp hôn tiu từ kia một chút, "Phúc Bình, hãy nghe lời chú, buổi tối đi sẽ làm món thịt nướng mà cháu thích ăn."

Tiểu tử kia cười tủm tỉm hôn trả lại cô, nói: "Dì cháu có thể đem ông bà nội lại đây ăn cùng được không?"

Chu Lăng bật cười, "Ông bà nội bị bệnh, lần sau đi sẽ làm thật ngon rồi để chú mang đến cho bọn họ ăn. Cháu phải ngoan ngoan, không được làm âm ỷ với ông bà nội, biết không?"

Tiểu tử kia nặng nề mà gật đầu, bộ dáng như là cháu sẽ ngoan, sẽ nghe lời.

Ồ... Tiểu tử kia nhu thuận đáng yêu như vậy, cô là thật thật sự không nghĩ bé còn trở về a!! Nếu bé thật sự là con của cô thì tốt biết bao, không cần phải khổ sở mang thai mười tháng, không cần nhịn đau đẻ sinh, không cần lúc nào cũng cho bú sữa, không cần mỗi ngày phải ôm, có đứa con nhu thuận đáng yêu như vậy, thật hạnh phúc a!

Chính là nghĩ cũng không muốn nghĩ, cô vẫn là ngoan ngoãn chờ thêm hai năm nữa, lão mẹ có rãnh, lúc đấy cô sẽ sinh, sẽ ôm tiểu tử kia cho đến lớn, lại dẫn đến trường, cưới vợ hoặc lập gia đình, sẽ giúp con trông đứa nhỏ... Ngẫm lại liền đáng sợ.

Chu Lăng lắc đầu, đem mấy cái ý tưởng vớ vẩn trong đầu quên đi, mở máy tính ra bắt đầu viết tiểu thuyết. Mấy ngày nay muốn bồi cùng tiểu tử kia, tuy rằng bé rất nhu thuận, nhưng cô là vì muốn tình cảm hai người sâu sắc hơn, nên không có thời gian nhiều ngồi máy tính.

Khó có được ngày hôm nay rảnh rỗi, vẫn là cô viết liền mấy chương rồi đăng lên.

Cô không nghĩ tới là, Ngô Ngôn mang bé Phúc Bình đi thăm ông bà nội không đến một tuần, thì bọn họ nhận được tin tức. Ông bà nội của bé Phúc Bình hai người đều qua đời ở bệnh viện quân khu, bé Phúc Bình trở thành cô nhi.

Chu Lăng há to miệng ở đằng kia. Cô tuy rằng không đến mức cho rằng là chính mình rửa chết hai lão nhân, nhưng cô vẫn không thể tha thứ chính mình, khi đã hy vọng hai lão nhân chết đi, vì muốn cho tiểu tử kia làm con của mình. Đúng vậy cô không có xác minh nghĩ tới làm cho bọn họ chết, nhưng chính cô hết sức rõ ràng, nếu muốn tiểu tử kia làm con cô, trừ phi hai lão nhân kia đều chết đi, bằng không bọn họ là tuyệt đối không đồng ý.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa có nghĩ đến bé Phúc Bình có hay không nguyện ý làm con của mình, càng không nghĩ tới cha mẹ mới mất được nửa tháng, bây giờ lại mất đi ông bà nội, con bà nó đứa nhỏ thật là có bao nhiêu đáng thương.

Bởi vì sợ bé ảnh hưởng đến tâm lý, Chu Lăng liều mạng đối tốt với bé Phúc Bình, cơ hồ muốn cái gì cũng đều đáp ứng. Ngô Ngôn do dự vài ngày, sau đó rốt cục nhịn không được ngăn cô lại: "Em như vậy, làm bé sẽ hư, đối với bé ngược lại không có tốt."

Chu Lăng thế này mới đình chỉ lại hành vi điên cuồng của mình, nhưng vẫn đối với bé Phúc Bình tốt thật, bé Phúc Bình cũng đối với cô thân thiết thật sự, có mấy tiểu tử cũng cười nói thấy thế này trông thật giống mẹ con.

Ngày hôm sau lễ tang của hai lão nhân đều xong xuôi, Ngô Ngôn nhìn Chu Lăng bồi tiểu tử kia chơi, do dự trong chốc lát hỏi: "Tiểu Lăng, chúng ta nhận nuôi bé Phúc Bình được không?"

Chu Lăng cúi đầu không nói gì.

Ngô Ngôn có chút kinh ngạc, nửa ngày mới nói: "Anh nghĩ, em thật sự rất thích bé."

Chu Lăng nhìn tiểu tử kia đem từng khối gỗ xếp lên cao, cô là thật thích bé. Kỳ thật chính cô cũng phi thường kinh ngạc chính mình thế nhưng lại thích trẻ con, phải biết rằng cô vẫn không thích trẻ con, cảm thấy rất âm ỷ, lại đáng ghét. Cô cho tới bây giờ cũng chưa có tình thương tràn trề của người mẹ.

Bé Phúc Bình đem khối gỗ xếp lên rất cao, sau đó ngẩng đầu hướng Chu Lăng lộ ra một nụ cười tươi sáng lạ. Chu Lăng theo bản năng cười lại bé. Đúng rồi nhu thuận như vậy, đứa bé đáng yêu như vậy, chỉ cần là người bình thường, đều sẽ thích đi? Hơn nữa cô cũng hai mươi chín tuổi, cũng đến tuổi làm mẹ, làm như một người phụ nữ bình thường, luôn sẽ có tình thương của một người mẹ. Chính là lý trí cho biết tạm thời cô không nên có đứa bé, mà bé Phúc Bình đã đến vừa vặn lấp vào chỗ trống.

Nhưng nuôi đứa bé không như nuôi sùng vật, không phải chỉ cho ăn no là được. Hiện tại nuôi cũng không thành vấn đề gì, nhưng trong cuộc sống sau này, vấn đề học tập, tâm lý phải lo lắng chu toàn, cô thật sự có thể làm được không? Hơn nữa tương lai cô còn có đứa bé của chính mình, đến lúc đó cô có thể đối xử công bằng sao.

Ngô Ngôn lúc này thật là không nói gì. Anh suy nghĩ nửa ngày, vụn vụn nhất không thể tưởng tượng được Chu Lăng vì lý do kỳ quái như vậy mà cự tuyệt nhận nuôi bé Phúc Bình. Cuối cùng anh chỉ có thể cười khổ, nói: "Nếu không ai nhận nuôi bé Phúc Bình, bé sẽ bị đưa đến cô nhi viện, cuộc sống ở chỗ đó khó có được hạnh phúc."

Chu Lăng sững sờ, Cô tuy rằng chưa đi qua cô nhi viện, cũng không biết cô nhi viện như thế nào, nhưng xem nhiều trên tivi tiểu thuyết và tin tức thời sự, nhưng cũng có thể hiểu biết một chút. Không nói từng cái cô nhi tốn nhiều phí sinh hoạt, giáo viên trong cô nhi viện lại rất ít mà cô nhi lại nhiều, các bé lại không được quan tâm nhiều, cô không đành lòng suy nghĩ cảnh tượng bé Phúc Bình một mình, ôm tiểu hùng cũ nát ngơ ngác ngồi ở trước cửa, hy vọng có một ngày cha mẹ bé đột nhiên xuất hiện...

Chỉ là ngẫm lại ,cô liền cảm thấy cái mũi lên men ,Cô mang theo giọng mũi ,cúi đầu ,nói :**"Được ."**

Nếu Chu Lăng đồng ý ,Ngô Ngôn phải đi làm thủ tục .Bộ đội nhân nuôi con của chiến hữu hy sinh .Bình thường đụng đến loại chuyện tình này phải liên quan đến ngành ,nên được tổng bộ dàn xếp cho nên rất nhanh bé Phúc Bình làm tiểu thành viên chính thức của gia đình .

Ngô Ngôn không có sửa họ cho bé ,anh hy vọng tương lai bé Phúc Bình trưởng thành sẽ còn nhớ rõ cha mẹ ruột của mình ,có thể mang theo chính họ mình đi thấp hương tảo mộ cho Tiểu Trần .Còn Chu Lăng ,chỉ cần cô thật tình đối tốt với bé Phúc Bình ,bé họ gì cũng không trọng yếu .

"Bất quá đến thời điểm tương lai ,bé có thể hay không vì họ bất đồng với chúng ta mà không được tự nhiên a ,đừng đến lúc đó lại nói em không thương bé ,nên không cho bé mang họ Ngô ."Cô nói.

"Sẽ không .Chờ bé lớn lên ,anh sẽ nói chuyện xưa cho bé ,cho bé biết bé là con của liệt sỹ ,làm cho bé vì phụ thân mà tự hào ."Ngô Ngôn nói,"Tiểu Lăng ,cám ơn em đã nghe theo anh."

Chu Lăng lắc đầu :**"Em như này mà đã có con lớn ,thật ra đó là chiếm được đại tiện nghi ."**

Ngô Ngôn bật cười ,một tay ôm con mới nhận nuôi ,một tay ôm vợ ,nói :**"Vi chúc mừng bé Phúc Bình thành con chúng ta ,buổi tối anh mời khách ,ăn đại tiệc đi!"**

Một lớn một nhỏ đồng thời hoan hô đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vấn đề giáo dục

Nếu đã nhận nuôi bé Phúc Bình ,hai người liền bắt đầu dạy bé đổi giọng gọi bọn họ là ba mẹ .Bé Phúc Bình rất kỳ quái hỏi :**"Cháu có ba mẹ nha ?"**

Ngô Ngôn giáo hoạt chỉ vào chính mình ,cầm lấy áo quần trang nói :**"Con xem ,con nhận được cái này là quần áo không ?"**

Bé Phúc Bình gật gật đầu :**"Nhận thức ,mẹ nói đây là quần áo của ba ba."**

"Con xem ,chú cũng mặc quần áo ,cho nên chú cũng là ba con nha ."

"tiểu tử kia bùng tình đại ngộ :"Ba ba ,con rất nhớ ba ."

Ngô Ngôn mừng rỡ ,ôm lấy tiểu tử kia liền hôn một cái :**"Con ngoan ,lại gọi ba thêm một lần nữa ."**

"Ba ba ."Tiểu tử kia khoái hoạt ôm cổ ba ba ,hôn lên trên mặt anh một cái ,nguyên lai ba ba vẫn ở cùng cậu .

Chu Lăng lại buồn bực lại là khó thở ,nói :**"Anh phải vừa ý đi ,quay đầu đối với bé mặc quần trang đã gọi ba ba ,nhìn anh như thế này mà đã giải quyết được vấn đề này ."**Cô muốn như thế nào đồ tiểu tử kia gọi cô là mẹ a? Mẹ bé là mỗi lần dẫn bé đi ,chơi cùng bé ,không giống như Tiểu Trần một năm mới về thăm nhà một lần ,tiểu tử kia không nhớ rõ bộ dạng của cậu ta .

Nghĩ cô liền buồn bực đứng lên ,sờ tay đến cạnh sườn anh hùng hăng nhéo một phen .Cô nghiên cứu hồi lâu ,tựa hồ người này là duy trì ngời bất động ở một chỗ ,Ngô Ngôn tê hắt khẩu khí lạnh ,muốn nói cho Chu Lăng biết với khí lực ấy thì chỗ đấy sẽ không đau ,nhưng nếu anh không làm ra biểu tình rất đau ,Chu Lăng lại càng buồn bực ,cô buồn bực người không hay ho là anh..

Ngô Ngôn cười ,hướng tiểu tử kia nói :**"Phúc Bình ,về sau không cần gọi di ấy là di nữa ,mà phải gọi là mẹ ."**

Tiểu tử kia vừa nghi hoặc :**"Vì sao nha ? Mẹ không phải như thế này ."**

Chu Lăng không vội ,nhàn nhả đứng ở một bên xem Ngô Ngôn chuẩn bị nói như thế nào . Ngô Ngôn coi như không có việc gì ,liền ôm bé Phúc Bình đi đến phòng ngủ bé :**"Bọn anh hai cha con có chuyện muốn nói riêng ,thời gian không còn sớm ,em đi nấu cơm đi ."**

Bé Phúc Bình nghe nói ăn cơm ,lập tức kêu lên :**"Di ,Phúc Bình muốn ăn cá ."**

Chu Lăng vốn tưởng cấp Ngô Ngôn một cái xem thường ,nhưng lại sợ con bảo bối chịu đói ,đành phải buồn bực vào phòng bếp .Cũng không biết Ngô Ngôn làm như thế nào giải thích cho tiểu tử kia ,thời điểm cô theo phòng bếp bung đồ ăn đi ra ,liền phát hiện tiểu tử kia sửa lại cách xưng hô ,ngoan ngoãn gọi một tiếng **"Mẹ."**

Chu Lăng cảm thấy một tiếng gọi này ,cả thân cô đều tê rần ,hoàn toàn vui sướng ,ở phòng bếp bận việc nửa ngày với khói dầu cả người mệt mỏi ,nhưng cảm thấy hoàn toàn không có ,cười to đến ôm chầm lấy tiểu tử kia liền muamumua hôn vài cái .

Từ khi nhận nuôi bé Phúc Bình ,Chu Lăng liền sửa đổi thói quen ăn uống ,không bỏ bữa ,không ngồi nhiều trước máy tính .Bây giờ là không có việc gì liền cùng đứa bé chơi đùa ,còn mua ít sách truyện cổ tích về đọc cho bé ,dạy bé ca hát ,dạy đếm những con số đồ hình đơn giản ,lập chí phải làm một người mẹ gương mẫu .

Trong sách nói ,tiểu hài tử muốn cùng cha mẹ tiếp xúc nhiều hơn ,như vậy mới có thể hoạt bát sáng sủa .Chu Lăng chính mình kỳ thật không thích cùng người khác tiếp xúc chân tay ,cô nghĩ đại khái theo lão ba lão mẹ là liên quan đến tình cảm hàm súc ,vì thế mỗi ngày buổi sáng ngủ dậy là liền cấp cho tiểu tử kia một cái ôm ,một cái hôn buổi sáng ,buổi tối cũng ôm ,hôn một cái chúc ngủ ngon ,bình thường cũng ôm ,hôn hai má bé làm như đối với bé là cổ vũ hoặc là thưởng cho ,hơn nữa còn muốn Ngô Ngôn cũng làm như vậy .Ngô Ngôn thẳng nhũu mày nói cô muốn chiều hư đứa bé ,nào có đứa bé ba tuổi ,mà là đứa bé trai vẫn còn ôm . Nhưng Chu Lăng kiên trì ,anh cũng chỉ thỏa hiệp ,mỗi ngày đi ra ngoài ,và sau khi trở về chỉ sờ sờ đầu bé Phúc Bình --- Anh vẫn kiên trì không chịu ôm ,nói anh phải làm nghiêm .

Vừa mới bắt đầu thời điểm tiểu tử kia có vẻ thẹn thùng ,nhưng nhìn ra được bé thật vui mừng ,sau đó cũng hôn trả lại cô .Môi của tiểu hài tử ,mềm ,nộn nộn ,ấm ướt ,Chu Lăng cảm thấy thật thích .

Liền như vậy qua mấy tháng ,trên đường lại làm quen được vài tẩu tử ,Chu Lăng lại phát hiện ,gần đây người nhà tùy quân rất nhiều ,mà rất nhiều quân hàm thượng úy ,bộ phận quân hàm trung úy người nhà cũng tùy quân .Cô kinh ngạc hỏi Ngô Ngôn : "Không phải cấp doanh mới được tùy quân sao ?"

"Ân ,trước kia là cấp phó doanh .Bất quá bây giờ chính sách đều sửa lại ,trừ bỏ đế đô ,và địa phương khác chỉ cần là chính ngay cả cấp thấp cũng có thể tùy quân ."Ngô Ngôn nói cười nói , "Cho nên bây giờ trong bộ đội ngay cả bộ phận cấp chiến sĩ cũng đều xin tùy quân ,phòng ở không đủ ,một thời gian nữa sẽ xây thêm mấy dãy nhà nữa ."

"Khó trách em nhìn thấy đằng sau có người làm móng nhà ,kia vậy về sau sẽ náo nhiệt hơn ."

Ngô Ngôn rất kỳ quái : "Không phải em thích yên tĩnh sao ?"

Chu Lăng nhún nhún vai : "Không có biện pháp ,bé Phúc Bình cần có bạn để chơi a ,một số tẩu tử tùy quân nhiều hơn ,cũng có nhiều đứa bé đến ,nói không chừng tương lai còn có thể có nhà trẻ ,em đây đỡ phải lo ." Cô đã sớm nghĩ đến quá hai năm nữa tiểu tử kia muốn đi nhà trẻ thì làm sao bây giờ . Vốn ba tuổi rất nhiều người sẽ đưa đến nhà trẻ ,hiện ở trong này lại không có ,trước mắt thì không sao ,nhưng là sau này đến lúc năm tuổi như thế nào cũng phải đưa đi ,thứ nhất là đứa bé cần giao tiếp với bạn học cùng lứa tuổi ,thứ hai cô dù sao cũng không phải là cô giáo chuyên nghiệp ,không cho đứa bé đi nhà trẻ ,sợ đến lúc đó trực tiếp đi học tiểu học ,đứa bé sẽ không có thói quen ,học tập cũng có khả năng theo không kịp .Bất quá chính là có nhà trẻ ,chờ vào tiểu học cũng lo ,nơi này không có khả năng làm trường tiểu học ,lực lượng giáo viên và phần thiết bị cũng đáng hoài nghi .Đến lúc đó phải vào nội thành ở sao ? Kia không phải cùng ở riêng không khác biệt lắm ?Lệ rơi đầy mặt ,đến lúc ấy như thế nào sẽ không lo lắng đến vấn đề này đâu ? Cho dù không có bé Phúc Bình ,chính là con của cô cũng cần đến trường a ?

Vừa mới nói bé Phúc Bình không có bạn cùng tuổi ,thì ở tầng dưới liền có một tẩu tử mới chuyển đến ,mang theo con gái khoảng năm tuổi .Tẩu tử này là người nhiệt tình sáng sủa ,vừa chuyển vào là liền gõ cửa đi làm quen : "Tẩu tử ,nhà của tôi vị kia là trung đội Lý Phong Sinh ,còn tôi gọi là Tiền Hoan ,đây là con gái của tôi Lý Viện .Có ít đặc sản tôi mang đến mời tẩu tử nếm thử ."

Chu Lăng mở cửa ra đã bị cô nói liền một hồi ,theo bản năng cười nói : "Xin chào ,tôi gọi là Chu Lăng ,là vợ của trung đội trưởng Ngô Ngôn ,đây là con tôi Trần Phúc Bình ." Cô xem cô bé ,lại quay đầu nhìn xem con ,tiếp nhận này nọ , "Cám ơn ,mời vào nhà ngồi chơi ,tôi vừa nấu trà sữa ,muốn hay không nếm thử ?"

Tiền Hoan không có khách khí ,nắm tay tiểu cô nương đi vào : "Tẩu tử tự mình còn có thể nấu trà sữa nha ,tôi lại không biết nấu ăn ." Thoạt nhìn đó là một thực biết ăn nói ,tựa hồ không có nghe thấy bé Phúc Bình không cùng họ với Ngô Ngôn , "Tiểu viện ,mau chào bác ."

Cô bé có tính cách giống mẹ ,bộ dáng thật hoạt bát .Cô thoải mái đối với Chu Lăng tràn ra tươi cười đáng yêu : "xin chào bác ."

"Chào tiểu Viện ."Chu Lăng cười một cái thật to với cô bé ,nói đến cười Chu Lăng vẫn là luôn cười giả tạo ,nhưng mọi người đều nói cô cười rộ lên thật sáng lạn ,cô bé rất nhanh thích ứng với nụ cười của Chu Lăng ,cười lại ngồi xuống uống trà sữa ...Ân ,nhà bác có em bé thật là thích .

Nói đến em bé của nhà bác Chu ,Lý Viện liền cười đến nheo mắt lại .Em bé thật là đáng yêu ,thật nhu thuận ,khuôn mặt nhỏ nhắn ,rất hoạt bát ,thời điểm mặt đỏ lên rất đáng yêu ,bé rất thích bé Phúc Bình . Nhưng vì sao em Phúc Bình lại không cùng họ với chú Ngô Ngôn a ? cô với ba đều cùng họ Lý ,nhưng mẹ lại không cho cô hỏi vấn đề này ,nói không lẽ phép ,vì sao vậy ?

Bất quá em Phúc Bình họ gì cũng không sao ,cô đều thích em .Mẹ nói về sau phải dẫn em đi chơi cùng ,không được bắt nạt em . Hừ ,mẹ cũng quá coi thường người ,cô làm sao có thể đi bắt nạt em ,yêu thương bé còn không kịp .

Nhưng là cô yêu thương em vậy mà sao bé vẫn khóc ,còn không chịu chơi cùng cô ?Cô bé nhướn mày lên ,u buồn .

Chu Lăng kinh ngạc nhìn tiểu tử kia oa oa khóc trở về ,khuôn mặt trắng noãn in hằn nên hai dấu răng rõ ràng : "Đây là làm sao vậy ?"

"Oa...Tiểu...Chị Tiểu viện...Cần ...Cần con ...Oa ô ô ô..."Tiểu tử kia vừa kéo vừa kéo ,khóc to lên .

Chu Lăng ngồi nhìn kỹ xem ,may mắn không chảy máu ,chỉ có một dấu hồng ,nhẹ nhàng thở ra ,cầm tay bé nói : "Phúc Bình ngoan ,chị không phải cố ý ,chúng ta tha thứ cho chị được không ? Trước mẹ đi rửa mặt cho con rồi bôi thuốc ,sau đó chúng ta đi làm món thịt nướng mà con thích ăn ."

Vừa rửa mặt xong thì có người gõ cửa ,là Tiền Hoan đứng ở cửa ,một tay nắm tay con gái ,một tay cầm lọ thuốc : "Tẩu tử ,thật sự là xin lỗi ,chị xem tiểu

Viện nhà tôi như này mà đã gây họa ."

Chu Lăng tuy rằng sốt con ,nhưng cũng không có cách nào lại đi so đo với cô bé bốn tuổi ,vội vàng cười nói : " Không có việc gì ,không có việc gì ,đều là tiểu hài tử thôi ,chơi cùng một chỗ đôi khi cũng xảy ra mâu thuẫn ."

"Đây là thuốc trị thương ,em đến xem mặt bé Phúc Bình bị thương như thế nào ,thương có nặng hay không a ?Có cần hay không đi bệnh viện kiểm tra xem ." Cô liếc mắt một cái thấy tiểu tử kia tránh ở phía sau Chu Lăng , " Phúc Bình ,đến đây cho thẩm nhìn xem mặt của cháu ."

Tiểu tử kia nghe nói muốn nhìn mặt bé ,nghĩ đến còn muốn cắn nữa ,sợ tới mức dùng sức lôi kéo vạt áo Chu Lăng ,nhằm thẳng chui vào lòng . Chu Lăng dờ khóc dờ cười ,đem bé lôi ra ,ôn nhu nói : "Ngoan ,đừng sợ ,chị sẽ không cắn con ,không có việc gì ."

Tiền Hoan phóng nhỏ âm thanh ,ngồi xổm xuống cùng bé nhìn thẳng : "Phúc Bình ,là chị không nên cắn cháu ,thím bảo chị xin lỗi cháu ,được không ?"

Đại khái ở nhà cô vẫn thường hay răn dạy con gái ,cô nói như vậy ,Lý Viện liền lập tức tiến lên hai bước ,hướng bé Phúc Bình : "Thật xin lỗi em ,chị không nên cảm thấy mặt của em ăn rất ngon ,lần sau chị sẽ không ăn ." Ô... Nhưng là thật sự ăn ngon lắm a ,lại bầu bình ,còn thơm thơm ,nhưng là em không cho cô ăn ,ô...

Chu Lăng nhin không được liền "Phốc xích " bật cười một tiếng .Tiểu tử kia ngăn người ,tựa hồ bị cô nói muốn "Ăn mặt của cậu " bị dọa ,lại oa một tiếng khóc lên .Lý Viện sợ tới mức chân tay luống cuống ,quay đầu lại ,vô tội nhìn mẹ ,tựa hồ kỳ quái vì sao em lại khóc .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Náo nhiệt

Quân tẩu tùy quân càng ngày càng nhiều ,vì vậy trẻ nhỏ trong viện cũng càng ngày càng nhiều ,lớn nhất là mười tuổi ,nhỏ thì còn quần tã ,mỗi ngày cũng đều nghe thấy tiếng khóc của trẻ nhỏ , ở tầng trên tầng dưới ,thật sự cực kỳ náo nhiệt . Được cái chất lượng phòng ở cũng tốt ,cách âm cũng tốt ,chỉ cần đem cửa sổ đều đóng lại ,Chu Lăng có thể được thanh tĩnh . Bất quá dù sao cũng làm mẹ ,thời điểm bé Phúc Bình đi chơi ,cô đều muốn ở cùng bên cạnh chiếu cố ,làm sao có thể yên tâm để cho một mình bé đi ra ngoài .Tuy rằng trong đây là đại viện không có vấn đề gì ,nhưng vạn nhất bị đụng trạm thì sao .

Có bạn chơi ,bé Phúc Bình dần dần hoạt bát hẳn lên ,trước kia chỉ có mỗi một mình ngồi chơi ,bây giờ thì cả ngày chạy tới chạy lui ,nghe nói trời mưa không thể đi ra ngoài chơi ,bộ dáng liền muốn khóc ,Chu Lăng bây giờ hoạt động cũng nhiều ,sắc mặt từ từ hồng nhuận . Ngô Ngôn mừng rỡ ,nói thẳng nhận nuôi con trai thật là tốt ,miễn cho anh phải suy nghĩ như thế nào làm cho cô rời xa máy tính a ,cô ngồi máy tính nhiều hơn là vận động ,làm cho chu lăng hướng anh mắt tròn trắng .

Ngô Ngôn cùng Chu Lăng kết hôn được hơn nửa năm ,vốn chính là thế giới hai người ,thời điểm tối mật ,ai biết được nhận nuôi bé Phúc Bình ,lập tức biến thành người thứ ba ,thời điểm lúc hai người muốn thân thiết ,lại phát giác cực kỳ không tiện .

Ban ngày hai người muốn thân thiết ôm một cái ,bên cạnh lại có đôi mắt tò mò nhìn bọn họ ,chỉ làm cho lòng người sinh ra ác cảm có tiểu hài tử phá hư ,làm sao còn có thể tiếp tục ? Đến buổi tối ,Ngô Ngôn là người có dự vọng mạnh mẽ ,Chu Lăng lại tâm tư rối loạn ,khả năng chỉ cần có điểm ý tưởng gì ,nhìn đến cái giường nhỏ bên cạnh ,tâm tình cũng không ra ,càng không cần phải nói bây giờ không giống như lúc trước là muốn đến đâu là liền làm đến đấy .

Ngô Ngôn lại là buồn bực ,lại là bất đắc dĩ ,cuối cùng cũng dỗ tiểu tử kia ngủ say ,một tay ôm lấy Chu Lăng đi đến phòng tắm ,mở vòi phun ra ,thể này mới yên tâm thống khoái ăn một hồi . Thất lưng sương sống đôi chân của Chu Lăng đều bủn rủn tựa trên bức tường ,đẩy Ngô Ngôn ra vô lực nói : "Em không yên tâm bé Phúc Bình ,chỉ sợ con tính không thấy chúng ta sẽ khóc ,anh đi ra trước xem con đi ."

Ngô Ngôn chỉ chỉ phe phẩy đầu đi ,một bên nói : "Có con một cái là liền quên chồng ,tương lai em lại sinh con nữa ,như vậy địa vị của anh càng ngày càng thấp ."

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Yên tâm ,hắc tử còn xếp hạng sau anh ."

"..." Nếu địa vị của anh ngay cả chó cũng không bằng ,không may để mọi người biết được ,kia anh có thể còn mặt mũi nào ở trong bộ đội đặc chủng ."

Trong khoảng thời gian này Ngô Ngôn bận bịu lo tang sự cho Tiểu Trần ,hai lão bệnh nhân cùng tang sự ,và việc nhận nuôi bé Phúc Bình .Hiên tại hết thảy đều làm song ,anh liền nghĩ đến lá thư của em họ gửi đến . Lá thư này là được nhận được từ tháng tư ,không biết bây giờ em họ và bạn gái thế nào ,anh nghĩ tới nghĩ lui ,quyết định vẫn là liên lạc một chút xem ,không thể nói thế nào ,em họ đối với anh vẫn tốt lắm .

Chu Lăng không phản đối anh liên lạc với em họ ,chỉ nói nếu nhắc tới vay tiền ,nhất định phải hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ,mặt khác là muốn còn mượn không ,mượn bao nhiêu phải hỏi rõ ràng . Có đôi khi tình cảm họ hàng rạn nứt cũng vì tiền mà ra ,cũng rất dễ dàng từ yêu đến hận ,đến lúc đó

chẳng những mất tiền ,mà tình cảm cũng chẳng còn .

Ngô Ngôn đối với lời nói của vợ không có phát biểu bình luận gì ,anh chỉ ấn số gọi điện cho em họ . Người nhận điện thoại của anh ,bên kia đầu tiên là nghi hoặc ,sau đó kinh ngạc ,hiển nhiên là cơ hồ đã quên người này là ai ,sau đó đối anh cách lâu như vậy mới liên lạc mà tỏ vẻ kinh ngạc .

"Anh nhận được thư ." Ngô Ngôn giải thích .

Đầu bên kia bắt đầu bưng bình đại ngộ : "Em còn tưởng rằng lá thư đây bị đánh mất , nhiều năm như vậy không liên lạc ,mọi người cũng không biết anh ở chóc nào bộ đội ,cũng chỉ có thể thử vận may ... Anh họ ,anh không cần để ý lời nói của mẹ em ,bọn em có thể tự mình giải quyết vấn đề này ...Chúng em chuẩn bị ngày mười hai tháng tám kết hôn ,anh trở về đi ,dù gì chúng ta mười năm đã không gặp ,trở về gặp vợ em ."

Ngô Ngôn do dự một chút nói : "Chú cũng biết anh ở bộ đội thân bất do k ,đến lúc đó chỉ sợ không đi được ."

Chu Lăng tuy rằng không đợi Ngô Ngôn đi gặp người thân ,nhưng là cũng không ngăn cản anh . Mặc kệ nói như thế nào ,Ngô Ngôn đã không có cha mẹ hay anh chị em ,nhưng cô ,bác này chính là người thân duy nhất của anh ,bất quá chính mình với bên kia chỉ là thông gia ,là không có quan hệ huyết thống . Cũng may Ngô Ngôn không phải là người không có đầu óc hay là thánh mẫu ,tổng không thể đến mức vì điểm quan hệ người thân ,mà đem tiền của mình đưa vào . Cho nên cô hết sức bình tĩnh làm bộ như không thấy .

Chờ đến lúc anh có đứa con của chính mình là tốt rồi ,cô nghĩ ,đến lúc đó đứa bé mới là cùng anh có quan hệ huyết thống là người thân nhất ,anh cũng không tính chính mình không có người thân . Còn hơn một năm nữa là tốt rồi ,cô có thể ngừng uống thuốc trước nửa năm ,chờ mang thai ,đến lúc lão mẹ về hưu cũng không sai biệt lắm .

Muốn nói bộ đội quả nhiên là nhanh như gió ,qua vài tháng ,là xây xong hai dãy nhà mới ,là liền có người đi đến ở . Chu Lăng đi vào xem qua ,mỗi tầng đều có sáu phòng ở ,bề ngoài nhìn qua có điểm giống tập thể ký túc xá ,một loạt cửa sắp xếp đều hướng bên ngoài hành lang . Mỗi phòng lớn nhỏ không đồng nhất ,phần lớn là đều hai phòng chính ,một phòng nhỏ ,đồ dùng đầy đủ hết ,nhưng cơ bản đồ điện chỉ có mấy thứ ,quy cách không bằng dãy nhà bên Chu Lăng ở .

Quân đội cấp bậc kỳ thật là rõ ràng ,cấp cao thấp trong lúc đó cần tuyệt đối phục tùng ,quân hàm khác biệt sự đãi ngộ cũng khác không kém .chỉ nói phân phòng tùy quân đi ,thời điểm Ngô Ngôn xin phòng là thiếu tá ,phòng ở so với trước kia có vẻ hơn nhiều . Nếu anh có muốn đổi ,lấy bây giờ là quân hàm trung tá cũng có thể đổi được .Bất quá bây giờ ở đó đồ điện đều đầy đủ ,phòng ở cũng đủ to ,cũng không tất yếu phải thay đổi .

Phòng ở đầy đủ ,quân tẩu vào ở càng ngày càng nhiều ,thật ra trong đại viện cũng hơi nhỏ ,không giống như trước kia con mèo nhỏ hai ba chân ,ở bên ngoài nửa ngày cũng đụng tới không trừ bỏ lính gác cùng binh lính tuần tra ,người bên ngoài . Chu Lăng mắt lạnh nhìn ,những đứa trẻ đến tuổi đi học ở trong đại viện đại khái cũng có mười cái đầu ---vào tiểu học cũng không đến vài người ,bởi vì chủ yếu các chiến sĩ đều lấy vợ muộn ,trong lúc đó bọn họ phần lớn là hai mươi đến ba mươi lăm tuổi ,tuyệt đối đa số là ba mươi tuổi lấy xuống ,hơn nữa trên cơ bản kết hôn cũng không sinh đứa nhỏ ngay ,cho lên bọn trẻ cũng không quá lớn .

Xem ra ,nhà trẻ khẳng định là trốn không thoát ,cho dù không nhắc tới việc này ,cô cũng muốn nói cho nhóm tẩu tử về vấn đề giáo dục bọn trẻ a !

Có thể làm quân tẩu phần lớn đều có khả năng kiên cường ,quả nhiên rất nhanh còn có người nghĩ tới vấn đề giáo dục ,liền báo cáo đi lên . Đại đội trưởng lập tức liền chuẩn bị ,đem nhà khách ở tầng một ,lại kiếm một chút đồ dùng ở bên ngoài về ,dây đu ,thang trượt linh tinh đồ chơi cho thiếu nhi ,một khu nhà trẻ trong đại đội đặc chủng đã được thành lập ,sau đó ở nhóm quân tẩu tìm vài người có trình độ văn hóa cao ,hát hay giỏi múa làm cô giáo ,cứ như vậy ,chẳng những giải quyết được vấn đề tìm giáo viên ,mà còn giải quyết được bộ phận quân tẩu thất nghiệp có việc làm ,coi như là vụn cả đôi đường.

Chu Lăng đã sớm hỏi thăm qua ,mấy cô giáo trong nhà trẻ , là có một người là tốt nghiệp trung cấp ,một người tốt nghiệp đại học ,hai người là tốt nghiệp trung học ,giáo viên nhà trẻ coi như là dư dả .Đến vậy Chu Lăng xem như buông hơn phần phen muộn xuống ,về phần tương lai vào tiểu học ,chuyện đó là của vài năm sau ,đến lúc đó suy nghĩ cũng không muộn . Cùng tuổi Phúc Bình đại khái là có vài bé ,đến lúc đó xem người ta như nào ,thì mình có thể hỏi đến hỏi thăm khảo.

Nhà trẻ chuyện định ra đến đây ,nhưng Chu Lăng tạm thời vẫn chưa thoải mái được ,sao lại còn đợi đến tháng chín mới khai giảng ,tạm thời cô vẫn là tự mình dạy bảo bé một chút này nọ . Cũng may đến lúc này đã là tháng sáu ,thời gian cũng không dài quá . Lúc này thời tiết đã dần nóng lên ,nhóm tẩu tử liền đem bọn nhỏ chuẩn bị làm hoạt động giáo dục ở trong phòng ,bọn nhỏ cùng nhau chơi ,còn mấy người các cô thì ở một bên ngồi quạt mát nói chuyện phiếm làm ít thủ công . Ở phụ cận thôn Lý có người mở xưởng làm đèn màu cùng ghê dĩa ,làm linh kiện có thể kiếm mấy chục đồng ,nhóm tẩu tử thấy mùa hè ngày dài ,dù sao cũng không có việc gì ,mấy người cùng đi lấy đồ về làm .

Chu Lăng là rất phiền chán làm loại này thủ công ,làm cái này gian nan không bằng cô đi xem mấy quyển sách . Có mấy người tuổi trẻ một chút ,bằng cấp cao chút cũng không muốn làm ,liền cùng Chu Lăng trao đổi sách cho nhau cùng xem ,rồi ngẫu nhiên liền thảo luận vài câu về nội dung tiểu thuyết . Nghe thấy Chu Lăng viết tiểu thuyết ở trên mạng ,liền tục truy vấn bút danh của cô . Chu Lăng không thích đem chuyện trên mạng liên hệ đến trong hiện thực ,chỉ nói qua một chút ,rồi rồi đi đề tài cùng mọi người nói chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Người thân

Đào mắt là đã đến tháng tám ,gần nhất không có làm nhiệm vụ gì ,không có diễn tập ,huấn luyện cũng bình thường .Ngô Ngôn nghĩ tới nghĩ lui ,vẫn là quyết định về nhà một chuyến ,thứ nhất là tham gia đám cưới của em họ ,thứ hai là mang Chu Lăng đi xem nơi anh lớn lên ,mang cô đi gặp ba mẹ .

Xin nghỉ đồng rõ ràng, sự việc xong xuôi ,một nhà ba người liền đi thành phố J ,mang bé Phúc Bình đi gặp ông bà ngoại .Xin phép coi như thuận lợi ,đến mười giờ ,bọn họ đem hành lý lên xe lửa .

Đây là lần đầu tiên bé Phúc Bình ngồi trên xe lửa đi chơi ,ngồi trên xe luôn luôn hưng phấn mà chạy tới chạy lui ,cũng may lần này người đi xe lửa không nhiều lắm ,lại là toa xe giường nằm ,Chu Lăng chỉ dặn dò bé không được ầm ĩ đến người khác ,không được chạy ra sau toa xe ,sau đó liền theo bé đi.

Xuống xe lửa ,lại chuyển sang ngồi ô tô ,đến một thị trấn sau lại vòng vèo một một tuyến xe ,thế này mới xem như đến nhà Ngô Ngôn .Chu Lăng vừa nóng vừa mệt ,cả người đều mệt mỏi ,bé Phúc Bình tinh thần vẫn vui vẻ được đi ra ngoài đến địa phương mới mẻ xa lạ làm cho bé ríu rít không ngừng ,cái miệng nhỏ nhắn cơ hồ sẽ không ngừng quá .Ngô Ngôn ôm bé vào trong ngực ,kiên nhẫn trả lời những vấn đề của bé ,thỉnh thoảng lại hỏi một chút Chu Lăng có muốn uống nước hay không ,có choáng váng đầu hay không...

Này một nhà ba người ,người chồng cao lớn cẩn thận ,vợ thì như chim nhỏ nép vào người ,đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu ,lại đều là người xa lạ ,lập tức liền khiến cho người qua đường chú ý .Ven đường có một người đồng dạng cao to ,mặc quân trang nhìn bọn họ ,do dự kêu lên "Anh họ "

"Chu thành tựu ?" Ngô Ngôn cũng kinh ngạc , "Em cũng tham gia quân ngũ ?"

Chu Lăng nhìn nhìn huy chương ở vai cậu ta ,là cấp sĩ đi .Cô vẫn duy trì lễ phép mỉm cười ,chờ Ngô Ngôn giới thiệu cho bọn họ .Làm quen lẫn nhau ,sau đó Chu Thành Tựu dẫn bọn họ hướng đi vào trong nhà ,một bên nói chuyện cùng Ngô Ngôn hỏi thăm chuyện tình những năm gần đây .Chính là đi đến một nửa ,cậu ta do dự trong chốc lát ,cười nói : "Anh họ ,thật không ngờ a ,đã là trung tá ,anh năm nay đại khái cũng chỉ ba mươi đi? Bình thường tuổi này có thể lên tới thiếu tá cũng không sai biệt lắm ."

Ngô Ngôn cười nói : "Anh học nghiên cứu sinh ,thì điểm cao chút ."

"Làm sao có thể đâu ,tốt nghiệp nghiên cứu sinh đi ra cũng liền là thượng úy ,so với người ta trẻ đi ra vài năm ,kỳ thật cũng không sai biệt lắm ." Cậu ta nhìn nhìn Chu Lăng ,không nói thêm gì đi nữa . Nhưng Ngô Ngôn cùng Chu Lăng lại đều hiểu được ý tứ của cậu ta .

Quân hàm bình thường đều là tự mình tăng đi lên ,đặc biệt là tăng lên hoặc là có hậu trường ,hoặc là lập công lớn .Hiện tại là thời kỳ hòa bình ,trên cơ bản cũng chỉ có thể dựa vào hậu trường phía sau . Mà bên cha mẹ Ngô Ngôn không có người nào ở bộ đội ,nói cách khác ,hậu trường phía sau của anh chỉ có thể là phí bên vờ .

Ngô Ngôn mặt trầm xuống dưới ,cau mày tưởng muốn nói gì ,nhưng vẫn lại trầm mặc .Chu Lăng lo lắng huých chạm vào cánh tay anh ,làm cho anh nhìn đến ánh mắt mình đang an ủi .Ngô Ngôn đã ở cánh tay cô giúp đỡ một phen ,ý bảo chính mình không có việc gì ,để cho cô không cần lo lắng .

Chu Thành Tựu không có chú ý tới bọn họ trao đổi ánh mắt ,ngược lại nghĩ đến chính mình ở bộ đội. Cậu ta tốt nghiệp trung học ,liền ở bên ngoài đi làm công hai năm sau đó mới vào bộ đội , hiện tại là sĩ quan thứ năm năm ,tiếp qua một năm nữa là phải chuyển nghề ,nhị kỳ thăng tam kỳ là rất khó .Bởi vì không có bằng cấp ,đi ra ngoài cũng có thể làm ruộng ,cậu ta liền đem hy vọng đặt ở thăng tam kỳ thậm chí là làm thượng .Nhưng danh ngạch phi thường hữu hạn ,cậu ta không tình thông không hậu trường ,hy vọng chỉ là xa vời .

Nói chuyện rốt cục đến cửa nhà ,là ngôi nhà mới ba tầng ,cô dựng đều ở nhà ,còn chú thím ,thấy Ngô Ngôn liền vội vàng chào đón ,tươi cười lộ cả nếp nhăn.

Ngô Ngôn cùng họ hàng thân thích đều gặp mặt ,uống xong chén trà liền đứng lên nói : "Cháu dẫn vợ con đi dạo xem nhà cũ ."

Nhà Ngô Ngôn ở cách vách ,là ngôi nhà cũ ba gian ,là năm đó ở đơn vị ba Ngô Ngôn góp vốn mua nhà ở ,tuy rằng không có bất động sản ,cũng không thể qua tay bán đi ,nhà ở này vẫn là thuộc của Ngô Ngôn .

Tường nhà màu trắng đã ố vàng ,đồ dùng cũng đầy tro bụi ,trên tường là ảnh chụp ba mẹ Ngô Ngôn ,bức ảnh cách lớp thủy tinh đầy tro bụi hướng bọn họ mỉm cười .Bức ảnh này kỳ thật Chu Lăng cũng đã thấy qua ,ở trên bàn làm việc của Ngô Ngôn .

Ngô Ngôn đi đến bên tường ,đem khung ảnh tháo xuống dưới ,Chu Lăng vội vàng lấy khăn tay đưa anh .Anh tình tứ đem khung ảnh lau sạch không nhiễm một hạt bụi nào ,lại đem khối vách tường loang lổ xoa xoa ,thế này mới đem khung ảnh treo trở về .

Chu Lăng tìm phòng vệ sinh ,nhìn xem còn không có chậu đựng nước ,lớn tiếng nói : "Ngô Ngôn ,chúng ta đem nơi này quét tước lại một chút đi ?Dù sao cũng không có việc gì ... Còn có thể đem chân gối ra phơi nắng một ngày ,buổi tối có thể ở chỗ này ." Cũng đỡ phải đến nhà cô của anh ở ,cô thật sự không thích ở nhờ nhà một người xa lạ ,hơn nữa vẫn là cái loại này không tốt người xa lạ .

Trong lòng Ngô Ngôn giật mình ,nhìn kia tro bụi thật dày ,lo lắng hỏi : "Em ngồi xe lâu như vậy ,đều đã mệt mỏi ,hay là thôi đi ."

"Nơi này là nhà của anh nha ." Chu Lăng cười nói , "Em không sao ,không phải là chỉ quét tước dọn vệ sinh thôi sao ."

Ngô Ngôn vẫn là không đành lòng để cho cô mệt mỏi ,hôm nay cô cũng đã đủ mệt ,huống chi cô cũng không phải là người làm giỏi việc nhà ,quay đầu đừng để mệt mà thân thể bị thương : "Nếu không chúng thuê người làm công theo giờ đến đây làm đi ?"

"Đây là ở nông thôn ,làm gì có người làm công theo giờ a ."Chu Lăng đã tìm được cái xô đựng nước ,lại tìm lấy cái khăn lau , "Từ hồi em làm vợ đến bây giờ đây là lần đầu tiên đến nhà anh ,dù sao cũng phải làm cái gì đó a ,làm cho ba mẹ anh nhìn thấy em là người hiền lành ,vui mừng vì anh cưới được một người vợ tốt ."Cô nói xong liền nở nụ cười . "Tốt lắm ,mau làm đi ,quay đầu đừng để tới muộn .

Ngày hôm sau chính là lễ cưới của Chu Thành Tự ,trong nhà đều là người người đến giúp đỡ. Ở nông thôn muốn làm tiệc rượu gì đó ,là hàng xóm cùng nhau đến giúp đỡ ,cả ngày cũng đều ở lại đây uống rượu nháo động phòng ,rất náo nhiệt .

Ở ngoài chú anh vẫn đối với anh lấy lòng ,trong ánh mắt mang theo áy náy .Ngô Ngôn biết chú anh là làm mọi việc vẫn nghe theo thím ,huống chi sự tình cũng đã đều trôi qua mười năm ,trong lòng tuy có bao nhiêu oán chú không giúp đỡ lo tang sự cho anh trai chị dâu ,oán hận cũng không có lớn như vậy ,chính là muốn nói thân tình cũng không có ,chỉ thân nhiên ứng phó ,không thân thiết cũng không vô lễ .

Mà cô dượng của anh việc xoay quanh ,tuy có tâm lấy lòng Ngô Ngôn ,mở miệng là nói đến tiền ,nề hà này nọ ,rồi chỉ trơ mắt nhìn Ngô Ngôn cho một cái hồng bao thật dày ,ăn qua tiệc rượu là liền chạy lấy người .

"Anh cho bao nhiêu tiền ?" Chu Lăng tò mò hỏi .

"Một vạn ,xem như rất mừng rồi đi ."Ngô Ngôn một bên đùa với tiểu tử kia ,ra về hoàn toàn không để ý đến chuyện gì ,nhưng Chu Lăng lại cảm thấy đại khái anh sẽ không trở về .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Nam nhân

Đến thị trấn mua ít đặc sản ,một nhà ba người cũng không quay lại mà đi thẳng đến nhà ga .Chu Lăng cố ý không gọi điện về nhà báo trước cho lão ba lão mẹ ,dù sao hiện tại là nghỉ hè ,lão ba lão mẹ cũng không thường đi ra ngoài ,khẳng định là ở nhà .

"Hi, chào buổi sáng ,lão ba lão mẹ !" Chu Lăng nhìn biểu tình kinh hi của hai người ,a ra một cái tươi cười thật to , "Kính hi đi ?"

Lão mẹ tát một cái chụp đầu cô : "Trở về cũng không lên tiếng báo trước ,nếu chúng ta không có ở nhà thì làm sao ?"

Chu Lăng vô tình nói : "Hai người so với con còn trạch hơn ,không ở nhà thì đi chỗ nào ?"

Lão mẹ không để ý tới cô ,tiếp đón Ngô Ngôn tiến vào ,nhìn đứa nhỏ trong lòng anh hỏi : "Đây là bé Phúc Bình đi ?Đến đây để bà ngoại ôm một cái ."

Chu Lăng liền dạy tiểu tử kia : "Đến gọi bà ngoại ,đây là ông ngoại ."

Bé Phúc Bình so với trước kia sáng sủa hơn nhiều ,hơn nữa khi ở điện thoại khi nói được nhiều thứ ,quả nhiên liền cho một cái khuôn mặt tươi cười thật to ,gọi : "chào bà ngoại ,chào ông ngoại ." Bị bà ngoại tiếp nhận ôm vào trong ngực hôn mấy cái ,cũng không giẫy dụa ,chính là nhìn Chu Lăng ,một bộ đáng nhân lại .

Chu Lăng buồn cười nói : "Mẹ đem cháu để trên mặt đất ,để tự mình chơi đi ,nặng như vậy ,trời lại nóng ,mẹ cũng không sợ mệt ."

"Tôi khó khăn lắm mới có đứa cháu ngoại ,ôm một cái còn không được sao ?Cô lại không nhanh nhanh sinh cho tôi một đứa . "Lão mẹ hằm hừ liếc trắng con gái một cái .Lúc mới bắt đầu bà nghe nói con gái muốn nhận nuôi con người khác về nuôi ,khẳng định là không đồng ý ,nuôi dưỡng đứa nhỏ không nói phải muốn bao nhiêu tình lực ,chi phí cũng nhiều .Nhưng đây là con của chiến hữu Ngô Ngôn đã hy sinh ,bà cũng biết ở bộ đội cũng rất nhiều chuyện ,Chu Lăng cũng đồng ý thu dưỡng ,bà cũng không muốn con gái cùng Ngô Ngôn cãi nhau ,cũng có thể quên đi .

Sau Chu Lăng lại thường đem ảnh đứa nhỏ chụp lại ,quay gửi đến để bà xem ,người này a ,tuổi lớn lại càng thích đứa nhỏ ,hơn nữa bé Phúc Bình nuôi như vậy cũng không mập mạp ,lại thích cười ,nhìn liền thích .Này đều đã nhận nuôi ,bà cũng chỉ tốt nhận .

Chu Lăng biết lão mẹ có tâm tư ,lấy trong tủ lạnh vài quả táo nhỏ đưa cho bé Phúc Bình ăn ,rồi hướng lão mẹ cười nói : "Con là chờ mẹ về hưu ,con không chăm được trẻ con ,nên chờ mẹ về hưu đến lúc đó tốt xấu gì đều nhờ mẹ ."

Lão mẹ liếc mắt trừng cô một cái ,nghĩ còn phải chờ hai năm nữa ,càng nghĩ càng thấy tâm ngứa ngáy khó nhịn ,liền hỏi : "Nếu không mẹ về hưu trước ."

"Đừng , "Chu Lăng vội nói , "Muốn về hưu trước thì phải chấp nhận bị trừ hai mươi phần trăm .Hiện tại bé Phúc Bình vẫn còn bé ,chờ lúc mẹ về hưu ,bé cũng đã năm tuổi ,đến lúc đó muốn sinh cũng vừa vặn .Con đã làm sẵn kế hoạch tốt lắm ,trước tiên chuẩn bị chờ nửa năm ,chờ mẹ về hưu nói không chừng lúc đó cũng đã mang thai ,vừa vặn mẹ có thể chiếu cố con và đứa nhỏ thật tốt ."

Lão mẹ cũng không nói gì nữa ,tiếp đón Ngô Ngôn ,giúp bé Phúc Bình uống nước hoa quả ,xoay người vào phòng bếp làm cơm .

Chu Lăng thoải mái dẫn theo bé Phúc Bình đi thăm người thân ,bọn họ đều sớm biết chuyện này ,tuy rằng không tán thành ,nhưng hiện tại ván đã đóng thuyền ,cũng không nói thêm gì nữa .Chỉ có chị họ người có quan hệ tốt nhất với cô tránh không được lo lắng :*"Chờ lúc bé lớn lên ,biết chính mình không phải con của em ,trong lòng chỉ sợ..."*

*"Đừng lo lắng ,"*Chu Lăng cười nói ,*"Tuy em nhận nuôi nhưng làm giấy tờ vẫn không sửa họ bé ,chờ lúc bé lớn cũng có thể biết được tình hình thực tế .Chỉ cần em thật lòng chăm sóc đối xử tốt với bé ,rồi tự nhiên bé cũng đối tốt với em .Ở trung với bé này cũng đã được mấy tháng ,cũng không phải là loại bạc tình nghĩa."*

*"Trong lòng em nghĩ vậy là tốt rồi ,mẹ kế cũng không tốt lắm ,mẹ nuôi cũng không dễ làm ,hơn nữa đứa bé kia là con của chiến hữu Ngô Ngôn ,nếu là có cái gì chiếu cô không chu toàn ,hoặc là tương lai tính cách có gì lệch lạc ,chỉ sợ Ngô Ngôn trách em ."*Chồng của chị họ cũng là quân nhân nhưng đã chuyển nghề ,chị họ đối với quan hệ chiến hữu của bọn họ như thế nào cũng có vẻ rõ ràng .

mấy người anh chị họ cũng đều có con hết ,lớn nhất là mười tuổi ,nhỏ nhất là hai ,ba tuổi ,bé Phúc Bình liền theo chân bọn họ đi chơi ,mỗi ngày ăn xong điểm tâm sẽ nói :*"Mẹ ,con muốn đi theo An An ca đi chơi ...Quả táo này cho ngài xao muội ăn ..."*

Xem tiểu tử kia ham chơi a ,Ngô Ngôn liền vụng trộm thương lượng với Chu Lăng :*"Chúng ta đi ra ngoài du lịch vài ngày đi ?để hưởng mấy ngày của thế giới hai người ."*

Chu Lăng do dự nhìn xem bé Phúc Bình :*"Tiểu tử sẽ không nghĩ chúng ta vứt bỏ bé đi ?"*

"Làm sao có thể ,con cũng không phải bị cha mẹ vứt bỏ ở cô nhi viện ,hơn nữa anh thấy con ở nơi này với ba mẹ cũng thật tốt đi."

"Nếu không chúng ta hãy hỏi qua con một chút ,xem con có thể cùng chúng ta đi du lịch không hay là ở nhà cùng chơi với các ca ca và muội muội?"

Chu Lăng nhân tiện nói :*"Nhiệm vụ này liền giao cho anh ,hai người là "Nam nhân " Trong lúc đó trao đổi tốt hơn ."*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chu Lăng không có ở lại nghe bọn họ "Nam nhân " nói chuyện ,chỉ biết là không bao lâu hai cha con nắm tay nhau theo trong phòng tắm đi ra .Ánh mắt bé Phúc Bình hồng hồng ,đi về phía cô làm nũng muốn cô ôm . Chu Lăng đau lòng ôm bé lên ,ôm lấy tiểu tử kia nói :*"Phúc Bình ngoan ,mẹ thích nhất là Phúc Bình ,không khóc a."*

Bé Phúc Bình ôm cô cô ,khịt khịt nói :*"Phúc Bình là nam tử hán ,sẽ không khóc."*

"Phúc Bình thật dũng cảm." Ngô Ngôn nói ,*"Đến tự con nói cho mẹ biết ,con lựa chọn theo ba mẹ đi du lịch ,hay là ở nhà cùng chơi với ca ca muội muội ."*

*"Mẹ ,"*Bé Phúc Bình lại khịt khịt ,*"Con muốn ở nhà chơi cùng với ca ca muội muội ."* Nói xong ,miệng cười lên .

Chu Lăng nghi ngờ nhìn Ngô Ngôn :*"Anh nói gì với con ?"* Bình thường đứa nhỏ sẽ lựa chọn đi ra ngoài cùng a ?Ngô nói cười lắc đầu . Chu Lăng liếc trắng mắt ,ôn nhu nói *"Phúc Bình ,nếu con muốn đi ,ba mẹ rất vui mừng mang con cùng đi ."*

Bé Phúc Bình nghe vậy do dự một chút ,quay đầu nhìn thoáng qua ba ,lắc đầu nói :*"Con ở nhà chơi với ca ca muội muội ."*

Thấy bé kiên trì ,Chu Lăng cũng đành từ bỏ ,qua đi vụng trộm hỏi Ngô Ngôn :*"Rốt cuộc anh cùng con đã nói cái gì ? Đứa nhỏ này phản ứng thật kỳ quái ."*

Ngô Ngôn chỉ nói qua loa ,chính là không trả lời .

Hai người nói là liền làm ,rất nhanh liền quyết định đi Hải Nam chơi vài ngày ,đi chơi biển rồi ăn hải sản .Thu thập hành lý ,còn chưa kịp xuất phát ,thì có khách đến nhà .

Người đến là anh họ của Chu Lăng con của dì .Dì so với lão mẹ lớn hơn mười lăm tuổi ,dì lấy chồng sớm ,sinh cũng sớm ,anh họ so với lão mẹ chỉ kém một tuổi mà thôi .Nhà dì đều có điểm là yêu phú ngại bần ,Chu Lăng là không thích người nhà này ,bình thường cũng không hay đến ,hôm nay anh họ đột nhiên vào cửa Chu Lăng không khỏi có một dự cảm xấu.

Anh họ là vì con của anh mà đến .Con của anh ,cũng chính là cháu của Chu Lăng năm nay cũng hai sáu tuổi ,tốt nghiệp trung học xong là đi làm binh ,hai năm nghĩa vụ ,hơn nữa hai kỳ làm lính tình nguyện ,vừa vặn tám năm ,năm nay nên xem là chuyển tam kỳ hay là chuyển nghề .

Cậu ta trình độ văn hóa lại không tốt ,trung học thì trên cơ bản là kém ,đề làm hoàn toàn không trông cậy vào ,lại không có tinh thông ,mà đã nghĩ đến

chuyển vào tam kỳ ,không bằng tốt nhất là chuyển tới đi địa phương nào đó học nghề hoặc sửa chữa xe ô tô hay lĩnh lĩnh gì đó ,thì tương lai sau này trở về còn kiếm được bát cơm .Nghe nói đượng họ là sĩ quan cấp tá ,liền nghĩ thử xem có thể hay không tìm đến nhờ giúp đỡ.

Chu Lăng âm thầm nhủ mày ,vừa nói cái kia em họ Ngô Ngôn phiền toái ,bây giờ lại còn có họ hàng nhà mình đến nhờ vả .Cô lặng lẽ hướng Ngô Ngôn nói : "Anh làm sao có thể giúp được việc này ,không cần khó sử ,em luôn luôn không thích người nhà bọn họ ,anh nói thẳng không giúp được là được."

Ngô Ngôn trấn an vỗ vỗ cánh tay của cô ,hướng anh họ nói : "Anh họ ,không phải là em không giúp ,thật sự là em không có quyền trong tay ,hoàn toàn không thể nói rõ được. Hơn nữa sĩ quan chuyển tam kỳ ít nhất phải mất tám vạn ,rất không có lời ,nếu có từng đầy tiền không bằng ở nhà học nghề nghề gì đó hoặc là mở cửa hàng thì tốt hơn"

Về mặt anh họ kinh ngạc : "Có người nhà ra mặt cũng phải mất tiền?"

"Liền là có người đòi tiền ,nếu ngay cả cái người nói chuyện đều không đúng như sự thật ,vậy anh chính là có tiền cũng không có chỗ nhận làm ,con anh không phải là sĩ quan chuyên nghiệp ,không có cửa đâu ,căn bản là không có người đề ý tới".

Ngô Ngôn giải thích nói , "Trừ phi anh có hậu trường vững chắc ,là thủ trưởng ở quân khu ,thì lúc đó không cần mất tiền .

Anh họ phi thường tiếc nuối li khai ,Chu Lăng nhìn nửa ngày về vấn đề này ,rất cục cựa cũng hỏi đến : "Thật sự phải mất nhiều tiền như vậy sao ?"

Ngô Ngôn thở dài : "Cụ thể bao nhiêu anh không rõ ràng lắm ,đại khái là phải nhiều như vậy .Nếu là tam kỳ chuyển tứ kỳ thì mất càng nhiều ,bất quá đến lúc muốn chuyển ngũ kỳ đến lục kỳ thì không phải mất tiền . Vì toàn bộ quân khu đều rất khó tìm được một cái lục kỳ . Tuy nói sĩ quan lục kỳ được đãi ngộ như cấp đoàn quân nhân ,có thể sánh bằng đoàn cấp quan quân ."

"Nói như vậy bộ đội cùng địa phương quan trường giống nhau a". Chu Lăng cảm thán một câu ,gấp sắc mặt Ngô Ngôn không tốt lắm ,liền dòi đề tài đi , "Bị anh họ làm phiền ,thiếu chút nữa là mua vé máy bay ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hải Nam lúc này so với thành phố J thì mát mẻ hơn ,hóng gió biển ,chơi nước biển ,ăn hải sản ,Chu Lăng cảm thấy ngày này thật sự là thần tiên .

Bọn họ không có đi lễ phật , tam á ,lúc này đúng dịp nghỉ hè ,đi chỗ đó ngắm danh cảnh chính là nhìn người ,hơn nữa đang lúc mùa du lịch chỉ sợ không còn phòng .Bọn họ chọn một địa danh khác ,cũng không phải là bãi biển lớn ,nhưng cảnh sắc cũng không so kém gì với tam á ,nước biển trong sạch sẽ ,du khách rất thưa thớt .Bọn họ ở một khách sạn gia đình ,phòng cũng không phải vip ,cho dù phòng bình thường cũng không đến mức hù chết người .Đồ ăn ngon ,thái độ phục vụ tốt ,hơn nữa rất gần đại hải ,Chu Lăng cảm thấy tương lai thời điểm bãi biển này nếu mà náo nhiệt ,thì khách sạn này rất phát tài.

"Thật sự hẳn là mang theo bé Phúc Bình đến." Chu Lăng đem nửa thân mình ngâm trong nước biển ,tựa vào phao bơi miễn cưỡng nói .

Lúc này sắc trời đã tối muộn ,người trên biển cũng không còn .Ngô Ngôn nhìn xem chung quanh ,khởi động thân mình phủ ở phía trên cô ,đối với môi đồ mọng hơn đi xuống dưới : "Đem hồn tiểu tử kia mang theo đến ,chúng ta sao có thể thanh tĩnh được ,càng đừng nói muốn thần thiết ..."

Chu Lăng bị hoảng sợ ,thân mình liền đi xuống trầm xuống ,chân cũng dẫm nát cát trên bờ biển .Hoàn hảo cô sống chết không đi đến chỗ sâu đi ,cô mơ màng màng nghĩ ,bằng không như thế này nhất định sẽ chìm xuống bị chết đuối không thì cũng muốn nửa cái mạng .

Ngô Ngôn liền phát hiện cô đi rồi ,bất mãn nhẹ nhàng cắn môi cô một ngụm ,một bàn tay ở nước biển hạ theo đầu gối cô chậm rãi hướng đi lên trên ,Chu Lăng bị ma chường sờ soạng ở đùi ,vội vàng mở mắt ra ,chụp lấy bàn tay to của anh ,sắc giọng : "Tránh ra ,bị người ta nhìn thấy thì sao?"

"Mọi người đi rồi ,nói sau ở dưới mặt nước ,ai nhìn thấy được ?" Tay anh càng phát ra kiều ngạo ,đã muốn cách áo tắm mỏng manh kia mặt liêu bất đầu vuốt ve bộ vị trông điểm .

Chu Lăng giả dựa suy nghĩ muốn đẩy anh ra ,bất đắc dĩ khí lực không bằng anh ,lại tổng lo lắng động tác quá mạnh sẽ làm nửa người trên của mình cũng rơi vào trong nước ,đẩy vài cái đã bị anh bắt tay với vào nội y.

Ban ngày ban mặt ,lại là ở bên ngoài ,không may đến lúc có người tới đây .Nếu đi theo trên bờ cát tới thì hoàn hảo ,nếu có người lợi tới... Chu Lăng nghĩ ,càng khẩn trương .Chính là khẩn trương ,thân thể lại càng miễn cảm ,lại không dám phát ra tiếng ,chỉ có thể nhíu mi cắn răng đem rên rỉ nuốt vào ,một bên bị trêu chọc run run không thôi ,một bên còn nhìn mọi nơi xung quanh ,chỉ sợ có người đột nhiên xuất hiện .

"Em còn có tinh lực đi chú ý nơi khác ?" Ngô Ngôn một phen kéo quần bơi của cô rõ ràng ,Chu Lăng sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng . Thân cuộn mình đứng lên .

"Làm cái gì nha ?" Cô nhỏ giọng kêu lên ,một bên vội vàng đem phao vòng hướng trong nước ẩn ,muốn chân chắc chắn nhất , "Mau trả lại quần cho em."

Ngô Ngôn tay để sau lưng đem quần bơi khoát lên vòng phao ,thư cô luống cuống tay chân che xuống .Nhân cơ hội bắt lấy tay cô rồi liếm mút lấy quả mật đào mà đã thềm nhỏ dãi đã lâu .

"Nha !" Chu Lăng kinh kêu một tiếng ,vội vàng thu tay bảo vệ ngực ,chị sợ anh đột nhiên lại đem áo cũng bỏ đi .Hạ thân ở dưới nước còn có thể an ủi chính mình nói nhìn không thấy được ,thân trên đều ở trên mặt nước .Sớm biết rằng thì sẽ mặc áo tắm kiểu chữ .Đang nghĩ tới muốn cướp quần bơi về như thế nào ,môi lại bị hôn trụ ,tiếp theo phía dưới đột nhiên bị vật vừa thô lại vừa dài gì đó sấp tiến vào ,ngựa ,đầu đón cùng nhau ,khoái cảm tiến tới ,nếu không phải miệng bị ngăn chặn ,chị sợ muốn lớn tiếng hét chói tai đi ra .

"Đã chiến "Hai chữ lóe sáng ở trong đầu cô tránh nha tránh nha tránh nh ,sau đó hoàn toàn bị mau .Trong đầu cũng không nghĩ được cái gì ,chỉ cảm thấy thân mình như nước chảy bèo trôi ,trong chốc lát tạo nên đến ,trong chốc lát hạ xuống đi...

"Tiểu Lăng ,em hôm nay so với dĩ vãng có thể nhiệt tình hơn ,"Ngô Ngôn lấy quần bơi đưa cho cô sấp vào người ,một bên cúi đầu ở tai cô cười nói , "Khiến anh thiếu chút nữa không chịu được ,muốn tiếp nữa ."

Chu Lăng cả người vô lực bị anh ôm vào nằm trên phao ,ngay cả lờm anh khí lực cũng không có .Thời điểm cô xem văn thiếp cũng thích xem dã chiến ,nhưng đây là chính mình thật sự lên sân khấu ,thật là vừa hoảng sợ lại ... kích thích .Thật sự thật kích thích ,kích thích đến cô nghĩ đến về sau lại ném thử một lần nữa ,một lúc trong lòng lại sợ.

Cô nghi ngại trong chốc lát ,chính mình tự mặc quần bơi vào ,hướng Ngô Ngôn vươn cánh tay : "Ôm em trở về ."

Làm mẹ là có nhiều điểm bất đồng ,nếu là thường lui tới ,Chu Lăng chỉ sợ hận không thể ở chỗ này ở đến hết ngày nghỉ của Ngô Ngôn chấm dứt rồi trở về ,khả năng bây giờ không thể ở đây quá năm ngày được ,chết sống kéo Ngô Ngôn trở về ,còn mua một đồng đồ ăn ngon chuẩn bị để về nhà dùng dỗ con .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

"Đi nhiều ngày như vậy ,tám phần là sẽ quên chúng ta ." Đây đương nhiên là khoa trương ,mới vài ngày như vậy ,cũng không phải là không nhớ .Bất quá cô cũng sợ đi chơi lâu như vậy ,bé Phúc Bình sẽ nghĩ bọn họ không cần hắn .

Nhưng thật ra bé Phúc Bình không có quên bọn họ .Vừa vào cửa ,thì nhìn thấy tiểu tử kia ngồi ngoan ngoãn ở trên ghế ăn cháo ,thấy ba mẹ đã trở về ,liền đem thìa đặt xuống bàn ,nhảy xuống hướng lại đây ,chỉ tiếc bé rất bé ,nên chỉ có thể ôm lấy chân cô ,ngựa đầu lên làm nũng nói : "Mẹ ,con rất nhớ mẹ."

Chu Lăng vui tươi hơn hờ xoay người đem bé ôm lấy ,dùng sức hôn lên mặt bé mấy cái , lại nghiêng mặt nhìn bé : "Mẹ cũng rất nhớ con .Ở nhà với ông bà ngoại có ngoan không ?"

Lão mẹ không chờ hai mẹ con thân thiết xong ,liền một tay ôm lấy tiểu tử kia bế đi qua : "Tốt lắm ,nhanh đi tắm rửa đi ,xem này cả người đều là mồ hôi ,rất thôi ,cô không sợ bẩn nhưng tôi sợ bé Phúc Bình của chúng ta không chịu được ."

Chu Lăng ngượng ngùng lau mồ hôi ,quả nhiên đi rửa mặt ,một bên còn nói : "Trong túi có mang quà về cho mọi người ,mẹ tự lấy đi."

Ở Hải Nam có đặc sản nổi tiếng nhất trừ quả dưa ra chính là các loại vỏ sò ,và hải sản ,quả dưa quá nặng ,Chu Lăng tất nhiên là lười mang ,ngoài mấy cái vỏ sò ,vỏ ốc ,và mấy cái rặng san hô nhỏ xinh đẹp ra ,còn mua một ít mực ,tôm đã chế biến sẵn ,có thể ăn trực tiếp luôn ,vừa vặn lão ba ,lão mẹ cùng bé Phúc Bình đều thích .

Ở lại vài ngày ,lão ba lão mẹ liền khai giảng ,Ngô Ngôn vẫn còn trong thời gian nghỉ phép ,Chu Lăng vốn nghĩ một nhà ba người có thể đi du lịch chỗ nào đó ,lại đột nhiên nhớ đến bé Phúc Bình phải đi nhà trẻ ,đành phải trả phép ,còn lại hai mươi ngày để lưu lại sang năm ,dù sao ngày nghỉ phép bọn họ có thể chia làm hai lần là xong.

Gặp lại đồng bọn ,không thiếu được khoe một chút được đi đâu ,được xem cái gì ,ăn cái gì ,lại đem mấy cái vỏ ốc biển to ra khoe khoang : "Đặt bên tai có thể nghe thấy âm thanh âm của sóng biển a ,mẹ nói mình không nhìn được sóng biển ,liền đem vỏ ốc này về cho mình nghe."

Từng cái vỏ ốc biển so với nắm tay bọn nhỏ thì đều to hơn ,nhiều màu sắc đẹp ,tiểu hài tử đều thích những màu sắc này ,huống chi ở đây đất liền tự nhiên xuất hiện mấy cái vỏ ốc biển to ,khiến cho bọn trẻ ngạc nhiên ,trong chốc lát bé Phúc Bình liền chia cho mấy bạn chơi mỗi người một cái .

Chu Lăng cười tươi ở một bên nhìn ,tẩu tử ở bên cạnh nói : "Bé Phúc Bình thật là hào phóng ,hai người giầy bảo con thật tốt."

Cô vội khoát tay nói : "Em cũng không giầy đưa nhỏ này như vậy ,đây chắc là trước kia mẹ để bé giầy cho ." Có đôi khi cô cũng nghĩ ,nếu bé Phúc Bình

mà cũng giống như những đứa trẻ nghịch ngợm, không nghe lời, bị nuông chiều đâm hư, cô còn có thể hay không nguyện ý nhận nuôi.

Nghĩ đến đại khái không thể nào, cô vốn là không thích đứa trẻ của người ngoài, đừng tới những đứa trẻ này cô chỉ hận không thể lẩn mất càng xa càng tốt, làm sao có thể để tự mình chuốc khổ.

Bất quá những suy nghĩ đó không như tưởng tượng, bé Phúc Bình là một đứa trẻ nhu thuận nghe lời, tình cảm của hai người cũng tốt lắm, sự tình hết thảy thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tin vui

Chu Lăng cảm thấy bản thân mình thích mùa nào nhất chính là mùa hè và mùa thu, hoa quả rất nhiều a! Cô chính là người không có hoa quả thì sẽ chết. Mùa xuân thì không có hoa quả gì, mưa lại nhiều, cho nên cũng chính là mùa cô ghét nhất. Về phần mùa đông, dù sao cô cũng không sợ lạnh, còn có quả táo quả cam có lẽ có thể ăn, cô cũng không chán ghét một chút nào.

Lúc này, cô chính là đang ăn nho ướp lạnh, mùi vị rất ngọt ăn thật sự rất ngon. Đáng tiếc không được để lâu quá, bằng không đã mua nhiều về để mỗi ngày ăn dần -- Địa phương này rất nhỏ, muốn mua cái gì cũng không có thuận tiện. Thời điểm Mùa hè ăn dưa hấu rất tốt, mà ở thôn ngay bên cạnh đều có, lúc nào muốn ăn thì đi khoảng hai mét bước sẽ có, tự mình đi mua cũng không thành vấn đề.

Cũng may Ngô Ngôn lại săn sóc, biết cô thích ăn hoa quả, mỗi lần vào nội thành trở về là mua túi lớn, túi nhỏ cầm về, cưỡi xem hai mẹ con tranh ăn. Không biết có phải hay không Chu Lăng mang thai sinh ra, bé Phúc Bình cũng cực kỳ thích ăn hoa quả, so với cô cũng không khác biệt lắm. Chu Lăng mỗi lần đều buồn bực không có người cùng cô thưởng thức, lên những lúc Ngô Ngôn mua nước sinh tố, hoa quả cầm về, là cô lập tức chạy ra ngoài đem tiêu tử kia đang chơi đùa như điên về nhà.

Một ngày này, Chu Lăng ăn hết hoa quả, mà mấy ngày nay Ngô Ngôn phải làm việc, không có thời gian vào thị trấn mua đồ, chính là cô ở nhà chăm bé Phúc Bình, đã thật lâu không có vào nội thành, liền bỏ qua máy tính, đi sang thôn lý ở bên cạnh nhìn xem có bán hoa quả gì không. Lúc này cũng là mùa cam sành không sai biệt lắm, ở ngoài chắc cũng bán, tuy rằng thôn lý không có cửa hàng bán hoa quả, nhưng cũng có thể bày cam ra trước cửa nhà bán đi? Nghĩ đến quả cam sành kia vừa chua vừa ngọt, Chu Lăng cảm thấy nước miếng của mình đã chảy đến xuống cằm.

Trong thôn không có người bán hoa quả, nhưng bất quá có mấy sạp bày quả trám, quả cam sành ra bán, có mấy năm kinh nghiệm ăn hoa quả, nhất định là vỏ ở ngoài bạc nhiều là quả có nhiều nước. Cô nuốt nước miếng đi gõ cửa: "Chào anh, quả cam sành kia là của các người sao? Tôi muốn mua một ít quả cam còn xanh."

Đại khái người dân nơi đây không có thói quen ăn quả cam xanh, người đàn ông kinh ngạc nhìn cô, sau một lúc nói: "Nếu cô muốn ăn thì tự mình đi hái vài quả về ăn, không cần trả tiền."

Chu Lăng có chút quẫn: "Không phải, tôi là thích ăn quả cam xanh, tưởng nhiều thì mua mấy cân, anh vẫn là giúp tôi hái mấy cân đi, tôi sẽ tính tiền theo giá quả cam chín kia trả cho anh."

Vợ chủ nhà đứng bên cạnh kinh ngạc hỏi: "Thứ này chua như vậy cô làm sao có thể thích ăn?" Chị ta nhìn bụng Chu Lăng, "Em gái chắc là có đi? Mấy tháng? Nay còn chưa có nổi bụng nữa."

Chu Lăng càn quẫn, vội vàng lắc đầu: "Không có, không có, từ nhỏ đến bây giờ tôi đã thích ăn quả cam xanh."

Nữ chủ nhân xem cô xấu hổ thành như vậy cười cười, gọi chồng đi ra vườn cây hái một túi to đưa cho cô. Chu Lăng nhận túi cam cười nói: "Chờ tôi ăn xong rồi lại đến a, đến lúc đó đại khái cũng sẽ chín."

Một bên trở về, một bên liền khẩn cấp bóc một quả, nhéo một múi bỏ vào trong miệng, sau đó đem mặt nhăn lại thành một đoàn. Quả nhiên chua thật, nhưng lại ngọt, rất nhiều nước.

Ăn xong một múi lại một múi, ăn xong một quả lại một quả, còn hai trăm bước nữa là đến cổng đại viện, cô đã ăn xong quả thứ hai, chuẩn bị đến quả thứ ba.

Vừa bước vào cửa đại viện liền đụng đến hai quân tẩu, lúc này không giống như trước, trong viện chỉ có con mèo hai chân, bây giờ là đi ra ngoài lúc nào cũng gặp được người. Chu Lăng vội vàng mời mọi người ăn cam, hai quân tẩu cười cự tuyệt, người lớn tuổi chút cười nói: "Tôi cũng không giám ăn chua như vậy." Cô nhìn bụng Chu Lăng, "Không phải là em có đi?"

Chu Lăng 囧 nghiêm mặt liên tục xua tay, cô không phải 囧, không phải chỉ ăn quả cam sao, như thế nào mọi người đều như vậy hỏi cô? Chính 囧, lại thêm một quân tẩu đến nữa, thấy túi quả cam to, mắt sáng lên: "Tôi đang mang thai cũng muốn ăn chua như vậy." Nói xong liền không chút khách khí cầm tay lại, hỏi mua ở đâu.

Nhìn vị quân tàu này ,mang thai cũng được bốn năm tháng ,Chu Lăng lại càng phát ra 囧. Không biết có phải hay không quả cam rất chua ,mà cô lại ăn nhiều trong khi bụng đang rỗng ,chờ lúc cô phát hiện bé Phúc Bình tan học ,vội vàng chạy đi đón ,lại phát hiện dạ dày mình có chút chua ,có chút buồn nôn .

Trong khoảng thời gian này em không chịu ăn cơm , "Ngô Ngôn thấy cô bắt đầu phun ,đành phải đưa cô đến phòng khám bệnh để kiểm tra ,một bên còn không quên giáo huấn cô , "Mỗi ngày ăn xong hoa quả ,anh đều xem em ăn cơm mà ăn chỉ có hai thìa cơm ,như vậy bệnh dạ dày không thể tái phát sao ?" Chu Lăng quyết miệng không dám lên tiếng ,trong lòng lại cảm thấy may mắn vì bé Phúc Bình ở trong nhà trẻ đi ,không thì không còn chút mặt mũi nào ở trước mặt con . Ngô Ngôn tiếp tục lải nhải , "Em xem phòng khám bệnh gần như vậy mà không đi ,lần trước như thế nào lại đi xa vào trong nội thành ? Dạ dày không được thoải mái nên sớm đi khám một chút ,buồn nôn mà ngồi mấy tiếng đồng hồ trên xe ,không may ói ra trên xe thật là ghê tởm ? Bình thường ăn cơm cũng không đúng giờ ,mới đem dạ dày đến thành như vậy ? Em lại không phải tham gia quân ngũ như bọn anh ,nên không có biện pháp ăn cơm đúng giờ..."

Lải nhải gì mà nhiều . Chu Lăng dùng ánh mắt ai oán nhìn Ngô Ngôn ,anh làm sao mà biết được cô sợ nhất là người hay lải nhải !

Quân y hướng Chu Lăng hỏi mấy vấn đề ,lại làm kiểm tra ,Chu Lăng tựa hồ cảm thấy lần kiểm tra này so với lần trước thì phức tạp hơn ,thời gian phải nhiều . Chẳng lẽ bệnh tình nghiêm trọng như vậy sao ? Cô không yên tâm bất an giữ chặt tay áo Ngô Ngôn ,sẽ không phải là bị nặng đi ?

"Bệnh dạ dày của cô ấy rất nghiêm trọng sao ? Ngô Ngôn cầm tay trấn an cô ,hỏi .

Rất cực bác sĩ cũng kiểm tra xong ,buông ống nghe bệnh cười nói : "Chúc mừng trung đội trưởng ,chị dâu mang thai ."

Hai người đều sùng sốt ,nhìn nhau liếc mắt một cái ,Ngô Ngôn hỏi : "Cô ấy mang thai ? Chính xác không ?"

"Đương nhiên chính xác ,tuy rằng bình thường tôi chỉ trị ngoại thương ,nhưng có mang thai hay không tôi còn biết nữa , " bác sĩ bắt mạch vì anh ta khinh thường y thuật của mình ,tuy rằng anh là bác sĩ ngoại khoa ,nhưng cũng là đạt được bằng tốt nghiệp quân y học viện nghiên cứu sinh , " Chị dâu mang thai hai tháng ."

Chu Lăng cảm thấy bản thân mình đã phát điên lên rồi ,cô như thế nào lại mang thai ? Rõ ràng vẫn tránh thai a . Cô ghét nhất bị vỡ kế hoạch ngoài ý muốn ,ô... ..

Ngô Ngôn đầu tiên là giật mình ,ánh mắt mở to càng to ,cuối cùng ngậy ngốc nở nụ cười : "Tiểu Lăng ,chúng ta đã có con !"

Chu Lăng quyết miệng nhìn anh : "Đúng vậy ,em đang lo mẹ còn không có về hưu ,ai có thể đến chiếu cố em ,có thể giúp em trông con . " Tuy rằng đứa bé xuất hiện ngoài ý muốn .Nếu đứa nhỏ đều có ,đương nhiên cũng chỉ có thể lưu lại nó .

Ai ,thật đúng là cấp cho cô cái vấn đề gian nan a .

Ngô Ngôn không hề khó xử như cô , mà từ lúc anh biết vợ mang thai ,sau đó vô cùng vui mừng , gặp phải mỗi người đều phải nói một lần : "Tôi đã con ,tôi muốn làm ba ba."

Nhóm chiến hữu cười cười chúc mừng anh .Chu Lăng đứng ở bên cạnh cơ hồ muốn làm bộ không biết anh ,thật sự là rất mất mặt . Chu Lăng rất cực nhọc không được nhỏ giọng nói : "Chúng ta mau trở về thôi ,em hơi mệt ."

Ngô Ngôn ngăn người ,vội vàng nói : "Ai nha ,kia cũng không thể dễ mệt mỗi ,anh công em.. Không được ,sẽ dè nặng bụng ,anh bế em trở về ,bế em !"

"Không cần !" Chu Lăng hoảng sợ ,kêu lên .

Ngô Ngôn cũng hoảng sợ ,khó hiểu chớp mắt : "Vì sao a ? Trở về phải đi mấy trăm bước nữa ,mệt muốn chết thì làm sao bây giờ ? Em là sợ anh mệt đi ? Yên tâm ,em nhẹ như vậy ,anh có thể bế em đi mấy nghìn bước cũng không thành vấn đề ."

"Ai là sợ anh mệt a ? Chu Lăng nhìn cái xem thường : "Rất dọa người ,em không cần ."

"Như thế liền dọa người ,có con là chuyện vui mừng a ,đó là người ta hâm mộ chúng ta . " Ngô Ngôn nói xong ,lại nhìn chằm chằm bụng cô ngốc cười rộ lên .

"Làm ơn ,nhiều người đi tới đi lui như vậy ,anh đừng có ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ được không ?" Chu Lăng hắc tuyến .

Lúc này Ngô Ngôn mới thanh tỉnh lại ,nhìn xem mọi người đi ngang qua vẻ mặt tươi cười nhìn mình ,mặt đỏ hồng ,thanh thanh cổ họng nói : " Chúng ta đi chậm thong thả trở về ,chớ đi quá nhanh . "Nói xong ,do dự một chút ,vẫn là vươn tay đỡ thắt lưng Chu Lăng .

Chu Lăng vẫn không chịu nhận trong bụng mình có đứa nhỏ ,cô đều thấy không có cái cảm giác gì ,hơn nữa cô tránh thai vẫn tốt lắm ,bình thường đều bắt Ngô Ngôn dùng bao ,cho dù có thời điểm không mang ,nhưng sau đó cô sẽ uống thuốc tránh thai --cũng may uống cũng không nhiều lắm ,nghe nói thuốc tránh thai đối với thai nhi không tốt ,cô vốn nói sẽ đình chỉ uống thuốc tránh thai trong vòng một thời gian nữa ,khi đó thân thể cô đại khái rất tốt .

Ngô Ngôn thấy cô kỳ quái ,cười xoay người ở bên tai cô thấp giọng nói : " Em đã quên sao ? Ở Hải Nam chúng ta đã có hai lần ' Dã chiến ' ,cả hai lần em cũng không uống thuốc ."

Chẳng phải là tình trùng sẽ không sống được ở trong nước biển sao ? Đúng rồi ,ngày hôm sau ở trong khu đá ngầm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nôn Nghén

Chu Lăng nhớ tới hai lần kia mặt liền đỏ lên ,bởi vì lần đó sợ sẩy ,mà làm cho cô mang

thai ,liền bắt đầu bốc hỏa .Kế hoạch của cô rất tốt a ,đều tại người kia không quản được nửa thân dưới của mình ,bây giờ thì tốt rồi ,ai sẽ tới chiếu cố phụ nữ có thai và chăm sóc trẻ con a ? Ngô Ngôn cũng không thể suốt ngày ở bên ,chăm sóc cô được .

Ngô Ngôn lắc đầu nói: “ Chúng ta có thể thuê người đến giúp là được, hiện tại em đang mang thai, đừng suy nghĩ nhiều, hảo hảo mà tính dưỡng ... Máy tính cũng không được dùng, em tốt nhất là lên xin nghỉ phép, máy tính có phóng xạ đối với thai nhi không tốt.”

Không phải đâu... Không máy tính cô có thể sống như thế nào a? “ Hiện tại mới có hai tháng , qua mấy tháng nữa xin nghỉ cũng không muộn a, những thành phần tri thức người ta còn không phải đi làm đến tháng thứ tám thứ chín sao.” Chu Lăng mắt mát hướng Ngô Ngôn mân mê miệng.

Ngô Ngôn ghen một chút, nói: “ Ngày mai chúng ta đi đến khoa sản khám lại xem , thuận tiện hỏi một chút phải kiêng khem những cái gì.”

Chu Lăng mở máy tính ra:“ Em vào mạng mua mấy quyển sách hướng dẫn chăm sóc phụ nữ mang thai và cách nuôi dưỡng trẻ em .” Đùa nghịch con trò, cô lại nghĩ tới việc này , mà ảnh hưởng đến kế hoạch của cô, “ Trong doanh trại ,chúng ta có thể thuê bảo mẫu sao?”

Người ngoài thì đương nhiên là không vào được," nhìn Chu Lăng biểu tình buồn bực, anh cười nói, " Đầu óc em hôm nay như thế nào mà không linh hoạt ? Ở đây bây giờ không giống như trước kia, rất nhiều quân tẩu như vậy , chúng ta thuê một người đến giúp đỡ , không phải tốt sao , khẳng định mấy người đó cũng muốn kiếm tiền từ

công việc này .

Chu Lăng lại cau mày, cô vốn không hay cùng người ngoài giao tiếp, ngày thường cùng nhóm quân tẩu ngang hàng trao đổi nói chuyện rất tốt, nếu thật thuê một quân tẩu đến làm bảo mẫu, cô như thế nào mà không biết xấu hổ sai người ta làm này làm kia, tốt nhất là thuê người xa lạ đến làm vẫn hơn . Cô vô tình nói: “ Quên đi, bây giờ vẫn còn sớm, dù sao thuê người cũng phải chờ đến lúc gần sinh ,chờ đến lúc nghỉ đông mẹ được nghỉ phép một tháng cũng không sai biệt lắm, đến lúc đó tính xem là em trở về hay là bảo mẹ lại đây... Bất quá khi đó em mang thai mới có sáu tháng, cũng không tắt yếu phiền toái như vậy .”

Tuy là nói như vậy, nhưng hiện tại ngay cả cơm trưa Ngô Ngôn cũng không để cho cô làm, dù sao gần đây công việc cũng không bề bộn nhiều ,nhiệm vụ huấn luyện thì ném trên người phó trung đội trưởng ,mỗi ngày anh chỉ lo làm việc nhà ,đưa đón bé Phúc Bình.

"Sao mẹ lại không đi đón con ?" Bé Phúc Bình về nhà liền hướng trong lòng Chu Lăng đi đến ôm, nhưng lần trở lại này chỉ còn cách nửa bước nữa là đến được cái ôm ấm áp kia ,thì bị một cái bàn tay to bắt lấy ,nhất thời chuyển động không được ,tứ chi bất động giống như con rùa con .

Ngô Ngôn phụng phịu bé lên cao bằng mình, nhìn thẳng mặt bé nói :“Về sau không được hướng trong lòng mẹ ôm ,biết không ?”

“Không cần, con muốn mẹ ôm.” Tiểu tử kia cảm thấy mình bị ba ba khi dễ, nước mắt lưng tròng đem thân mình hướng mẹ bên kia than ,bộ dáng đáng thương hề hề làm cho người ta thầm nghĩ muốn ôm vào ngực hảo hảo xoa nắn một chút.

Chu Lăng không nhìn đôi mắt hàm chứa nước mắt của bé ,mà sờ tay lên khuôn mặt tròn béo đỏ đỏ nheo một phen ,lực đàn hồi tốt lắm ,lại mềm lại nộn , cô mừng rỡ nheo ánh mắt lại, lại nheo một phen, niết tiểu tử kia càng phát ra ủy khuất đứng lên.

Ngô Ngôn xem cô đem mặt con niết đỏ lên ,đem tiểu tử kia hạ xuống dưới mặt đất ,giúp bé thoát khỏi ma trảo ,ngồi xổm xuống cùng bé nhìn thẳng ,nói :“Con ,trong bụng của mẹ có Tiểu bảo bảo ,về sau con đừng hướng đến bụng mẹ ôm ,sẽ đè vào Tiểu bảo bảo ,hiểu chưa ?”

"Em bé ?" Bé Phúc Bình khó hiểu nhìn bụng mẹ :“Tiểu bảo bảo ở chỗ nào ? Con không nhìn thấy .”

"Đang ở trong bụng mẹ ,Tiểu bảo bảo còn rất nhỏ ,phải đợi em từ từ lớn lên thì mới thấy được .”

Chu Lăng ở trên ghế ngồi xuống ,đem bé Phúc Bình kéo lại bên người :“Phúc Bình con được làm anh ,có thích không ?”

"Rất thích ." Bé Phúc Bình cẩn thận vươn tay sờ bụng mẹ ,chỉ sợ khí lực hơi lớn một chút sẽ đem Tiểu bảo bảo sờ hồng mắt " Tiểu bảo bảo a ,anh là anh trai nga ,em nhanh lớn lên ,nhanh cùng anh đi ra ngoài chơi .”

Chu Lăng sờ sờ đầu bé :“ Mẹ tin tưởng trong tương lai con sẽ làm được một người anh trai tốt ,con phải giúp mẹ cùng nhau chăm sóc Tiểu bảo bảo nha ?”

Bé Phúc Bình dùng sức gật gật đầu ,khuôn mặt nhỏ hưng phấn mà hồng hệt : " Con sẽ đem tiểu Mã của con ,đưa cho Tiểu bảo bảo chơi . "

" Phúc Bình thật là một anh trai hào phóng " Chu Lăng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé . " Mẹ mua một ít cam sành ,nhanh đi ăn đi . "

Tiểu tử kia nhìn quả cam ,lại nhìn bụng của cô ,nuốt nước miếng lác lác đầu " Con không ăn,để lại cho Tiểu bảo bảo ăn . "

Chu Lăng nở nụ cười ,tự mình đi lấy một quả bóc vỏ ra ,cho vào trong tay bé : " Tiểu bảo bảo phải đợi rất lâu mới lớn lên ,đến lúc đó chúng ta sẽ mua cho Tiểu bảo bảo ăn sau ,bây giờ thì con ăn đi . "

Bắt đầu hôm nay cô bị nôn ra rất nhiều ,yết hầu của Chu Lăng giống như là đang mở van ,một ngày phải bị nôn ra mấy lần ,nhất là lúc ăn cơm ,chỉ cần thức ăn có một chút mùi vị gì đó ,là dạ dày bắt đầu tạo phản ,sau đó ăn cái gì là nôn ra cái đó ,ngay cả hoa quả ,rau xanh cô thích nhất ,ăn cũng không vô nữa .

Mất thấy cô mấy ngày nay không ăn được cái gì vào bụng ,Ngô Ngôn gấp đến độ không có biện pháp ,không nói đến đứa nhỏ ở trong bụng cần chất dinh dưỡng ,chính là từ lúc mang thai vài ngày liên tục cô không có ăn được một chút gì vào bụng a . Bé Phúc Bình cũng buồn sầu nhướng mày lên ,nước mắt lưng tròng đứng ở bên cạnh hỗ trợ đưa khăn giấy .

Ngô Ngôn nhìn cô nôn nhiều như vậy ,lái xe thẳng đến khoa sản viện quân y ,anh muốn hỏi bác sĩ về tình huống của Chu Lăng ,vì rất không bình thường ,cũng không nhìn thấy người khác bị nôn nhiều nghiêm trọng như vậy a ,

"Tuy rằng thời điểm bị nôn nhiều ,nhưng đây là vấn đề thể chất của mỗi người ,không có ảnh hưởng đến thai nhi . Bác sĩ khám cho Chu Lăng là một người đàn ông trẻ tuổi ,lại cũng vừa mới lên chức ba ba ,lên rất rõ ràng về vấn đề này ,không nhiều lời ,nhìn trong hạng mục phụ nữ mang thai giải thích rõ ràng càng vấn đề , " Anh phải chú ý mấy điểm , thứ nhất là thời điểm phụ nữ có thai cảm thấy buồn nôn thì đừng ép buộc ăn ,thứ hai dầu mỡ gì đó cố gắng ăn ít một chút ,đồ ăn cay độc cũng không được ăn nhiều ,nếu thật sự không ăn được các món khác ,thì có thể ăn một chút đồ hơi lạnh . Buổi sáng sau khi thức dậy mà bị nôn ới ,thì đặt mấy gói bánh bích quy hoặc mấy thứ ăn vặt gì đó ở trên đầu giường ,thời điểm thức dậy có thể ăn mấy khối ,nằm trong chốc lát thì đỡ hơn nhiều . Mặt khác muốn cố gắng ăn ít cơm ,thì đừng nên ăn nhiều ,mà nên ăn ít ăn nhiều lần ,uống nước thì uống một ngụm ít một ,một lần mà uống nhiều cũng dễ bị nôn... "

Ngô Ngôn cẩn thận nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ ,chỉ hận không thể lấy giấy bút ra ghi để nhớ kỹ ,chính là sờ loạn trên người tìm không thấy mảnh giấy nào .Bác sĩ cười khê xuất ra một quyển sách nhỏ dành cho phụ nữ mang thai ,vừa mới nói đều ở trong đây cả ,ngoài ra còn có những mục khác là thời gian mang thai và những điều nên biết về mang thai .Ngô Ngôn luôn luôn nói cảm ơn ,một bên tinh tế xem qua quyển sách ,một bên đi ra ngoài ,chuẩn bị đem Chu Lăng đi mua ít đồ ăn ,mua những thứ mà Chu Lăng hay ăn ,mỗi thứ một ít ,nhìn xem cô ăn cái gì thì không bị nôn .

Ở chợ nhìn nửa ngày ,Ngô Ngôn phát hiện trừ bỏ hoa quả và rau dưa ,thật đúng là không biết chọn cái gì .Ngày thường Chu Lăng trừ bỏ ăn đồ cay độc ra ,chính là thích ăn hoa quả và rau dưa ,món ăn mặn linh tinh thì cô có ăn ,nhưng không thích nhiều cho lắm .Hơn nữa món ăn mặn trên cơ bản đều là mỡ ,mấy ngày nay chỉ cần nghe đến từ cá là cô liền phun ,trong lúc đó ăn thật là không biết làm cái gì cho cô ăn .

Nhưng phụ nữ có thai cần phải ăn nhiều chất dinh dưỡng ,chỉ ăn mỗi hoa quả ,rau dưa như thế nào có thể được ? Huống chi bây giờ phần lớn cô ăn hoa quả và rau dưa cũng không vô . Ngô Ngôn thở dài ,rót cuộc vẫn mua hai con gà ,một ít xương lợn ,mặ kệ nói như thế nào ,phụ nữ có thai phải cần bổ sung chất dinh dưỡng ,dù sao cũng phải làm để cho cô ăn thử xem ,ăn nhiều hay ăn ít cũng tốt .Nghĩ đến lời nói của bác sĩ ,phụ nữ có thai có thể ăn một chút đồ ăn vặt sẽ không bị buồn nôn .Liền lại đem Chu Lăng đi siêu thị ,mua một ít đồ ăn vặt mà Chu Lăng thích ăn ,thế này mới đem túi lớn túi nhỏ phóng lên xe ,về nhà .

Anh phải có đứa con ,có con ,thì mới là một gia đình đầy đủ ,anh mới tính là cùng anh có huyết mạch tương liên tương thân .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngủ

Ngô Ngôn mua hoa quả về nhà chỉ có bé Phúc Bình là hoan nghênh ,Chu Lăng ăn đến đâu thì phun ra đến đấy ,nhưng thật ra đi vào nội thành cũng mua không ít đồ ăn vặt . Ngô Ngôn bắt đắ dĩ ,đánh đem hoa quả để vào tủ lạnh ,rời đi vào phòng bếp nấu cơm ,một bên vì dinh dưỡng cho Chu Lăng mà phát sầu .

Bình thường thì Chu Lăng rất kén ăn ,nhưng anh thế nào cũng không thể tưởng tượng được có thai mà thành như vậy ,chỉ sợ thai nhi không đủ chất dinh dưỡng ,mà cô cũng muốn suy sụp .Anh chỉ có thể mua đồ ăn mỗi thứ một ít về ,làm mỗi món khác nhau ,chỉ hy vọng Chu Lăng đều thích ,mà tình trạng cứ còn đi xuống như vậy ,anh cảm thấy bản thân mình có thể mở quán ăn làm đầu bếp .

Bữa tối Chu Lăng vẫn là không ăn được bao nhiêu ,tuy rằng cô muốn ăn thêm mấy khẩu nữa ,nhưng rau xanh chỉ miếng cường gấp ăn mấy lần ,món mặn ăn vào miệng thì liền phun ra .Mặc dù chỉ có mấy miếng rau xanh nhưng cũng đã muốn làm cho Ngô Ngôn nhẹ nhàng thở ra ,là mấy ngày hôm trước cõe ăn rau xanh cũng không vô ,hiện tại có thể ăn một chút là tốt rồi ,tình huống có thể cải thiện từ từ .

Cơm nước xong ,Chu Lăng rửa qua mặt một chút liền đi lên giường nằm ,hiện tại cô cũng không có tính thần lên mạng cả ngày ,bụng thì luôn thăm thì kêu

,giống như đói bụng đã vài ngày không ăn ,nếu không phải cô uống một chút sữa bột dành cho phụ nữ mang thai ,chỉ sợ sớm duy trì không được .Miễn cưỡng tựa vào trên giường lật vài quyển sách ,đang chuẩn bị ngủ lại bị Ngô Ngôn đang du bé Phúc Bình ngủ gọi lại : "Tiểu Lăng ,đồ ăn vặt vừa mua về em lại ăn một chút đi ,bác sĩ nói em ăn nhiều một chút sẽ tốt hơn."

Chu Lăng nghĩ ăn cái này chắc sẽ không bị nôn ,liền xé mở một gói ra ăn hai hai miếng bánh .Ngô Ngôn nhìn cô ăn bánh lại hỏi : "Bây giờ em có đói bụng không ,hay anh đi nấu cho em bát mì ? dùng nước sượng hầm của buổi tối vừa nấu ,cho mấy cọng cải thìa vào ."

Nghĩ đến mùi thơm ngào ngạt của canh xương hầm ,mấy cọng cải thìa xanh biếc ,Chu Lăng cảm thấy bụng càng đói ,cô do dự nói : "Em sợ lại bị phun ."

"Không có việc gì ,bác sĩ nói em vốn dĩ đã ăn com ít ,anh đi nấu cho em ăn thử ,ăn được mấy miếng ,nếu cảm thấy không thoải mái thì không ăn nữa ,được không ?"

Tuy rằng Chu Lăng sợ phun ,nhưng chung quy vẫn không chịu được dụ hoặc ,nhấn tâm gập đầu .Ngô Ngôn làm rất nhanh ,không bao lâu liền bưng một bát lớn lại ,ở xa Chu Lăng đã gặp phải mùi hương xông vào mũi .Ngô Ngôn cũng không để cô xuống giường ,chính là đem cái bàn để lắp ráp phóng lên giường ,đem bát đặt xuống "Ăn đi ,chính là đừng có miễn cưỡng bản thân mình ."

Bát mì rất to ,hơn phân nửa đều là nước ,nhẹ nhàng khoan khoái trong suốt ,Ngô Ngôn hiển nhiên là đem hành lá bỏ đi ,để mì sợi xuống dưới ,sau đó là để mấy cọng rau cải thìa lên trên ,nhìn đến là muốn ăn .Chu Lăng dùng chiếc đũa đem mì bỏ vào miệng ,rất tốt không có buồn nôn ,mì sợi cũng không nhiều lắm ,gắp mấy lần là hết ,lại uống thêm ngụm canh nóng ,Chu Lăng thoải mái buông đũa xuống . Rốt cuộc bụng cũng không gọi ,ăn ngon thoải mái a .

Ngô Ngôn cực kỳ cao hứng ,từ lúc bắt đầu nôn nghén ,đây là lần đầu tiên Chu Lăng có khẩu vị tốt như vậy ,chẳng những ăn hết mì còn uống thêm hai ngụm canh ,nhìn qua cảm thấy không có cảm giác buồn nôn .Đến ngày hôm sau ,bé Phúc Bình từ trong tủ lạnh lấy hoa quả ăn ,Chu Lăng nhìn không được dụ hoặc ,thể nhưng cũng ăn không ít ,nhưng bình thường ăn đồ hơi lạnh một chút vẫn phun ra ,Chính là Ngô Ngôn không muốn để cô ăn đồ lạnh nhiều quá ,mỗi lần nhìn cô ăn được một nửa quả táo ,hoặc mấy quả nho liền vội vàng dùng cái khăn dùi đi lực chú ý của cô .

Lão mẹ biết Chu Lăng mang thai ,cao hứng muốn lập tức làm thủ tục về hưu ,đi tới chiếu cố con gái cùng cháu ngoại ,Chu Lăng khuyên can mãi mới tính thôi .Chu Lăng cũng không dám nói với mẹ ,mình bị nôn nghén ,chỉ sợ mẹ lập tức sẽ đến đây ,chỉ ở trong điện thoại hỏi cô ăn uống có được không ,có bị nôn nghén không . Thời điểm lão mẹ mang thai cô ,không có bị nôn nghén ,khẩu vị lại rất tốt cái gì cũng ăn ,thể trọng lại tăng ,làm cho Chu Lăng buồn bực không thôi .

"Nếu không thì chờ đủ ba tháng lúc đó thai nhi cũng ổn định ,hãy trở về dưỡng thai đi ,mẹ đi làm cũng không bận lắm ,so với Ngô Ngôn thời gian còn nhiều hơn .Con رہ ở bộ đội cũng đã vất vả ,trở về lại còn phải chiếu cố con ,mà đứng ra con رہ lại không có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai a?"

"Con mới không cần đâu ," Chu Lăng nói , "Con sẽ ở đây dưỡng thai ,sinh ở đây ,làm cho anh ấy cảm nhận được thai nhi lớn dần lên ,làm cho anh ấy nhìn thấy đứa nhỏ được sinh ra ,như vậy tình cảm sẽ thân thiết hơn một chút .Hơn nữa con mang thai vất vả như vậy ,tổng yếu làm cho anh ấy hiểu được ,vì sinh đứa nhỏ này mà ăn bao nhiêu cực khổ ." Bằng không mấy người đàn ông còn tưởng rằng phụ nữ sinh con thoải mái cỡ nào .

Không biết là thời gian nôn nghén cũng từ từ trôi qua ,hay là phương pháp của bác sĩ có tác dụng ,Chu Lăng dần dần cũng có thể ăn vài thứ ,tuy rằng ăn ít ,nhưng ăn vặt lại nhiều ,cũng béo lên một chút ít ... Chính là Ngô Ngôn vừa lo việc ở bộ đội ,ở nhà thì chăm sóc Chu Lăng ,người cũng là gầy đi không ít ,ngủ cũng không được yên giấc ,tại mấy ngày nay ban đêm ngủ luôn bị đói tỉnh giấc ,muốn đứng lên tìm này nọ ăn .Cô khen ngược ,ăn rồi lại ngủ ,ban ngày ngủ thẳng đến chiều mới dậy .Ngô Ngôn lại theo thói quen bình thường năm giờ là dậy ,không đến vài ngày là đôi mắt bị thâm quầng .

Chu Lăng do dự thật lâu ,rốt cục nói : "Dù sao nhà cũng có mấy phòng ,không bằng chúng ta phân phòng ngủ đi ,đỡ phải ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh ."

"Ngô Ngôn kiên quyết lắc đầu : "Không cần ."

Anh vẫn nhát nhát cự tuyệt ,Chu Lăng quyết tâm nói : "Anh nhìn xem đôi mắt thâm quầng của anh xem ,em mang thai cũng không phải là một tuần ,hai tuần ,mà là mấy tháng ,anh có thể chịu được một ,hai tuần ,nhưng có thể chịu được mấy tháng sao ? Nếu như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến công việc ,vạn nhất đột nhiên có nhiệm vụ thì làm sao bây giờ ? Tinh thần không tốt anh làm như thế nào cho em an tâm ?" Ngô Ngôn trầm mặc , "Chu Lăng liền thừa thặng sông lên , "Anh xem ,nếu anh ngủ không tốt ,trong lòng em cũng sẽ lo lắng về anh ,buổi tối muốn đem cái gì đó đến ăn ,đặc biệt chỉ sợ làm anh thức ,vì thế có thể nhịn .Bình thường còn chưa tính ,em lúc này cũng không chịu được đói ,còn không bằng tách ra ngủ ,anh lại thoải mái ,mà em cũng thuận tiện ."

Ngô Ngôn lo lắng nửa ngày ,rốt cục cũng chuyển đến phòng khách ngủ .Chu Lăng lại đột nhiên ngủ không được ,tổng cảm thấy bên người trống trơn ,thật không quen ,lần qua lần lại cũng không có một chút buồn ngủ .Trước kia ,thời điểm Ngô Ngôn phải đi ra ngoài làm nhiệm vụ tuy rằng cũng có chút không quen ,nhưng không nghiêm trọng như vậy .Hơn nữa khi đó cô còn có thể ôm gối đầu của Ngô Ngôn hoặc là đại hùng ngủ ,nhưng hiện tại gối đầu bị Ngô Ngôn dùng ,đại hùng bị bé Phúc Bình dùng ,trong chốc lát cô nằm nghiêng ,trong chốc lát lại nằm ngửa ,như thế nào cũng không ngủ được .

Chính là nhầm chán ,cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra ,Ngô Ngôn mang theo gối đầu đi đến : "Không có anh ở bên cạnh em ,anh vẫn là lo lắng ,vẫn là ngủ ở đây đi ." Không đợi Chu Lăng phản đối ,Ngô Ngôn vội vàng nói , "Yên tâm , về sau buổi trưa anh sẽ ngủ đi một tiếng là tốt thôi ."

Tuy rằng lý trí nói cho mình muốn phản đối ,nhưng Chu Lăng lại nghe thấy bản thân mình mỉm cười nói : "Được ,lúc giữa trưa chúng ta cũng cùng nhau ngủ ."

Tác giả nói suy nghĩ của chính mình : Lão mẹ đã trở lại ,bị mẹ lải nhải nửa ngày ,chỉ có thể như vậy cười ... Tương lai hai tháng mỗi ngày cũng bị lải nhải ,lệ.

Chương 50: Miệng quạ đen

Từ khi Chu Lăng mang thai, Ngô Ngôn không phải tăng ca buổi tối, ban ngày thì thường xuyên chạy về xem cô có cần gì không. Có việc gì thì phó trung đội trưởng và đám người thù hạ của anh đều tự mình giải quyết, để cho anh hảo hảo chiều cổ tẩu tử, đại đội trưởng cũng là mở con mắt nhắm con mắt. Nhưng thật ra Chu Lăng rất ngại, thời gian làm việc anh không cần phải chạy đi chạy lại trở về như vậy, bụng vẫn còn nhỏ, muốn gì cô có thể tự mình làm. Tuy rằng người khác không nói cái gì, nhưng tương lai vạn nhất có việc, cái này sẽ là vấn đề lớn.

Ngô Ngôn làm sao có thể nghe, anh nhìn chăm chăm cô còn không ăn hết đồ ăn, không theo dõi anh như thế nào có thể yên tâm đi xuống? Chu Lăng bất đắc dĩ nói: "Cũng may gần đây không có việc gì, nếu có nhiệm vụ thì làm sao bây giờ?"

"Thời điểm làm nhiệm vụ, trong đầu anh bài trừ nhiệm vụ ra, không có chuyện gì liên quan đến, em yên tâm đi, anh sẽ cẩn thận." Ngô Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve bụng chưa nổi của cô. "Bây giờ anh có em, có cục cưng, anh muốn nhìn cục cưng lớn lên, muốn với em cùng nhau dưỡng lão."

"Đến lúc đó mỗi ngày chúng ta đi ra ngoài du lịch, đem mỗi nơi ở trong nước đi một lần." Chu Lăng mỉm cười, cô luôn luôn thích đi du lịch.

Không biết có phải hay không Chu Lăng miệng quạ đen, vừa nói dứt lời không đến một tuần, Ngô Ngôn liền nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, cũng không kịp gọi điện báo trước, liền mang đồng đội rời đi, nếu không phải Chu Lăng nghe thấy âm thanh của máy bay trực thăng, chạy đến ban công nhìn, chỉ sợ còn không biết anh đi làm nhiệm vụ.

Đối với việc Ngô Ngôn rời đi không thông báo cô đã sớm thành thói quen. Cũng may nôn nghén cũng tốt hơn nhiều, liền lấy lại công việc đi đưa đón bé Phúc Bình, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, nhưng khẩu vị cô vẫn không tốt lắm, chỉ cần ngửi mùi khói dầu, là không muốn ăn cơm, đành phải ngồi ở chỗ nào, hoặc đi tắm rửa cho sạch hết mùi khói dầu trên người. Vừa muốn tự mình đi mua ít đồ ăn, cũng chỉ có thể đem bé Phúc Bình đi gửi nhờ người khác trông hộ một lúc, rồi mới lên xe đi lên phố. Trong thôn chỉ có thể mua được mấy thứ rau dưa, thịt là không có, gà cũng chỉ có thể mua gà sống, mà cô lại không giám giết.

Tuy nói là thói quen nhưng bản thân lại để ý, trong lòng vẫn cảm thấy vắng vẻ khó sở, có đôi khi rảnh rỗi liền vỗ về bụng, nghĩ nghĩ hiện tại không biết Ngô Ngôn đang làm cái gì, có nhớ cô không, cô đương nhiên là hy vọng Ngô Ngôn nhớ đến mình, nhớ đến đứa bé, nhưng nghĩ đến công việc của anh mang tính chất nguy hiểm, lại hy vọng anh không cần nhớ đến mình, nhớ đứa bé.

Bé Phúc Bình bắt đầu nhớ cha, ngồi tựa vào lòng cô quệt miệng, hỏi: "Ba ba, khi nào thì mới trở về nhà?"

Chu Lăng vuốt đầu của bé, nói: "Ba ba có nhiệm vụ phải làm, mẹ cũng không biết ba ba khi nào sẽ trở về. Mẹ đến giúp Phúc Bình kiểm tra bài tập được không? Để khi nào ba ba trở về nhìn thấy Phúc Bình học rất giỏi, khẳng định là vui mừng."

Tiểu tử kia gật gật đầu, quả nhiên vội vàng đi lấy bài tập của mình đưa cho cô xem, bài tập của trẻ mẫu giáo, chẳng qua là nhận dạng màu sắc hình vật linh tinh, sách bài tập màu sắc rực rỡ, nhưng thật ra bìa mặt quyển sách rất đẹp, sau đó cô bảo bé hát một hát thiếu nhi mà đã được học ở nhà trẻ, và nhảy một bài, xem như là đã làm cho bé quên đi muốn tìm ba ba, thế này mới dẫn bé đi rửa mặt, rồi cho bé đi ngủ.

Liền như vậy vài ngày, Chu Lăng lại nghe thấy âm thanh máy bay trực thăng, vội vàng chạy tới ban công xem, quả nhiên nhìn thấy một đội người cấp cao cấp thấp, nhưng rất xa lại không thấy Ngô Ngôn, không biết có hay không ở bên trong, chính là thấy một đầu linh kia, nhưng thân hình không giống anh, chẳng được bao lâu, còn có người đến gõ cửa, Chu Lăng đáp lời, trong lòng kỳ quái Ngô Ngôn làm sao lại không mang theo chìa khóa.

Người gõ cửa là nhị trung đội phó Lưu Đạt, vẻ mặt cậu ta mệt mỏi, chào đáp lễ, nói: "Tẩu tử, đội trưởng bị bị thương, tôi tới đón chị đi đến bệnh viện."

Trong lòng Chu Lăng nhảy dựng lên, nghĩ đến chuyện ô long lần trước, lại cố trấn tĩnh nói: "Xin cậu một chút." Cô vào phòng thay đổi quần áo đi ra ngoài, lại thu thập này nọ, gọi điện thoại cho đại tỷ, đem bé Phúc Bình đến phó thác, thế này mới đi theo Lưu đội phó đi ra cửa.

Trong lòng rối cuộc vẫn là lo lắng, hỏi: "Đội trưởng của các người bị thương ở đâu?"

Ánh mắt Lưu đội phó vung trộm nhìn thoáng qua bụng của cô, nói: "Chị dâu yên tâm, bị thương không nặng, chỉ bị trúng đạn một chút."

Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra, nhưng là trái tim vẫn treo lơ lửng. Cô còn không biết những người này sao, nếu thật sự bị một chút trầy da, chỉ sợ cũng không được ở viện, mà ở phòng chữa bệnh bôi thuốc là được. Bất quá xem biểu tình của đội phó, hẳn là bị thương không nặng mới lạ.

Đến bệnh viện, có mấy thượng úy đang ngồi vây quanh Ngô Ngôn, thấy Chu Lăng vội vàng đứng lên gọi tẩu tử, trên mặt tràn đầy bất an lo lắng, đến tiếp đón sau đó liền rời khỏi phòng bệnh.

Vừa thấy Ngô Ngôn, nước mắt Chu Lăng đã rơi xuống. Trên đầu và ngực Ngô Ngôn đều quấn băng vải, thế này mà là bị thương không nặng? Hai chỗ

đều là nơi đòi mạng,hơn nữa mất lại nhảm ,cũng không biết là hôn mê hay là thuốc tê chưa tỉnh .Chai dung dịch truyền nước đã hết một nửa ,chắc là từ phòng giải phẫu đi ra cũng được một thời gian.

Cô nhìn nước mắt hỏi ,đề thấp âm thanh hỏi : "Anh ấy bị thương rất cuộc như thế nào ?"

"Trên đầu bị thương không nặng ,chỉ bị đạn sượt qua một chút ,chính là ở ngực bị hơi nặng ,nhưng đã giải phẫu thuận lợi ,chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt dưỡng thương là nhanh chóng mau liền vết thương . "Thật may là ,viên đạn chỉ kém li tâm mấy mini ,chỉ cần không may một chút ,chỉ sợ hy sinh ngay tại chỗ .

Chu Lăng gật gật đầu ,chậm rãi ngồi xuống đầu giường ,sờ tay lên khuôn mặt của Ngô Ngôn sờ soạng một chút .Lúc này cô mới phát hiện trong lòng vô cùng hoảng sợ .Nói cái gì mà chỉ một mình một người cũng có thể sống được ,không cần đàn ông sống cũng có thể tốt ,bây giờ mới biết được ,nếu không Ngô Ngôn ,gia đình này sẽ suy sụp .Cô không thể tưởng tượng được ,nếu Ngô Ngôn hy sinh ,cô phải làm sao bây giờ ,bé Phúc Bình phải làm sao ,còn đứa nhỏ trong bụng cô nữa .

"Tẩu tử cũng đừng lo lắng quá ,bác sĩ nói đội trưởng là bị thuốc tê nên chưa tỉnh ,người cũng phải cẩn thận đứa bé ở trong bụng ,đội trưởng mà tỉnh lại thấy người khác như vậy ,khả năng là rất lo lắng . "Anh đều có chút hối hận vì đi đón tẩu tử lại đây ,đều do mấy vị kia ,nói mặc kệ tốt xấu cái gì ,cũng luôn hy vọng muốn biết tình huống của chồng mình ,nếu vạn nhất đứa nhỏ ở trong bụng có việc gì ,anh có thể hướng đội trưởng ăn nói như thế nào a ?

"Tôi không sao ,cậu còn có việc của cậu về đi thôi ,tôi ở trong này cùng với anh ấy là được . " Chu Lăng ngại ngùng xoa xoa nước mắt nói , "Có chuyện gì tôi sẽ gọi y tá . "

Nhắc tào tháo là tào tháo đến ,lời của Chu Lăng chưa dứt ,một y tá liền đi đến .Trong tay lại không cầm kim tiêm ,cũng không cầm thuốc ,chỉ nhìn tình huống của Ngô Ngôn liền hướng Chu Lăng nói : "Tẩu tử ,chị đừng lo lắng ,tình huống của Ngô đội trưởng tốt lắm ,chờ hết thuốc tê thì có thể tỉnh lại . "

Chu Lăng vội vàng đứng lên nói : "Cám ơn ... "Cô không biết muốn nói gì ,chỉ cảm thấy thái độ của y tá tựa như có điển kỳ quái.

Lưu đội phó cười nói : "Tẩu tử đây là vợ tôi Triệu Mẫn . "

Chu Lăng giật mình ,khó trách nhìn hơi quen quen ,nhưng cô lại không nhớ mặt ,đại khái là Triệu Mẫn làm ý ta nên cũng ít về nhà ,cho nên cô nhận thức không được : "Xin chào ,bệnh tình của Ngô Ngôn thật là vất vả cho cô . " Cô vốn là người không am hiểu về xã giao ,hiện tại tâm tình lại càng không tốt không biết nói gì ,cũng may người ta cũng thông cảm ,chỉ là cười cười .

"Đây là công việc của tôi ,huống chi Ngô đội trưởng là chiến hữu của lão Lưu nhà tôi . Tẩu tử vẫn là nên thả lỏng tinh thần một chút ,đứa bé trong bụng quan trọng hơn .Thuốc tê hết đại khái Ngô đội trưởng cũng mau tỉnh ,tẩu tử vẫn lên ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát ,có việc thì tìm tôi . "Cô nói xong lại hướng về phía chồng nói , " Ở trong đội không có việc gì ,thì anh ở chỗ này giúp đỡ một chút ?"

Lưu đội phó lắc đầu : "Nhiệm vụ lần này còn chưa viết báo cáo tổng kết ,anh để hai người lưu lại trong này chiếu cố ,chờ việc xong rồi lại đến . "

Chu Lăng vội nói : "Cậu có việc thì đi đi cũng không cần lưu người ở lại ,thật vất vả mọi người mới được nghỉ ngơi hai ngày ,nên ở nhà nghỉ ngơi ,đi chơi hện hồ đi ,tôi ở lại một mình được . "

Lưu đội phó đầu chịu đáp ứng ,cho dù là bình thường ,nhưng bây giờ tẩu tử còn mang thai ,vạn nhất một mối ảnh hưởng đến thai nhi thì như thế nào ? Để lại hai người ở lại ,thể này mới đi .Triệu Mẫn cũng có việc ,chỉ nói có việc gì thì ấn nút báo gọi ,rồi cũng đi .

Chu Lăng đỡ thắt lưng ngồi xuống ghế ,hiện tại bụng không to lắm ,nhưng đứng lâu thắt lưng bắt đầu hơi mỏi ,nhìn xem thời gian cũng gần đến buổi trưa ,liền cầm tiền đưa tới cho hai chiến sĩ ở cửa nói : "Hai người đi ăn cơm đi ,lúc trở về mua hai phần trở về là được . "

Bọn họ đầu chịu nhận tiền của cô ,phân một người đi mua mấy phần cơm ,liền như vậy ngồi ở cửa ăn .Chu Lăng lại không có khẩu vị ,lại nghĩ đến bé Phúc Bình ,gọi điện thoại xem bé có nghe hay không . Vừa rồi đều đã quên ở trong nhà còn có đứa nhỏ ,cô không có biện pháp ở lại ban đêm ,rất may là có người ở đây hỗ trợ ,bằng không thật sự là không biết làm như thế nào .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Ngày hôm qua không có viết xong đã bị lão mẹ bắt đi ngủ ...Buổi tối tận lực viết cố xong một chương đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Dưỡng thương

Vừa treo điện thoại lên ,Chu Lăng liền thấy con mắt tối như mực của Ngô Ngôn nhìn mình ,đầu tiên là hoảng sợ ,tiếp theo thì liền vui mừng : "Ngô Ngôn ,anh đã tỉnh ?"

Ngô Ngôn nhìn chung quanh một chút ,cười nói : "Nguyên lai anh đã được đưa đến bệnh viện . "Ngừng một chút lại nói , "Em như thế nào lại đến đây ,anh đây cũng không phải là bị trọng thương ,em vẫn là về nhà nghỉ ngơi đi ,đừng để một mối ,huống chi ,bé Phúc Bình cần em chiếu cố nữa . "

Nước mắt Chu Lăng lại rơi xuống : "Còn nói không phải bị trọng thương ,nếu mệnh không lớn ,chỉ sợ đã chôn xuống đất . "Cô còn không biết vết thương ở ngực kia rất hiểm sao ?"

Ngô Ngôn cười hai tiếng ,sau đó liền ho khan đứng lên ,vết thương này chỉ là thương nhẹ ,sau đó ho khụ một cái lại tác động đến vết thương ,ngực liền rỉ ra máu .Chu Lăng sợ tới mức phác đi qua đỡ lấy bờ vai của anh không cho động đậy ,một bên tay ấn gọi linh .

Hai chiến sĩ ở cửa cũng vội vàng đặt lồng com xuống xông tới giúp đỡ .Triệu Mẫn cũng lập tức chạy tới ,kiểm tra một lần ,nói : "Tẩu tử yên tâm ,Ngô đội trưởng chỉ làm tác động đến miệng vết thương ,cẩn thận một chút sẽ không sao . " Lại giáo huấn Ngô Ngôn , "Bị thương còn không an phận một chút ,cố gắng nằm yên xuống ,đừng làm cho tẩu tử lo lắng ,tẩu tử còn mang thai nữa đâu . "

Ngô Ngôn chính là nhìn Chu Lăng cười ,Chu Lăng hơi hơi đỏ mặt trừng anh liếc mắt một cái ,hỏi : "Không biết Ngô Ngôn bị thương ,có thể hay không để lại di chứng ?"

Triệu Mẫn cười nói : "Tẩu tử yên tâm ,Ngô đội trưởng bị thương tính cũng không nặng lắm ,chỉ cần chú ý tĩnh dưỡng cho tốt thì không có di chứng . "

Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra ,Chức nghiệp của Ngô Ngôn cần lượng vận động rất lớn ,đối với thân thể yêu cầu rất cao ,nếu lần bị thương này bị ảnh hưởng đến hô hấp ,chỉ sợ cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh . Cô rất rõ ràng biết Ngô Ngôn là thích chức nghiệp quân nhân đến cỡ nào ,cô không hy vọng vết thương này trở thành làm anh cả đời tiếc nuối . Chẳng sợ lo lắng ,chẳng sợ thường xuyên phải làm những nhiệm vụ nguy hiểm .cô cũng vẫn là càng nguyện ý nhìn đến anh cao ngất tự tin đứng ở trên sân huấn luyện trước mặt nhóm bộ đội đặc chủng .

Ngô Ngôn nói "Xem đi ,anh đã nói anh không sao , chỉ là bị thương nhỏ . Mau trở về đi thôi ,không lại mệt mỏi rồi ới ra . "Đứa bé này không biết là con trai hay là con gái ,cứ như vậy mà hành mẹ nó ,chờ đến lúc sinh ra ,xem anh có dám đánh vào cái mông nó không.

"Em lại không có làm cái gì ,làm sao lại mệt được . "Chu Lăng ngồi xuống ở trên ghế , "Tiểu tử kia đã nhờ đại tỷ trông hộ ,không có việc gì . Anh không phải lo lắng mấy chuyện đó ,trước là dưỡng thương cho tốt . "Cô nhìn đến đồ ăn ở trên bàn ,lại hỏi Triệu Mẫn , "Hiện tại Ngô Ngôn có thể ăn cái gì ? Cần kiêng ăn những cái gì ?"

"Chính là chú ý đừng ăn những đồ kích thích tốt rồi , chủ yếu là sợ kích thích đến miệng vết thương . Mặt khác là tận lực bổ sung anbumin ,đối với phế quản rất tốt . "

Chu Lăng gật đầu ,lại hỏi hận bản thân mình không có đi học lái xe ,nói vậy cô có thể mỗi ngày ở nhà làm đồ ăn rồi đưa lại đây ,còn có thể thuận tiện một chút chiều cổ bé Phúc bình . Nếu không thì đi thuê cái phòng ở ?

"Ngô Ngôn bị thương không biết bao nhiêu lâu mới có thể xuất viện ?" Cô hỏi.

Triệu Mẫn nghĩ nghĩ nói : "Tình huống ít nhất là phải hai tháng ,trong nửa năm không được làm vận động kịch liệt ,về phần xuất viện ... Vốn như thế nào cũng phải ở nửa tháng ,nhưng tôi thấy bụng tẩu tử càng lúc càng lớn ,chỗ ở lại cách xa như vậy chăm sóc không có thuận tiện lắm ,trước mắt ở lại một tuần nhìn xem ,chỉ cần thương thế không có tái phát là có thể tháo băng ,trở về phòng khám ở trong bộ đội"

Bé Phúc Bình tuy rằng nhu thuận ,thời điểm ban ngày đại tỷ còn trông được ,còn đến buổi tối thì không thể cách xa ba mẹ được ,Chu Lăng cũng chỉ có thể buổi sáng mỗi ngày ngồi xe bộ đội đi đến bệnh viện chăm sóc Ngô Ngôn ,buổi tối lại trở về chăm đứa nhỏ ,cũng thuận tiện làm đồ ăn cho ngày hôm sau . Cũng may bệnh viện có lò vi sóng có thể dùng ,thế này cô mới có thể nấu một chút canh gà linh tinh gì đó cấp Ngô Ngôn bồi bổ thân thể .

Cũng may thể chất của Ngô Ngôn rất tốt ,bác sĩ nói miệng vết thương của anh bình phục rất tốt .Ngô Ngôn nhìn vợ vất vả như vậy ,cho nên ở bệnh viện được bốn ngày thì âm ỹ đòi xuất viện ,khuyến can mãi ,cuối cùng vẫn cầm một đồng thuốc ,đi theo Chu Lăng ngồi xe về nhà .Chu Lăng cũng không có biện pháp đối với anh ,hơn nữa một ngày này lại cảm thấy bụng có phần khó chịu ,sợ thai nhi có vấn đề ,lên cũng không miễn cưỡng .

Vào phòng chữa bệnh ,Ngô Ngôn liền bắt Chu Lăng nằm xuống cái giường ở cách vách ,rồi gọi bác sĩ kiểm tra qua cho Chu Lăng .Chu Lăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái : "Nào có nghiêm trọng như vậy ,thật là mất mặt nha . "

"Em bây giờ cũng không phải là một người ,sao lại không cẩn thận .Anh xem sắc mặt em tái nhợt như vậy ,vẫn là nên kiểm tra một chút thì tốt hơn . "Ngô Ngôn nói , "Bất luận là em hay là cục cưng , anh đều không hy vọng có việc gì . "

Quả nhiên bác sĩ là khám kiểm tra cho Chu Lăng rồi nói một phen : " Tẩu tử là mệt mỏi ,cố gắng nghỉ ngơi cho tốt . "

Ngô Ngôn ở trong lòng lại càng tỏ ra áy náy ,Mặc dù anh không thể chăm sóc cô ,nhưng lại làm liên lụy đến cô ,bụng to lại phải chăm sóc mình ,ngay cả đứa bé trong bụng cũng chịu tội theo .

"Anh nói cái gì vậy ,anh bị thương ,em không chăm sóc anh thì chăm sóc ai ,hay là anh muốn tìm người phụ nữ nào đến ?" Chu Lăng cố ý dựng thẳng mi lên hung hăng hỏi , "Hay là anh ở bên ngoài còn có người nào so với em trẻ tuổi xinh đẹp ôn nhu hơn ?"

Ngô Ngôn bật cười : " Kia anh muốn cũng không có thời gian a . "

Chu Lăng bĩu môi : "Ai biết được ,nói không chừng mấy ngày nay nói là đi làm nhiệm vụ ,nhưng thật ra là ở bên ngoài đi tìm tình nhân ,sau đó bị tình địch đánh dả thương ... " Cô nghĩ tiểu thuyết mà ngày xưa đã đọc qua , người chồng có tình nhân ở bên ngoài ,nếu không may bị bạn trai hay người chồng của tình nhân phát hiện ,sau đó là hai bên xông vào quyết đấu ...không thể không nói ,thật là rất cầu huyết .

Ở chung quanh có mấy chiến sĩ đứng nghe cô nói như vậy ,đều nhìn không được nở nụ cười . Ngô Ngôn trắng mắt liếc một cái : "Anh biết em là người

biên tập chuyện xưa rất lợi hại ,bằng không cũng không thể viết tiểu thuyết ở trên mạng ,chính là có thể hay không xin em đừng đem anh trở thành nam nhân vật chính ? Nhất là loại này ..." Anh ghét bỏ ,nhăn nhúm mày ,"Đàn ông loại này ."

"Hắc, đây chính là điểm phúc đó .Không phải nói là nếu hoa mẫu đơn chết , cho dù biến thành quỷ cũng phong lưu sao? Chu Lăng nhìn anh đã muốn quên đi áy náy ,nhẹ nhàng thở ra ,lại càng chêu chọc.

Ngô Ngôn muốn nói anh chỉ muốn chết ở bên em đóa hoa nhài ,đảo mắt thấy mấy chiến sĩ đều vây ở một bên cười ,ngay cả bác sĩ cũng đứng ở ngay bên cạnh chế giễu ,lời nói đành nuốt lại ,chỉ nói : "Nói hươu nói vượn ,mau đi nghỉ ngơi trong chốc lát ." Lại hướng thuộc hạ nói , "Còn ở chỗ này chờ tôi phát tiền sao ? Còn không quay về huấn luyện đi ."

Mọi người thế này mới hết cười .Hai người rảnh rồi nói mấy câu ,thì có đại đội trưởng và đại tỷ đến thăm bọn họ ,sau đó là nhị trung đội và vài tàu tử .Chu Lăng nằm trong chốc lát ,cảm thấy bụng không hề khó chịu ,liền đứng lên nói:" Em trở về nấu cơm ,bé Phúc Bình biết anh đã trở về ,không biết là vui mừng bao nhiêu đâu .Chờ em làm cơm rồi dẫn con đến xem anh ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Con không muốn ba chết

Mấy ngày nay bé Phúc Bình đều rất ngoan ,buổi sáng Chu Lăng gọi dậy là liền rời giường ,không khóc không nháo .Ở nhà đại tỷ ăn cơm ,đại tỷ làm cho cái gì cũng ăn cái đó ,không cần người ngồi bên cạnh đút cho ăn ,cũng không làm thức ăn rơi vãi đầy bàn ,đại tỷ yêu quý vô cùng ,nói thẳng xú tiểu tử nhà mình trước đây cũng không có ngoan như vậy . Chu Lăng mang theo bé đến phòng chữa bệnh ,khi nhìn thấy Ngô Ngôn nằm ở trên giường ,vẫn là đứa bé nhu thuận đột nhiên "OA" một tiếng khóc lớn lên ,Mọi người không kịp phản ứng lại ,bé đã luột cạp chân đá giày rơi xuống ,cũng không biết như thế nào liền lợi hại như vậy ,bình thường giường bệnh cao như vậy nhưng hai ba bước là ghé vào trên người Ngô Ngôn khóc thảng : "Ba ba đừng chết...Oa...Con không muốn ba chết..."

Chu Lăng lấy lại tinh thần ,vội vàng đi qua đem tiểu tử kia ôm đi : "Ngonan đừng khóc ,cẩn thận không lại đè lên ba ba,ngonan a..."

Bé Phúc Bình tựa hồ không có nghe thấy lời của cô ,dùng sức giãy dụa đứng lên . Ngô Ngôn di dời thân thể ,nói : " Tiểu Lăng ,buông con xuống đây đi ,cẩn thận đừng để con đá vào bụng "

"Có thể hay không áp đến miệng vết thương của anh ?" Chu Lăng do dự hỏi ,bất quá cô ôm bé Phúc Bình cũng thật sự là cố hết sức ,liền ở trên ghế ngồi xuống ,đem tiểu tử kia long vào trong ngực ,nhẹ nhàng vỗ lưng bé trấn an , "Ngonan a ,ba ba ở đây ,con xem ,ba ba vẫn tốt a ."

Bé Phúc Bình chậm rãi an tĩnh lại ,lại vẫn hướng người ba ba bắt tay vào : "Muốn ba ba ,con muốn ba ba..."

Ngô Ngôn nhìn bé khóc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ,trên trán đều là mồ hôi ,đau lòng nói:" Phúc Bình ,ba ba ở đây ,ba ba ở chỗ này ,đừng khóc ...Tiểu Lăng ,đem con ôm lại đây đi ,không có việc gì."

Chu Lăng nhìn tiểu tử kia vừa khóc vừa kéo ,cũng đau lòng thật ,đành phải đem con đưa đến bên người Ngô Ngôn ,nói:" Thật sự là kỳ quái ,hôm nay như thế nào đột nhiên như vậy muốn anh ."

Ngô Ngôn cũng kỳ quái . Bé Phúc Bình ô nức nở ghé vào trong lòng ba ba ,nói : "Ba ba ...ba đừng chết ...Phúc Bình rất ngoan ...đừng chết..."

Hai người đều có chút kinh ngạc ,Ngô Ngôn nhẹ nhàng vỗ lưng bé Phúc Bình nói : "Ba ba ở chỗ này ,ngonan ,đừng khóc ,ba ba ở đây." Tiểu tử kia khóc mệt mỏi ,từ từ liền đi ngủ ,trong tay còn soạn góc áo ba ba.

Chu Lăng đề thấp âm thanh nói : "Con rốt cuộc là làm sao vậy ? Đứa bé nhỏ như vậy nào biết cái gì là từ chết đâu ,như thế nào lại đột nhiên sợ thành như vậy."

Tay Ngô Ngôn vẫn không ngừng vỗ về lưng tiểu tử kia ,khẽ thở dài nói : "Xem như vậy ,chỉ sợ là con đã biết ba mẹ đẻ đã chết ,chính là cũng không biết ai nói cho con biết ."

Chu Lăng muốn nghĩ đến nhưng thôi ,liền cũng thở dài : " Cho dù chúng ta đối xử với con ,kia cũng không bằng ba mẹ đẻ nó được ,đáng tiếc tiểu Trần tốt như vậy lại hy sinh ,để lại Phúc Bình thành một người cô nhi."

Ngô Ngôn khoát tay nói : " Có chúng ta ở đây ,con sẽ không trở thành cô nhi ,chuyện cha mẹ đẻ của Phúc Bình ,thì chờ đến lúc con lớn lên thì anh sẽ nói cho con biết."

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Ai bắt anh không sửa họ cho con ,như vậy làm sao chờ được con lớn lên ,ai cũng đều hỏi con vì sao không cùng họ với anh ."

Ngô Ngôn cũng có một chút hối hận : "Anh nghĩ là không thể để cho con không biết về thân thể của mình được . Cho dù người khác không nhớ rõ đến tiểu Trần .nhưng con cậu ta sao không thể không nhớ được ? Danh hiệu anh hùng chúng anh cũng không hiếm lạ , có thể làm cho người dân nhớ kỹ

chúng anh cũng không hiếm lạ ,nhưng cha mẹ ,vợ con đều là người thân nhất của bọn anh..."

Chu Lăng nghe trong lòng đau xót ,cả giận nói "Nói bậy bạ gì đó ? Lời này em lặp lại lần nữa ,anh nghe cho tốt . Nếu anh dám hy sinh ,em sẽ để cho người đàn ông khác tiêu tiền của anh ,ngủ với người phụ nữ của anh ,đánh con anh...Không ,nếu đứa bé này còn chưa sinh ra mà anh đã hy sinh ,em kiên quyết xóa sạch nó ,mới không cần mang con riêng đi lập gia đình."

Ngô Ngôn cười khổ : "Bác sĩ nói phải nghỉ ngơi nửa năm ,đến lúc đó em cũng đã sinh con ." Dừng dừng lại nói , " Em yên tâm đi ,anh sẽ cẩn thận --- vì không để cho người đàn ông khác tiêu tiền của anh ,ngủ với người phụ nữ của anh ,đánh con anh ,cho nên anh cũng phải sống đến tám mươi a"

Mặt Chu Lăng đỏ lên ,nói sang chuyện khác "Em ôm con đến trên giường cách vách ,con ngủ không được ngoan ,sẽ đụng đến vết thương của anh ."

"Dừng ,em ôm sẽ làm động đến con ,để lại đi ,anh sẽ chú ý .Đợi lát nữa cũng đến giờ ăn cơm chiều ,đến lúc đó sẽ đem con gọi dậy là được."

Chu Lăng ngẫm lại cũng là ,liền đem đứa bé ném cho Ngô Ngôn ,chính mình về nhà nấu cơm đi .Dù sao cô nấu cơm nhiều nhất cũng là bốn mươi phút là đủ rồi ,tiểu tử kia tổng yếu ngủ đến nửa tiếng là dậy ,vài phần chung thời gian bé sẽ không làm cho Ngô Ngôn quá mệt mỏi ,huống chi Phúc Bình là một đứa bé nhu thuận ,cũng không phải là cái loại hay ép buộc đòi hỏi bất làm cái này cái kia.

Lúc đem cặp lồng đến ,quả nhiên tiểu tử kia đã tỉnh ,chính là ngồi ở trong lòng Ngô Ngôn nói chuyện ,thấy Chu Lăng tiến vào ,vui mừng ở trên giường nhay xuống dưới : "Mẹ ,con đói bụng ,chúng ta ăn cái gì nha ?"

Thẳng đến ngày hôm sau tiểu tử kia đi nhà trẻ ,Ngô Ngôn mới cùng cô nói : " Ngày hôm qua anh đã hỏi qua Phúc Bình ,anh mới biết được tiểu tử kia thế vậy mà trí nhớ rất tốt ,con đến bây giờ cũng chưa đến bốn tuổi đâu ,thế nhưng lại nhớ rõ lúc trước bọn anh đi đến Trần gia báo tang ,nên biết ba ba bị thương chết ,cho nên nghe được nói anh bị thương ,thế này mới sợ khóc đứng lên ...Mấy ngày hôm trước em đi đến bệnh viện chăm sóc anh ,em không nói cho con biết em đi đâu sao ?"

Chu Lăng nghĩ nghĩ nói : "Em sợ dọa đến con ,cũng không dám ở trước mặt tiểu tử kia lộ ra biểu tình khổ sở ,chỉ nói em đến bệnh viện chăm sóc anh ,đại khái con còn không biết bệnh viện là làm cái gì ?" Lúc trước tuy rằng ông bà nội của con qua đời ở bệnh viện ,nhưng con chỉ đi qua một lần khi Trần bà nội tỉnh lại ,sau lại cũng không gặp mặt được lần cuối ,mà trực tiếp đi hỏa táng ." Chính là ngày hôm qua lúc dẫn con đi thăm anh mới nói anh bị thương ,dạy con nói chuyện với anh ,không được cho anh ôm ,lại không nghĩ rằng con sẽ biết ba ba của nó hy sinh như thế nào ." Nói xong liền thở dài ,đứa bé này cũng quá thông minh .

Mặc kệ nói như thế nào ,Ngô Ngôn bị thương có một ngày đứng lên ,bụng Chu Lăng càng lúc càng lớn .Ở phòng chữa bệnh một tháng ,sau đó Ngô Ngôn chính thức xuất viện ,ngoại thương cũng đã khỏi hẳn về sau chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng là có thể ,không cần lại mỗi ngày phải nằm ,rồi lại tiêm . Ngô Ngôn thật sự bị vết thương này ép buộc đến khổ không thể nói nổi , trước kia anh cũng bị thương nặng nhưng cũng không phải chịu quá như thế này ,nhưng thương đến phế quản cũng là lần đầu tiên ,phải nằm im bất động ,rồi bị ho khan ,nhất là ho khan liên tục động đến vết thương ,quả thực rất khó chịu.

Ngô Ngôn bán tựa vào trên sofa ,nhìn Chu Lăng làm việc quét tước vệ sinh ,cười nói : " Anh nhưng lại có thể ở nhà tĩnh dưỡng hai tháng rồi mới đi làm huấn luyện một chút ,em nói xem đây có tính là trong họa lại có phúc ? Về sau khả năng có rất nhiều thời gian ở cùng em ."

Chu Lăng liếc trắng mắt : "Chỉ cần anh bình an ,em tình nguyện không cần anh phải mỗi ngày ở bên giúp em làm việc ."

Ngô Ngôn cười mĩa không dám nói cái gì nữa ,chính là giúp cô đem thu quần áo vào rồi gấp lại .Kỳ thật anh là thật sự cảm thấy trong họa lại có phúc ,theo quen biết cho đến kết hôn cũng là một năm rưỡi ,trừ bỏ hai lần nghỉ ngơi ,còn không có đoạn thời gian như vậy ở cùng một chỗ đâu . Hơn nữa bây giờ tiểu Lăng bụng cũng từ từ to lên ,tính ít nhất đến thời điểm cô sinh ,phía trước cũng không có nhiệm vụ ,có thể hảo hảo chăm sóc cho cô ,anh cảm thấy đã biết thời điểm bị thương này thật đáng giá .

Bất quá loại ý tưởng này anh cũng không nói cho Chu Lăng biết ,bằng không cũng đủ để cho cô tức giận . Chu Lăng tựa hồ đem lần này anh bị thương xem rất nghiêm trọng ,chẳng những luôn luôn lo lắng ,còn đem anh trở thành oa nhi ,cái gì cũng không để cho anh làm .Kỳ thật vết thương ấy có cái gì cùng lắm thì ,anh lúc ấy còn không phải mang theo đội ngũ hoàn thành nhiệm vụ sau đó rồi mới ngã xuống .Muốn lại nói tiếp ,đội đặc chủng này trừ bỏ tàn binh ,có mấy ai đã không chịu quá loại trình độ bị thương này ? Phụ nữ liền là như thế này thích ngạc nhiên .

Ngô Ngôn một bên oán thầm ,một bên mỉm cười .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hồn loạn

Thời điểm Chu Lăng cùng mẹ nói chuyện ở trong điện thoại không cẩn thận lỡ miệng lỡ mẹ nghe nói Ngô Ngôn bị trọng thương , nằm ở viện một tháng ,còn được ở nhà nghỉ ngơi hai tháng ,thật đau lòng ,cường ngạnh yêu cầu bọn họ về nhà ở đi : " Con lại không nấu cơm ,tiểu ngô như thế nào có thể dưỡng tốt thân thể? Các người trở về ở ,mẹ còn có thể bồi bổ tốt cho nó . Nó hiện tại tuổi trẻ không biết là ,bây giờ mà không chăm sóc tốt ,thì đến già sẽ quá sức..."

Lão mẹ là dạy học, tối có thể giáo huấn người, Chu Lăng chỉ sợ thần công lái nhái của mẹ, bị oanh tạc mười phút sau đó liền chống đỡ không được, trực tiếp bắt tay ném cho Ngô Ngôn, để cho anh đi giải quyết vấn đề. Quân nhân, không phải là lúc gặp nguy hiểm vẫn ở trên đỉnh sao?

Đáng tiếc kết quả làm cho Chu Lăng hết sức thất vọng, lửa đạn của lão mẹ quá mức mãnh liệt, liền ngay cả Ngô Ngôn là trung tá bộ đội đặc chủng đi ngăn chặn mà cũng không được, cuối cùng vẫn là đáp ứng về nhà tĩnh dưỡng đi. Nhưng bất quá Ngô Ngôn muốn để lùi lại vài ngày rồi mới về, bởi vì một năm trước đi ra nước ngoài tham gia huấn luyện thợ săn, có hai người chiến hữu đã trở lại.

Trước kia Chu Lăng đã xem “Lao ra á mã tôn” trường học thợ săn, thời điểm đó liền cố ý tra xem tư liệu, là ở châu Nam Mỹ, ở đó đặc biệt có một trường học chuyên môn huấn luyện bộ đội đặc chủng. Chu Lăng đã nghĩ, có thể đi đến đó tham gia huấn luyện là những tinh anh trong bộ đội đặc chủng của các quốc gia, kia có thể huấn luyện bọn họ, kia chắc cũng có nhiều con trâu lắm a?

Qua hai ngày, quả nhiên có hai thượng úy đến gõ cửa mà Chu Lăng chưa từng thấy qua, hai người đều đen nhánh, gầy gò gầy gò, nhưng khí thế lại yên lặng mà vẫn sáng suốt. Vừa vào cửa liền cúi đầu chào cô, kêu tiểu tử, trong tay còn mang theo quà. Ngô Ngôn nhìn thấy bọn họ vô cùng kích động, nếu không phải Chu Lăng dùng sức trừng mắt anh, chỉ sợ sẽ đến ôm tới tập.

Chu Lăng tiếp trà và hoa quả xong, thế này mới rảnh rỗi đánh giá hai người, kinh ngạc phát hiện trong đó có một người còn rất trẻ tuổi, thoát nhìn thế nhưng lại rất tinh ranh. Mặt trẻ em, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, mắt hai mí, mắt to, lông mi vừa dài vừa cong...

"Nhìn thật thích a!" cô cơ hồ muốn hét rầm lên.

"Trông thật gầy, khẳng định là huấn luyện vô cùng gian khổ, Tiểu Lăng, hãy làm nhiều đồ ăn ngon, cho bọn họ tốt bồi bổ."

Chu Lăng mỉm cười đi vào phòng bếp, cô là biết sức ăn của binh lính, cũng không cần làm các món cầu kỳ, dù sao trù nghệ của cô rất bình thường, chỉ cần bung một miếng thịt to lên cho bọn họ ăn no là được rồi. Dùng nồi áp suất nấu một bát canh sườn, cắt mấy cân thịt ba chỉ cho vào kho tàu, bỏ con cá trắm cỏ mà mấy hôm trước người ta cho, cho vào nấu, sào mấy đĩa rau dưa...

Khi ngồi xuống ăn cơm, Chu Lăng mới phát hiện, anh bạn nhỏ này tuổi tương đối rất ít, nói đến chuyện huấn luyện thì nói đạo lý rất rõ ràng, nhưng nói đến chuyện khác thì không hiểu biết nhiều lắm. Chẳng lẽ trong

Chẳng lẽ trong truyền thuyết cậu ta gọi là thiên tài? Rất nhiều thiên tài đều thường thức ở các phương diện nhưng biểu hiện thì ngu ngốc.

Bất quá thật sự là rất tinh quái a, rất muốn niết một phen ở tại khuôn mặt kia...

Sau đó Ngô Ngôn nói cho cô biết: “Tiểu Vương mới có hai mươi tuổi mà đã có mười năm tuổi quân. Năng lực huấn luyện vô cùng xuất sắc, chỉ là hơi khờ khạo về phương diện cuộc sống, đại khái là từ bé điều quan hệ sinh hoạt ở trong quân doanh.”

Chu Lăng kinh ngạc nói: “Cậu ta là cái loại này thiếu niên quân giáo đi ra sao? Em còn tưởng rằng đó chỉ ở trong TV mới có.”

Ngô Ngôn lắc đầu: “Có mấy sở khác là đều đem đệ tử cấp bình thường ra dùng để thử nghiệm, chỉ có thiếu niên quân giáo XX là chính quân giáo thật. Lúc tuyển nhận đều là từ tám đến mười hai tuổi thiếu niên nhi đồng, tiến hành quân sự trong sáu năm cùng học tập văn hóa, trong lúc đó không cho phép tiếp xúc cùng các giới, tốt nghiệp xong lại phân công đến các bộ đội, đại bộ phận trong đó đều là phân đến các bộ đội đặc chủng. Tiểu Vương chính là một thành viên trong đó. Những chiến sĩ có thể thuận lợi tốt nghiệp đều là tinh anh có kỹ năng quân sự, nhưng bởi vì từ nhỏ liền ngăn cách, ở phương diện công việc vật cũng là hơi khờ khạo.” Anh nói xong liền thở dài, với anh mà nói là không tán thành cái loại chế độ huấn luyện này.

Mười tuổi đưa bé liền phải rời khỏi gia đình, tiến hành huấn luyện gian khổ như vậy, nhất là phải học sáu năm, kia cũng khá đáng thương. Chu Lăng cảm thấy đứa bé này cũng thật là đáng thương, vì thế sau này có đồ ăn ngon gì hoặc là đồ ăn vặt liền không quên được cho cậu ta một phần, đồ Tiểu Vương không cần phải gọi cô là tiểu tử nữa mà trực tiếp gọi là tỷ tỷ.

Ngô Ngôn có thương tích, Chu Lăng mang thai, bọn họ ai cũng không thể cùng bé Phúc Bình ngủ cùng một giường, liền đăng ký ba cái giường đệm, Chu Lăng mang theo tiểu tử kia ngủ ở một gian khác, Ngô Ngôn một người ngủ cách vách.

Ở trước mặt Chu Lăng là một nhà ba người, bà nội, con dâu cùng đứa cháu trai bảy tuổi. Ngô Ngôn lại không thường nói chuyện, Chu Lăng tuy rằng cũng không thích nói chuyện cùng người xa lạ, nhưng người ta lại chủ động bắt chuyện. Trông bà lão trước mắt này cũng hiền lành, người con dâu cũng trẻ tuổi hiền lành, đứa bé rất đáng yêu, lại chủ động cùng cô nói chuyện phiếm, cô cũng không phải là người khó gần, một đường liền tán gẫu khí thế ngất trời.

Ngô Ngôn nằm trên giường không có việc gì làm, lập tức đi ngủ, bé Phúc Bình chơi trong chốc lát cũng ngủ, thời điểm Chu Lăng ngủ, cũng đã biết được người ta là ở huyện bên cùng gần thành phố J, xuống xe ở thành phố J, rồi sau đó lại chuyển xe tuyến, cả nhà phải đi thành phố Y thăm người thân...

Sáng sớm hôm sau, tàu đến bến, Chu Lăng tay trái dẫn theo túi xách, tay phải nắm bé Phúc Bình, đang chuẩn bị quay đầu nhìn Ngô Ngôn chuẩn bị thế nào, chỉ thấy bà nội một tay cầm mấy túi to, một tay nắm cháu trai, con dâu tắc xoay người ôm lấy Tiểu Phúc Bình: “Xuống xe nhiều người, nhỏ như vậy đứa bé dễ bị ngã, tôi giúp cô ôm đi xuống đi”

Chu Lăng liền thanh nói lời cảm ơn, cô cũng sợ tiểu tử kia bị ngã đau, nhưng là chính mình bụng cũng không nhỏ, hơn nữa khí lực cũng bé, căn bản ôm bất động, này đại tỷ vóc dáng cao lớn, ôm tiểu tử kia cũng không có việc gì nhi đường như. Xuống xe, nàng đang muốn đem tiểu tử kia tiếp nhận đến, đã thấy vẻ mặt kinh ngạc của chị gái kia: “cô gái, cô như thế nào có thể bắt con của tôi đi”

Bà nội đứng ở bên cạnh về mặt lo lắng, ném túi to đi bỏ tay cô ra: “Đừng bắt cháu trai của tôi...”

Liên ngay cả đứa bé bảy tuổi cũng ôm chân tiểu tử kia kêu lên: “Em trai em... em trai là của cháu...”

Chu Lăng còn không có phản ứng lại thì người chung quanh vây đầy lại đây, đều chỉ trỏ nhìn cô: “Gặp qua người bắt cóc, nhưng chưa thấy qua càn rỡ như vậy”>

“Là cái phụ nữ có thai, sao lại đi bắt trẻ con...”

“Này không phải bắt cóc, đây là cướp đoạt đi”

“Cũng không sợ báo ứng đến chính đứa nhỏ trên người mình...”

Chu Lăng cơ hồ muốn khóc đi ra, gắt gao nắm cánh tay Tiểu Phúc Bình như thế nào cũng không chịu buông tay, Tiểu Phúc Bình bị kinh hách, lại bị các cô nắm chặt tay đau, oa khóc lên “Mẹ...”

Chị gái vỗ nhẹ lưng bé: “Ngoan a, không khóc xem mẹ đem người xấu đánh đi.”

“Nó là con của tôi...” Chu Lăng vừa tức vừa vội, “Ai giúp hỗ trợ, giúp tôi báo nguy... Ngô Ngôn! Ngô Ngôn! Mau tới đây!”

“Bây giờ bọn buôn người còn dám chủ động báo nguy?”

“Hay là trả thù đi? Muốn thừa loạn trốn?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Phương Ngôn

Ngay tại thời điểm Chu Lăng muốn khóc lên, rốt cục Ngô Ngôn cũng kéo hành lý tiến vào. Thấy tình huống này, trực tiếp đem này nọ ném xuống vội đem đứa bé bế đi qua. Bé Phúc Bình được ba ôm vào trong ngực, nức nở cánh tay nhỏ ôm lấy cổ của anh. “Ba ba, đánh người xấu!”

Ba người buôn lậu kia nguyên tưởng rằng chỉ có người phụ nữ có thai mang theo đứa bé, lại không nghĩ đột nhiên lại có người đàn ông cao lớn thô kệch như vậy xuất hiện, đều khản trương lên, Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra. “Ngô Ngôn, đây là bọn buôn người, muốn cướp đứa bé nhà chúng ta.” Một bên nói một bên gọi điện thoại báo nguy.

Nhìn rõ ràng là không chiếm được tiện nghi, bọn buôn người đã nghĩ muốn bỏ trốn, Chu Lăng cũng không phải là người tốt, một phen liền giữ chặt cánh tay của cô con dâu kia kêu lên: “Đừng nghĩ chạy, còn không biết các người dùng thủ đoạn này mà đã bắt cóc bao nhiêu đứa trẻ đâu!”

Ngô Ngôn xem cô thế nhưng lại giằng co với người phụ nữ kia, mặt đều bị dọa trắng, vội vàng ném hành lý sắp tiến vào, chắn ở trước mặt Chu Lăng, chỉ sợ người phụ nữ kia đem cô đẩy ngã. Nhìn xem người ta so với cô đều cao hơn một cái đầu đi, thế nhưng lại dám cùng người ta động thủ, trở về phải tốt giáo huấn cô một phen.

đã giết qua nhiều người, cho nên trên người anh khó tránh khỏi một loại sát khí. Ngày thường Ngô Ngôn trầm mặc ít nói, nhưng lại là người rất yêu thương vợ, tự nhiên nhìn thì không nhận ra được. Lúc này đụng tới bọn người muốn bắt cóc con mình, còn khi dễ người phụ nữ có thai, liền tức giận đi lên, lập tức bắt lấy hai người buôn lậu kia dữ lại, đứa nhỏ kia lại “Oa” một tiếng khóc lên.

Chu Lăng bị chồng ngăn đứng ở sau người, trong tay đã cầm lấy điện thoại gọi đi. cô không có gọi đến 110, mà trực tiếp gọi đến cho anh rể họ, điện thoại gọi đi, thì có mấy tiếp viên ở trên xe lửa cùng nhân viên bảo vệ phát hiện bên này xảy ra chuyện, liền chạy lại đây. Chính là một bên là một bà lão, một bên là phụ nữ có thai và đứa bé, nhất thời bọn họ không biết xử lý như thế nào, chỉ có thể khách khí mời bọn họ vào văn phòng ngồi “nói chuyện”

Chu Lăng tuyệt đối là không muốn đi vào văn phòng ngồi nói chuyện, nhưng cô cũng không cam lòng đem bọn buôn người để cho chạy, cũng may anh rể họ nhanh chóng xuất hiện, bọn họ còn chưa kịp ngồi xuống, thì xe cảnh sát đã tới. Hai vợ chồng hai người ngồi lên xe cảnh sát đi thẳng đến cục công an, trên đường anh rể họ còn cười nhạo: “Em nói xem một năm em trở về thì có hai lần ngồi trên xe cảnh sát đi? Có người nào giống em như vậy không?”

“Chẳng lẽ xem em có vẻ dễ bị bắt nạt sao?” Chu Lăng cảm thấy chính mình cũng buồn bực.

Lão mẹ nghe thấy bé Phúc Bình ở nhà ga suýt nữa bị người ta bắt cóc đi, cũng hoảng sợ, lôi kéo tiểu tử kia cẩn thận kiểm tra một lần, thấy bé không có bị thương thế này mới nhẹ nhàng thở ra: “Cần đây trong tivi cũng có chiếu qua tin tức này, lại không ngờ có loại con gái mang theo đứa bé bắt cóc trẻ con, kỳ thật này không phải bắt cóc a, chính là cướp đoạt.”

“Đúng vậy, con nghĩ là không để cho Phúc Bình rời khỏi tầm mắt của con, lại không nghĩ rằng có người càn rỡ như vậy, thế nhưng còn phản lại nói bọn

con là bọn buồn người, liền ngay cả đứa bé bảy tuổi cũng được huấn luyện rất tốt, chờ thời điểm bọn họ bắt đầu bắt đứa bé, thì liền đi theo gọi em trai.”

Chu Lăng nghĩ liền nghiêng rằng nghiêng lợi, thật là quá đáng.

Vợ chồng hai người, một người thì bị thương, một người thì mang thai, lúc này đi ra ngoài cũng không tốt, liền chỉ ngoan ngoãn ngậm ngốc ở nhà, ngay cả họ hàng thân thích cũng không đi, chỉ có mấy anh chị họ đi đến chơi. Mỗi ngày ngủ, nói chuyện phiếm, xem tivi, còn có người hầu hạ ăn uống, Chu Lăng cảm thấy đến lúc chưa kịp sinh con thì mình đã biến thành trư, mỗi ngày soi gương đều có thể cảm thấy mình giống như quả bóng khí.

“Lão mẹ, mẹ nói xem con béo như này, đứa bé có thể hay không cũng béo mà sinh ra không được a?” Chu Lăng buồn bực lo lắng nhìn mặt tròn tròn và bụng tròn tròn của mình.

Lão mẹ tức giận vỗ lên đầu cô một chút: “Đừng nói bậy, người phụ nữ có thai nào mà không mập? Thai nhi phải cần đủ chất dinh dưỡng mới tốt, hiện tại khoa học kỹ thuật tiên tiến như vậy, lo lắng cái gì nữa. Chăm sóc cho tốt, sau đó sinh cho tôi một đứa cháu trai khỏe mạnh mập mạp.”

“Ai nói nhất định phải là cháu trai, con thích con gái, dù sao con trai đã có bé Phúc Bình.” Chu Lăng reo lên “Có con gái con có thể mua cho bé rất nhiều váy đẹp, có thể đưa bé đi học...” nói xong chính cô cũng cười, kỳ thật chính cô cũng không biết là mình thích con trai hay con gái. Cũng may Ngô Ngôn không ngại giới tính của đứa bé, lại không phải lo hương khói cho ông bà nội, nhưng thật ra cô cũng không có áp lực.

“Ngô Ngôn, chờ chúng ta về bộ đội, chúng ta đem họ của Phúc Bình sửa lại đi?” Thời điểm buổi tối đi ngủ, Chu Lăng đột nhiên nói.

Ngô Ngôn kinh ngạc hỏi: “không phải nói là để cho con giữ lại họ của con sao? Có phải mẹ nói gì đó hay không?”

Chu Lăng lắc đầu: “Phúc Bình nói mấy bạn nhỏ của con đều hỏi con vì sao lại mang họ Trần mà không phải họ Ngô, em nghĩ con bây giờ còn nhỏ không biết gì, chờ lúc lớn lên chỉ sợ con sẽ nghĩ chúng ta không thương con, con theo chúng ta không phải người một nhà. Em nghĩ không bằng bây giờ sửa họ Ngô cho bé, tương lai con lớn lên muốn sửa họ lại hay không thì tùy con, cũng miễn cho đứa bé dễ bị thương tâm.”

Ngô Ngôn không nói gì, trong phòng liền trầm mặc xuống. Ngay thời điểm từ đầu tình cảm của Chu Lăng dành cho Phúc Bình còn thối lảm không có sâu đậm, cô vốn là không thích con của người ngoài, làm sao có thể trần ra tình yêu thương của một người mẹ? Chẳng qua là cảm thấy ở trong bộ đội việc nhận nuôi con của chiến hữu rất thông thường, cô là người mềm lòng, cho đến khi nuôi tiểu tử kia được mấy tháng, thấy bé nhu thuận nghe lời, nên sinh ra tình cảm.

Đào mất đã tới năm mới, bụng Chu Lăng càng lúc càng lớn, mặc lại nhiều, cô lại cảm thấy mình thật rất giống con chim cánh cụt. Ngô Ngôn không muốn cô đang mang thai mà lại đi bằng giao thông công cộng, thời điểm bây giờ xe cũng không dễ bắt, nên đành tự đi thuê một chiếc xe đi chúc tết. Đến nhà họ hàng thân thích, tự nhiên sẽ tránh không được mỗi người đều hỏi cô một câu về thương tích của anh rồi bụng của cô, đến cuối cùng Chu Lăng lại cảm thấy chính mình là đài triển lãm bụng, chắc cô không phải là đến chúc tết, mà là đến cho người ta xem bụng đi. Bất quá cũng không có biện pháp, so với anh chị em, cô lại kết hôn muộn nhất, cũng không phải là mỗi người đều quan tâm cô sao?

Vài người có quan hệ bình thường, lại luôn luôn ra vẻ mặt bất đắc dĩ thương hại nhìn Chu Lăng, ý nói là cũng thật đồng tình khi cô gả cho người chồng không biết sống chết lúc nào, nhìn bọn họ bây giờ không giống như người nình bợ hồi một năm trước. Chu Lăng chỉ làm bộ như không nghe thấy gì, trong lòng cảm thấy lại may mắn vì Ngô Ngôn nghe không hiểu được phương ngôn của thành phố J, bằng không cũng bị tức chết.

không nghĩ là về sau Ngô Ngôn đột nhiên nói: “Mấy nhà kia có phải hay không đối với em quan hệ không được tốt? Như thế nào rất hưng phấn khi nghĩ em phải thủ tiết? Năm trước bọn họ không phải muốn thông qua anh theo vào bộ đội sao?” Chu Lăng kinh hãi: “Anh như thế nào lại hiểu được phương ngôn, phương ngôn thành phố J vốn sẽ không tính là khó hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Đứa bé tinh nghịch

Chu Lăng tuy rằng tức giận vì cái loại người thân này, cô vốn không thân với bọn họ, chỉ lo lắng mặt mũi của lão mẹ nên cũng không nên tiếng, dù sao về sau cô là không cho phép lui tới nhà bọn họ. cô là người biết bao che khuyết điểm, nói chính mình không quan hệ, nhưng cô rất phiền khi người khác nói mình là người nhà, chẳng sợ cô lúc ấy không phát hỏa, về sau cũng đừng hy vọng cô sẽ giúp việc gì. Mới trước đây cô cũng cùng bạn học đánh nhau vì cũng nói đến loại chuyện này về cha mẹ mình, sau đó bị thầy giáo phê bình, về nhà lại bị lão ba phê bình.

Ngô Ngôn kinh ngạc mở miệng to: “Em còn cùng người ta đánh nhau?” Anh thật sự không nghĩ ra được, Chu Lăng vóc dáng rất nhỏ, mặt còn không to bằng bàn tay anh, bộ dáng mảnh mai nhả nhặn, tính cách thì mềm lòng ngay cả cá cũng không đành giết, thế nhưng còn có thể cùng người ta đánh nhau.

Chu Lăng có chút ngượng ngùng hé miệng cười: “Làm sao có thể xuống tay đánh, cũng bất quá chỉ xô đẩy linh tinh.” đã nói rồi, quả nhiên là hổ giấy. Ngô Ngôn cảm thấy mình mới biết được chân tướng về cô, nhưng bất quá anh lại thích cô như vậy, nói lăng chua ngoa tâm như đậu phụ, có đôi khi oán hận vài câu phải như thế nào, trả thù như thế nào khi đắc tội đến người nhà của cô, nói lại ngoan cũng chỉ là nói mà thôi, nghiêm trọng nhất là trả thù nhưng bất quá là không để ý người kia.

Ngô ngôn trấn an vợ đang tức giận hồ hồ kéo vào trong lòng:”Đừng tức giận, Nghề nghiệp này của anh vốn chính là nguy hiểm ,làm cho mọi người phải lo lắng đề phòng...”

“Làm trò, em lo lắng kia cũng là em nguyện ý, đối với bọn họ thì có cái quan hệ gì, bọn họ dựa vào cái gì mà nói hươu nói vượn, em còn liên tưởng, ước gì mình không quen biết bọn họ, trong mắt chỉ trừ bỏ tiền ra, bọn họ còn xem đến cái gì?”

Ngô Ngôn bật cười, dòi đi đề tài:” chờ anh đến hết nghỉ phép, đến lúc đó em theo anh chờ về không?”

Chu Lăng quên đi tính thời gian, nói:” Đến lúc đó đều đã bảy tháng, mẹ nhất định sẽ không cho em đi đâu .”

Ngô ngôn không tha nhìn bụng của cô nói:” không phải nói mượn một tàu từ tới chiều cô em sao, khả năng nhất định đến lúc đó anh không thời gian đi lại đây, anh nghĩ muốn nhìn em sinh sản.”

Lão mẹ đương nhiên là không để cho Chu Lăng đi, người khác thì không biết, nhưng nói lại cũng không bằng người nhà mình được ? Hơn nữa người nhà ở đây lại nhiều, trong bệnh viện mặc kệ là bác sĩ y tá hay là phòng bệnh đều thuận tiện hơn chút, chăm sóc tốt, giá cả cũng tiện nghi, nghĩ như thế nào cũng rất lời.

Chu Lăng là do dự, ở nhà đương nhiên là thuận tiện hơn .Nhưng trong lòng cô lại muốn cùng Ngô Ngôn trở về bộ đội, cô tuy rằng không nói , nhưng trong lòng cũng đã rõ ràng, cô xem như hăm đi xuống, tuy rằng không phải là trong tiểu thuyết viết cái loại này tình yêu oanh oanh liệt liệt , nhưng mặc kệ là tình yêu hay là thân tình, cô là đã muốn không dòi được Ngô ngôn.

cô không thể không thừa nhận, cô thật sự rất sợ hãi, cô sợ Ngô ngôn, Lúc cô không có ở đây Ngô Ngôn phải đi làm nhiệm vụ nguy hiểm , không phải mỗi lần đều có thể giống lần này may mắn giống nhau , có thể an toàn trở về. Nhưng cô cũng nói không nên lời làm cho Ngô ngôn đổi chức nghiệp, chứ đừng nói chuyển nghề, nói đúng là cô cho anh đi làm bộ binh quan quân bình thường , cô cũng luyện tiếc làm cho anh khó xử. cô biết ngô ngôn có bao nhiêu yêu thích đại đội đặc chủng , đối chính mình là một người bộ đội đặc chủng thì có bao nhiêu tự hào. Nhưng bụng càng lúc càng lớn, ** thời điểm mấy tháng này cô khẳng định không có khả năng tự mình làm việc nhà, đi theo trở về chỉ biết liên lụy Ngô ngôn. Công việc của anh đã muốn đủ vất

vả , chẳng lẽ cô còn muốn gia tăng gánh nặng cho anh sao?

Cho dù mượn người đến hỗ trợ, nhưng người ngoài làm sao có thể tỉ mỉ giống mẹ mình được, cho dù chính cô ,trở về sinh đứa bé,nhưng cô vẫn thật sự lo lắng đem trẻ con giao cho người ngoài chăm sóc.

Ngô Ngôn cũng do dự anh đương nhiên luyện tiếc Chu lăng, một phần nữa là phải chờ đứa bé được mấy tháng rồi mới có thể trở về, khả năng trong mấy tháng này anh khó sắp xếp được thời gian đến thăm cô. Nhưng anh cũng không xác định chính mình có phải hay không có thời gian chiều cô Chu Lăng, tuy rằng đã sớm nói mượn người tới chiều cô, nhưng ai so với được với mẹ mình đâu? Chờ đứa bé sinh ra đến, thời điểm Chu Lăng muốn ở cữ anh hoặc là một người chiều cô hai người, hoặc là đem đứa bé mới sinh ra giao cho người khác chăm sóc.....

Chu Lăng cuối cùng vẫn là quyết định ở lại, chính là muốn cho toàn bộ hành trình kế hoạch cùng trở về của Ngô Ngôn thất bại . Bất quá mấy tháng trước nhìn biểu hiện của Ngô Ngôn phi thường rất tốt, để lại hấn nhất mã tốt lắm. Nàng nghĩ một bên không tha nhìn Ngô ngôn, chỉ hy vọng kì tích xuất hiện, anh có thể lại được nghỉ phép mấy tháng nữa thẳng đến đứa bé sinh ra nàng ngồi hoàn trong tháng, Ngô Ngôn tuy rằng biết Chu lăng ở lại rất tốt, nhưng thấy cô quyết định ở lại, trong lòng vẫn là buồn bực thêm mất mát hoàn toàn không nhìn của nàng sao mất. Anh có thể được nghỉ phép mấy tháng này là do bị thương nặng , nếu muốn được nghỉ cho đến đứa bé được đầy tháng thì trừ phi anh lại chịu thêm một lần bị thương nặng

nữa.

Bất quá anh bị cấm không được huấn luyện quá nặng, về đơn vị cũng nhiều nhất làm huấn luyện mọi người , hoặc xử lí một chút việc vặt, về phần làm nhiệm vụ gì là không có khả năng. Quốc gia bồi dưỡng một người bộ đội đặc chủng giống anh như vậy cũng không dễ dàng, nên không có khả năng không có một chút lý do liền thật điều hy sinh .

Chia lia đêm trước chu Lăng ghé vào Ngô Ngôn trên người khóc, từ lúc mang thai, cảm xúc lcuar cô liên tục dễ dàng dao động, lúc này nước mắt muốn ngừng mà không ngừng được, một bên ở trong lòng phi nhỏ chính mình thích khóc, một bên đem Ngô ngôn áo ngủ khóc ẩm ướt bên...

Ngô Ngôn lại là bất đắc dĩ lại là không tha, đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, một tay vỗ về bụng của cô nói:” Tốt lắm, đừng khóc cẩn thận sinh ra một con quỷ hay khóc ,con của anh tương lai phải là người bảo vệ quốc gia ,quân nhân mà rơi lệ thì sao được?”

Anh vốn là tưởng Chu Lăng không khóc nữa, nhưng lại không nghĩ rằng cô khóc lợi hại hơn, một bên lấy tay chùi ngực của anh nói:” nói vậy...ai nói tương lai đứa bé nhất định phải làm quân nhân a? Con muốn làm cái gì thì làm cái đó, ai cũng không được bắt buộc con làm cái gì mà con không thích.”

“không cần anh bắt buộc , tương lai sau này khẳng định con sẽ thích chức nghiệp quân nhân .” Ngô Ngôn tràn đầy tự tin – cho dù đứa bé không thích, anh cũng sẽ dạy bảo cho thích, đương nhiên, điểm này tiểu Lăng không biết.

Chu Lăng không biết trong lòng anh đánh lưu ma trước quý, thậm chí chờ đứa bé sinh ra, cô là chính mẹ nó, chính là hoàng mặt bà. Bây giờ còn không sinh ra đến đều đem cô ép buộc chết khiếp, tương lai lại còn không biết muốn phiên toái thành cái dạng gì, chỉ sợ không phải ăn ít tức giận nhiều. Theo phương diện giáo dục cô luôn luôn là cảm thấy đề thuận tự nhiên hơn. Chính cô thường thường cảm thấy cha mẹ hai người đều làm nghề giáo viên, dạy rất nhiều học sinh đều thành tài như vậy, nhưng lại giáo dục con mình thì phi thường thất bại , chẳng những không thành tài, tính cách còn cổ quái hướng nội. cô mỗi lần nghĩ đến trước kia bị buộc học những cái không thích . Đọc sách cô lại càng không thích ,nên cô sẽ tự an ủi chính mình..

tương lai có đứa bé, phải nhất định căn cứ vào tính cách của đứa bé, mà giáo dục.

Bất quá cô nghĩ là rất tốt, nhưng tương lai có thể làm được hay không ,kia cũng sẽ rất khó nói.

Ngô Ngôn một bên đỡ Chu Lăng nói chuyện, miễn cho khóc thân thể bị ảnh hưởng, một bên vỗ về bụng của cô bởi cục cưng làm trò chơi. Thời điểm cục cưng được bốn tháng là bắt đầu hoạt động , đến sáu tháng thì càng nghịch ngợm không ngừng, thường thường sẽ thân thân cánh tay đá đá chân, nếu không thấy người để ý đến bé thì liền ghét ghét.

Thời điểm mỗi lần bé bắt đầu động đây Ngô Ngôn hay dùng tay đi vuốt ve bé, cục cưng cảm giác được lại càng phát hưng phấn, lại không ngừng động. Cũng may lực của bé còn yếu, nên động vài cái liền nặng nề đi ngủ, thế này bụng của Chu Lăng mới không bị bé đá phá. Ngô Ngôn mỗi lần xem Chu Lăng bị đứa bé đá đau liền một bên mắng đứa bé không hiểu thuận, chờ bé đi ra sẽ đánh mông bé, một bên lại đang nhìn thời điểm đứa bé động thì lòng tràn đầy mãn nhãn vui mừng, chỉ cần đứa bé vừa động liền nhất định phải ngừng nói chuyện để đến chơi cùng bé.

Chu Lăng tuy rằng bị đau, nhưng cũng biết đây là đại biểu đứa bé ở trong bụng phát triển rất tốt, thấy chồng coi trọng đứa bé như vậy, một bên lòng chua xót về địa vị của mình, công việc xếp theo thứ nhất ,con đứng thứ hai ,vợ đứng thứ ba, một bên lại đau đầu tương lai này khẳng định là một đứa bé bướng bỉnh, còn không biết vì nó mà sinh bao nhiêu tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Sinh con gái

Rốt cuộc Ngô Ngôn vẫn là một mình về đơn vị, Lưu lại một phụ nữ có thai cùng một cái đứa bé, nhìn trông mong nhìn xe lửa dời đi. Tiểu Phúc bình cũng đã biết được lỗi buồn li biệt, khóc tê tâm liệt phế, dẫn tới Chu Lăng cũng khóc lên. Một lớn một nhỏ hai người đều khóc , dẫn tới mỗi người ở trong sân ga đều ghé mắt nhìn. Lão mẹ dờ khóc dờ cười, chỉ có thể cùng lão ba cứng rắn đem người lôi kéo rời khỏi nhà ga, thật sự là rất dọa người, nếu không phải cô mang thai, bọn họ khẳng định rất rõ ràng là bỏ lại cô, làm bộ như không biết.

Chu Lăng thống thống khoái khoái khóc một hồi, khóc xong mới cảm thấy ngượng ngùng, nhìn gương ánh mắt sưng đỏ, ánh mắt cùng đỏ bừng mắt không chịu ra khỏi phòng. Lão ba lão mẹ thế nào sẽ bỏ qua cho cô, hung hăng cười nhạo một chút, đem chu Lăng buồn bực hận không thể làm gì được. Tiểu Phúc bình nghe không hiểu ông ngoại bà ngoại đang nói cái gì, lại miễn cưỡng cảm giác được mẹ bị nói mất hứng, liền “Đặng Đặng Đặng” Chạy tới đây: “Không được khi dễ mẹ cháu”

Tất cả mọi người hào cười rộ lên, Chu Lăng vội vàng đi giữ chặt bé phúc bình: “Phúc Bình, không được không lễ phép đối với ông bà ngoại .”

Bé Phúc Bình không rõ lời mẹ vì sao muốn trách cứ chính mình, liền biện miệng ủy khuất nhìn mẹ, mắt to ảm ướt, thật sự là manh thật. Chu Lăng ác chế muốn vuốt ve bé một chút xúc động, đem bé kéo đến sô pha ngồi xuống, kiên nhẫn nói: “Ông ngoại bà ngoại là trưởng bối của mẹ , cũng là trưởng bối của con, con không thể không lễ phép đối với bọn họ mà phải tôn trọng ông ngoại bà ngoại , không thể mắng bọn họ, cũng không thể đánh bọn họ, biết không ?”

“Nhưng là bọn họ mắng mẹ .”

Chu Lăng cười nói : “Bọn họ không có mắng mẹ, là cùng mẹ nói giỡn đấy...cho dù bọn họ mắng mẹ, con cũng không thể như vậy, bọn họ là trưởng bối.”

Tiểu Phúc bình tuy rằng chưa hiểu được nhiều , nhưng vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Chu Lăng sờ sờ đầu bé,”Phúc Bình thật sự là đứa bé ngoan. Con vừa mới thấy bà ngoại hiện tại nên nói cái gì với bà?”

Tiểu Phúc Bình nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt lão mẹ nói: “Bà ngoại, thật sự xin lỗi!”

“không sao .” Lão mẹ cười sờ sờ đầu của bé, hướng Chu Lăng nói, “đứa bé này tính cách nhu thuận thuần phát, nếu có thể vẫn bảo chì như vậy con cũng không tính là không công bé, tương lai con cũng coi như có nhiều con cháu vây quanh chăm sóc già.”

Chu Lăng cười : “Bản tính của Phúc Bình cũng rất tốt, dạy bảo rất nghe lời ,thật sự là không phí tâm tư gì.” Tiểu từ kia buổi sáng dậy sớm, vừa khóc một hồi, lại híp mắt buồn ngủ. Chu Lăng đem bé nhẹ nhàng đặt ở trên sô pha, lấy cái chăn mỏng đắp lên , lập tức thấy bé đã bắt đầu khò khè, hai má phính, ngủ thật ngon. “Con chỉ nghĩ đem bé nuôi lớn, về sau có tiền đồ hay không thì không biết ,nhưng không làm thất vọng cha mẹ để nó là được rồi. Dường già cái gì, chỉ cần Ngô Ngôn không xuất ngũ, tương lai cuộc sống của chúng con sẽ không phải lo. Cho dù thật sự có chuyển nghề thì kia ít nhất cũng là làm cán bộ cấp huyện ,chẳng sợ thăng quan không được , kia ít nhất cũng không cần vì đường già mà phát sầu.”

Tiểu Phúc bình một đứa trẻ ở nhà mà không có bạn cũng không được, lên Chu lăng liền đem bé đưa đến một nhà trẻ tư nhân ở phụ cận, vừa vặn thời điểm mỗi ngày lão mẹ đi làm có thể đưa đón. Tiểu hài tử nhận thức bạn bè rất nhanh, tuy rằng lúc vừa mới bắt đầu có chút không quen nhưng không đến hai ngày thì liền kết bạn, còn nói muốn mời bọn họ về nhà đến chơi.

Ngày qua ngày nói nhanh cũng không nhanh ,nói chậm cũng không chậm. Mỗi ngày buổi sáng và giữa trưa là Chu Lăng cùng Ngô Ngôn nói chuyện điện

thoại, buổi tối nếu Ngô Ngõn rồi, Cô lại mặc áo chống phóng xạ ngồi trước máy tính nhìn, trừ bỏ không sờ chạm được tới đối phương tựa hồ cũng không có gì khác khác nhau... Đương nhiên, này chính là Chu Lăng tự mình an ủi trong lời nói, cô luôn luôn là muốn mờ, thật sự có chuyện gì lẩn quẩn ở trong lòng sẽ dừng việc lại để dời đi lực chú ý – nói đến thì kì thật cô chính là có tính cách mâu thuẫn, một bên lại nấn nạm, một bên lại có chút vô tâm vô phê.

Đảo mắt đã đến gần tháng năm, dự tính ngày sinh của Chu Lăng chỉ còn cách vài ngày, Chu Lăng càng ngày càng khẩn trương cô đã sớm nghe nói sinh con đặc biệt rất đau, nghe nói đau đến tận tận tâm liệt phế, sinh đứa bé ra rất thống khổ đau chết đi sống lại. Lúc trước bất quá là đêm đầu tiên cũng làm cho cô thống khổ một hồi, hiện tại đứa bé lớn như vậy theo ở địa phương nhỏ như vậy mà đi ra, cô không thể bị xé rách nha?

Chu Lăng rơi lệ đầy mặt, cô không sinh cũng không thể được? dù sao cũng có tiểu phúc bình nữa.

Nhưng chuyện này không phải cô định đoạt là được, ít nhất không phải hiện tại nói có thể tính, vì thế đến dự tính ngày sinh còn một ngày, cô vẫn là ngoan ngoãn ở trong bệnh viện. Nói như vậy, rất nhiều người đều là bắt đầu đau bụng sinh rồi mới đến bệnh viện, nhưng cô thật sự là rất sợ hãi, luôn miên man suy nghĩ: Vạn nhất khó sinh làm sao bây giờ? Vạn nhất còn không có đi tới bệnh viện liền sinh làm sao bây giờ? Vạn nhất sinh ngay ở trên đường đi đến bệnh viện làm sao bây giờ? Vạn nhất đi chậm rồi ngủ quên bị sản phụ khác chiếm chỗ làm sao bây giờ?

Lão mẹ bị cô làm cho mỗi ngày một chuỗi từ vạn nhất làm cho dở khóc dở cười cũng chỉ tùy cô, đầu giờ chiều chuẩn bị thu thập này lọ đem con gái đưa đến bệnh viện cũng may này vừa vặn là hai ngày cuối tuần, nên bà có thời gian chiều cổ.

Buổi tối hôm nay ở trong bệnh viện, thời điểm nửa đêm nửa đêm đột nhiên Chu Lăng bị đau tình, một trận một trận, tựa như trong bụng cái gì ở kéo đau giống nhau. Có phải hay không muốn sinh? Cô vội vàng đánh thừa bồi lão mẹ ở giường bên: “Mẹ, con muốn sinh!”

Lão mẹ theo trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, nghe con gái nói muốn sinh, vội vàng đi ấn đầu giường gọi Linh.

Y tá lại đây sờ sờ bụng của cô, nói: “Vẫn còn sớm, phải đợi thêm mấy tiếng nữa.”

Hai người đi, Chu Lăng cắn răng nhịn đau, trong lòng đã muốn khai mắng còn muốn đau mấy mấy giờ a, NND còn không làm cho người ta sống? Cô sinh mổ để lấy đứa bé ra cũng không thể được a? Vì sao không phải là đàn ông sinh con a? Đầu đêm chính là phụ nữ đau đàn ông lại thích, vì muốn sinh đứa bé vẫn là phụ nữ mang thai? Vạn nhất mang thai không đúng thời cơ muốn phá thai người chịu thống khổ cũng vẫn là phụ nữ a. Nạo thai xong vẫn để lại di chứng vẫn là phụ nữ, nếu không muốn sinh nhiều con, phải đi buộc garô vẫn là phụ nữ... Ông trời NMD không có một chút thiên lý a? Người có phải hay không đời trước ăn qua nhiều phụ nữ một a? Tôi nguyện rửa người chỉ có thể bị người áp, trọn đời không được làm công!

A! Đau chết tôi, đứa bé này rốt cuộc khi nào thì mới ra? Chờ nó đi ra thế nào cũng phải đánh cho nó một trận! Rốt cuộc là ai tạo người? Nữ oa hay là thượng đế? Tôi muốn nguyện rửa các người sinh đứa bé so với tôi đau nhất vạn lần!!

Đau trông chốc lát ngừng trong chốc lát, vừa định ngủ liền đau tình, thân thể cùng đầu óc đều là lại khốn lại mệt, ép buộc không được, cơ hồ đều muốn khóc, Khó khăn chịu đến buổi sáng, Lão mẹ mua bữa sáng vội đưa tới cho cô ăn. Chu Lăng tuy rằng không có một chút khẩu vị, nhưng cũng biết chính mình phải ăn cơm. Ai biết rốt cuộc là khi nào sinh đây, quay đầu nếu đến lúc sinh không khí lực, kia đau khổ chỉ biết nhiều hơn nữa.

Đang ăn, di động đột nhiên vang là Ngô Ngõn điện báo, mẹ con hai người thế này mới nhớ tới thời điểm nằm viện không nói cho Ngô Ngõn biết. Nghe được thanh âm của Ngô Ngõn, Chu Lăng đột nhiên cảm thấy ủy khuất đứng lên, cái mũi đau sót, thanh âm liền dẫn theo tiếng khóc: “Ngô Ngõn em đang ở trong bệnh viện...”

Ngô Ngõn lập tức chợt nghe thấy thanh âm của cô hơi lạ, hỏi: “Làm sao vậy, có phải hay không rất khó chịu?”

“Đau quá... Ngô Ngõn, chúng ta không sinh được không? Đau quá a...”

Ngô Ngõn lại là đau lòng lại là sốt ruột lại là buồn cười: “Tiểu Lăng ngoan, em nhẫn nhịn một chút, lần này sinh xong, chúng ta không sinh nữa, ngoan.”

“Anh chỉ được cái dỗ em, chúng ta vốn chỉ có thể sinh một đứa.” Chu Lăng càng phát ra cảm thấy ủy khuất, “anh tới sinh! Làm gì chỉ có mỗi một mình em đau a, không công bằng... em không sinh, đổi anh tới sinh...”

Ngô Ngõn dở khóc dở cười: “Điều này sao có thể đổi được? Chờ đứa bé đi ra anh sẽ đánh mông con được không? Con đem em ép buộc đau như vậy, anh đến giáo huấn con...”

“Anh dám! Con bé như vậy anh cũng không đau lòng? Quả nhiên sẽ không là người hoa khí lực sinh sao? Nếu anh dám động...” Chu Lăng càng phát ra tức giận, đang muốn mắng anh, đau bụng sinh lại lại tới nữa. Như vậy mấy mấy giờ đau bụng sinh đã muốn càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng kịch liệt, làm sao còn có tinh thần nói chuyện, chỉ cắn răng gắng gượng, chỉ chờ đau đến đi qua.

“Tiểu Lăng... Tiểu Lăng...” Ngô Ngõn không nghe thấy Chu Lăng chuyện, trong chốc lát lại nghe như có tiếng rên rỉ, chỉ cấp xoay quanh “tiểu Lăng, em thế nào? Tiểu Lăng...”

..

Khó khăn con đau qua đi, thế này mới thấp giọng đáp lại: “Em không sao, vừa đau trong chốc lát, chỉ sợ là sắp sinh, đau bụng sinh tần suất càng ngày càng cao.”

Ngô Ngõn càng phát ra khẩn trương đứng lên, lại cũng chỉ có thể lo lắng xuống. Treo điện thoại xong, anh suy nghĩ nửa ngày, đứng lên liền chạy vội đi ra

ngoài, Lưu lại một bàn người trọn mắt há hốc mồm: “Đội trưởng bữa sáng còn không có ăn xong đâu...”.

Ngôn ngôn một hơi chạy đến đại viện thẳng đến tầng bốn, gõ cửa: “Tẩu tử, tiểu Lăng phải sinh làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, hiện tại cô ấy đang ở bệnh viện, tôi nghe cô ấy kêu rất đau là đau... Có biện pháp nào làm cho cô không bị đau như vậy được không?”

“Làm sao có thể.” Đại tì dờ khóc dờ cười, “Phụ nữ sinh con đều như vậy cho nên cậu phải yêu thương cô ấy nhiều vào, sinh con cho đàn ông các người, chúng tôi phải chịu bao nhiêu vất vả”.

“Thời điểm tẩu tử sinh tiểu Tiền cũng đau như thế, đau không?” Ngô Ngôn nói, “Như thế nào lại không thể làm cho đàn ông sinh con? Ít nhất so với tiểu Lăng tôi lại càng không sợ đau. Cô ấy nũng nịu như vậy, làm sao ăn khổ qua loại này.”

Đại tì lại là cảm động lại là buồn cười: “Cậu cái gì đều có thể thay cô ấy làm, nhưng việc sinh con làm sao có thể thay được? Về sau chỉ cần đối tốt với cô ấy nhiều hơn là được. Tiểu Chu vóc dáng rất nhỏ hăng cũng không to, ăn đau khổ chỉ sợ so với chúng tôi còn muốn chịu nhiều hơn.”

Ngô Ngôn ủ rũ dời đi hoàn toàn không biết lúc anh đi rồi đại tì là như thế nào cùng đại đội trưởng của anh tức giận, cũng không biết đại đội trưởng vì sao truy tìm anh cả một ngày, càng không biết vì sao đến thời điểm buổi chiều mọi người thấy anh đều là một bộ dáng ghen cười.

Chu Lăng không biết Ngô Ngôn lảo loạn bị chê cười, cô bị đau đến như vậy cũng không suy nghĩ được cái gì, chỉ có thể theo bản năng dựa theo y tá phân phó dùng sức. Bởi vì có người quen lân y tá coi như phụ trách, bác sĩ đến cũng có vẻ sớm, so với trước kia nói qua cái gì y tá chỉ lo nói chuyện phiếm thẳng cho đến đầu đứa bé nhích đĩa ra, không chuyện như vậy đã xảy ra bao nhiêu lần.

Chính là y tá cùng bác sĩ lúc này đến cũng không có tác dụng gì, vì tử cung còn chưa mở đủ, bác sĩ đã muốn đang hỏi cô muốn hay không rạch một đoạn. Chu Lăng nghĩ cái kia địa phương kia bị dính một đoạn, thật sự là làm cho người ta không rét mà run, nhưng hiện tại cô thật sự đau không chịu nổi, nghĩ sớm chết sớm siêu sinh, dù sao cũng sắp sinh rồi, sinh đứa bé bác sĩ sẽ tiêm thuốc tê cho cô, liền đồng ý.

Đại khái là sinh đứa bé thật sự rất đau, bác sĩ rạch một đường ở phía dưới của cô căn bản là không có cảm giác, còn tưởng rằng còn chưa có bắt đầu sinh đâu. Tốt xấu lại tìm trông chốc lát rồi cục nghe thấy y tá nói: “dùng sức, nhìn đến đứa nhỏ đâu... đầu đi ra... chúc mừng cô sinh được một thiên kim”

Con gái rất tốt! Chu Lăng ngay cả khí lực xem đứa bé liếc mắt một cái đều không có, cơ hồ là lập tức liền hôn mê ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trong tháng

Chu Lăng rất muốn hung hăng ngủ cả một ngày một đêm, nhưng mà con gái của cô không phải bây giờ vẫn còn ở trong bụng, mà đã đi ra ngoài, đương nhiên là sẽ không nhu thuận như ở trong bụng đâu, cô cảm thấy mình vừa mới bắt đầu ngủ thì đã bị một trận tiếng khóc lớn của trẻ con, làm bùng tỉnh. "Cục cưng."

Lão mẹ thấy cô tỉnh, vui rạo rức ôm cháu gái đi tới: "Tiểu Lăng, đến xem con gái con, nhìn trông giống con rất nhiều a."

Lão ba đỡ Chu Lăng ngồi dậy tựa vào đầu giường, thế này mới thăm dò nhìn xuống đứa bé trong tã, nhũn mày nói: "Quá xấu, vừa hồng mặt lại nhăn, nhìn trông giống như con khi con, làm sao mà giống con?"

Lão mẹ vỗ lên đầu cô một chút, sảng giọng: "Đều đã làm mẹ, mà còn nói hươu nói vượn như vậy. Trẻ con sinh ra đều như vậy, con xem ánh mắt, cái mũi là giống con, còn lông mi cùng cái miệng là giống tiểu Ngô, còn cái cằm thì giống mẹ..."

Chu Lăng cẩn thận quan sát nửa ngày, vẫn là nhìn không ra giống nhau ở điểm nào, bĩu môi: "Mắt còn không có mở ra, mẹ làm sao thấy được ánh mắt giống con a?" Thật sự là quá xấu, hơn nữa khóc mặt lại đỏ bừng, càng giống con khi con, "Nó như thế nào vẫn khóc a? Có phải hay không đói bụng? Âm thanh khóc ghê gớm thật."

"Cục cưng mới sinh ra, không được uống sữa ngay, phải đợi mấy tiếng nữa. Y tá vừa cho uống nước... Nếu không con ôm cục cưng một lát? Nói không chừng vừa rồi khỏi trong bụng mẹ, chưa quen đâu. Bất quá thân thể cục cưng rất tốt, tiếng khóc vang dội, vóc dáng cũng cao, tương lai khẳng định có dáng người cao gầy, giống tiểu Ngô."

"Nào có thần kỳ như vậy." Chu Lăng không tin, nhưng tay vẫn tiếp nhận con gái, "Rất mềm a, cũng không giám dùng sức. Giống Ngô Ngôn rất tốt, đừng giống mẹ nhỏ như vậy, ngũ quan của hai chúng con cũng được a, đến lúc đó vóc dáng cục cưng lại cao nữa, khẳng định là rất được a." Rất may là thời điểm mấy năm trước chị họ sinh thêm đứa thứ hai, cô có đến chăm sóc một thời gian, coi như là đã luyện tập qua, tuy rằng trong lòng có chút khản trương, nhưng tư thế ôm cục cưng vẫn chính xác.

Cũng không biết có phải hay không hai mẹ con tâm linh tương thông, cục cưng được Chu Lăng ôm, thì lập tức ngừng khóc, ở trong lòng mẹ nặng nề ngủ

.Chu Lăng vừa mệt ,vừa khốn ,nhẹ nhàng đem con gái đặt ở sau gối bên cạnh ,còn bản thân mình cũng ngủ .

Này vừa cảm giác được ngủ thẳng đến năm giờ chiều ,tuy rằng hạ thân vẫn còn đau ,nhưng tinh thần thì mười phần .Nhưng chính là xấu hổ về chuyện đi tiểu tiện ,đau quá a ,nếu không phải không nín được ,cô thật sự sẽ không nghĩ đi toilet .Bị thúc giục ,không biết miệng vết thương khi nào thì mới lành ? Nếu một lần tiểu tiện thì miệng vết thương sẽ bị nước tiểu dính vào một lần ,kia không phải là cầm dao nhỏ cắt vào thịt mình sao ? Tròi ạ ,giết cô đi !

Lúc này cũng đã đến giờ ăn cơm chiều ,ngửi thấy mùi thức ăn ,bụng lại reo lên . Một ngày như vậy ,buổi sáng cô cũng có ăn chút gì ,nhưng sinh đứa bé phải dùng hết sức lực để giãn sinh ,lên tiêu hao rất nhiều năng lượng ,cô cảm thấy bản thân mình đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi .

Cũng may lão mẹ cũng biết cô khẳng định rất đói , nên sớm đã làm cơm đưa tới đây .Chu Lăng nhánh chóng mở cặp lồng cơm ra ,bên trong tất cả đều là các món bổ dưỡng dành cho cô ,cô bỏ đồ ăn ra ngoài , còn có bát canh gà nóng hổi hấp ,Chu Lăng mồm to ăn hết đồ ăn ,nhưng không có ăn bát canh gà ,chỉ dùng nước súp dính dính mỗi một chút cho đỡ khát .

Lão mẹ nhủ mày nói ."Làm sao không uống canh gà ? Không có mỡ ,mẹ đã vớt hết văng mỡ ở trên mặt bỏ đi rồi , nhanh thừa lúc còn nóng hãy uống đi ,để lạnh uống không tốt ."

"Không uống ,uống nhiều nước sẽ phải đi vào phòng vệ sinh nhiều." Chu Lăng nhánh mày nói ,cô vốn thích nhất là uống nước canh , nhưng bây giờ đến nước cũng không dám uống ,thật sự là đòi mạng a .

Lão mẹ giật mình ,nhưng cũng không có biện pháp gì ,chỉ có thể an ủi nói ."Con cố chịu đựng vài ngày ,miếng vết thương này chỉ cần đến hai ,ba ngày là có thể khỏi ,đến lúc đó sẽ không đauNước tiểu có thể tiêu độc ,trước kia còn có rất nhiều người bị thương ,rồi lấy nước tiểu cho vào để tiêu độc đó ."

"Tròi ạ ,kia cũng quá ô uế đi !" Chu Lăng sợ hãi than , "Hơn nữa rất xót đau lắm a."

"Trước kia người lại rất nhiều bệnh viện lại ít ,làm sao sẽ vì vết thương nhỏ mà phải đi gặp bác sĩ ,hơn nữa khi đó cũng không giống như bây giờ có nhiều thuốc chữa trị ,nên nước tiểu được coi như là thứ thuốc tốt ,con không biết trong con người nước tiểu là thuốc tốt sao ?"

"Biết..."Làm sao bây giờ ,mùi canh gà thơm ngào ngạt ,mà cô như thế nào lại càng xem càng giống nước tiểu đây..."Đúng rồi ,còn chưa có gọi điện thoại báo cho Ngô Ngôn đâu ,không biết anh có thích có con gái hay không ."

Lão mẹ khinh bỉ nói ." chờ đến bây giờ con mới nói ,mẹ đã sớm gọi điện báo cho con rồi ,biết là con gái con không biết con rể vui mừng như thế nào đâu ."

Chu Lăng mỉm cười ."Anh ấy vẫn nói có con gái đều không sao cả ,nhưng dù sao cũng có rất nhiều người đều là muốn có con con... hơn nữa trong nhà anh ấy chỉ có mỗi mình anh ấy .Con đi gọi điện thoại cho anh ấy một cái."

Ngô Ngôn đã muốn sớm gọi điện thoại cho Chu Lăng ,nhưng lại sợ làm phiền đúng lúc cô đang nghỉ ngơi , nên khi nhìn đến di động hiện lên hai chữ Tiểu Lăng ,thì liền vội vàng bắt điện thoại , nói ."Tiểu Lăng ,em có khỏe không ?"

"Em tốt lắm ,chúng ta có con gái ,rất đẹp ..."Lời của cô vừa nói xong thì nhận được ánh mắt khinh bỉ của lão mẹ ,cũng không biết là ai vừa mới chê tiểu bảo bảo xấu.

Bé Phúc Bình ăn cơm chiều xong cũng theo ông ngoại tới đây ."Mẹ ,em gái đâu ,con muốn xem em gái ."

Chu Lăng vẫn còn đang nghe điện thoại ,cô vẫy tay ."Tìm bà ngoại của con đi."

Tiểu tử kia liền trông mong nhìn chăm chăm bà ngoại ,lão mẹ thấy vậy liền cúi thấp người xuống đem tiểu bảo bảo đang ở trong lòng cho bé xem ."Đến đây ,bà ngoại đưa em gái cho Phúc Bình xem ."

Bé Phúc Bình nhìn em gái ,nửa ngày nhánh mày lại nói ." Em gái quá xấu a ,con nghĩ muốn có em gái xinh đẹp."

Trong phòng bệnh mọi người bị lời của nói của bé mà nở nụ cười ,lão mẹ cười nói ."Em gái mới xinh ra nên trông như vậy ,chờ vài ngày nữa sẽ đẹp ngay .Cháu có thể lấy tay nhẹ nhàng sờ kiểm tra mặt em gái...Sờ nhẹ nhàng ."

Bé Phúc Bình liền vờn một đầu ngón tay nho nhỏ ,thật cẩn thận huyệt một chút trên khuôn mặt hồng hồng của cục cưng ,sau đó rất nhanh rút tay lại ,kêu lên ."Bà ngoại mặt của em gái rất mềm a !"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Mọi người đều vui

Buổi sáng ngày hôm sau ,sữa cũng đã bắt đầu thông Chu Lăng liền cho cục cưng bú miếng sữa đầu tiên . Cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy cả đầu nhũ của

cô. Đầu tiên là cô cảm thấy có một loại cảm tình mãnh liệt nảy lên ở trong lòng, cho tới bây giờ cô vẫn không có cảm nhận được cảm giác sâu sắc khi được làm mẹ, đó là một đứa bé có cùng huyết mạch tương liên với mình. Cô nhẹ nhàng sờ lên mặt cục cưng một chút, thấp giọng ní non: "Cục cưng, bú nhiều vào, nhanh nhanh lớn lên."

Cục cưng tựa hồ nghe hiểu được lời mẹ nói, cho nên càng dùng sức mút, đến nỗi trên trán đều đổ mồ hôi.

Chu Lăng cười giúp con gái lau mồ hôi đi, nói: "Khí lực này cũng thật lớn đi."

"Như vậy là chứng minh thân thể của cục cưng rất khỏe mạnh. Con tuy rằng từ bé đã gầy teo nhỏ nhỏ, nhưng lại không có bị nhiễm bệnh cảm mạo gì, sức khỏe tiểu Ngô khẳng định là rất tốt, nên thân thể của cục cưng tự nhiên sẽ tốt." Lão mẹ yêu thương nhìn cháu gái ngoại, "Nhìn sức ăn cũng không nhỏ, không biết con có đủ sữa cho cục cưng ăn không, ngày xưa mẹ sinh con, sữa cũng không có nhiều, mà cũng may con ăn cũng không nhiều lắm, mà trước đó lại không có thuận tiện giống như bây giờ, ngay cả sữa bột cũng hiếm, thật là không biết là cho con ăn cái gì."

Chu Lăng hé miệng cười. Trước kia lão mẹ cũng đã nói qua rất nhiều lần, nói thời điểm lúc cô cai sữa là đưa đến nhà bà ngoại, cô lại không ăn sữa bột lại cũng không hay ăn cháo, ban ngày thì không sao có thể ăn cháo, nhưng buổi tối lại khóc quấy. Cuối cùng bà ngoại cũng không có biện pháp, liền đi lấy nước cơm rượu ngọt ở quán về cho cô uống, thế nhưng cô lại uống, bây giờ ngẫm lại, đứa bé bé như vậy lại uống nước rượu nếp, kia cũng không phải là uống rượu sao? Mà uống say vẫn không là phải ngoan ngoãn đi ngủ sao? Uống nước rượu nếp ngọt được nửa năm, sau đó lại không muốn uống loại này, mà chuyển sang uống loại rượu lâu năm...

"Khi đó cha mẹ đón con trở về, ba con liền cho con cai rượu, đợi đến thời điểm đi đến nhà bà ngoại con còn cáu trạng với bà ngoại, nói ba con không cho con uống rượu."

Chu Lăng cười to.

Tiếng cười làm kinh động đến tiểu tử kia, cô bé kháng nghị nheo quay đầu, Chu Lăng vội vàng dừng lại trấn an vỗ lưng con gái, tiểu tử kia thế này mới an tĩnh lại, tiếp tục bú sữa.

Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn nói cái gì, thì cửa phòng phịch một tiếng bị đẩy ra, tiểu tử kia đang bú sữa thì bị quấy giầy, không chịu đựng được nữa liền, phun sữa ra "Oa" một tiếng khóc lên. Chu Lăng giận dữ, đang muốn mắng kẻ lỗ mãng kia, thì lại có một vật thể to lớn xuất hiện đứng ở ngay trước mắt, hoảng sợ.

"Ngô Ngôn? Sao anh lại tới đây?"

Ngô Ngôn nhếch miệng cười, ném ba lô kêu một tiếng: "Mẹ, Tiểu Lăng." Sau đó dùng tay cẩn thận sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái bảo bối, "Con gái làm sao lại khóc?"

Chu Lăng liếc trắng mắt: "Anh mở cửa mạnh như vậy, con gái không bị dọa sợ sao? Cả người đều bần hê hê, còn không mau đi tắm rửa, thân thể cục cưng rất mềm mại, không rửa tay không cho chạm vào mặt con gái."

Ngô Ngôn cười ngây ngô đi vào toilet, sản phụ giường cách vách hỏi: "Chồng cô là quân nhân sao? Tôi vẫn suy nghĩ sao cô sinh con, mà không có thấy chồng cô đâu."

Chu Lăng cười nói: "Đúng vậy, tại anh ấy không có thời gian trở về, hôm nay không biết làm sao lại có thể xin nghỉ phép được."

"Xin nghỉ một ngày, buổi tối liền trở về."

Ngô Ngôn giải thích nói, "Em cũng biết anh mấy tháng này không thể vận động quá mức kịch liệt, chỉ có thể sử lý ít việc vặt vãnh, vì vậy liền xin nghỉ phép một ngày để đến xem em và con."

Chu Lăng lo lắng sờ sờ ngực anh: "Vết thương thế nào rồi? Có cần phải đi bệnh viện kiểm tra hay không?"

"Yên tâm đi, anh đã đi kiểm tra qua, bác sĩ nói đã bình phục tốt lắm, phế quản cũng tốt rất nhiều, tháng sau có thể khôi phục huấn luyện bình thường." "Ngô Ngôn cẩn thận ôm cục cưng, thân thể cũng không dám động đây, rất mềm, một chút khí lực anh cũng không dám dùng," Anh bây giờ còn có em, có con, cho dù như thế nào cũng phải chú ý đến thân thể."

Chu Lăng là sinh sản tự nhiên, buổi sáng hôm nay liền ra viện, thu thập mọi thứ để về nhà. Trong phòng của cô đã chuẩn bị giường nhỏ cho cục cưng, còn có chiếc nôi mà trước kia cô đã dùng. Bây giờ người ở cũ cũng không giống như trước phải chú ý một tháng không được xuống giường, không được ra gió, không được tắm rửa. Bất quá vừa sinh được hai ngày vẫn không thể tắm, chỉ có thể dùng nước ấm lau qua người, cũng may tháng năm cũng không tính là quá nóng, bằng không khẳng định cả người cô sẽ bốc mùi.

Mấy tháng không gặp, hai vợ chồng liền an vị ở trong phòng nói chuyện, một bên vây xem cục cưng ngủ. Tiểu bảo bối thích vất tay qua đầu, mặc dù giúp con gái buông tay xuống nhưng cô bé vẫn giơ lên.

"Đúng rồi, còn chưa đặt tên cho cục cưng, anh mau đặt tên cho cục cưng đi?" Cô hỏi, "Trước kia không biết mang thai là con gái, bây giờ mới biết... Em sinh con gái chắc anh không có ý kiến gì đi?"

Ngô Ngôn theo bản năng ôm cô vào lòng, rồi nói: "Anh thích con gái, có con gái thật tốt a... Nhưng sau này phải để ý đến mấy nhóm xú tiểu tử ở chung quanh một chút, hừ hừ, đến lúc đó sẽ làm cho bọn chúng hiểu biết một chút về sự lợi hại của bộ đội đặc chủng như thế nào."

Chu Lăng không nói cái gì ,cái tư duy này so với tiểu thuyết cô viết thì còn lợi hại hơn a, đưa bé mới xinh được một ngày ,mà mọi người đã nghĩ đến chuyện tương lai tuyển bạn trai cho con : "Tên đâu ,nghĩ ra chưa ? Để còn phải đi làm hộ khẩu ."

"Suy nghĩ được vài cái tên ,nhưng còn chưa có chọn ,anh viết rồi ,em đến xem này . " Anh theo trong ba lô lấy ra một tờ giấy ,mặt trên là những cái tên được viết ra ,một mặt là tên con trai ,một mặt là tên con gái ,bất quá hiện tại chỉ nhìn đến tên con gái .

"Ngô vận , Ngô Ngữ ,Ngô đồng ,Ngô nhu , Ngô quân quắc , Ngô cảm...Tên gì đây a? Anh suy nghĩ mấy tháng mà chỉ nghĩ được mấy cái tên này thôi sao ?" Chu Lăng buồn bực ,bản thân cô đã gọi là người vô tâm vô phé rồi ,nhưng ai biết được Ngô Ngôn so với cô còn thâm hơn , "Quên đi ,không trông cậy được vào anh ,để em đi tìm tên cho con . " đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

Nhóm bạn chơi biết tin Chu Lăng sinh con ,tất cả đều tới thăm ,trong tay còn mang theo rất nhiều đồ dinh dưỡng ,hoa quả ,quần áo trẻ em . Trước lúc sinh Chu Lăng cùng mẹ đi mua rất nhiều quần áo sơ sinh cả nam lẫn nữ có đủ loại màu sắc ,bây giờ bạn bè và người thân họ hàng lại tặng thêm rất nhiều quần áo sơ sinh ,Chu Lăng nhìn đồng quần áo cảm thấy nếu không phải đưa bé nhanh lớn , thì khẳng định rằng con gái cô có thể mặc đến lúc hai ,ba tuổi , mà cô cũng không thể trong lúc nói chuyện điện thoại với bạn ,lại nói : "Không cần phải mua quần áo đến , vì bây giờ quần áo nhiều lắm ,không mặc được ."

Sau đó nhanh chóng đem các loại hoa quả ,sữa bột ,bim , đồ chơi thu thập lại...Chu Lăng kiểm kê lại một chút ,tổng cộng thu được là ba mươi tám bộ quần áo sơ sinh ,năm cái thảm nhỏ ,ba cái chăn nhỏ ,mười năm bịch bim ,mười tám hộp sữa hộp ,ba mươi bảy cân táo ,mười hai cân chuối ,ba mươi ba cân lê ,hai mươi một cân long nhãn...Đây còn không tính lúc bọn họ ăn ,bao gồm cả đãi khách ăn hoa quả của họ mang đến .

Mỗi ngày cục cưng ăn xong là liền ngủ ,ai cũng không thể đánh thức được cô bé ,cho dù từng người khách đến chơi đều muốn ôm bé ,sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé ,nhưng cũng không thể gần cận được lúc cô bé uống sữa xong liền ngủ . Phúc Bình rất thích em gái ,mỗi lần nhà có khách đến đây ,thời điểm ôm lấy tiểu bảo bảo ,là tiểu từ kia liền đứng bên cạnh nhìn chằm chằm . Chu Lăng từng tò mò hỏi qua con trai ,tiểu từ kia liền nghiêm trang nói , "Em gái rất mềm ,con không nhìn ,thì bọn họ sẽ làm em gái đau ."

Nếu có người nào dùng tay quấy nhiễu cục cưng đang ngủ hoặc là đang uống sữa ,làm cho cô bé khóc lên ,thì tiểu từ kia liền lập tức yêu cầu khách buông cục cưng ra hoặc là thu tay lại ,mỗi lần như vậy đều làm cho mọi người không nhịn được cười .

"Con trai này của Chu Lăng không phải là nuôi không a ,đối với em gái rất tốt . " Mọi người đều nói vậy .

Nếu là có vị khách nhỏ nào sờ mặt của em gái , Bé Phúc Bình kiên quyết ngăn lại : " Tay của bạn bẩn . " Hoặc là "Khí lực của bạn hơi lớn . " " Bạn sẽ làm em gái đau"...

Chu Lăng mừng rỡ xem hai anh em hòa thuận như vậy ,nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng về bé Phúc Bình chỉ sợ có em gái sẽ làm cho bé Phúc Bình nghĩ ngợi này nọ ,ví dụ như " Cha mẹ chỉ thích em gái không thích mình , " " Mình quả nhiên là nhận nuôi ,cho nên cha mẹ không thích mình " "Tương lai sau này mình và em gái lại không cùng một loại " . nhiều ý nghĩ linh tinh ở trong đầu như vậy , sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý của bé Phúc Bình . Nghĩ như vậy ,cô liền gọi con trai vào thỉnh thoảng trợ giúp một ít việc chăm sóc em gái ,giúp mẹ mấy việc nhỏ khi đang ở cữ ,tỷ như giúp đỡ nước ,lấy bim cho em gái ,lấy thảm... " Đây là em gái của con " tâm lý ám chỉ . Bé Phúc Bình có thể chăm sóc em gái ,lại nghe mẹ và ông bà ngoại khích lệ ,đương nhiên là mừng rỡ vui vẻ ,lại càng chịu khó .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình :bảng đan rớt cục cũng đủ ,không dễ dàng a...

Đặt tên cho đứa bé có gì tốt ,tôi vẫn gọi là người vô tâm vô phé a .

Nói ,trước đây tôi mới cai sữa ,chính là không ăn sữa bột ,cũng không ăn cháo ,sau đó bà ngoại liền đi lấy nước rượu ngọt cho tôi ăn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Biệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 59

Con gái mỗi ngày mỗi ngày một lớn , hết ăn rồi lại ngủ , đợi cho đến lúc mở đôi mắt to đen lúng liếng thì mới có thể thấy rõ được nhan sắc của cục cưng ,đặc điểm bú sữa của cục cưng cũng rất đặc biệt một tay thì quơ đi quơ lại còn tay còn lại thì luôn luôn bảo vệ một một bên bầu ngực khác vì đó chỉ có thể là của bé . Đôi lúc cục cưng nở nụ cười , quơ tay này nọ , lúc thì làm động tác quay đầu , không thì dơ tay đuối chân...Chu Lăng cảm thấy cục cưng không phải là nằm một năm một năm một tháng một tháng lớn lên , mà là một ngày một ngày một giờ một giờ lớn lên.

Lần đầu tiên Ngô Ngôn cảm thấy anh ghen tị với vợ , ghen tị vợ có thể mỗi ngày nhìn con gái ,ôm con gái , có thể nhìn con gái lớn lên.

" Đợi đến con gái đầy tháng , em nhanh trở về một chút . " Anh nói

Chu Lăng cười : " gấp cái gì đâu? Em cùng mẹ đã bàn bạc qua , chờ đến nghỉ hè mọi người sẽ cùng trở về . Đùng nóng vội , bây giờ đã là tháng sáu , còn hơn mười ngày nữa là cha mẹ được nghỉ hè .

Trước tiên bây giờ anh đem nhà ở dọn dẹp lại, mặt khác đem phòng ngủ của Phúc Bình sắp xếp lại, con đã bốn tuổi, để về sau rèn luyện cho con ngủ một mình một phòng...Anh đi mua một ít giấy dán tường có hình phim hoạt hình và đèn treo tường,để trang trí phòng "

Ngô Ngôn nhất thời sững sờ, nghĩ có phải hay không nên đi xin nhà ở lớn hơn một chút . Tuy nhà ở bây giờ là có ba phòng , nhưng sau này con gái lớn lên cũng phải có phòng riêng, nói vậy ba mẹ đến đây cũng chưa có chỗ ở.

"Chuyện này có thể để một thời gian nữa, cực cung nhanh nhất cũng phải đợi ba đến, bốn năm nữa mới có thể ngủ một mình một phòng, chờ đến lúc đó xin cũng kịp." Chu Lăng cười nói." Bây giờ anh hãy đem phòng trang trí cho tốt, tốt nhất là có thể dùng được cái gì thì hãy dùng , nhà ở dù sao cũng không phải của chúng ta .Cho nên trang trí cũng không cần trang hoàng lắm gì , chỉ cần thoải mái là được.

Ngô Ngôn , tên cực cung anh vẫn chưa nghĩ được ra sao? Nếu không thì gọi là Ngô Ngử đi?"

"Ngô Ngôn , Ngô Ngử , tên rất hay!"

Chu Lăng thật sự hết chỗ nói, cô chính là hay nói giỡn a! Hae. Gọi Ngô Ngôn, con gái sẽ gọi Ngô Ngử sao? Kia nếu chính sách cho phép anh sinh hai ,sinh ba đứa con, thì đứa sau nên gọi là gì? Được rồi, kỳ thật tên Ngô Ngử cũng rất dễ nghe, tên này vừa nghe thì mọi người sẽ biết liền là con gái của Ngô Ngôn , nhũ danh gọi là tiểu ngữ cũng không sao.

Mấy tháng này bé Phúc Bình vẫn theo ngủ cùng ông bà ngoại, lúc trở về nhà ,phát hiện cậu phải ngủ một mình một phòng, còn có chút sợ hãi đi lên, hơn nữa lại thấy em gái được ngủ cùng ba mẹ , đương nhiên trong lòng tiểu hải tử sẽ ghen lên một chút .Chu Lăng đem đứa bé ôm vào trong ngực, vuốt ve đầu của cậu bé nói:" Con, năm nay con đã bốn tuổi, đã trưởng thành, là một đứa trẻ lớn đều phải ngủ một mình một phòng, bằng không tương lai sau này em gái sẽ nói: " Anh trai lớn như vậy mà còn ngủ cùng ba mẹ , con mới không cần gọi bằng anh đâu, anh phải gọi con là chị? Con sẽ không hy vọng gọi em gái là chị phải không đi?"

Tiểu tử kia đương nhiên là không nghĩ sẽ gọi em gái là chị, cậu gật gật đầu thật mạnh." con sẽ ngủ một mình...mẹ, nếu mà con sợ thì có thể tới tìm mẹ sao?"

" Đương nhiên là có thể ba mẹ sẽ không khóa cửa phòng , nếu sợ ngủ không được thì con hãy lại đây, được không?". Chu Lăng nắm tay cậu đi vào phòng ngủ," con xem xem ba ba trang trí phòng cho con rồi ,con nhìn có thích không ?"

Phòng này đã thay đổi, rèm cửa sổ là màu xanh lam, mặt trên là hộc phao phao phim hoạt hình , chần đệm cùng gối hình chữ nhật là màu vàng, tủ quần áo cũng là màu vàng, bé Phúc Bình thích nhất là hồ, vì vậy đầu giường đều dán hình hồ cùng dây băng, trên bàn nhỏ của bé là mấy món đồ chơi, tiểu tử kia liếc mắt một cái liền phát hiện bên trong còn có thêm mấy thứ mới . bé a khai một cái thật to tươi cười:" rất thích, cảm ơn ba ba."

Ngô Ngôn và Chu Lăng tách ra lâu như vậy ,một phần cũng là bởi vì Chu Lăng mang thai rồi sinh con gái ,Ngô Ngôn lại bị thương ,cho nên đã hơn nửa năm hai người cũng không có thân thiết ,đêm nay tự nhiên là đốt củi dẫn đến hỏa . Hai người đều kích động ,nhưng chỉ dám nhẹ tay nhẹ chân ,bởi vì sợ đánh thức con gái ,lại càng sợ làm kinh động đến cha mẹ . Cuối cùng ,Ngô Ngôn thở hổn hển xoay người lại ,để cho Chu Lăng tựa vào trong ngực , nói : "Ngày mai anh đưa em đi ra ngoài chơi một chút ,trong nhà cũng cần mua vài thứ ,cũng phải mua ít đồ dùng cho cha mẹ..." Anh hạ giọng "Chúng ta trở về muộn một chút , anh muốn thử xem cảm giác ở trong xe." Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Chu Lăng đỏ mặt ,tay nhéo nhẹ vào người anh một chút : " Mới không cần đâu ,xe của quân nhân rất bắt mắt ,nếu bị mọi người phát hiện thì làm sao bây giờ ?"

Ngô Ngôn cười nói : " Ngày mai anh sẽ không đi xe jeep , ở trong đội cũng còn có rất nhiều xe khác cũng không tệ lắm ,không gian ở toa sau xe rất rộng."

Ngày hôm sau ăn điểm tâm xong ,quả nhiên hai người nói với lão ba lão mẹ : " Chúng con đi vào trong nội thành mua ít đồ ,hai người muốn đi cùng không ?"

Lão mẹ nhìn ánh nắng ở bên ngoài ,lắc đầu : " Trời nóng quá ,hai người các con đi thôi ." Lại đối với vẻ mặt háo hức của bé Phúc Bình ,nói:" Cháu cũng không được đi ,ngoài trời nắng rất to ,hôm nay chúng ta ở nhà nấu chè đậu xanh ăn."

Hai người ở trong nội thành đi dạo cả một ngày , Trong hai năm thành phố N ,đã xuất hiện có mấy cái siêu thị to ,và trung tâm mua sắm ,tuy trời nắng nóng ,nhưng đi lại đều bằng xe ,coi cũng không phải là phơi nắng . Tìm một nhà hàng cơm mà hai người thích vào ăn cơm chiều ,nhìn trời đã tối rồi mới nhích người trở về .

Lúc này trời tối vẫn muộn ,đều nhanh đã tám giờ mà trời vẫn sáng .Bất quá đến lúc tối ,thì bóng tối lập tức đi xuống ,lơ đãng nhìn ra bên ngoài tất cả đều tối om không thấy có một tia ánh sáng nào ,hai bóng đèn trên xe việt dã chiếu sáng đằng trước . Lúc đi qua những bụi cây ,Ngô Ngôn liền quai tay lái đi vào ,tắt khởi động xe ,liền nhanh chóng kéo chu Lăng qua hôn một cái : " Em thích ở đằng trước xe hay là ở đằng sau ?"

Chu Lăng vừa kích thích vừa khần trương ,lâm trận lùi bước đứng lên : " Vạ nhất có ai nhìn thấy chúng ta ở lâu trong xe mà không ra ,tò mò đến xem thì làm sao ?"

"Yên tâm ,anh đã tắt hết đèn đi ,lại có cây cối che chắn chống đỡ ,người khác sẽ không chú ý đến , " Thân thể Ngô Ngôn nhanh chóng đã đè ép cô xuống ,dùng miệng ngăn chặn sự nghi ngờ của cô , " Có anh đây ,đừng lo lắng."

Thời điểm bắt đầu Chu Lăng còn chống đối ,nhưng là không được bao lâu thì đã bị kéo vào ***toàn qua ,chỉ có thể gât gao ôm thắt lưng Ngô Ngôn để

cho bản thân mình không đến mức hoàn toàn xui xẻo ,không còn lo lắng đến cái khác .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ở riêng

Có đứa nhỏ cuộc sống không còn tự do tự tại nữa ,cho dù có lão mẹ ,cô cũng không thể mỗi ngày ngừng chiến đấu cho cục cưng ăn sữa ,ôm cục cưng dỗ cục cưng . Bất quá nhìn cục cưng mỗi ngày một lớn thì vui sướng, hoàn toàn bù lại những ngày buồn bực ,khó trách thường nhìn đến những người cha mẹ vì con của mình cái gì cũng có thể làm ,kia hoàn toàn là một loại thiên tính ,là người ích kỷ ,vì đứa bé của mình nên cái gì cũng có thể làm ,không thể bỏ qua một thứ gì .

Chu Lăng không phải là người hay nói chuyện ,Ngô Ngôn lại trầm mặc ít nói ,nhưng tiểu Ngừ lúc nào cũng "A a " cái miệng nhỏ nhắn kêu không ngừng ,chờ lúc bắt đầu biết nói tập tợc thì nói một từ lặp đi lặp lại vài lần ,cho đến lúc có thể biểu đạt được ý kiến của mình , Chu Lăng cảm thấy : Sẽ không phải là ở trong bệnh viện ôm nhăm đứa bé đi ? Đứa bé này như thế nào lại thích nói chuyện như vậy ? Không nói là không chịu được.

Chu Lăng kinh ngạc phát hiện tiểu Ngừ rất có thiên phú âm nhạc . Cô thì không biết hết những nốt nhạc ,hoàn toàn có thể nói là không biết gì về âm nhạc ,nếu con gái giống mình thì thật là đáng thương ,lên thời điểm dưỡng thai cả ngày ở nhà cô đều nghe nhạc giành cho người mang thai ,lập trí làm cho đứa bé tương lai không thể giống như mình được ,lúc đi KTV chỉ ngồi ở một bên nhìn . Đại khái là dưỡng thai có hiệu quả ,tiểu Ngừ nhĩ đối với tiết tấu âm nhạc đặc biệt mẫn cảm ,có đôi khi khóc nháo loạn ,nhưng đến khi nghe thấy âm nhạc thì liền an tĩnh lại .

Đến thời điểm có thể nói được ,tiểu Ngừ nhĩ nghe nhạc thiếu nhi có thể hát theo ngâm nga vài câu ,tuy rằng giọng hát vẫn chưa rõ ,thường xuyên còn bị nghẹn nước miếng ,không thể không tạm dừng ,Chu Lăng lại kinh ngạc phát hiện ,bé hát mỗi một cái âm đều cùng nguyên xướng không có sai biệt lắm ,chỉ là âm si nghe không đi ra quá ,nhưng âm rất chuẩn.

Thanh âm Ngô Ngôn tuy rằng thâm hậu ,nhưng hoàn toàn lại không ca hát . Nhà Chu Lăng bọn họ từ nhỏ đến lớn cũng không có một người có cổ họng tốt ,chẳng lẽ bây giờ lại xuất hiện ra một thiên tài âm nhạc ?

Không nói tương lai tiểu Ngừ muốn hay không phát triển phương diện này ,đi theo con đường âm nhạc ,ít nhất bây giờ bé thích âm nhạc ,con người luôn phải có một cái ham mê ,có thể nói người thích ca hát ,tương lai có rất nhiều bạn ,đi chơi cũng không đến mức không hợp đàn ,đến thời điểm có thể bộc lộ tài năng.

Chu Lăng mua rất nhiều đĩa hát ở trên mạng về ,cô cố ý mua loại chất lượng nhất . Thanh âm âm nhạc vừa lớn ,âm sắc cũng tốt rất nhiều ,bé Ngô Ngừ mừng rỡ thẳng hừ hừ ,đi theo âm nhạc xoay lên . Tiểu gia hỏa này thích nhất là lúc vừa hát vừa nhảy phả có người ở bên cạnh xem vỗ tay ,hơn nữa chỉ có thể vỗ tay ,không được hát theo ,bằng không sẽ hầm hừ dừng lại ,kêu lên : " Không cần phải hát !" Sau đó bắt đầu lại từ đầu vừa nhảy vừa hát . Nếu mà có ý hát theo bé ,thì tiểu tử kia sẽ tức giận dừng lại trừng mắt ,sau đó lại đẩy đem người đẩy vào phòng đóng cửa lại .

Có đôi khi , Chu Lăng cũng sẽ nghĩ ,có phải hay không cô rất hy vọng con gái làm ca sĩ ,mà cũng không biết có phải hay không kỳ thật là tiểu hài tử đều giống nhau ,giống như tiểu Ngừ thích ca hát ,kỳ thật cô căn bản không giống chính mình nghĩ như vậy có thiên phú âm nhạc ? Cô như vậy có thể làm cho tiểu tử kia bị áp lực ,có thể hay không nuông chiều bị hư ?

Giáo dục đứa nhỏ thật là một chuyện hết sức khó khăn và phiền toái a !

Chờ thời điểm tiểu Ngừ được hai tuổi ,Chu Lăng liền đưa bé vào nhà trẻ ở trong bộ đội . Người nhà theo tùy quân càng ngày càng nhiều ,cho nên trẻ con cũng càng ngày càng nhiều .

Tiểu tử kia tiến vào cũng an vị ở trong đó , tính so tuổi với đám bạn thì bé là người cao nhất ,trừ bỏ giọng nói không rõ ,nhưng cái gì cũng nói được ,mọi người đều nói thoạt nhìn tiểu tử kia giống như đứa bé ba tuổi . Điểm này cũng làm cho Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra ,xem vóc dáng tiểu Ngừ này ,hoàn toàn là chỉ giống Ngô Ngôn , cô vẫn lo lắng sẽ giống mình ,thấp bé . Lúc cô đi tìm việc ,tìm bạn trai cảm thấy rất mệt , bất luận là ở công ty hay là đàn ông ,đều nói : muốn chiều cao ngoài một mét sáu mươi năm . Chu Lăng cơ hồ muốn phát điên ,cái loại thấp bé giống như cô có phải hay không sẽ chết đói ,phải làm lão xử nữ già cả đời a?

Hoàn hảo tiểu Ngừ giống Ngô Ngôn ,mà chính bản thân cô may mắn quen được Ngô Ngôn . Khả năng sau này cô sẽ không đem con gái gả cho người đàn ông mà không hề quen biết ,ai biết tương lai tiểu Ngừ có thể hay không gặp được một người đàn ông tốt giống như Ngô Ngôn .

Lại qua một năm ,bé Ngô Ngừ ba tuổi ,bé Phúc Bình bảy tuổi . Bảy tuổi là phải bắt đầu học tiểu học ,mặc dù đại đội đặc chủng có nhà trẻ ,nhưng không có lớp tiểu học . Mà trường tiểu học ở bên thôn phụ cận , Chu Lăng vẫn lo lắng đem đứa bé đưa đi qua .Vài năm trước cô đã sớm xem qua ,chỉ có ba cấp ,từng cấp một chỉ có một ban ,từng ban không đến mười người ...Trường học như vậy cô có thể tin tưởng sao ? Không nói nhất định phải vào trường điểm hay trường quý tộc ,nhưng chủ yếu cũng phải tốt một chút đi ? Trường này giáo viên lại không đầy đủ ,trong lớp trừ bỏ cái bảng đen và bàn ghế thì cái gì cũng không có ,.

Không có biện pháp , Chu Lăng cắn răng một cái ,đăng ký báo danh cho bé Phúc Bình vào trường học nước ngoài . Tuy trường học nước ngoài là tư nhân ,nhưng ở thành phố N cũng được tính một nửa trọng điểm .

Nghe nói là có mấy lãnh đạo cao cấp có cổ phần ở trong đó ,cho nên mấy giáo viên trung học đều điều giáo viên qua đó nhận chức ,lấy nguyên nhân là tiền lương cao ,phúc lợi cũng tốt .

Vốn cho bé Phúc Bình ở trọ ở trong trường ,nhưng lo lắng bé vẫn còn quá nhỏ , như thế Chu Lăng nào cũng lo lắng ,cuối cùng quyết định là thuê phòng ở ngay bên cạnh trường học ,bản thân mình mang bé Ngô Ngưng và bé Phúc Bình đi qua ở .

Từ chỗ ở đi đến trường học không đến mười phút ,còn không cần phải đi qua đường cái ,bé Phúc Bình lại nhu thuận nghe lời ,chỉ cần dẫn bé đi theo mấy lần ,là hoàn toàn có thể yên tâm tự mình đi được . Dưới tầng nhà có quán bán đồ ăn sáng ,có thể cầm tiền tự mình bé giải quyết ,nếu mà nói lúc giữa trưa không muốn về nhà thì có thể ăn cơm ở trong trường học ,buổi chiều tan học là về nhà .

Nhà trẻ tiểu Ngưng cũng tìm tốt lắm ,cách hai con phố nhỏ là có một nhà trẻ tư nhân ,cũng không nhỏ ,và cũng có tiếng tăm ở thành phố N . Tuy rằng tiền phí đi học của hai bé có chút cao ,nhưng lấy bọn họ thu vào mà nói gánh nặng thì không tính là quá nặng .

Hiện tại tệ nhất là vợ chồng bọn họ là hai người ở hai nơi ,hoặc là buổi chiều thứ sáu Chu Lăng mang theo hai con trở về nhà ,hoặc là buổi sáng thứ bảy Ngô Ngưng lái xe đi vào nội thành ,hai người một tuần gặp một lần ,so với ngưo lang chúc nữ thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

Loại ở riêng này là tạm thời là nhìn không tới rạn đông ,muốn cho bé Phúc Bình ở trọ trong trường cũng phải chờ vài năm nữa ,chờ tới thời điểm bé học trung học ,thì tiểu Ngưng cũng lên học tiểu học ,cô vẫn là ở thành phố N... Tính thời gian ,ít nhất cũng phải năm ,sáu ,bảy ,tám năm

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tiếp tục sinh hoạt

Cuộc sống ở riêng không có một mối như Chu lăng nghĩ , hai đứa nhỏ đều ăn cơm trưa ở trường học ,buổi chiều bốn giờ đi ra ngoài mua đồ ăn ,thuận tiện đón tiểu Ngưng về nhà ,lúc này bé Phúc Bình cũng về nhà không sai biệt lắm .Để cho bé Phúc Bình chơi cùng em gái trong chốc lát ,cô đi nấu cơm ,cơm nước xong xuôi là giúp bé Phúc Bình làm bài tập ,rồi giúp tiểu Ngưng tắm rửa ,chờ ba người đều tắm xong rồi trực tiếp đem quần áo vào máy giặt -- lại nói tiếp ,thời điểm trước kia con gái của chị họ hai ,ba tuổi ,lúc đi ra ngoài là mặc quần áo sạch sẽ ,lúc trở về là quần áo bẩn đen xì xì ,tiểu Ngưng lại thích sạch sẽ ,sẽ không giống như những đứa nhỏ nhỏ như vậy ,quần áo chỉ cần ô uế một chút thì bé sẽ nhăn lông mày lại ,phải thay quần áo khác ngay . Ở nhà trẻ không thay được quần áo ,cho nên bé sẽ đặc biệt cẩn thận ,không làm quần áo mình bị dơ ,cũng không cho những bạn nhỏ khác làm dơ quần áo mình .

Điểm ấy ở người khác xem ra có vẻ không được đáng yêu cho lắm ,nhưng giúp Chu Lăng giảm đi không ít chuyện . Chỉ là thói quen có chút thay đổi ,trước kia buổi tối cô đều thích viết tiểu thuyết ,bây giờ buổi tối phải bồi bọn nhỏ chơi ,giúp bọn nhỏ làm bài tập về nhà ,kể chuyện cho bọn nhỏ nghe ,bồi bọn nhỏ ngủ ,bây giờ tiểu thuyết chỉ có thể viết vào ban ngày . Trước kia cảm thấy ban ngày một chữ cũng không thể viết ra được ,đến buổi tối tinh thần gấp trăm lần ,tốc độ phiên nhiều lần ,nói đến cũng là vẫn đề thói quen .Bây giờ không có biện pháp ,ban ngày chỉ có thể viết tiểu thuyết ,lâu lâu rồi cũng thành thói quen .

Bất quá hai vợ chồng ở riêng cũng không lâu dài như Chu Lăng tưởng tượng ,đến thời điểm bé Phúc Bình lên cấp ,thì Ngô Ngưng thăng chức ,thăng thành phó đại đội trưởng đại đội đặc chủng . Tuy rằng là phó ,nhưng rốt cuộc vẫn là thăng chức .Hiện tại anh chỉ cần xử lý toàn bộ công việc trong đội ,không cần phải mỗi ngày ở trong đội không được rời đi . Vì thế anh bắt đầu là buổi sáng đi làm ,buổi tối lái xe về nhà ,nhìn không khác gì người đi làm văn phòng đúng giờ đi đúng giờ về .Hơn nữa anh không muốn gây sự chú ý đến mọi người ,cho nên mỗi ngày đến bộ đội mới thay quân trang ,tan tâm về nhà là thay đổi quần áo hàng ngày ,hàng xóm chỉ nghĩ đến người đàn ông này là thành phần tri thức bình thường ,ở nơi nào chuyển đến đây ,nhưng không có người nào biết được người đàn ông cao lớn này là tân thượng tá mới nhận chức ,đường đường là phó đại đội trưởng đại đội đặc chủng.

Trừ bỏ hai vợ chồng không cần ở riêng ,đối với chuyện Ngô Ngưng thăng chức . Chu Lăng không biết là vừa mừng hay là vừa lo .Không phải thường xuyên mang đội ra ngoài làm nhiều vụ ,đương nhiên là an toàn rất nhiều ,nhưng cũng là đại biểu cho một việc ,nếu cần anh mang đội đi làm nhiệm vụ thì đặc biệt rất nguy hiểm và gian nan. Cũng may loại nhiệm vụ này cũng không nhiều lắm .Bất quá Ngô Ngưng mới đi làm xong một nhiệm vụ ,nhiều nhiệm vụ như vậy Chu Lăng cảm giác thấy mình sẽ mắc phải bệnh tim.

Thời điểm vừa mới bắt đầu cô cao hứng thật ,thăng chức là việc nhỏ ,không cần mang đội chẳng khác nào không cần đi làm nhiệm vụ a !

Không nghĩ tới yên tâm qua được mấy tháng , Ngô Ngưng lại giống như trước mỗi lần đi làm nhiệm vụ sẽ giống nhau ,đột nhiên sẽ không có tin tức . Hôm đó Chu Lăng phát hiện Ngô Ngưng không trở về ,di động tắt máy không gọi được ,trong lòng liền kinh hoàng ,thật vất vả đợi cho đến ngày hôm sau ,cô thử gọi một lần nữa nhưng máy không thông ,liền đem điện thoại gọi tới chỗ đại đội trưởng .

Kết quả thật giống như cô dự liệu , Ngô Ngưng mang đội đi làm nhiệm vụ .Đều đã kết hôn vài năm như vậy ,cô còn có phải hay không vẫn không thích ứng được sự chờ đợi ở nhà ,hơn nữa loại tình huống này rõ ràng hết sức nguy hiểm .Cũng may bây giờ có hai đứa con làm lòng cô phân tâm ,làm cho cô bận rộn ,để tạm thời quên đi sự vương bận , đồng ngôn đồng ngữ đáng yêu luôn làm cho cô nở nụ cười ,những động tác tri kỷ lại làm cho cô cảm thấy hết thấy đều giá trị ,mà cuối cùng là làm cho lòng cô yên ổn xuống dưới chỉ có thể là Ngô Ngưng mang theo bóng dáng một mối xuất hiện ở trước cửa .

Thời điểm Chu Lăng nhìn thấy Ngô Ngưng thì những oán giận cùng lo lắng ở trong lòng đã bỏ hết ra ngoài đầu ,chỉ nhớ rõ lúc đón nhận hỏi : " Ngô Ngưng

anh đã trở lại ? Không có bị thương đi ?" Làm vợ của quân nhân ,cô chẳng sợ lại quan tâm ,cũng không thể hỏi đến công việc của anh ,chỉ có thể làm tốt công việc ở nhà không để cho anh lo lắng phân tâm khi đi làm nhiệm vụ .

"Tiểu Lăng thật xin lỗi ,làm cho em lo lắng ." Ngô Ngôn an ủi bế ôm cô , "Anh tốt lắm ,không có bị thương ,chỉ là rất đói bụng ,có cái gì ăn không ?"

"Ăn sao ?"

Hai đứa nhỏ ở trong phòng khách nghe thấy thanh âm ba ba ,kêu to vọt ra ,một bên một bé ôm cánh tay ba-- tiểu Ngừ còn quá nhỏ ,chỉ có thể ôm chân ba ba --kêu lên

"Ba ba ,ba đã trở về ..."

"Ba ba ,tiểu Ngừ rất nhớ ba."

Chu Lăng mỉm cười ,tiểu Ngừ cũng không biết giống ai ,rõ ràng cô và Ngô Ngôn là kiểu người không để tình cảm lộ ra ngoài ,nhưng miệng tiểu từ kia cực kỳ ngọt ,giỏi nhất là nịnh người ,lời ngon tiếng ngọt , đến nỗi ông ngoại bà ngoại đều đem cháu gái làm tâm can bảo bối .

"Được rồi ,hai đứa đều buông ba ba các con ra ,ba đang mệt mỏi ,trước tiên để cho ba ngồi xuống ."

Chu Lăng nói " Bình bình ,đi lấy cho ba con cốc nước ,tiểu Ngừ đi lấy bánh bích quy ra đây cho ba ăn được không ?"

Hai đứa nhỏ vội vàng đáp lời chạy tới phục vụ cho ba ba . Ngô Ngôn ngồi dựa vào ở trên sofa ,toàn thân trầm tĩnh lại ,mỉm cười nhìn vợ đi lại ở trong phòng bếp làm đồ ăn ": Tiểu Lăng ,tùy tiện làm vài thứ cũng được ,mà cũng sắp đến giờ cơm chiều rồi".

Chu Lăng quay đầu hướng anh cười nói : "Vừa vặn ngày hôm qua mua mấy cân rau cần ,trước tiên nấu vài món cho anh ăn ,rất nhanh là được ăn thôi ."

Bánh sủi cào quả nhiên là rất nhanh đã làm xong ,nói vài cái ,kỳ thật cũng là một cân . Ba người cười tùm tùm ngồi vây quanh ở một bên xem Ngô Ngôn từng ngậm từng ngậm ăn ,tiểu Ngừ kêu lên : "Ba ba ,gói bánh trôi ,còn có con nữa ."

Bé Phúc Bình gật đầu liên tục : " Em gái có giúp con lấy da bánh trôi ."

Chu Lăng cũng gật đầu : "Hai con đã giúp em ."

Ngô Ngôn giặt mình ,khó trách lấy kỹ thuật của Chu Lăng ,thì những viên bánh trôi không có những kiểu hình thù đặc biệt như thế này .Anh mồm to nuốt viên bánh trôi ,nói : " Ba đang nghĩ ,khó trách sao hôm nay ăn bánh trôi lại đặc biệt ngon như thế này ."

Hai bọn nhỏ nghe thế vậy cười tít mắt ,đột nhiên tiểu Ngừ kêu lên : " Mẹ ,có tưng đây ba ăn sẽ không đủ no ."

Bé Phúc Bình cũng gật đầu theo ,mỗi lần ba ăn ,ăn rất nhiều ,căn bản tưng đây là không đủ .

Chu Lăng lại bật cười : "Sắp đến giờ ăn cơm chiều ,hiện tại ba ăn trước một ít cho lót dạ ,rồi đợi một lát cùng chúng ta ăn cơm chiều ,như vậy không thích sao ? Bây giờ ba ăn no ,chờ thời điểm chúng ta ăn cơm ,ba chỉ có thể ngồi ở một bên nhìn ."

"Kia không được !" bé Phúc Bình thất thanh nói , " Buổi tối sẽ ăn tôm hùm ."

"Tôm hùm ăn rất ngon ,ba ba cũng ăn ,không nên ăn bánh trôi nữa . " Tiểu Ngừ nhìn mẹ kêu lên ,thật giống như sợ mẹ sẽ lấy thêm bánh trôi cho ba ăn ,làm cho ba ăn no ,để không cho ba ăn tôm hùm .

Chu Lăng liền trắng mặt nhìn Ngô Ngôn liếc mắt một cái ,nói : "Anh nhìn xem các con tốt của anh ,có ba là không cần mẹ ."

Bé Phúc Bình khản trương ,giải thích nói " Không phải là không muốn mẹ ,mà là đều muốn ba mẹ ."

Tiểu Ngừ gật đầu : " Đều muốn ."

Chu Lăng cười to ,hai tay liền nhéo mặt hai bé một phen ,nói : " Được rồi ,mau đi xem phim hoạt hình mà các con thích ,để cho ba con yên tĩnh ăn cơm ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chờ đợi thế giới hai người

Hiện tại cả gia đình bọn họ là ở trong ngôi nhà ba phòng do chính mình mua ,lúc ấy thuê phòng ở bất quá là ở nửa năm ,bởi vì con của chủ thuê nhà kết hôn lên chủ thuê nhà lấy lại phòng .Ngô Ngôn nghĩ đại khái vài năm nữa cũng không rời đi thành phố N ,lên quyết định mua nhà ở ,chờ đến thời điểm

thích hợp thì lại bán đi . Vị trí cũng tốt ,cách trường trung học tiểu học cũng không xa .

Ba cái phòng ngủ ,vừa vặn hai vợ ở một phòng ,hai bọn nhỏ cũng mỗi người một phòng .Từ hồi nhỏ Chu Lăng cũng ngủ một mình một phòng ,cho lên hai bọn nhỏ cũng để cho chúng từ bốn ,năm tuổi tự mình ngủ một phòng ,hai tiểu tử kia thích ứng cũng rất nhanh .Mà Bé Phúc Bình lại làm tấm gương tốt cho em gái học tập .Cho nên gần đây tiểu Ngữ thấy anh trai có phòng riêng ,mà thứ hai là đại khái bé cũng có tính cách di truyền từ Chu Lăng .Yêu tự do ,đối với việc mình ngủ một mình một phòng thì vô cùng cao hứng tiếp nhận ,cùng mẹ đi mua những miếng dán tường hoạt hình mà mình thích ,chắn ga gối đệm rèm cửa sổ ,đồ dùng để trang trí phòng .

Đối với quyết định của Chu Lăng đương nhiên Ngô Ngôn là đồng ý cả hai chân hai tay ,ít nhất về sau hai vợ chồng có thân thiết không cần bó tay bó chân ,lúc nào cũng lo lắng làm cho con gái thức giấc ,lại càng không cần lo lắng khi đang thân thiết được một nửa thì thấy cặp mắt to tò mò của con gái .

Muốn nói anh lo lắng về vấn đề này cũng là có căn cứ .Có một lần ,anh làm xong nhiệm vụ trở về ,nửa tháng không gặp ,thời điểm buổi tối thân thiết hơi kích động một chút ,âm thanh lớn một chút ,khí lực lớn một chút ,kết quả làm được một nửa ,đột nhiên nghe được âm thanh non nớt của con gái đang hỏi : " Ba ba ,mẹ ,hai người đang làm cái gì vậy ?"

Tuy rằng Ngô Ngôn phản ứng rất nhanh ,trước tiên là dùng chân đem hai người che lại ,nhưng nhìn ánh mắt tò mò của con gái lại nói không lên lời .Vì chuyện này ,mà suốt một tháng Chu Lăng không đáp ứng cùng anh ML .Ngô Ngôn buồn bực không thôi .

Bây giờ rốt cục cái bóng đèn nhỏ cũng ở một mình một phòng ,vào lúc ban đêm .Ngô Ngôn chờ hai bọn nhỏ trở về phòng của mình đi ngủ ,lập tức liền đóng cửa lại đem Chu Lăng bóc sạch sẽ .Anh đã sớm nhắm ngay cái ban công to kia ,muốn ở đằng kia thử một lần .

Nhắc tới ban công cũng không có gì khác biệt so với những chỗ khác ,bắt quá dài đến một mét ,rộng chừng một mét ,cửa sổ làm bằng kính thủy tinh vẩy quanh lan can , Chu Lăng rất thích ngồi chỗ này phơi nắng đọc sách ,ở bên ngoài thì không nhìn được vào bên trong ,nhưng ở bên trong lại có thể nhìn rõ rãnh mạch ở bên ngoài ,chung quanh tất cả đều là thủy tinh trong suốt chắc chắn rất thích hợp ML ,vừa an toàn ,vừa kích thích , Chu Lăng lại không thấy khẩn trương mà rất hưng phấn ,thời điểm chưa lập gia đình cô cảm thấy hình tượng bản thân mình sẽ rất rối loạn ,hiện tại xem ra quả nhiên là .

Ngô Ngôn cũng rất hưng phấn ,không cần băn khoăn đến con gái ,nên rất yên tâm làm ở chỗ mình đã nhắm rất lâu ,mặc dù Chu Lăng rất hưng phấn nhưng cũng có điểm đau đớn ...Một tay anh che miệng Chu Lăng ,càng dùng sức va chạm .

Thời điểm hai người sắp lên cao trào trong nháy mắt ,đột nhiên ở ngoài cửa truyền đến tiếng nước nhỏ : " Mẹ ,tiểu Ngữ sợ hãi..."

Nghe thấy tiếng khóc của con gái ,toàn thân Chu Lăng liền cứng đờ ,đáng thương Ngô Ngôn đường đường là phó đại đội trưởng đại đội đặc chủng ,thân thể run lên ,nhất thời nhũn xuống như chú..

Anh cười khò nhìn vợ ôm con gái nằm ở trên giường đồ ,quả nhiên con cái chính là chủ nợ kiếp trước của cha mẹ ,lo lắng cố sức kiếm tiền nuôi lớn còn không nói ,ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng bị ảnh hưởng ,anh thật sự rất sợ nếu lại bị vài lần như vậy thì tiêu đề của anh sẽ bị dọa hỏng .

"Tiểu Lăng ,sắp đến nghỉ hè ,đưa bọn nhỏ về nhà bố mẹ đi ,sau đó chúng ta lại đi du lịch đi ?"

Hai mắt Chu Lăng sáng lên : "Anh có rãnh ?"

"Năm nay ngày nghỉ của anh còn chưa có dùng ,mà có công việc cũng không có gì ,đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi ra ngoài du lịch ,trước tiên em hãy chọn chỗ đi ." Ngô Ngôn tính toán có hơn một tháng hưởng thụ thể giới hai người ,nên phải hưởng thụ tốt một phen .

Bé Phúc Bình nghe mẹ cùng ba ba đi ra ngoài du lịch ,đều dùng ánh mắt to ngập nước đáng thương hề hề nhìn Chu Lăng : "Mẹ ,người cùng ba ba không cần Phúc Bình và tiểu Ngữ sao ?"

Chu Lăng xem một trận mềm lòng ,đang muốn nói chuyện ,thì một âm thanh sấp tiến vào : "Các con đều đã lớn ,sao còn có thể mỗi ngày đều đi theo mẹ được ? Mỗi ngày mẹ đều phải nấu cơm ,giặt quần áo ,quét tước vệ sinh ,còn phải giúp các con làm bài tập về nhà ,kể chuyện cổ tích ,cùng các con chơi ,cả một năm đều vất vả khổ cực như vậy ,ba ba đem mẹ đi chơi vài ngày còn không được sao ?" Hoàn hảo anh trở về kịp ,bằng không vợ sẽ bị hai cái tiểu hồn dân lừa bịp ,lúc có hai cái tiểu tử kia ,anh còn không có hưởng thụ được thể giới hai người .

Hai tiểu tử kia bị ba nói như vậy áy náy không thôi ,vội vàng chạy đến bóp chân cho mẹ : " Mẹ ,về sau con sẽ giúp mẹ rửa bát ."

"Con giúp mẹ...tiểu Ngữ suy nghĩ nửa ngày , "Con giúp mẹ sỏi com ."

Chu Lăng cảm động đỏ đôi mắt ,che giấu hít cái mũi ,ôm hai đứa nhỏ cười nói : " Các con ngoan ,mẹ thật vui mừng a ."

Tiểu Ngữ đỏ mặt ,nói : "Mẹ ,con cũng nguyện ý giúp mẹ làm việc nhà ...Chính là cái gì con cũng có thể làm ."

"Làm sao được ,con mỗi ngày thân ái mẹ ,giúp mẹ cầm bát ,sỏi com ,đều là giúp mẹ a."

Bé Phúc Bình ngại ngùng nói : "Mẹ ,con cũng nguyện ý giúp mẹ làm việc nhà ,con sẽ rửa bát ,và quét rác ."

"Được ,đều là bé ngoan ."

Đến nghỉ hè ,Chu Lăng liền dẫn hai bọn nhỏ về thành phố J trước ,đến thời điểm giữa tuần Ngô Ngôn làm xong tất cả các việc trong bộ đội ,liền theo chân bọn họ hợp lại . Hai bọn nhỏ cùng chơi với mấy anh chị em họ bên ngoài ,lên rất ngoan ngoãn đáp ứng ở lại nhà ông bà ngoại ,năm nay sẽ không

cùng ba mẹ đi du lịch .

Lúc này Chu Lăng lựa chọn là đi cổ trấn Giang Nam ,lại đi vòng bờ biển .Kỳ thật cô cũng không biết mùa hè đi cổ trấn có phải là lựa chọn tốt không ,tổng cảm thấy nếu mùa xuân mà kéo dài ,thì thời điểm lúc đến có thể mặc sườn xám ,cầm ô hoa , nhưng đáng tiếc thời điểm mùa xuân thì không có thời gian . Cũng may mấy ngày nay thời tiết có vẻ mát mẻ ,mưa dầm kéo dài ,cũng coi như được thông qua.

Nhưng nếu thật ra cô mang theo sườn xám ,mà Ngô Ngôn mặc quân trang của thời dân quốc ,khi quân phiệt chiếm đóng thì có vẻ rất tốt . Như vậy cô có thể suy diễn một hồi chuyện xưa về một tình yêu cảm động của một người quân nhân với một cô gái.

"Nếu không lúc trở về em lên viết tiểu thuyết về chuyện xưa là được ."Ngô Ngôn dở khóc dở cười ,vội vàng dời đi sự chú ý của cô ,bằng không chỉ sợ cô đột nhiên phát ra ý tưởng ,đi thuê quần áo bắt buộc anh sắm vai thành nhân vật .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Quay phim

Ngô Ngôn nói là ngày nghỉ đều là thế giới hai người ,nhưng hai người đã làm cha mẹ ,lên trong lòng luôn nhớ đến bọn nhỏ ,trong lòng không thoải mái vội vàng chơi vài ngày ,liền đẹp đường về nhà .Nghĩ đến bọn nhỏ còn nhỏ ,thật muốn ném bọn chúng đi ra ngoài chơi một lần .

Hai bọn nhỏ nhìn thấy ba mẹ đi chơi vài ngày liền trở lại ,vừa mừng vừa sợ ,lưu riu quần quýt lấy bọn họ nói mấy ngày nay bọn chúng đều làm cái gì ,chơi cái gì ,ăn cái gì .Nói đến hôm qua chàng vạng đi tản bộ ,nhìn thấy có người chụp ảnh BLABLABLA...Tiểu Ngừ hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ,nhưng thật ra bộ dáng của bé Phúc Bình thì có vẻ tỏ ra không hứng thú , ngược lại nói buổi sáng mấy ngày này đều rèn luyện viết chữ .

Chu Lăng cũng không để trong lòng ,cơm nước xong xuôi liền thương lượng có phải hay không mang bọn nhỏ đi ra ngoài du lịch ,vừa vặn trong TV chiếu diễn tiết mục phỏng vấn đoàn làm phim cổ trang ở tòa thành cổ của thành phố XX ,ánh mắt Ngô Ngừ liền sáng lên ,chỉ xem tivi kêu mẹ xem : "Mẹ ,người ta đang quay phim ,mau nhìn ,quay phim ."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của con gái , Chu Lăng cực kỳ kinh ngạc .Nhắc tới loại tiết mục giải trí ,kia đều là cảnh truy đuổi chém giết ,mà con bé mới có sáu ,bảy tuổi làm sao lại có thể hứng thú đến thể loại này như vậy ? Chu Lăng nghĩ nghĩ ,cổ ý lấy điều khiển từ xa đổi kênh .

Ngô Ngừ cái này không thể xem ,kêu lên : " Mẹ ,con muốn xem người ta quay phim !"

"Quay phim có cái gì đẹp mắt ," Chu Lăng làm bộ vô tình nói ,"Lúc này chắc đang có phim hoạt hình ..."

Ngô Ngừ bĩu môi : "Con không muốn xem phim hoạt hình ,con muốn xem người ta quay phim ."Một bên nói một bên cầm điều khiển từ xa đổi lại kênh ,đáng tiếc chờ bé đổi lại kênh kia thì tiết mục đã xong rồi . Ánh mắt bé Ngô Ngừ lập tức đỏ lên ,bé không phải là đứa trẻ thích khóc ,cũng không có khóc to đại náo ,mà chính là cúi đầu xuống từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống .

Chu Lăng lập tức liền hoảng ,bởi vì hai đứa nhỏ này không hay khóc ,cô vẫn thường xuyên trêu chọc bọn nhỏ ,hôm nay bất quá là việc nhỏ ,như thế nào lại liền khóc ? Cô vội vàng đem bé Ngô Ngừ ôm vào trong lòng : "Ai nha ,là mẹ không tốt ,không lên đổi kênh ,con đừng khóc a . Nếu không chúng ta vào bật máy tính tìm xem có hay không sẽ chiếu lại ?" Cô đồ không được tốt cho lắm ,bé Ngô Ngừ càng úy khuất ,nức nở gật gật đầu ,dùng tay lau nước mắt . "Được rồi đừng khóc ,lại xoa đi xoa lại như vậy ánh mắt sẽ sưng lên ."Tiểu tử kia từ nhỏ (tiểu nhân) đã bắt đầu thích làm đẹp ,vừa nói quả nhiên cũng không dám xoa nhẹ ,chỉ ngồi yên ở trong lòng mẹ ,dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn ba ba.

Ngô Ngôn đối với loại ánh mắt này của con gái là không có lực phòng ngự ,Thấy vậy liền ôm bé lại đây ,hướng Chu Lăng nói : "Vừa vặn chúng ta còn chưa có quyết định đi du lịch nơi nào ,không bằng đi đến tòa thành cổ ở thành phố XX chơi hai ngày ."

Chu Lăng do dự một chút ,Ngô Ngừ đã muốn vỗ tay nhỏ bé vui vẻ nở nụ cười ,lên cũng đồng ý .

Trong tòa thành cổ ở thành phố XX có hơn mười ngôi nhà cổ từ thời xưa kiến trúc không đặc sắc cho lắm ,nơi này là chỗ tập hợp của đoàn làm phim ,ở chung quanh có thể nhìn thấy được đạo diễn ,và các diễn viên .Mặc dù ở đây có hơn mười khách sạn lớn ,nhưng bởi vì bây giờ là nghỉ hè mùa du lịch ,bọn họ khó tìm được phòng trống ,cho nên chạy tìm vài cái khách sạn mới tìm được phòng .

Vé vào thăm quan ở trong thành cổ có vẻ hơi đắt tiền ,cũng may tiểu Ngừ còn nhỏ ,có thể được miễn phí ,bé Phúc Bình thì mua mất nửa vé ,nên giảm đi không ít tiền . Ý tứ của Chu Lăng là đi xem hết mấy cái thành cổ nổi tiếng ở đây ,nhưng tiểu Ngừ ầm ỹ muốn đi xem người ta quay phim . Vì vậy lại phải theo ý con gái đi đến xem người ta quay phim ,

Vận khí bọn họ thật là tốt ,vừa mới tiến vào thì thấy có đoàn làm phim đang bận rộn phong tỏa các khu vực diễn ,một số tuần nam mỹ nữ đều mặc trường bào đi đi ,đi lại .Ánh mắt tiểu Ngừ tỏa sáng ,không chịu đứng yên ,còn học làm theo các động tác giống như các diễn viên.

Tiểu tử kia được cái có năng khiếu trời cho ,cho nên lúc chụp ảnh chưa bao giờ làm những động tác cứng nhắc hoặc mất tự nhiên ,Chu Lăng đặc biệt rất thích chụp ảnh cho bé .Lúc này lại có bối cảnh đóng phim cổ trang ,cho nên tự nhiên tiểu tử tạo không ít kiểu dáng ,vì thế đi động của Chu Lăng không

ngừng bấm máy .

Chính là thời điểm đang chụp hăng say ,thì đột nhiên có một người đàn ông đi lại đây " Đây là con gái của các người sao ?" Cô bé thật đáng yêu, mấy tuổi ?"

Ngô Ngôn vốn là người không thích nói chuyện ,Chu Lăng tuy rằng không thường cùng người xa lạ nói chuyện ,nhưng là người ta đến hỏi thì phải trả lời lại : "Cám ơn ,cháu đã được sáu tuổi ."

"Thật là xinh đẹp ,đến nói cho chú biết ,cháu tên là gì ?" Người đàn ông tựa hồ rất thích đứa nhỏ ,ngồi xổm trước mặt bé nói chuyện .

Chu Lăng lập tức cảnh giác đứng lên ,cho di động vào trong túi xách ,tiến lên cầm lấy tay tiểu Ngữ nói : "Xin lỗi ,chúng tôi phải đi trước ."

"Thực xin lỗi ,cô " Người đàn ông có chút xấu hổ ,đứng lên nói , "Tôi là phó đạo diễn của đoàn làm phim YY ,đây là thẻ làm việc của chúng tôi .Tôi và đạo diễn đều cảm thấy con gái của hai vị rất thích hợp cho một nhân vật trong kịch bản của chúng tôi ,vì vậy muốn hỏi các vị một chút có thể hay không để cho cô bé đến thử vai."

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người . Chu Lăng nghĩ nghĩ ,cảm thấy việc này cũng không có gì ,liền hỏi Ngô Ngữ : "Tiểu Ngữ ,chú này muốn cho con cùng các anh chị cùng nhau quay phim ,con có muốn đi thử không ?"

Ánh mắt Ngô Ngữ sáng trong suốt ,dùng sức gật đầu : "Muốn ."

Vì thế Ngô Ngữ đi thử vai ,Chu Lăng cũng chiếm được vài cái tiện nghi ,có thể đi theo vào xem bên trong đến tận cùng là có cái gì .Phải biết rằng đóng phim cổ trang không giống như đóng phim hiện đại ,người dân vây quanh không thể tiếp cận được vào bên trong ,mà nhìn xem diễn viên ở trong tivi cũng không giống như ở bên ngoài .

Tiểu Ngữ xem như là diễn viên quần chúng ,vốn là không có khả năng mang theo người nhà vào ,nhưng bé còn quá nhỏ ,tiểu diễn viên luôn là ngoại lệ ,không nói đến người nhà lo lắng ,còn nếu mà bé khóc lên ,thì ai đi dỗ?

Cho nên Chu Lăng khó có được cơ hội có thể đứng gần xem người ta quay phim ,có thể gần gũi tiếp cận ngôi sao ,Cũng may cô cũng không phải là người hay truy đuổi thần tượng ,bằng không thấy nhiều ngôi sao ở trong đoàn làm phim như vậy ,còn không kích động muốn chết ? Cũng tiếc nuối cô không phải là người truy đuổi thần tượng ,bằng không lập tức có thể thu thập được rất nhiều chữ kí của ngôi sao .

Tiểu Ngữ nhẹ nhàng vượt qua một cửa quay thử ,đạo diễn hết sức vừa lòng . Tuy rằng đứa nhỏ còn nhỏ ,nhưng không luống cuống một chút nào ,ở màn ảnh hết sức tự nhiên .

Nhân vật này diễn không nhiều lắm ,lời kịch cũng không nhiều ,Tiểu Ngữ diễn tốt lắm ,tuy rằng đạo diễn sợ đứa nhỏ mệt ,lên tách ra quay vài ngày ,tình huống NG lại thiếu ,đạo diễn cơ hồ lập tức liền hướng Chu Lăng muốn xin phương thức liên lạc ,nói về sau muốn cần đến tiểu Ngữ .

Chu Lăng do dự một chút ,cô sợ chậm trễ việc học tập của đứa nhỏ .Hiện tại là nghỉ hè ,diễn chơi mấy đoạn cũng không có gì ,nhưng đến lúc đi học không thể vừa học vừa diễn được ,khả năng là cô không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Kết thúc

Tuy rằng lần này tiểu Ngữ ,sắm vai cũng không nặng lắm ,tổng cộng chỉ diễn có vài phần chung mà thôi ,nhưng lại đem năng khiếu của bé phát ra hoàn toàn .Tuy rằng sau đó tiêu tử kia được đạo diễn nhìn trúng ,nhưng bị Chu Lăng một mực từ chối khéo léo ,vì sợ ảnh hưởng đến việc học của con gái ,mà cũng sợ ảnh hưởng đến tâm tình bình thân của của bé nữa .

Chính là tiểu Ngữ thích công việc này ,lại có năng khiếu trời cho ,cho nên đã quyết định thi vào trường cao đẳng điện ảnh trong nước .Một lòng luôn ngóng trông con gái kế thừa thừa sự nghiệp ,Ngô Ngôn tức đến ngã ngựa. Nhưng chính là trong gia đình của bọn họ là chuyện của ai thì người đó quyết định ,tuy rằng anh có bất mãn ,nhưng con gái đã quyết tâm ,vợ lại toàn lực ủng hộ ,anh cũng không thể không nghe được .Mà chuyện tình đã xong xuôi cũng không thể thay đổi lại được ,nên cũng chỉ có thể im lặng không nói .

Lúc Ngô Ngữ tiến vào đại học là mười bảy tuổi ,cả người cao đến một mét bảy ,đáng dấp giống Ngô Ngôn ,khôn mặt giống Chu Lăng ,đi trên đường cũng coi như là một đại mỹ nữ . Chu Lăng mỗi khi cảm thán ,chính là bản thân cô khi trưởng thành cũng đẹp ,chỉ mỗi tội chịu thua thiệt về vóc dáng ,bởi vì thân thể đang phát triển ,lại ăn kiêng quá độ ,lên bộ ngực cũng không được đầy đặn ,nhưng được cái may mắn là Ngô Ngữ không giống cô .Hơn nữa bây giờ kinh tế phát triển ,tuy rằng cô không có kinh nghiệm ,nhưng cũng tham khảo được không ít ở trên mạng ,nên dành nhiều thời gian chăm sóc đến bù cho Ngô Ngữ ,nhưng thật ra là làm cho con bé phát triển hoàn hảo .

Ngô Ngữ lớn lên đã xinh đẹp ,lại có năng khiếu trời cho ,luôn luôn cố gắng ,tính tình tốt ,cho nên các giảng viên đều rất thích cô .Đến thời điểm năm thứ nhất đại học ,Ngô Ngữ liền có được một cơ hội thử vai ,tuy rằng chỉ là đóng vai phụ trong phim cổ trang ,nhưng cũng giúp cho cô học được không ít

kinh nghiệm . Có một là có hai ,rồi dần dần cô cũng đã đóng được mấy bộ phim .

Chu Lăng đương nhiên là muốn xem phim con gái đóng ,lên mỗi ngày đều ngồi chờ ở trước TV ,tìm kiếm bóng dáng con gái . Tuy rằng Ngô Ngôn không nói cái gì ,nhưng mỗi ngày cứ đến giờ chiếu phim ,là không nói một tiếng tự động ngồi xuống xem ,sau đó còn mua mấy quyển tạp chí đi khoe khoang với mấy lão chiến hữu .

Nhiều năm trôi qua ,Ngô Ngôn cũng đã năm mươi tuổi ,tuy rằng trên người có nhiều vết thương cũ nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của ông ,Người lại có nhiều công lao ,nhân lúc được thăng chức lên đã dõng dạc đi đại đội đặc chủng từ mấy năm trước .Rốt cục Chu Lăng cũng xem như là nhẹ nhàng thờ ra ,bây giờ quân nhân không phải đánh giặc ,hơn nữa cấp bậc Ngô Ngôn lại cao ,trên cơ bản bây giờ là chờ về hưu ,cho nên bà cũng không cần phải đề phòng lo lắng .

Chính là bà vui mừng quá sớm ,không quá hai năm . Thì Phúc Bình tốt nghiệp trường quân đội ,chỉ tốn thời gian một năm vào đại đội đặc chủng ,rồi trở thành trung úy bộ đội đặc chủng ,làm cho Chu Lăng lại bắt đầu lo lắng .Hơn nữa bây giờ Chu Lăng không được sống trong đại đội đặc chủng ,lại càng không biết khi nào con ở trong doanh trại ,khi nào thì đi làm nhiệm vụ ,thậm chí đại đội đặc chủng của con cũng không phải là ở thành phố N kia ,kể cả ngày nghỉ cũng không thấy mặt con ,cho nên bà cũng không thể nói rõ được .

Ngô Ngôn chỉ nói bà không cần lo lắng ,ở trong đó có rất nhiều quân binh đều làm ở bộ đội đặc chủng nữa ,cho nên cũng rất nhiều cha mẹ cũng không gặp được con thường xuyên .Nói sau đây cũng là Phúc Bình kế thừa sự nghiệp của cha để đi ,vì sự nghiệp của con ,lên người làm cha làm mẹ như bọn họ ,cũng chỉ có thể ủng hộ .

Chu Lăng trừ từ bỏ về lo lắng ra ,còn có thể nói cái gì nữa ? Bà cũng coi như là may mắn vì con gái thích đóng phim ca hát ,chứ không nghe theo ba mình đi vào trong quân đội ,bằng không tâm cũng mất hết .

-----Tuyển phân cách-----

"Anh cũng đừng nóng giận ."Chu Lăng một bên thu thập báo chí tạp chí hỗn loạn ,một bên trấn an chồng . "Anh cũng biết đây là tạp chí giải trí mà thôi ,bây giờ tiểu Ngữ là ngôi sao ,chẳng phải tiểu Ngữ cùng bạn diễn nam chỉ nắm tay thôi sao ,thế là ngày mai báo chí cũng sẽ viết nói hai người bọn họ có âm mưu ,vì cái này tức giận không đáng ."

"Nó cũng biết mình là nhân vật của công chúng ,vậy mà mà còn không thu liễm lại một chút ,nháo nhiều chuyện sấu như vậy ,liệu có còn muốn lập gia đình hay không ?" Tuy rằng Ngô Ngôn hiểu ý của vợ ,nhưng vẫn không tránh khỏi được hăm hừ .

"Em cũng không chịu quản đến con ,em xem con cũng đã sắp đến ba mươi rồi ,mà không thèm đi tìm bạn trai để kết hôn .mỗi ngày chính là nháo mấy cái tin tức này nọ ,còn thành bộ dáng gì nữa ?"

Chu Lăng liếc trắng mắt : " Em cũng hai mươi chín tuổi mới kết hôn ,còn anh cũng không phải là ba mươi mới kết hôn sao ? Chẳng lẽ nào...có phải hay không hối hận vì lấy em ,hy vọng năm đó trước ba mươi tuổi sẽ làm quen người khác ,cưới người phụ nữ khác?"

"Không phải chuyện này ." Ngô Ngôn vội vàng khoát tay ,hết sức kiên quyết phủ nhận lời của vợ .Hay nói giong ,phụ nữ thời mẫn kinh ai giám chọc vào ,còn không biết bà sẽ tức giận như thế nào đâu .

"Lại nói tiếp Phúc Bình cũng đã ba mươi ,anh có nghe thấy nói con có bạn gái hay không a ? " Chu Lăng nghĩ đến con mỗi ngày đều đứng ở trong bộ đội ,cấp hàm như vậy cũng không thấp ,thu vào cũng được ,như thế nào lại không thấy con mang bạn gái trở về đâu ?"

"Em cũng nói con nó mỗi ngày đều đứng ở trong bộ đội ,thì quen được bạn gái như thế nào?"

"Trong bộ đội nhưng còn có nhiều nữ binh ,nữ quân y ,ý ta nữ nữa đâu..Anh nói xem nếu không phải con mình bị thương thì chính là chiến hữu ,không thì hàng tháng mỗi người đều phải vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe ,chẳng lẽ lúc đó sẽ không gặp được bác sĩ hay y tá sao ?" Quân nhân mà kết đôi với bác sĩ hay là y tá ,thì rất xứng đôi a !

"Đưa nhỏ này ,luôn nói là không vội ,nhưng anh thấy ,đại khái cũng muốn tìm người giúp đỡ giới thiệu . Tiểu Lăng a em thử đi tìm nhóm tẩu tử xem ,để cho các bà ấy giúp đỡ đi ." Ngô Ngôn cũng muốn ôm cháu nữa a ,khả năng con gái là rất khó a ,có thể làm được gì ?"

Đào mắt đến là Ngô Ngôn sinh nhật năm mươi chín tuổi ,nói cách khác là thời điểm năm mươi chín tuổi thì phải làm đại thọ sáu mươi .Lúc này ở trong bộ đội cũng coi như nhẹ nhàng ,nên Phúc Bình đã xin nghỉ đông sớm ,trước tiên là về nhà vài ngày .Ngô Ngữ cũng không có đóng phim ,lên cũng bay trở về chúc thọ ba ba .Làm cho Ngô Ngôn và Chu Lăng ngoài ý muốn ,là hai anh em họ không phải là về một mình .

Chu Lăng mở cửa ra ,thấy khuôn mặt của con trai thì liền tươi cười tiếp đón con vào nhà ,không nghĩ ở bên cạnh Phúc Bình lại lóe ra một nữ quân nhân .Chu Lăng nhìn cô bé xinh đẹp kia ,nhất thời hoảng hốt ,may mắn là Ngô Ngôn ở bên trong gọi bọn họ đi vào ,làm cho bà phản ứng lại ,đem người mời vào nhà .

Hai người còn chưa kịp hỏi han bắt chuyện ,thì con gái cũng đã trở về ,phía sau còn có một người đàn ông xa lạ --nhưng thật ra cũng không xa lạ bằng cô gái trước đó ,bởi vì mấy ngày hôm trước họ đã nhìn qua ở trên tivi ,internet ,báo chí và tạp chí ,đúng là lúc trước khiến cho chồng tranh luận về nam nhân vật chính này trong chuyện xấu .

Ngô Ngôn cũng không nói nói ,chỉ ngồi ở một chỗ nghe Chu Lăng tình tứ hỏi han chuyện tình của con trai và con gái ,và tiếp đón hai vị khách .Nhưng chính là khuôn mặt hằng năm không thay đổi ,trên người lại mang theo khí chất chinh chiến sát phạt ,kiềm thân địa vị cao uy nghiêm ,đều làm cho hai vị khách có chút run sợ ,mà liền ngay cả Phúc Bình và Ngô Ngữ cũng không tự giác phóng thấp âm thanh xuống .

Chu Lăng lại buồn cười lại là tức giận ,nếu đem con dâu và con rể tương lai dọa chạy mất ,bà cũng không thèm nói chuyện với ông .

Phúc Bình mang bạn gái trở về ,mặc dù đột nhiên cũng là quân nhân ,nhưng nhìn hai người cũng rất xứng đôi .

Chu Lăng liền đi nấu cơm lấy cơ hội đem con gái kéo vào phòng bếp .

"Nói đi ,rốt cuộc sao lại như thế này ?"

Ngô Ngữ nhìn mẹ ,cười cười nói : "Liên là như vậy ,chúng con quen nhau trong lúc đóng phim ,có tính đến kết hôn ."

Chu Lăng nhìn con gái liếc mắt một cái : "Tuy rằng trong vòng giải trí mẹ không hiểu lắm ,nhưng từ lúc con vào cái vòng lẩn quẩn này ,mẹ cũng tìm hiểu qua một chút ,cũng không biết có bao nhiêu đôi ngay từ đầu yêu nhau ân ái ,nhưng không đến vài năm là liên ly hôn .Chuyện của bọn họ thì mẹ không xen vào làm gì ,nhưng hôn nhân của con ,mẹ không thể không lo được ."

"Mẹ ,tuy rằng trong vòng giải trí là như thế này ,nhưng cũng chỉ là một mặt của nó a ,hiện tại hôn nhân cũng không thể biết trước được . Hiện tại chúng con yêu nhau ,cho rằng có thể muốn sống với nhau ,muốn kết hôn ,vì thế con mang anh ấy về ,chuyện về sau ai biết trước được như thế nào đâu .Cho dù chúng con không phải ở trong vòng giải trí ,kia cũng không thể biết được về sau như thế nào a ,luôn luôn không thể biết trước được điều gì ."

Bất quá Chu Lăng cũng muốn hỏi một chút thôi ,bà cũng không muốn nhúng tay vào khi người nhà đã quyết định ,chỉ nói : "Tùy ý con đi ,chỉ cần con chú ý không làm những chuyện gì quá phận là được .Còn chuyện của anh trai con ? Nó cũng đã nói với con về chuyện có bạn gái sao ?"

Thật ra Ngô Ngữ và Phúc Bình vẫn liên lạc thường xuyên ,vốn tình cảm từ nhỏ đã tốt ,cô cười nói : "Lần trước cũng nghe anh đề cập qua ,nói đã cãi nhau với một nữ binh ,chắc chính là vị này đi ."

Phúc Bình là người ôn tồn còn có thể cùng người khác cãi nhau sao ? Mà là cãi nhau với phụ nữ ? Chu Lăng không khỏi bất ngờ . Chính là Ngô Ngữ cũng không rõ ràng cho lắm ,vì anh trai chỉ có đề cập qua một câu như vậy . Chu Lăng cũng không đi hỏi qua con ,mà có hỏi chưa chắc Phúc Bình đã nói ,nên Chu Lăng cũng chỉ có thể lặng yên .

Lần này trở về ,Phúc Bình cũng chuẩn bị tốt làm tiệc rượu .Bất quá một năm anh chỉ được nghỉ phép một lần ,nếu lúc này mà không làm thì phải chờ sang năm .Họ nhà gái cũng đều ở đây ,lên cũng rất náo nhiệt ,nhưng không nghỉ qua hai tháng ,Ngô Ngữ nói cũng muốn kết hôn . Cô là diễn viên ,so sánh với hôn lễ của anh trai ,thì có vẻ náo nhiệt hơn nhưng không đủ ấm áp ,vì toàn bộ hôn lễ hoàn toàn bị phóng viên cùng fan vây quanh , Chu Lăng cảm thấy hai mắt của mình bị đèn flash máy ảnh chiếu vào làm lóa mắt .

Mặc kệ nói như thế nào ,người thân đều hạnh phúc ,chính mình cũng hạnh phúc ,Ngô Ngôn cũng hạnh phúc ,như thế này là đủ rồi .

Anh nói muốn bảo trì thể xác và tinh thần tự do ,không có cái gì có thể xen vào được ? Hạnh phúc ở ngay trước mặt ,ai còn nhớ rõ loại sự tình này ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Bộ Đội Đặc Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.